NORA ROBERTS

INNER HARBOR

EDITURA MIRON

„Cu stilul ei rafinat, Nora Robers se strecoară în romantismul din sufletul fiecăruia“

Kirkus Reviews

„Nora Roberts este o mare artistă, zugrăvindu-şi personajele cu vitalitate şi vervă“

Los Angeles Daily News

Nora Roberts, o scriitoare de bestseller-uri la nivel internațional, prezintă un cvartet de romane care se ocupă de viața şi iubirile a patru frați care trăiesc în Chesapeake Bay.

www.miron.ro

MAGAZIN VIRTUAL

Lei: 24,00

ISBN 978-973-8991-43-9

NORA ROBERTS

INNER HARBOR

Inner Harbor
by Nora Roberts

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparţin
Editurii MIRON

NORA ROBERTS

INNER HARBOR

Traducere:
Dagmar Heidrun Popescu

PROLOG

Phillip Quinn a murit la vîrsta de treisprezece ani. Dar cum personalul mult prea solicitat şi prea puţin plătit de la urgenţa Spitalului Baltimore City l-a readus la viaţă în mai puţin de nouăzeci de secunde, nu a fost mort prea multă vreme.

Dar din punctul lui de vedere, a fost totuşi destul de mult.

Pe scurt, ceea ce-l ucisese au fost două gloanţe de calibrul 25, lansate într-o sîmbătă noaptea prin geamul deschis al unei Toyota Celica, furată. Degetul de pe trăgaci aparţinuse unui foarte bun prieten — sau cît de foarte bun prieten se poate pretinde un hoţ de treisprezece ani, de pe străzile rău famate ale oraşului Baltimore.

Gloanţele i-au ratat inima. Nu cu prea mult, dar în ultimii ani Phillip aprecia că totuşi suficient de mult.

Această inimă, tînără şi puternică, atît de trist încercată, a continuat să bată în timp ce el zăcea acolo,

revărsînd sînge peste prezervativele folosite şi fiolele sparte din rigola puturoasă, în colţul dintre Fayette şi Paca.

Durerea era obscenă, ca nişte ţurţuri de gheaţă arzînd, care-i sfredeleau pieptul. Dar această durere care-şi bătea joc de el refuza să-l tragă dedesubt, în starea de inconştienţă eliberatoare. Zăcea acolo treaz şi conştient, auzind ţipetele altor victime sau ale spectatorilor, schelălăitul frînelor, turaţiile motoarelor şi propria lui respiraţie. Rapidă şi hîrîită.

Ascunsese tocmai o mică recoltă de electronice pe care le furase dintr-un magazin cu trei etaje, fără lift, aflat la mai puţin de patru cvartale distanţă. Avea în buzunar două sute cincizeci de dolari şi o pornise fudul să cumpere marijuana de zece dolari, ca să poată trece noaptea. Cum abia ieşise din închisoarea pentru minori unde petrecuse nouăzeci de zile pentru o altă spargere, era liber ca pasărea cerului. Şi lefter.

Iar acum se pare că era şi ghinionist.

Mai tîrziu îşi va aminti la ce se gîndea acum. La naiba, ah, la naiba, ce *doare*! Dar se pare că nu se putea gîndi la altceva. Anume, că se aflase întîmplător în locul acela. Ştia asta. Gloanţele nu îi fuseseră destinate lui în mod special. Întrezărise culorile bandei în acele trei secunde împietrite, înainte ca pistolul să-i lanseze gloanţele. Erau propriile lui culori,

cînd se sinchisea să se asocieze cu vreuna dintre bandele care cutreierau străzile şi aleile oraşului.

Dacă nu ar fi ieşit tocmai atunci din sistem, nu s-ar fi aflat în acel moment în colţul acela. I s-ar fi spus să stea deoparte şi acum nu ar fi zăcut aici cu sîngele şiroind din el şi cu ochii în gura împuţită de canal.

Flaşuri de lumini — albastru, roşu, alb. Urletul sirenelor acoperi urletele oamenilor. Poliţia. Cu toată ceaţa durerii, instinctul lui îi spunea să o ia la fugă. În mintea lui sări în sus, tînăr, agil, cunoscător al străzilor, pierzîndu-se în umbră. Dar chiar şi numai efortul gîndirii îi aduse sudoarea rece care i se prelingea acum pe faţă.

Simţi o mînă pe umăr şi degete care cercetau, pînă cînd ajunseră la pulsul slab de pe gîtul lui.

Ăsta respiră. Chemaţi paramedicii..

Cineva îl întoarse cu faţa în sus. Durerea era insuportabilă, dar nu putu da drumul strigătului care îi sfîşia creierii. Văzu chipuri plutind deasupra lui, ochii duri ai unui poliţist, ochii zîmbitori ai unui asistent medical. Lumini roşii, albastre şi albe îi ardeau ochii. Cineva plîngea cu hohote ascuţite, pătrunzătoare.

Rezistă, puştiule.

De ce? Vroia să întrebe de ce. Era dureros să fie aici. Nu o să scape niciodată de aici, aşa cum îşi promisese odată că va face. Ce mai rămăsese din viaţa lui se scurgea, roşie, în canal. Ce fusese înainte

de asta era doar urîţenie. Ce era acum, era doar durere.

Pe naiba, la ce bun să rămînă aici?

Leşină o vreme, scufunzîndu-se dincolo de durere, unde lumea era doar un roşu întunecat şi murdar. De undeva din afara lumii lui, auzea urletul sirenelor, simţea o apăsare pe piept, deplasarea în viteză a ambulanţei.

Apoi din nou lumini, de un alb strălucitor, care-i ardeau pleoapele închise. Şi el zbura, în timp ce de peste tot din jurul lui se auzeau voci strigînd.

Răni de glonţ, în piept. Tensiunea opt cu cinci şi coboară, pulsul slab şi rapid. La limită. Pupilele sunt bune.

Tipul şi grupa sanguină pentru transfuzie. Ne trebuie poze. La trei. Unu, doi, trei.

Avea senzaţia că trupul îi tresălta, în sus şi în jos. Nu-i mai păsa. Pînă şi roşul acela murdar devenise cenuşiu. Un tub îşi împingea drumul în jos pe beregata lui şi nu se obosi să-l tuşească afară. Abia dacă îl simţea. Abia dacă mai simţea ceva şi îi mulţumi lui Dumnezeu pentru asta.

Îi scade tensiunea. Îl pierdem.

Eu sînt pierdut de multă vreme, îşi spuse el.

Îi urmări cu vag interes, o jumătate de duzină de costume verzi, într-o încăpere mică, unde un băiat

înalt, blond, zăcea întins pe o masă. Era sînge peste tot. Sîngele lui, îşi dădu el seama. El se afla pe masa aceea, cu pieptul sfîşiat, deschis. Se uită în jos la el, cu detaşată simpatie. Acum nu-l mai durea şi senzaţia liniştită de uşurare îl făcu aproape să zîmbească.

Pluti mai sus, pînă cînd scena de dedesubt căpătă o strălucire perlată şi sunetele nu mai erau altceva decît nişte ecouri.

Simţi apoi o durere sfredelitoare, un şoc subit care făcu trupul de pe masă să tresalte, sugîndu-l înapoi. Lupta lui de a se distanţa a fost scurtă şi inutilă. Era din nou înăuntru, simţind din nou, pierdut din nou.

Următorul lucru pe care îl mai ştiu era că alerga într-o ceaţă aburindă, ca de drog. Cineva sforăia. Încăperea era întunecată şi patul, strîmt şi tare. O lumină vagă se filtra printr-un geam plin de amprente. Aparatele scoteau semnale sonore şi aspirau monoton. Vrînd să scape de sunete, se întoarse înapoi în el.

Două zile a fost între viaţă şi moarte. Fusese cît se poate de norocos. Aşa i s-a spus. De către o o soră drăguţă, cu ochi obosiţi şi un doctor cu păr cărunt şi buze subţiri. Nu era pregătit să-i creadă, nu cînd era prea slăbit ca să ridice mîna, nu cînd durerea aceea cumplită se strecura înapoi în el, din două în două ore, ca un ceas.

Cînd au intrat cei doi poliţişti, era treaz şi durerea se mai potolise, sub straturile de morfină. Dintr-o privire şi-a dat seama că erau poliţişti. Instinctele nu îi amorţiseră într-atît încît să nu recunoască mersul, pantofii, ochii. Nu avea nevoie de legitimaţiile pe care i le fluturară aceştia.

—Aveţi o ţigară? Phillip îi întreba asta pe toţi care treceau prin dreptul lui. Simţea o disperată nevoie de nicotină, deşi se îndoia că ar reuşi să tragă dintr-o ţigară.

— Eşti prea mic ca să fumezi. Primul poliţist îşi lipi un zîmbet în colţul gurii şi se opri la marginea patului. Poliţistul cel Bun, se gîndi Phillip, îngrijorat.

— Dar eu îmbătrînesc cu fiecare minut.

— Ai noroc că eşti în viaţă. Cel de al doilea poliţist îşi păstră expresia dură, în timp ce scotea un carnet de însemnări.

Şi Poliţistul cel Rău, decise Phillip. Aproape că se amuza.

— Asta mi se spune tot timpul. Deci ce naiba s-a întîmplat?

—Tu să ne spui. Poliţistul cel Rău îşi poziţionă creionul pe o pagină a carnetului său.

— Am fost împuşcat, fir-ar să fie.

— Ce căutai pe stradă?

— Cred că mă duceam acasă. Stabilise deja cum să joace piesa asta şi închise ochii. Nu-mi amintesc

prea bine. Am fost la...la cinema? Transformă afirmaţia în întrebare şi deschise ochii. Văzu că Poliţistul cel Rău nu avea de gînd să cumpere asta, dar ce altceva puteau face ei?

— Ce film ai văzut? Cu cine ai fost?

— Uite ce e, nu ştiu. Totul este o învălmăşeală. Acum mergeam, acum m-am pomenit întins pe jos.

— Spune-ne ce-ţi aminteşti. Gîndeşte-te. Poliţistul cel Bun puse o mînă pe umărul lui Phillip.

— S-a întîmplat repede. Am auzit împuşcături — împuşcături trebuie să fi fost. Cineva ţipa şi am simţit ca şi cum mi-ar fi explodat ceva în piept. Asta măcar era destul de aproape de adevăr, îşi spuse în gînd.

— Ai văzut o maşină? Ai văzut cine a tras?

Ambele imagini erau încrustate în creierul lui ca acidul pe oţel.

— Cred că am văzut o maşină — de culoare închisă. O clipă.

—Tu ţii de *Flăcări*.

Phillip îşi întoarse privirea spre Poliţistul cel Rău.

— Mă învîrt uneori printre ei.

—Trei dintre trupurile pe care le-am adunat din stradă aparţineau membrilor *Tribului*. Ei nu au avut norocul tău. *Flăcările* şi *Tribul* se duşmănesc al naibii.

— Aşa am auzit.

— Ai încasat două gloanţe, Phil. Poliţistul cel Bun îşi compuse o expresie plină de îngrijorare. Cîţiva

milimetri mai încolo şi erai mort înainte să atingi asfaltul. Pari să fii un puşti isteţ. Un puşti isteţ nu se amăgeşte cu gîndul că trebuie să fie loial faţă de nişte ticăloşi.

— Nu am văzut nimic.

Nu era vorba de loialitate. Era vorba de supravieţuire. Dacă ciripea, era mort.

—Aveai peste două sute de dolari în portofel.

Phillip ridică din umeri, regretînd gestul cînd mişcarea îi stîrni fantomele durerii.

— Da? Atunci înseamnă că-mi pot plăti factura aici, la Hilton.

— Nu face pe isteţul cu mine, borfaş mic ce eşti. Poliţistul cel Rău se aplecă deasupra patului. Văd dealde tine în fiecare afurisită de zi. Nu ai ieşit nici de douăzeci de ore din sistem şi ai şi sfîrşit sîngerînd într-o rigolă.

Phillip nici nu clipi.

— Faptul că am fost împuşcat înseamnă o încălcare a eliberării mele condiţionate?

— De unde ai banii?

— Nu-mi amintesc.

— Ai fost acolo după droguri.

— Aţi găsit ceva asupra mea?

— Poate că da. Nu-ţi aminteşti, nu?

Asta e bună, îşi spuse Phillip.

— Acum chiar că mi-ar prinde bine ceva.

Poliţistul cel Bun îşi mută greutatea pe celălalt picior.

— Las-o uşurel o vreme. Ascultă, fiule, colaborezi cu noi şi sîntem corecţi cu tine. Ai fost destul de des în sistem ca să-ţi dai seama cum funcţionează.

— Dacă sistemul ar fi funcţionat, nu aş fi fost acum aici, nu? Nu-mi puteţi face nimic ce nu mi s-a făcut. Pentru numele lui Dumnezeu, dacă aş fi ştiut că avea să se întîmple ceva, nu aş fi fost acolo.

Agitaţia bruscă din hol le distrase poliţiştilor atenţia. Phillip închise ochii. Recunoştea vocea care se înălţa într-o furie acidă.

Phillip încremeni. Şi cînd aceasta năvăli pe uşă, deschise ochii şi văzu că ghicise bine.

Se îmbrăcase special pentru vizită, observă Philip. Părul galben era întins şi dat cu fixativ ca să se supună şi se fardase abundent. Probabil că era o femeie drăguţă sub fard, dar masca era aspră şi dură. Avea un corp frumos, care-i permitea să rămînă în afacere. Dansatoarele de striptease care lucrau şi cu normă de prostituate aveau nevoie de un ambalaj ca lumea. Îşi trăsese pe ea un top şi jeanşi şi-şi ciocănea drumul spre pat pe tocuri de zece centimetri.

— Cine naiba crezi că o să plătească pentru asta? Nu eşti bun decît să faci necazuri.

— Bună, mamă şi mie îmi pare bine să te văd.

— Nu face pe deşteptul cu mine. Din cauza ta îmi bat poliţiştii la uşă. M-am săturat. Aruncă o privire spre cei doi bărbaţi care stăteau de o parte şi de cealaltă a patului. Ca şi fiul ei, recunoscuse poliţiştii.

— Are aproape paisprezece ani. Eu una am terminat cu el. De data asta nu o să se mai întoarcă acasă la mine. M-am săturat de poliţişti şi de asistenţi sociali care să-mi respire în ceafă.

Se scutură de sora care intrase repede şi o apucase de braţ, apoi se aplecă deasupra patului.

— De ce naiba nu ai murit, pur şi simplu?

— Nu ştiu, spuse Phillip încet. Am încercat.

— Niciodată nu ai fost bun de ceva.

Se descotorosi sîsîind de Poliţistul cel Bun, care o trăgea înapoi.

— Nu ai fost niciodată bun de ceva. Să nu te prind că vii să cauţi un loc unde să stai cînd ieşi de aici, strigă ea în timp ce era tîrîtă afară din salon. Eu una am terminat cu tine.

Phillip aşteptă, ascultînd-o înjurînd, ţipînd, cerînd hîrtii pe care să le semneze ca să-l scoată din viaţa ei. Apoi se uită la Poliţistul cel Rău.

— Credeţi că mă puteţi speria? Eu trăiesc cu aşa ceva. Nu e nimic mai rău decît să trăieşti cu aşa ceva.

Peste două zile, doi străini intrară în salonul lui. Bărbatul era un uriaş cu ochi albaştri, mari, pe o faţă mare. Femeia avea un păr roşcat sălbatic, care-i

scăpa din nodul prost făcut de la ceafă şi o faţă plină de pistrui. Femeia îi luă fişa de la picioarele patului, o citi şi apoi se bătu cu ea în palmă.

— Bună. Phillip. Eu sînt Dr. Stella Quinn. El este soţul meu, Ray.

— Da şi?

Ray trase un scaun mai aproape de pat şi se aşeză, cu un oftat de plăcere. Îşi înclină capul, studiindu-l scurt pe Phillip.

— Ai intrat într-un rahat al naibii de mare aici, nu-i aşa? Vrei să ieşi din el?

UNU

Phillip slăbi nodul Windsor al cravatei Fendi. Era o navetă lungă din Baltimore pînă la Maryland, pe Coasta de Est şi îşi programase CD player-ul cu acest gînd în minte. A început blînd, cu puţin Tom Petty şi formaţia Heartbreakers.

Traficul de joi seara era exact atît de greu pe cît se prezisese, înrăutăţit în plus de ploaia mocănească şi de toţi acei gură-cască care nu au putut rezista tentaţiei de a se holba la infinit, fascinaţi, la un accident de pe Centura Baltimore, în care fuseseră implicate trei maşini.

În timp ce se îndrepta spre sud, pe Drumul 50, nici măcar mîngîierile fierbinţi ale nepreţuiţilor Rolling Stones nu-i puteau schimba complet starea de spirit.

Îşi luase de lucru acasă şi trebuia, într-un fel, să-şi găsească timp pentru Myerstone Tire, peste weekend. Aceştia doreau o abordare complet nouă pentru campania lor de publicitate. Cauciucuri fericite

fac şoferii fericiţi, se gîndea Phillip, bătînd cu degetele în volan, în ritmul îndrăcitei chitare a lui Keith Richard.

Ceea ce era o idioţenie, decise el. Nimeni nu conducea fericit în traficul de vîrf, pe ploaie, indiferent ce cauciuc îi învelea roţile.

Dar îi venise o idee care îi va face pe utilizatori să creadă că dacă vor rula cu anvelope Myerstones vor fi fericiţi, în siguranţă şi sexi. Asta era munca lui şi era bun la asta.

Suficient de bun ca să jongleze cu patru firme mari, să supervizeze situaţia altor şase mai mici şi niciodată să nu lăse impresia că transpiră cît de cît, printre culoarele alunecoase de la *Innovations*, firma de publicitate bine înfiptă, la care lucra. Firma care cerea stil, exuberanţă şi creativitate de la executivii săi.

Nu-l plăteau ca să-l vadă transpirînd.

Totuşi, cînd era singur, era altceva.

El ştia că ardea nu ca o lumînare ci ca o torţă, la ambele capete, de luni de zile. Cu o singură, dură lovitură a sorţii, ajunsese de la a trăi pentru Phillip Quinn, la a se întreba ce se întîmplase oare cu stilul lui de viaţă plăcut, alert, ascendent.

Moartea tatălui său, în urmă cu şase luni, îi întorsese viaţa cu fundul în sus. Viaţa pe care Ray şi Stella Quinn i-o îndreptaseră în urmă cu şaptesprezece ani. Aceştia intraseră în posomorîta cameră

de spital şi îi oferiseră o şansă şi o alegere. Alesese şansa, pentru că era suficient de isteţ ca să înţeleagă că pentru el nu exista nici o alegere.

Revenirea înapoi pe stradă nu mai era la fel de atrăgătoare cum fusese înainte de a fi fost sfîrtecat de gloanţe. A trăi împreună cu mama lui nu mai era o opţiune nici dacă aceasta s-ar fi răzgîndit şi l-ar fi primit înapoi în apartamentul înghesuit din cartierul rău famat din Baltimore. Asistenţa Socială înţelesese perfect situaţia şi Phillip ştia că va fi aruncat înapoi în sistem în clipa în care se va repune pe picioare.

Nu avea nici o intenţie să se întoarcă în sistem, sau înapoi la mama lui, sau înapoi în rigolă. Se hotărîse deja. Simţea că nu avea nevoie decît de puţin timp ca să-şi facă un plan.

Pe moment, acest timp era amortizat de nişte droguri foarte bune, pe care nu trebuia să le cumpere sau să le vîndă. Dar nu-şi imagina că acest beneficiu va funcţiona pentru totdeauna.

Cu Demerol-ul prelingîndu-i-se în corp, îi studie şiret pe cei doi Quinn şi decise că aceştia erau un cuplu bizar de binefăcători. Ideal pentru el. Vroiau să facă pe bunii samariteni, să-i ofere un loc unde să stea pînă se recupera sută la sută, foarte bine pentru ei. Şi foarte bine pentru el.

I-au spus că aveau o casă pe Coasta de Est, ceea ce pentru un copil dintr-un oraş din centrul continentului era undeva la capătul lumii. Dar îşi spuse că o schimbare de decor nu avea cum să-i strice. Aveau doi băieţi cam de vîrsta lui. Phillip decise că nu avea de ce să-şi facă griji pentru doi răzgîiaţi crescuţi de bunii samariteni.

I-au spus că aveau reguli şi că educaţia era prioritară. Nici şcoala nu îl deranja prea mult. Cînd decidea să se ducă la şcoală, era floare la ureche pentru el.

Fără droguri. Stella spusese asta cu o voce rece care îl făcu pe Phillip să o reevalueze, în timp ce arbora cea mai angelică expresie şi răspunse politicos, *Nu, doamnă*. Nu avea nici o îndoială că atunci cînd ar fi dorit o doză, ar fi reuşit el să găsească o sursă, chiar şi într-un orăşel căcăcios de pe coastă.

După care Stella se aplecă deasupra patului, sfredelindu-l cu privirea, zîmbind abia perceptibil.

-Ai o faţă ieşită parcă dintr-o pictură renascentistă. Dar asta nu te face să fii mai puţin hoţ, haimana şi mincinos.Noi te vom ajuta dacă vrei să fii ajutat. Dar nu ne trata ca pe nişte imbecili.

Şi Ray rîse cu rîsul lui mare, bubuitor, strîngîndu-i de umăr, în acelaşi timp, pe Stella şi pe el şi spunînd, îşi aminti Phillip, că ar fi o rară tratatie pentru el să aibă ocazia, în viitor, să-i privească pe cei doi căposi.

În următoarele două săptămîni au mai venit de cîteva ori la el. Phillip a stat de vorbă cu ei şi cu asis-

tentul social, care era mult mai uşor de îmbrobodit decît cei doi Quinn.

În final l-au scos din spital şi l-au dus la casa frumoasă, albă, de lîngă apă. A făcut cunoştinţă cu fiii lor, a evaluat situaţia. Cînd a aflat că aceştia, Cameron şi Ethan, fuseseră luaţi exact ca şi el, s-a convins că cei doi erau într-adevăr, nişte lunatici.

Îşi acorda timp, evaluînd situaţia. Pentru un doctor şi un profesor de colegiu, aceştia nu colecţionaseră prea multe valori uşor de furat sau de ascuns. Dar studie ceea ce se găsea.

Dar în loc să fure de la ei, se îndrăgosti de aceştia. Le luă numele şi îşi petrecu următorii zece ani în casa de pe malul apei.

Apoi Stella muri şi o parte din lumea lui se nărui. Aceasta devenise pentru el mama despre care nu crezuse vreodată că ar putea exista. Fermă, puternică, iubitoare şi subtilă. A plîns pentru ea, pentru această primă adevărată pierdere din viaţa lui. Şi-a îngropat în muncă o parte din această durere, făcîndu-şi drum prin colegiu, avînd ca ţel succesul şi strălucirea sofisticării — şi o poziţie de început la *Innovations*.

Dar nu avea de gînd să rămînă multă vreme pe treapta de jos.

Ocuparea unui loc la sediul din Baltimore al firmei *Innovations* era un mic triumf personal. Se întorcea în

oraşul nefericirii lui, dar se întorcea ca un om de gust. Nimeni dintre cei care l-ar fi văzut pe bărbatul în costum pe comandă nu ar fi bănuit că acesta fusese odinioară un amărît de hoţ, un fost traficant de droguri şi o prostituată ocazională.

Absolut tot ce cîştigase el în ultimii şaptesprezece ani îşi avea punctul de plecare în momentul acela în care intraseră pe uşa salonului de spital Ray şi Stella Quinn.

Apoi Ray a murit subit, lăsînd umbre care încă mai trebuiau spălate cu lumină. Bărbatul pe care Phillip îl iubise total, aşa cum doar un fiu îşi poate iubi tatăl, îşi pierduse viaţa pe o liniştită porţiune de drum, în mijlocul zilei, cînd maşina lui s-a întîlnit, în mare viteză, cu un stîlp de telefon.

Şi din nou un salon de spital. Dar de data aceasta, Puternicul Quinn zăcea sfărîmat pe un pat, cu aparatele gîfîind în jurul lui. Philip, împreună cu fraţii săi, i-au făcut promisiunea că vor avea grijă de ultimul dintre vagabonzii lui Ray Quinn, un alt băiat pierdut.

Dar băiatul acesta avea secrete şi se uita la tine cu ochii lui Ray. Bîrfele din micuţul orăşel de la marginea apei, St. Christopher din Maryland, de pe Coasta de Est şi din vecinătăţile acestuia, făceau aluzii la adulter, la sinucidere, la scandal. În cele şase luni de cînd au început şoaptele, Phillip simţea că nici el şi nici fraţii lui nu se apropiaseră cîtuşi de puţin de

adevăr. Cine era Seth DeLauter şi care era legătura lui cu Raymond Quinn?

Un alt copil vagabond? Un alt băiat aproape adolescent, crescut într-o mare vicioasă a neglijării şi a violenţei, care avea nevoie cu atîta disperare de un traseu în viaţă? Sau era el mai mult decît atît? Un Quinn, prin sînge dar şi prin circumstanţe?

Singurul lucru de care putea fi sigur Phillip, era că Seth, băiatul de zece ani, era fratele lui, la fel cum Ethan şi Cam erau fraţii lui. Fiecare dintre ei fusese smuls dintr-un coşmar şi fiecăruia dintre ei i se dăduse o şansă să-şi schimbe viaţa.

În ce-l privea pe Seth însă, Ray şi Stella nu erau acolo ca să păstreze deschisă această alegere.

Exista o parte în Phillip, o parte care trăise în sufletul unui hoţ mic şi nepăsător, care respingea chiar şi posibilitatea ca Seth să fie sîngele lui Ray, un fiu conceput în adulter şi abandonat în ruşine. Aceasta ar fi însemnat o trădare faţă de tot ce îl învăţaseră soţii Quinn, faţă de tot ce îi arătaseră, trăindu-şi viaţa aşa cum şi-au trăit-o ei.

Se detesta pentru faptul că se gîndea la aşa ceva, pentru faptul că uneori îl studia pe Seth cu ochi reci, cercetători, întrebîndu-se dacă nu cumva existenţa băiatului a fost motivul morţii lui Ray Quinn.

Ori de cîte ori îi revenea în minte acest gînd, Phillip îşi întorcea atenţia spre Gloria DeLauter. Mama lui

Seth era femeia care îl acuzase pe Profesorul Raymond Quinn de hărţuire sexuală. Pretindea că acest lucru se întîmplase cu ani în urmă, pe vremea cînd era studentă la universitate. Dar nu exista nici o evidenţă care să confirme că ea studiase acolo.

Aceeaşi femeie îi vînduse lui Ray copilul de zece ani, ca şi cum ar fi fost un pachet de carne. Aceeaşi femeie, Phillip era sigur, la care fusese Ray în Baltimore, în ziua aceea, înainte de a se întoarce acasă — şi de a-şi găsi moartea.

Aceasta dispăruse. Femei ca Gloria au abilitatea de a ocoli tot ce le poate prejudicia. În urmă cu cîteva săptămîni le trimisese o scrisoare de şantaj, cîtuşi de puţin subtilă: dacă vreţi să păstraţi băiatul, vreau mai mult. Fălcile lui Phillip se încleştaseră cînd îşi aminti groaza nedisimulată de pe chipul lui Seth cînd a aflat.

N-o să pună ea mîna pe băiat, îşi spuse Phillip. Va afla ea că fraţii Quinn erau dintr-un aluat mai dur decît un bătrîn slab de inimă.

Şi nu doar fraţii Quinn, acum, îşi spuse el intrînd pe drumul de ţară care îl ducea acasă. Se gîndi la familie, în timp ce conducea repede, pe un drum flancat de cîmpuri cu soia, mazăre, porumb crescut mai înalt decît omul. Acum că Ethan şi Cam erau însuraţi, Seth avea de partea lui şi două femei hotărîte.

Însuraţi. Phillip îşi scutură capul, amuzat. Cine s-ar fi gîndit vreodată la asta? Cam s-a mutat la asistenta

aceea socială atît de sexi, iar Ethan s-a căsătorit cu Grace cea cu ochii blînzi. Şi a devenit brusc, zîmbi Phillip, tatăl lui Aubrey cea cu chip de înger.

Mă rog, foarte bine pentru ei. Dar trebuia să recunoască faptul că Anna Spinelli şi Grace Monroe erau croite pentru fraţii lui. Acest lucru nu va face decît să adauge un plus forţei lor ca familie, cînd va sosi momentul audierilor pentru tutela permanentă a lui Seth. Iar faptul că aceştia erau căsătoriţi, le venea mănuşă. Chiar dacă numai cuvîntul în sine îi provoca, lui, frisoane.

În ce-l privea pe el, Phillip prefera viaţa de burlac, cu toate avantajele acesteia. Nu că ar fi avut timp, în ultimele cîteva luni, să profite de toate aceste avantaje. Sfîrşiturile de săptămînă în St.Chris, supravegherea temelor pentru acasă, construirea împreună a unei carene pe şantierul nou-născutei lor afaceri *Ambarcaţiunile Quinn*, contabilitatea acesteia, cutreierarea băcăniilor — toate deveniseră oarecum domeniul lui — aglomerau stilul de viaţă al unui om.

Îi promisese tatălui său, pe patul de moarte, că se va ocupa de Seth. Făcuse un pact cu fraţii lui să se mute înapoi pe coastă, să împartă tutela şi responsabilităţile. Pentru Phillip, pactul acesta însemna să-şi împartă timpul între Baltimore şi St.Chris şi energia, între menţinerea carierei — şi a venitului — şi îngrijirea

unui nou şi adesea problematic frate şi a unei noi afaceri.

Totul era un risc. Să creşti un puşti de zece ani nu se putea face fără dureri de cap şi greşeli stîngace, în cele mai bune cazuri, îşi spuse el. Seth DeLauter, crescut de o prostituată cu program redus, o dependentă de droguri cu program complet şi de o speculantă amatoare, era o adevărată provocare.

A pune pe picioare o antrepriză de construcţii de ambarcaţiuni presupunea o serie de detalii agasante şi muncă pe brînci. Dar totuşi funcţiona şi dacă făcea abstracţie de ridicolele solicitări asupra timpului şi energiei sale, funcţiona chiar foarte bine.

Nu cu multă vreme în urmă, weekendurile sale se petreceau în compania unor femei interesante, atrăgătoare, cu cine în cele mai mondene localuri şi cu serile la teatru sau la concert şi dacă chimia funcţiona, cu un mic dejun tîrziu, într-o duminică tihnită.

O să se întoarcă la toate astea, îşi promis Phillip. De îndată ce toate detaliile vor fi rezolvate, îşi va recăpăta înapoi viaţa lui. Dar, aşa cum ar fi spus tatăl său, pentru o scurtă vreme ...

Intră pe alee. Ploaia se oprise, lăsînd un luciu luminos pe frunze şi pe iarbă. Începea să amurgească. Vedea lumina din fereastra livingului urîndu-i un discret şi sigur bun venit. Cîteva dintre florile de vară pe care le dădăcise Anna mai rezistau încă iar primele

flori de toamnă licăreau în umbră. Auzea lătratul cîinelui , Zgubi, care deşi avea doar nouă luni, crescuse prea mare şi prea prosper ca să mai fie considerat un pui.

Îşi aminti că era seara de gătit a Annei. Slavă Domnului. Asta însemna că familiei Quinn avea să i se servească o masă adevărată. Îşi roti umerii, gîndindu-se la un pahar de vin, apoi îl urmări pe Zgubi alergînd în jurul casei, după o minge de tenis de un galben jalnic.

Vederea lui Phillip coborînd din maşină îi distrase acestuia în mod vădit, atenţia de la joacă. Cîinele patină într-o oprire bruscă şi lansă o rafală sălbatică, cumplită, de lătrături.

— Cretinule. Dar Phillip zîmbi scoţîndu-şi geanta din Jeep.

La auzul glasului familiar, lătratul se transformă într-o bucurie nebună. Zgubi alergă în salturi spre el, cu o expresie de fericire în ochi şi cu labele pline de noroi.

— Nu sări! strigă Phillip folosindu-şi geanta drept scut. Vorbesc serios. Jos!

Zgubi trepida, dar îşi lăsă fundul jos şi ridică o labă. Limba i se legăna şi ochii îi străluceau.

— Aşa căţel cuminte mai zic şi eu. Phillip îi scutură prudent laba murdară şi îi scărpină urechile mătăsoase.

— Bună! Seth apăru în curtea din faţă. Jeanşii lui erau murdari de la luptele cu cîinele, cascheta de baseball i se deplasase într-o parte şi de sub ea îi ţîşnea părul blond- pai, drept. Zîmbetul îi apăruse mult mai repede şi mai uşor decît în urmă cu cîteva luni, observă Phillip. Dar exista totuşi un gol în el.

— Bună! Phillip ciocăni cu degetul în cozorocul caschetei. Ai pierdut ceva?

—Ce?

Phillip ciocăni cu degetul în proprii lui dinţi albi, regulaţi.

— Ah, da. Cu o ridicătură din umeri marca Quinn, Seth zîmbi, împingînd cu limba în spaţiul gol. Faţa lui era mai plină decît fusese în urmă cu şase luni şi ochii, mai puţin îngrijoraţi.

— Se clătina. A trebuit să-l smulg acum două zile. A sîngerat ca o putoare.

Phillip nu se obosi să ofteze auzind limbajul lui Seth. Unele lucruri, decise el, nu aveau să fie problema lui.

— Şi Zîna Dinţilor ţi-a adus ceva?

— Lasă basmele.

— Ei, dacă nu i-ai stors lui Cam un dolar, nu eşti fratele meu.

— Am stors doi dolari. Unul de la Cam şi unul de la Ethan.

Rîzînd, Phillip îşi petrecu un braţ pe după umerii lui Seth şi amîndoi o porniră spre casă.

— Ei bine, de la mine să nu te aştepţi să scoţi ceva, amice. Cum a fost prima ta săptămînă plină la şcoală?

— Plictisitoare. Deşi nu fusese aşa, recunoscu Seth în gînd. Fusese înnebunitoare. Cu toate chestiile alea noi pe care i le cumpărase Anna, cînd îl luase la tîrguieli cu ea. Creioane ascuţite, caiete noi, stilouri pline cu cerneală. Refuzase ghiozdănelul pentru mîncare pe care a vrut aceasta să i-l ia. Doar un retardat mai avea aşa ceva, la gimnaziu. Dar era grozav şi i-a plăcut să rîdă de el.

Avea haine super şi bascheţi pe cinste. Şi cel mai tare, pentru prima oară în viaţa lui se afla în acelaşi loc, la aceeaşi şcoală, cu aceeaşi oameni pe care-i lăsase în urmă, în iunie.

—Teme pentru acasă? îl întrebă Phillip,ridicînd din sprîncene în timp ce deschidea uşa de la intrare.

Seth îşi dădu ochii peste cap.

— Dumnezeule, chiar nu te poţi gîndi la altceva?

— Puştiule, eu trăiesc pentru temele tale pentru acasă.Zgubi se năpusti pe uşă înaintea lui Phillip, aproape doborîndu-l în entuziasmul lui.

— Mai ai încă de lucru cu cîinele ăsta. Dar uşoara enervare se topi pe loc. Simţea mirosul sosului roşu

al Annei fierbînd încet, plutind în aer ca parfumul de ambrozie.

—Dumnezeu să ne binecuvînteze pe toţi, murmură el.

—*Manicotti*, îl informă Seth.

— Da? Am un Chianti pe care îl păstram exact pentru momentul ăsta. După cină ne apucăm de lecţii, adăugă el lăsîndu-şi geanta jos.

O găsi pe cumnata lui în bucătărie, umplînd tuburi de paste, cu brînză. Mînecile bluzei albe, apretate, pe care o purtase la serviciu erau suflecate şi un şorţ alb îi acoperea fusta albastră. Îşi scosese pantofii cu tocuri şi bătea, cu piciorul gol, ritmul ariei pe care o fredona. *Carmen*, o recunoscu Phillip. Minunata ei masă de păr negru era încă prinsă sus, în ace.

Făcîndu-i cu ochiul lui Seth, Phillip se apropie de ea, pe la spate, o prinse de talie şi o sărută cu forţă, zgomotos, în creştetul părului.

— Fugi cu mine. O să ne schimbăm numele. Tu o să fii Sophia iar eu, Carlo. Lasă-mă să te duc în paradisul unde o să găteşti numai şi numai pentru mine. Nici unul dintre ţărănoii ăştia nu te apreciază ca mine.

— Lasă-mă doar să termin de umplut tubul ăsta, Carlo şi mă duc să-mi fac bagajele. Îşi întoarse capul, cu ochii ei negri, de italiancă, zîmbind. Masa este gata peste treizeci de minute.

— Eu deschid vinul.

— Nu avem ceva de mîncare pînă atunci? vroia Seth să ştie.

— Sînt gustări în frigider. Du-te şi scoate-le, spuse ea.

— Nu sînt decît legume şi prostii, se plînse Seth cînd scoase platoul.

— Exact.

— Iisuse.

— Spală-ţi cîinele de pe mîini înainte de te apuci de ele.

— Scuipatul de cîine este mai curat decît cel de om, o informă Seth. Am citit că dacă eşti muşcat de un alt om este mai rău decît dacă eşti muşcat de un cîine.

— Sînt înnebunită să aflu chestia ăsta. Oricum, spală-ţi mîinile de scuipatul cîinelui.

— Dumnezeule! Dezgustat, Seth plecă tropăind, cu Zgubi furişîndu-se în urma lui.

Phillip alese vinul dintr-o mică rezervă pe care o păstra în cămară. Vinurile bune erau una dintre pasiunile lui şi bolta lui palatină era extrem de discriminatorie. Apartamentul din Baltimore etala o selecţie vastă şi cu grijă aleasă, pe care o păstra într-o debara reorganizată special pentru această destinaţie.

Aici pe ţărm, iubitele lui sticle de Bordeaux şi Burgundy ţineau companie sărăţelelor din orez şi cutiilor cu budincă instant, Jell-O.

Învăţase să trăiască cu asta.

— Şi cum a fost la muncă? o întrebă el peAnna.

— Mult de lucru. Cine spune că femeile pot avea tot ce vor, ar trebui împuşcat. Este extenuant să ai şi un serviciu şi să te ocupi şi de familie. Apoi îşi ridică privirea, zîmbind cu toată faţa. Dar ador asta.

— Se vede. Scoase dopul ca un expert, îl adulmecă apreciativ apoi puse sticla pe bufet, ca să se aerisească.

— Unde e Cam?

—Trebuie să fie în drum spre casă, de la şantier. El şi Ethan au vrut să mai stea o oră acolo. Prima ambarcaţiune Quinn este gata. Proprietarul vine mîine. Este gata, Phillip! Zîmbetul ei scînteie, strălucind de mîndrie. Este la chei, aşteptînd lansarea la apă şi este efectiv fantastică.

Simţi un mic junghi de dezamăgire că nu a fost şi el acolo, în ultima zi.

— Ar trebuie să bem şampanie.

Anna ridică o sprînceană cînd studie eticheta de pe sticla de vin.

— Folonari? Ruffino?

Phillip considera că una dintre cele mai mari calităţi ale Annei era aceea de a se pricepe la vinurile bune.

— Din şaptezeci şi cinci, spuse el zîmbind cu toată faţa.

— Nu o să auzi comentarii din partea mea. Felicitări, domnule Quinn, pentru prima dumnea-voastră barcă.

— Nu este meritul meu. Eu nu m-am ocupat decît de detalii şi m-am eschivat de la munca de sclav.

— Fireşte că este meritul tău. Detaliile sînt necesare şi nici Cam şi nici Ethan nu s-ar fi putut ocupa de ele cu fineţea cu care ai făcut-o tu.

— Cuvîntul potrivit cred că este „cicăleală".

— Ei au nevoie să fie cicăliţi. Ar trebui să fii mîndru de ce aţi reuşit voi trei să realizaţi în ultimele trei luni. Nu doar noua afacere, ci şi familia. Fiecare dintre voi a renunţat la ceva important, pentru Seth. Şi fiecare dintre voi a primit înapoi ceva inportant.

— Nu am crezut niciodată că puştiul ăsta o să însemne atît de mult. În timp ce Anna împrăştia sos peste tuburile pline, Phillip deschise un bufet cu pahare de vin.

— Încă mai am momente cînd toată povestea mă întoarce pe dos.

— Este cît se poate de firesc, Phillip.

— Asta nu mă face să mă simt mai bine. Dădu din umeri a renunţare şi umplu două pahare. Dar, continuă el, de cele mai multe ori mă uit la el şi mă gîndesc că este un frate mai mic cît se poate de grozav.

Anna rase brînză peste tavă. Cu coada ochiului îl studia pe Phillip ridicîndu-şi paharul, apreciind buchetul. Era frumos de privit, îşi spuse ea. Din punct de vedere fizic, era cît se poate de aproape de perfecţiunea masculină. Păr ca bronzul, des şi gros, ochi mai mult aurii decît căprui. Faţa era prelungă, îngustă, gînditoare. Senzuală şi angelică în acelaşi timp. Silueta lui înaltă, perfectă, părea să fi fost ajustată pentru costumele italieneşti. Dar de cînd îl văzuse gol pînă la brîu, în jeanşi uzaţi, ştia că nu avea nimic molatic în el.

Sofisticat, dur, erudit, subtil. Un bărbat interesant, cugeta ea.

Băgă tava în cuptor şi se întoarse să-şi ia paharul cu vin. Ciocni, zîmbindu-i.

— Şi tu eşti un lucru bun pentru un frate mai mare, Phillip.

Se apropie de el sărutîndu-l uşor, cînd intră Cam.

— Ia-ţi gura de pe soţia mea.

Phillip zîmbi şi îşi strecură un braţ în jurul taliei Annei.

— Ea şi-a pus-o pe mine. Ea mă place.

— Pe mine mă place mai mult. Ca să demonstreze asta, Cam o apucă pe Anna de băierele şorţului, o întoarse şi o trase în braţele lui, sărutînd-o nebuneşte. Zîmbi, îi muşcă buza de jos şi o bătu prieteneşte pe fund.

— Nu-i aşa, scumpo?

Anna era încă ameţită.

— Probabil. Expiră cu forţă, considerînd toate aspectele. Eşti scîrbos de murdar, spuse ea foindu-se ca să se elibereze.

— Nu am intrat decît să-mi iau o bere şi să mă bag sub duş. Înalt şi slab, brunet şi periculos, se îndreptă spre frigider.

— Auzi, să-mi săruţi soţia, adăugă el cu o privire infatuată spre Phillip. Mai bine ţi-ai lua şi tu nevastă.

— Cine are timp? spuse Phillip dramatizînd.

După cină şi după o oră petrecută muncind ca un sclav, aplecat deasupra împărţirii, a Războiului de Independenţă şi a vocabularului pentru clasa a şasea, Phillip se instală în camera lui, cu laptopul şi cu dosarele sale.

Era aceeaşi cameră pe care i-o dăduseră Ray şi Stella cînd l-au adus aici. Pereţii erau de un verde pal pe vremea aceea. Odată, pe cînd avea şaisprezece ani, într-un acces de nonconformism, îi vopsise în magenta. Dunezeu ştie de ce. Îşi aminti că mama lui - pentru că Stella devenise pe atunci mama lui — aruncase o privire în cameră şi îl prevenise că va avea o indigestie care-l va termina.

Şi el care crezuse că era o culoare sexi. Dar după numai trei luni a trecut, o vreme, la albul pur, accentuat de chenare negre mohorîte, de fotografii alb-negru.

Căutînd dintotdeauna ambianţa, îşi spuse Phillip acum, amuzat de el însuşi. S-a întors înapoi la acest verde cald exact înainte de a se muta la Baltimore.

Au avut întotdeauna dreptate. Părinţii lui aveau de obicei dreptate. Ei i-au dat această cameră, în această casă, în acest loc. Nu le-a făcut viaţa uşoară. Primele trei luni au însemnat o nesfîrşită luptă între voinţe. Aducea pe furiş droguri în casă, se bătea, fura alcool şi venea dimineaţa acasă, împleticindu-se.

Acum îi era clar că de fapt îi testa, provocîndu-i să-l azvîrle în stradă. Înapoi. Haideţi, tot înainte. Mă puteţi manipula.

Iar ei exact asta au făcut. Nu numai că l-au manipulat, l-au format.

Mă întreb, Phillip, îi spusese tatăl lui, *de ce vrei tu neapărat să iroseşti o minte bună şi un trup bun. De ce vrei să-i laşi pe ticăloşi să învingă.*

Phillip, pe care îl durea burta şi căruia îi ardea capul în urma unei mahmureli după droguri şi băutură, n-a dat doi bani pe vorbele acelea.

Ray l-a luat într-o plimbare cu barca , spunîndu-i că o ieşire pe mare îi va limpezi mintea. Fiindu-i rău de moarte, Phillip se aplecase peste balustradă, vomînd resturile otrăvurilor pe care şi le pompase în corp, cu o noapte înainte.

Împlinise tocmai paisprezece ani.

Ray ancoră vasul într-o mică strîmtoare. Îi ţinu capul lui Phillip, îi şterse faţa, apoi îi oferi o cutie cu băutură gazoasă cu ghimbir.

— Stai jos.

Mai mult se prăbuşise decît se aşezase. Mîinile îi tremurau, stomacul i se revoltă la prima înghiţitură din cutie. Ray se aşezase în faţa lui, cu mîinile acelea mari pe genunchi, cu părul argintiu unduindu-se în briza uşoară. Şi ochii aceia, ochii aceia de un albastru strălucitor, calmi şi gînditori.

— Ai avut deja două luni la dispoziţie ca să te obişnuieşti aici. Stella zice că din punct de vedere fizic ţi-ai revenit. Eşti puternic şi destul de sănătos — deşi nu o să rămîi aşa dacă continui în stilul ăsta.

Îşi strînse buzele şi multă vreme nu spuse nimic. În iarba înaltă stătea un bîtlan, nemişcat ca o pictură. Aerul era luminos şi răcoros în toamna tîrzie, copacii erau desfrunziţi şi cerul de un albastru intens se revărsa deasupra lor. Vîntul unduia iarba şi făcea vălurele deasupra apei.

Bărbatul stătea acolo, aparent mulţumit de tăcere şi de peisaj. Băiatul stătea pleoştit, palid şi cu privirea crîncenă.

— Putem juca jocul ăsta în multe feluri, Phil, spuse Ray într-un tîrziu. Putem face pe durii. Te putem ţine din scurt, te putem urmări minut de minut şi te putem

rupe în bătaie de cîte ori o scrînteşti. Adică aproape tot timpul.

Meditînd, Ray luă o undiţă, montîndu-i absent o momeală.

— Sau putem doar spune cu toţii că acest mic experiment a fost un eşec şi te poţi întoarce în sistem.

Lui Philip i se strînse stomacul, înghiţind ceea ce nu recunoştea clar că era teamă.

— Nu am nevoie de voi. Nu am nevoie de nimeni.

- Ba da, ai. Ray spusese asta încet, în timp ce arunca undiţa în apă. Cercuri de vălurele se întinseră la nesfîrşit. Dacă te întorci în sistem, acolo o să rămîi. Iar după cîţiva ani, nu va mai fi vorba de şcoala de corecţie. Vei sfîrşi într-o celulă cu băieţi răi, genul de băieţi cărora o să le placă la nebunie faţa asta frumuşică a ta. Un tip înalt, cu mîini ca nişte şunci afumate o să te înşface într-o bună zi la duş şi o să te facă mireasa lui.

Phillip simţea cu disperare nevoia de o ţigară. Imaginea sugerată de cuvintele lui Ray îi adusese un nou val de sudoare pe frunte.

— Pot avea şi singur grijă de mine.

— Fiule, te vor pasa de la unul la altul ca pe o farfurie cu tartine şi ştii bine cum e. Poţi tu să dai din gură, poţi să te baţi cît vrei, dar unele lucruri sînt inevitabile. Pînă acum, viaţa ta a fost destul de mizerabilă. Şi nu tu eşti răspunzător pentru ea. Dar

eşti răspunzător pentru ce se va întîmpla de acum înainte.

Se pierdu din nou în tăcere, strîngînd undiţa între picioare ca să se întindă după o cutie de Pepsi rece. Acordîndu-şi timp, Ray o deschise, o duse la gură şi bău cu nesaţ.

— Eu şi Stella am crezut că am văzut ceva în tine, continuă el. Încă mai vedem, adăugă uitîndu-se din nou la Phillip. Dar pînă cînd nu o să vezi şi tu, nu o să ajungem nicăieri.

— Ce vă pasă vouă? ripostă Phillip, jalnic.

— Este greu de spus acum. Poate că nu meriţi asta. Poate că tot înapoi pe străzi o să sfîrşeşti, ţinîndu-te de furtişaguri şi de escrocherii.

De trei luni de zile avusese un pat decent, mese regulate şi toate cărţile pe care le putea citi — una din iubirile lui secrete. La gîndul că o să piardă toate astea, gîtul i se umplu din nou, dar dădu doar din umeri.

— O să mă descurc.

— Dacă tot ce vrei să faci este să te descurci, asta este alegerea ta. Aici poţi avea un cămin, o familie. Poţi avea o viaţă şi poţi face ceva cu ea. Sau poţi continua pe drumul pe care te afli acum.

Ray se întinse brusc spre Phillip şi băiatul se chirci aşteptînd lovitura, strîngînd din pumni ca să riposteze.

Dar Ray îi ridică doar cămaşa, ca să-i expună cicatricele livide de pe piept.

—Te poţi întoarce la asta, spuse el liniştit.

Phillip se uită în ochii lui Ray. Văzu compasiune şi speranţă. Şi se văzu pe el însuşi, ca într-o oglindă, sîngerînd într-o rigolă murdară, pe o stradă unde viaţa nu valora nici cît o para chioară.

Suferind, obosit, îngrozit, Phillip îşi lăsă capul în mîini.

— Şi care e rostul?

—Tu eşti rostul, fiule. Ray îşi plimbă mîna prin părul lui Phillip. Tu eşti rostul.

Lucrurile nu s-au schimbat peste noapte, se gîndea Phillip acum. Dar au început să se schimbe. Părinţii lui l-au făcut să creadă în el, în pofida lui însuşi. Devenise o mîndrie pentru el să se descurce bine la şcoală, să se remodeleze în Phillip Quinn.

Se gîndea că făcuse o treabă bună, aici. Poleise un copil al străzii, cu un lustru de clasă. Avea o carieră frumoasă, un apartament într-o zonă rezidenţială, cu o vedere minunată spre Inner Harbor şi o garderobă care se potrivea cu amîndouă.

Se pare că închisese cercul, petrecîndu-şi sfîrşiturile de săptămînă înapoi în camera aceasta cu pereţii verzi şi mobilă grea, cu ferestrele ei care dădeau spre copaci şi mlaştini.

Dar de data aceasta, Seth era rostul.

DOI

Phillip stătea pe puntea din faţă a ambarcaţiunii care urma să fie botezată *Doamna lui Neptun*. El unul asudase aproape două mii de ore de muncă pentru a o aduce din faza de proiect în goeleta terminată. Punţile erau din lemn de tec lucios şi străIucea toată, generos, în soarele galben de septembrie.

Cabina de sub punte era o mîndră capodoperă din lemn, în cea mai mare parte meritul lui Cam, îşi spuse Phillip. Dulăpioare lucioase fuseseră modelate din lemn natural lucrat de mînă şi fuseseră prevăzute spaţii de dormit pentru patru prieteni apropiaţi.

Era solidă, îşi spuse el şi era frumoasă. Încîntătoare din punct de vedere estetic, cu carena ei curgătoare, cu punţile strălucitoare şi cu lunga ei linie de plutire. Decizia de la bun început a lui Ethan de a recurge la metoda îmbinărilor prin fălţuire a lambriurilor a însemnat un plus de ore de muncă dar a produs o bijuterie.

Pedichiuristul acela din D.C. o să plătească o mică avere pentru fiecare centimetru din ea.

— Ei...? Ethan, cu mîinile în buzunarele blugilor jerpeliţi, cu ochii mijiţi în soare, lăsă întrebarea fără sfîrşit.

Phillip îşi plimbă mîna peste copastia satinată, un loc în care asudase multe ore, sablînd şi finisînd.

— Merită un nume mai puţin banal.

— Proprietarul stă mai bine cu banii decît cu imaginaţia. El decide. Buzele lui Ethan se curbară într-unul din acele zîmbete ale lui, mici, serioase. Iisuse Christoase, funcţionează, Phil. Cînd am testat-o la apă, împreună cu Cam, nu eram convins că o să reuşească să o aducă înapoi. Nu eram convins că vroiam asta.

Phillip îşi frecă bărbia cu degetul mare.

— Am un prieten în Baltimore, care pictează. Majoritatea lucrărilor lui sînt strict comerciale, pentru hoteluri şi restaurante. Dar face chestii formidabile. De cîte ori îşi vinde o lucrare, înjură. Urăşte să-şi înstrăineze pînzele. Pînă acum nu am înţeles cu adevărat ce simte.

— Şi asta este prima, pentru noi.

— Dar nu şi ultima. Phillip nu se aşteptase să se simtă atît de ataşat. Construirea de ambarcaţiuni nu fusese ideea lui, sau alegerea lui. Îi plăcea să creadă

că fraţii săi îl tîrîseră în afacerea asta. El le spusese că era o nebunie, o idee ridicolă, destinată eşecului.

Apoi, firește, se aruncase în ea şi negociase închirierea clădirii, depusese licenţele, comandase utilităţile necesare. În timpul construirii a ceea ce urma să devină *Doamna lui Neptun*, îşi scosese aşchii din degete, îşi vindecase arsurile de la creuzetul fierbinte, îşi hidratase mușchii storşi de la ridicatul, ore întregi, a scîndurilor. Şi nu suferise în tăcere.

Dar cu rezultatul tangibil al lungilor luni de muncă, legănîndu-se graţios sub picioarele lui, trebuia să recunoască şi el că meritase totul.

Acum erau gata să o ia de la capăt.

—Tu şi Cam aţi început, săptămîna asta, să lucraţi la noul proiect.

—Vrem să avem carena gata de întors la sfîrşitul lui octombrie. Ethan scoase o bandana şi lustrui metodic amprentele lăsate de degetele lui Phillip pe copastie. Asta dacă va trebui să respectăm programul ăla ucigător al tău. Deşi mai avem cîte ceva de făcut aici.

— La asta? Cu ochii îngustaţi, Phillip îşi scoase ochelarii de soare Wayfarer. La naiba, Ethan, parcă ziceai că este gata de plecare. Proprietarul vine să o ia. Eu vroiam tocmai să mă apuc de ultimele hîrţoage.

— Doar un singur mic detaliu. Trebuie să-l aşteptăm pe Cam.

— Ce mic detaliu? Nerăbdător, Phillip se uită la ceas. Clientul trebuie să sosească dintr-o clipă într-alta.

— Nu o să dureze mult. Ethan făcu un semn cu capul spre uşile de încărcare, ale clădirii. Dar uite-l pe Cam.

— Este prea bună pentru ţopîrlanul ăsta, striga Cam în timp ce cobora puntea îngustă cu o bormaşină acţionată cu baterii. Ascultaţi-mă pe mine, ar trebui să ne luăm nevestele şi copiii şi să mergem chiar noi cu ea la Bimini.

— Este suficient de bună pentru inspecţia finală de astăzi. Cum îmi dă cecul avalizat, cum devine căpitanul ei. Phillip aşteptă pînă cînd Cam urcă agil la bord.

— Cînd ajung la Bimini, nu vreau să vă văd pe niciunul dintre voi.

— Este gelos pe noi pentru că sîntem căsătoriţi, îi spuse Cam lui Ethan. Ţine aici, adăugă acesta împingînd bormaşina în mîna lui Phillip.

— Ce naiba trebuie să fac cu asta?

— Să termini vasul. Zîmbind, Cam scoase o plăcuţă de bronz din buzunar. Am păstrat pentru tine ultima piesă.

— Da? Absurd impresionant, Phillip luă plăcuţa, uitîndu-se la ea cum sclipea în soare.

— Am început-o împreună, sublinie Ethan. Deci mi se pare corect. Trebuie pusă la tribord.

Phillip luă şuruburile pe care i le întinse Cam şi se aplecă peste balustradă, în dreptul marcajelor.

— Eu mă gîndeam că vom sărbători după. Bormaşina urui în mîna lui. Mă gîndeam la o sticlă de Dom P?rignon, spuse el ridicînd vocea deasupra zgomotului, dar mi-am zis apoi că ar fi păcat să o risipesc pe voi doi. Aşa că am trei sticle de Harps, puse la rece, jos în frigider.

O să meargă de minune, îşi spuse el, cu mica surpriză care îi va fi special livrată mai tîrziu, în după-amiaza aceea.

Era aproape amiază cînd clientul şi-a terminat, în sfîrşit, inspecţia fiecărui centimetru al noii sale goelete. Ethan fusese desemnat să-l scoată pe tip într-o cursă de probă, înainte de a o lega la trailer.

Ethan avea dreptate, se gîndea el. Se mişca. Vasul începu să alunece spre ţărm, înclinîndu-se ca în vis. Îşi imagină turiştii verii tîrzii oprindu-se ca să-l privească, arătîndu-şi unul, altuia, frumosul vas. Nu exista, îşi spuse el, reclamă mai bună decît un produs de calitate.

— O s-o împotmolească prima oară cînd o s-o manevreze singur, spuse Cam în spatele lui.

— Precis, dar o să se distreze. Îi dădu lui Cam o palmă pe umăr. Mă duc acum să mă ocup de actele de vînzare.

Vechea clădire din cărămidă pe care o închiriaseră şi o modificaseră în şantier naval nu avea prea multe facilităţi. Partea leului era un spaţiu deschis, cu lămpi fluorescente care atîrnau de grinzi. Ferestrele erau mici şi păreau întotdeauna acoperite de praf.

Unelte de forţă, bușteni, echipamente, galoane cu adeziv epoxy şi lac şi vopsea pentru carenă erau depozitate în locuri uşor accesibile. Platforma ridicătoare era ocupată de scheletul gol al carenei unei bărci de pescuit proiectate pe comandă, care reprezenta a doua lor afacere.

Pereţii erau din cărămidă ciobită şi incomplet gletuiţi. Sus, la capătul unei scări din fier se afla o încăpere înghesuită, fără ferestre, care servea drept birou.

În ciuda dimensiunilor şi amplasamentului ei, Phillip o organizase cu meticulozitate. Biroul metalic o fi fost el cumpărat de ocazie, la vreun talcioc, dar era bine frecat şi curat. Pe suprafaţa lui se aflau un calendar de birou, vechiul lui laptop, un interfon, un telefon cu două linii şi un suport acril Lucite, pentru creioane şi stilouri.

Înghesuite lîngă birou se aflau două clasoare pentru dosare, un copiator personal şi un fax.

Phillip se instală şi porni computerul. Semnalul luminos intermitent al telefonului îi atrase atenţia. Cînd îl apăsă pentru mesaje, găsi două în aşteptare dar nu le acordă atenţie.

În cîteva clipe deschisese programul instalat de el pentru această afacere şi se pomeni zîmbind în faţa logo-ului *Ambarcaţiunile Quinn*.

Poate că nu aveau ei cine ştie ce fonduri, se gîndea Phillip în timp ce introducea datele pentru vînzare, dar impresia lăsată nu trebuia să fie asta. Îşi justificase hîrtia de calitate superioară drept cheltuieli de reclamă. Materialele publicitare erau cea de doua natură a lui. Recuzita, chitanţele, facturile, erau o treabă destul de simplă — doar că el, pur şi simplu, insista că acestea trebuiau să aibă clasă.

Porni imprimanta exact în clipa în care sună telefonul.

— Ambarcaţiunile Quinn.

Urmă o ezitare, apoi se auzi cum cineva îşi drege vocea.

— Scuze, am greşit numărul. Vocea era înfundată şi feminină şi dispăru repede.

— Nici o problemă, scumpete, se adresă Phillip tonului, în timp ce scotea din imprimantă factura de vînzare.

Iată un om fericit, comenta Cam o oră mai tîrziu, cînd îşi urmăreau, toţi trei, clientul care se îndepărta cu goeleta trasă.

— Noi sîntem mai fericiţi. Phillip scoase cecul din buzunar şi îl ridică la vedere. Echipament, muncă, cheltuieli de întreţinere, materiale... Împături la loc cecul. Ei bine, avem destul ca să ne descurcăm.

— Încearcă să-ţi mai temperezi entuziasmul, bombăni Cam. Ai un cec cu cinci cifre în micuţa ta mînă înfierbîntată. Haide să desfacem berile alea.

— Cea mai mare parte a profitului trebuie reinvestită în afacere, spuse Phillip în timp ce intrau. Cum se face frig, facturile noastre de întreţinere vor sparge tavanul. Se uită în sus, la tavanul înalt. La modul concret. Iar săptămîna viitoare avem de plătit taxele trimestriale.

Cam răsuci dopul sticlei şi i-o întinse fratelui său.

— Gura, Phil.

—Totuşi, continuă Phillip ignorîndu-l, acesta este un moment grozav în istoria familiei Quinn. Ridică berea, ciocnind cu Ethan şi Cam. Să bem pentru doctorul nostru de picioare, primul dintre viitorii mulţi fericiţi clienţi. Să navigheze liniştit şi să vindece multe monturi.

— Să le spună tuturor prietenilor săi să apeleze la Ambarcaţiunile Quinn, adăugă Cam.

— Să navigheze în Annapolis şi să stea departe de partea mea de golf, termină Ethan, scuturînd din cap.

— Mergem la masă? Eu unul sînt mort de foame, anunţă Cam.

- Ne-a făcut Grace sandvişuri, îi spuse Ethan. Sînt în răcitorul meu.

— Dumnezeu să o binecuvînteze.

— Poate c-ar trebui să mai amînăm puţin masa. Phillip auzi scrîşnetul roţilor pe pietriş. Cred că ceea ce am aşteptat, tocmai a sosit. Se repezi afară, încîntat să vadă camioneta pentru livrări.

Şoferul se aplecă pe fereastră, mestecînd un cocoloş de gumă.

— Quinn?

— Întocmai.

— Ce-ai mai cumpărat? Cam se încruntă spre camionetă, întrebîndu-se cît de mult din nou-nouţul cec urma să zboare.

— Ceva ce ne trebuie. Dar o să aibă nevoie de ajutor.

— Ai zis bine. Şoferul coborî gîfîind din cabină. Avem nevoie de trei ca s-o scoatem. Ticăloasa cîntăreşte aproape o sută de kile, dar nu ştiu dacă face o para chioară.

Acesta deschise uşile din spate. Stătea culcată pe canapea, pe o pătură matlasată. Avea pe puţin trei metri lungime. Doi metri înălţime şi şapte centimetri

grosime. În verzale simple, sculptate în lemnul tratat, de stejar, scria AMBARCAŢIUNILE QUINN . În partea de sus se afla o imagine detaliată a unei ambarcaţiuni cu toate pînzele sus. În partea de jos se aflau inscripţionate numele Cameron, Ethan, Phillip şi Seth Quinn.

— E o firmă a naibii de bună, reuşi Ethan să spună, cînd îşi găsi în sfîrşit cuvintele..

— Am luat una din schiţele lui Seth, cu ambarcaţiuni. Aceeaşi pe care o folosim ca logo pe hîrtia de scris. Am băgat totul în computer. Phillip se întinse ca să-şi plimbe un deget de-a lungul lemnului de stejar.

— Firma care se ocupă de aşa ceva a făcut o treabă bună.

— Este formidabilă. Cam îşi puse o mînă pe umărul lui Phillip. Unul din detaliile care nouă ne-au scăpat. Iisuse, puştiul o să sară în sus cînd o să vadă asta.

— Ne-am trecut în ordinea venirii. A mers şi alfabetic şi cronologic. Am ţinut să fie completă şi simplă. Se dădu cîţiva paşi înapoi, vîrîndu-şi inconştient mîinile în buzunar, imitînd inconştient postura fraţilor săi.

— Mi-am spus că se potriveşte cu clădirea şi cu ce facem noi aici.

— Este perfectă. Ethan aprobă din cap. Exact ce trebuie.

Şoferul îşi morfoli din nou guma.

— Ei bine, băieţi, aveţi de gînd să o admiraţi toată ziua sau vreţi să scoatem ticăloasa asta grea din camionetă?

Erau un spectacol, îşi spuse ea. Trei specimene excepţionale de bărbaţi, angajaţi în muncă fizică într-o după-amiază caldă de început de septembrie. Clădirea li se potrivea în mod clar. Era simplă, cărămida veche era decolorată şi ciobită, terenul din jurul ei, neîngrijit — mai multe buruieni decît iarbă.

Totodată, trei figuri diferite. Unul dintre bărbaţi era brunet, cu părul suficient de lung ca să poată fi strîns la spate într-o coadă. Jeanşii negri erau decoloraţi în cenuşiu. Era ceva vag european în stilul lui. Decise că acesta trebuie să fie Cameron Quinn, cel care-şi făcuse un nume la cursele de maşini.

Cel de al doilea era încălţat cu ghete de lucru scofîlcite, care arătau antice. Părul decolorat de soare i se revărsa de sub o şapcă rotundă, cu cozoroc albastru. Se mişca uşor şi ridică fără vreun efort vizibil capătul lui placă. El trebuie să fie Ethan Quinn, marinarul.

Ceea ce însemna că cel de al treilea bărbat era Phillip Quinn, directorul de publicitate, care lucra la firma aceea de primă mînă din Baltimore. Părea poleit cu aur, îşi spuse ea. Ochelari Wayarer şi Levi's. Părul ca bronzul trebuia să fie o sărbătoare pentru stilistul

lui. Un trup lung, bine făcut, care precis că făcea vizite regulate la un club de sănătate.

Interesant. Fizic, nu semănau cîtuşi de puţin între ei iar în urma cercetărilor făcute de ea, ştia că aceştia împărţeau acelaşi nume dar nu şi acelaşi sînge. Dar exista totuşi ceva în limbajul trupului, în felul în care se mişcau ca o echipă, care arăta că erau fraţi.

Intenţionase doar să treacă pe aici, să arunce o privire rapidă, de evaluare, asupra clădirii în care aceştia îşi instalaseră afacerea. Deşi ştia că cel puţin unul dintre ei avea să fie aici, deoarece acesta îi răspunsese la telefon, nu se aşteptase să-i vadă pe toţi acolo, afară, în grup, să aibă posibilitatea să îi studieze.

Era o femeie care aprecia neprevăzutul.

Nervii îi strînseră stomacul. Inspiră adînc de trei ori şi îşi roti umerii ca să se relaxeze, lucru care nu îi stătea în obicei. Nu exista nimic care să o facă să se simtă stînjenită. În fond, ea deţinea avantajul, aici. Ea îi ştia, dar ei nu o ştiau pe ea.

Era un comportament tipic, decise ea traversînd strada. O persoană care se plimba prin zonă şi care vedea trei bărbaţi muncind să monteze o firmă nouă, impresionantă, sigur că devine curioasă şi interesată. Mai ales un turist într-un mic orăşel, ceea ce era ea, în acest scop. În plus, era o femeie singură, iar ei

erau trei bărbaţi atrăgători. Un flirt discret avea să fie la fel de tipic.

Totuşi, cînd ajunse în faţa clădirii se dădu înapoi. Părea să fie o treabă dificilă şi primejdioasă. Firma, ţinută în frînghii, urma să fie prinsă în lanţuri groase, negre. Construiseră un scripete, directorul executiv stătea cocoţat pe acoperiş, dînd indicaţii, iar fraţii lui erau jos, urlînd. Încurajări, înjurături şi indicaţii, toate lansate cu acelaşi entuziasm.

Mulţi muşchi încordaţi, aici, era clar, remarcă ea ridicînd dintr-o sprînceană.

— În partea ta, Cam. Încă puţin. La naiba. Gîfîind, Phillip se lăsă pe burtă şi se răsuci în afară suficient de mult ca ea să-şi ţină răsuflarea şi să aştepte ca forţa gravitaţiei să-şi facă treaba.

Dar acesta reuşi să-şi păstreze echilibrul şi să prindă lanţul. Îi putea vedea gura în timp ce se chinuia să fixeze veriga grea pe un cîrlig gros, dar nu putea auzi ce spunea. Îşi spuse că era, probabil, cel mai bine aşa.

— Gata. Ţineţi-o fix, comandă el ridicîndu-se ca să facă echilibristică pe cornişă, pînă în capătul celălalt. Soarele îi bătea direct pe păr, îi strălucea pe piele. Se surprinse holbîndu-se. Era, îşi spuse ea, un exemplar de prima mînă, de efectivă frumuseţe masculină.

Apoi acesta se lăsă din nou pe burtă, în afară, întinzîndu-se după lanţ, fixîndu-l la locul lui. Şi înjurînd

vîrtos. Cînd se ridică, se încruntă la ruptura prelungă din cămaşă, în locul unde, presupuse ea, se agăţase de ceva, pe acoperiş.

— Şi era nouă.

— Şi chiar că era frumoasă, îi strigă Cam.

— Pupă-mă-n fund, îi sugeră Phillip şi îşi scoase cămaşa acum inutilă, ca să-şi şteargă sudoarea de pe faţă.

Ei, da, îşi spuse ea apreciind ce vedea, din punct de vedere pur personal. Tînărul zeu american, decise ea. Imaginat astfel încît să înnebunească femeile.

Phillip îşi înghesui cămaşa distrusă în buzunarul de la spate şi se îndreptă spre scară. Şi atunci o văzu. Nu i-a putut vedea ochii, dar putea jura, după scurta oprire şi unghiul capului, că se uita la ea. Evaluarea era instinctivă, ştia asta. Bărbat vede femeie, studiază, apreciază, decide.

Da, o văzuse şi cînd începu să coboare scara, făcea deja aprecieri. Şi spera să o poată vedea mai de aproape.

—Avem companie, spuse Phillip în şoaptă şi Cam se uită peste umăr.

— Hmm. Frumuşică foc.

— Stă acolo de zece minute, urmărind spectacolul. Ethan îşi ştergea mîinile de coapse.

Phillip coborî de pe scară, se întoarse şi zîmbi.

— Ei, îi strigă el , cum arată?

Gata, începem, îşi spuse, apropiindu-se.

— Foarte impresionant. Sper că nu v-a supărat audienţa. Dar nu am putut rezista.

— Cîtuşi de puţin. Este o zi mare pentru familia Quinn. Întinse mîna. Eu sînt Phillip.

— Sybill. Iar voi construiţi ambarcaţiuni.

— Asta spune firma.

— Fascinant. Sînt de ceva vreme aici. Dar nu m-am aşteptat să dau peste constructori de vase. Ce fel de vase construiţi?

—Vase din lemn, cu pînze.

— Serios? se întoarse surîzînd spre fraţii lui.

— Şi voi sînteţi parteneri?

— Eu sînt Cam. Acesta îi întoarse zîmbetul şi ridică degetul mare. Fratele meu, Ethan.

— Încîntată de cunoştinţă. Cameron, începu ea rotindu-şi privirea ca să citească emblema. Ethan, Phillip. Bătăile inimii i se accelerară, dar îşi păstră zîmbetul politicos. Unde este Seth?

— La şcoală, îi răspunse Phillip.

— Ah, la colegiu?

— La gimnaziu. Are zece ani.

— Da... îi văzu acum zgîrieturile de pe piept. Vechi şi lucioase şi apropiindu-se periculos de inima lui. Aveţi un logo foarte impresionant, *Ambarcaţiunile Quinn*. Mi-ar face plăcere să vin odată aici şi să văd fraţii la muncă.

— Oricînd. Cît staţi în St. Chris?

— Depinde. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc. Decise că era momentul să se retragă. Avea gîtul uscat şi pulsul neregulat. Mult noroc cu ambarcaţiunile voastre.

—Treci mîine pe aici, îi sugeră Phillip în timp ce el se îndepărta. O să ne prinzi pe toţi patru Quinn la muncă.

Aruncă o privire peste umăr, care spera să nu trădeze altceva decît interes amuzat.

— Chiar s-ar putea să vin.

Cam dădu drumul unui *hm!* masculin.

— Iată o femeie care ştie să meargă.

— Chiar aşa. Phillip îşi vîrî mîinile în buzunare şi savură spectacolul. Coapse delicate şi picioare lungi în pantaloni lejeri, veseli, de culoarea porumbului, o bluziţă comodă de culoarea lămîii, vîrîtă într-o talie subţire. O cascadă de păr lucios, unduitor, de culoarea vizonului, care ajungea exact la începutul umerilor puternici.

Iar faţa era şi ea la fel de atrăgătoare. Un oval clasic, cu o piele de piersică, o gură volubilă şi frumos formată, de un roz catifelat. Sprîncene sexi, meditä el, negre şi bine arcuite. Nu reuşise să vadă ochii de dedesubt, nu, prin ochelarii de soare la modă, cu ramă metalică din sîrmă. Puteau fi negri, ca să

meargă cu părul, sau deschişi la culoare, pentru contrast.

Şi vocea caldă de contralto, prezentase frumos întregul pachet.

— Ei, băieţi, aveţi de gînd să staţi acolo toată ziua să admiraţi fundul femeii ăleia? întrebă Ethan.

— Da, ca şi cum tu nu l-ai remarcat, bombăni Cam.

— L-am remarcat. Doar că nu fac o o carieră din asta. Chiar n-avem de gînd să mai facem ceva pe aici?

— Într-o clipă, spuse Phillip încet, zîmbind în sinea lui cînd aceasta dispăru după colţ. Sybill ... chiar sper că o să mai stai ceva timp în St. Chris.

Ea însă nu ştia cît o să mai stea pe aici. Timpul îi aparţinea. Putea munci acolo unde vroia ea, iar pentru moment alesese acest micuţ orăşel la marginea apei, de pe Coasta de Est a Marylandului. Îşi petrecuse aproape toată viaţa în oraşe mari, la început pentru că aşa doriseră părinţii ei, apoi pentru că aşa dorise ea.

New York, Boston, Chicago, Paris, Londra, Milano. Ea înţelegea peisajul urban şi locuitorii acestuia. Realitatea era că Dr. Sybill Griffin îşi făcuse o carieră tocmai din studiul vieţii urbane. Adunase pe parcurs licenţe în antropologie, sociologie şi psihologie. Patru

ani la Harvard, muncă postuniversitară la Oxford, un doctorat în Columbia.

Prosperase în activitatea academică şi acum, cu şase luni înainte de a împlini treizeci de ani, putea decide singură ce vrea să facă pentru a-şi cîştiga existenţa. Iar ceea ce vroia ea să facă era să scrie.

Prima ei carte, *Peisaj Urban*, fusese bine primită, îi adusese aplauzele criticii şi un cîştig modest. Dar cea de a doua, *Străini Familiari*, o propulsase pe listele naţionale, o purtase în vîrtejul turnurilor de lansare, a lecturilor, a showurilor. Acum, că PBS turna un serial documentar bazat pe observaţiile şi teoriile ei privind viaţa urbană şi obiceiurile, era mult mai mult decît asigurată financiar. Era independentă.

Editorul fusese deschis la ideea ei de a scrie o carte despre dinamica şi tradiţiile oraşelor mici. La început considerase ideea mai mult o acoperire, o scuză să facă o călătorie la St. Christopher, să aibă timp acolo pentru probleme personale.

Dar apoi a început să ia în serios ideea. Ar fi un studiu interesant. În fond, era un observator antrenat şi avea priceperea de a-şi documenta observaţiile.

Oricum, munca i-ar putea ocroti nervii, îşi spuse ea plimbîndu-se prin micuţul ei apartament de hotel. În mod categoric, va fi mai uşor şi mai productiv să considere toată călătoria aceasta ca un fel de proiect.

Avea nevoie de timp, de obiectivitate şi de acces la subiecţii implicaţi.

Graţie circumstanţelor convenabile, se pare că acum îi avea pe toţi trei.

Ieşi afară, pe dalele de gresie ale minusculei suprafeţe numită semeţ de către hotel, terasă. Aceasta oferea o vedere uluitoare asupra Golfului Cheasapeake şi imagini fugitive, intrigante, despre viaţa pe malul apei. Văzuse deja barje făcîndu-şi intrarea pufăind în doc şi descărcarea cisternelor cu crabi albaştri, pentru care era faimoasă zona. Urmărise la lucru pescuitorii de crabi, rotirea pescăruşilor, zborul egretelor, dar mai avea încă de umblat prin micile prăvălioare.

Nu se afla în St.Chris pentru suveniruri.

Probabil că va trage o măsuţă mai aproape de fereastră şi va lucra cu priveliştea aceasta înaintea ochilor. Cînd briza era îndreptată spre ea, putea surprinde frînturi de glasuri, un dialect mai lent, mai fluid decît cel pe care-l auzea pe străzile New York-ului, unde se stabilise de cîţiva ani.

Nu era chiar sudic, îşi spuse ea, aşa cum l-ai putea auzi în Atlanta sau în Mobile sau în Charleston, dar foarte departe de tonurile sacadate şi consoanele dure din nord. În după-amiezile însorite se putea aşeza pe una din băncuţele de fier de pe malul apei

şi putea urmări mica lume care se formase aici din apă şi din peşte şi din sudoare umană.

Ar putea vedea cum intercaţiona o comunitate mică, aşa ca aceasta, bazată pe golf şi pe turism. Ce tradiţii, ce obiceiuri, ce clişee îi uneau. Stiluri, meditä ea privind îmbrăcămintea, mişcările, vorbirea. Locuitorii îşi dau atît de rar seama cum se conformează unor reguli comportamentale nescrise, dictate de loc.

Reguli, reguli, reguli. Acestea existau peste tot. Sybill credea în ele la modul absolut.

După ce reguli trăia familia Quinn? se întrebă ea. Ce fel de liant îi fasonase într-o familie? Fireşte că îşi aveau propriile lor coduri, propriul lor limbaj prescurtat, o ierarhie, recompense şi un standard de disciplină.

Unde anume şi cum se potrivea Seth aici?

Pentru ea era o prioritate să descopere cu discreţie acest lucru.

Nu exista nici un motiv ca familia Quinn să ştie cine era ea, să-i suspecteze relaţiile. Era mai bine pentru ambele părţi dacă nu ştia nimeni. Altfel, aceştia ar fi putut foarte bine încerca şi reuşi să-i blocheze accesul la Seth. Acesta se afla la ei deja de cîteva luni. Nu putea fi sigură ce anume i se spusese, ce interpretare dăduseră aceştia circumstanţelor.

Avea nevoie să observe, să studieze, să considere şi să judece. Apoi putea să acţioneze. Fără grabă, îşi porunci ea. Nu trebuia să fie făcută să se simtă vinovată sau răspunzătoare. O să-şi acorde tot timpul.

După întîlnirea din după-amiaza aceasta, îşi spuse că va fi ridicol de simplu să ajungă să-i cunoască pe Quinni. Nu trebuia decît să se vînture prin clădirea aceea de cărămidă şi să manifeste interes faţă de construcţia de veliere din lemn.

Phillip Quinn îi va face intrarea. Acesta manifestase toate semnele comportamentale tipice unei atracţii incipiente. Nu va fi o greutate să scoată avantaje din asta. Cum el petrecea în St. Chris doar cîteva zile pe săptămînă, era mic pericolul de a transforma un flirt ocazional într-o treabă serioasă. Nu va fi o problemă nici să obţină o invitaţie acasă la el, aici. Ea avea nevoie să vadă unde şi cum trăia Seth, cine se ocupa de el.

Era fericit?

Gloria îi spusese că i-au furat băiatul. Că s-au folosit de relaţiile şi de banii lor ca să i-l smulgă. Dar Gloria era o mincinoasă. Sybill strînse tare din ochi, încercînd să rămînă calmă. Obiectivă, să nu îşi facă rău. Da, Gloria era o mincinoasă, îşi repetă ea. O femeie care se foloseşte de alţii. Dar era mama lui Seth.

Sybill se duse la masa de lucru, îşi deschise Filofaxul şi scoase fotografia. Un băieţel cu părul de culoarea paielor şi cu ochi mari, albaştri, zîmbea spre ea. Chiar ea făcuse fotografia, prima şi ultima oară cînd îl văzuse pe Seth.

Trebuie să fi avut vreo patru ani pe atunci, se gîndi ea. Phillip zicea că acum avea zece, iar Sybill calculă că au trecut şase ani de cînd apăruse Gloria la uşa apartamentului ei din New York, cu Seth de mînă.

Aceasta era disperată, desigur. Falită, furioasă, bocind, implorînd. Nu existase nici o altă variantă decît să o primească înăuntru, dacă nu pentru altceva măcar pentru copilul acela care se uita la ea cu ochii lui imenşi, speriaţi. Sybill nu se pricepea deloc la copii. Nu fusese niciodată în preajma lor. Poate tocmai de aceea se îndrăgostise de Seth, pe loc şi atît de puternic.

Şi cînd, peste trei săptămîni s-a întors acasă şi nu i-a mai găsit, deopotrivă cu toţi banii din casă, cu bijuteriile ei şi cu preţioasa ei colecţie de porţelanuri Daum, a fost distrusă.

Ar fi trebuit să se aştepte la asta, îşi spuse ea acum. Era clasic pentru comportamentul Gloriei. Dar crezuse, avea nevoie să creadă că pînă la urmă se va putea crea o comunicare între ele. Că tocmai copilul va ajuta la aceasta. Că ea îi va putea ajuta.

Ei bine, acum, îşi spuse ea vîrînd fotografia la loc, o să fie mai prudentă, mai puţin sentimentală. Ştia că de data aceasta Gloria îi spunea, cel puţin în parte, adevărul. Orice va face ea începînd de aici, va depinde numai de propriul ei discernămînt.

Va începe să facă aprecieri în clipa în care îşi va revedea nepotul.

Se aşeză. Îşi deschise laptopul şi începu să noteze primele impresii.

Între fraţii Quinn pare să existe o relaţie degajată, masculină. Din cît i-am observat pînă acum, lucrează bine împreună. Voi avea nevoie de un studiu suplimentar ca să stabilesc ce funcţie are fiecare dintre ei în acest parteneriat de afaceri şi în relaţiile lor de familie.

Atît Cameron cît şi Ethan Quinn sînt căsătoriţi de curînd. Va trebui să le cunosc soţiile, ca să înţeleg dinamica acestei familii. În mod firesc, una dintre acestea va reprezenta imaginea mamei. Cum soţia lui Cameron, Anna Spinneli Quinn, are o carieră care îi ocupă tot timpul, s-ar putea ca Grace Monroe Quinn să îndeplinească această funcţie. Totuşi, este o greşeală să generalizezi asemenea lucruri şi este necesară o observare personală.

Am descoperit că logoul firmei pe care fraţii Quinn au fixat-o în după-amiaza aceasta, include şi numele

lui Seth, dar drept un Quinn. Nu pot spune dacă felul acesta de a dispune de numele lui legal este în folosul lor sau al lui.

Cu siguranţă că băiatul ştie că fraţii Quinn intenţionează să obţină custodia lui. Nu ştiu încă dacă Seth a primit vreuna din scrisorile pe care i le-a scris Gloria. Poate că fraţii Quinn nu i le-au arătat. Deşi sînt alături de ea în dorinţa şi disperarea ei de a-şi obţine înapoi copilul, este cel mai bine ca ea să nu ştie nimic despre prezenţa mea aici. De îndată ce îmi voi fi documentat descoperirile, o voi contacta. Dacă va exista în viitor o luptă în justiţie, cel mai bine este să tratez cazul cu fapte şi nu cu simplă emoţie.

Sper ca avocatul angajat de Gloria să contacteze în curînd familia Quinn, prin căi legale.

Cît mă priveşte pe mine, sper să-l văd mîine pe Seth şi să reuşesc să intru puţin în situaţie. Va fi util să aflu cît de mult ştie el despre părinţii lui. Cum abia de curînd am aflat şi eu totul, încă nu am asimilat complet toţi factorii şi repercursiunile acestora.

Vom vedea în curînd dacă orăşelele mici sînt într-adevăr o răsadniţă pentru informaţii asupra locuitorilor lor. Intenţionez să aflu cît mai multe despre Profesorul Raymond Quinn, pînă termin totul.

TREI

Sybill constată că locul clasic pentru socializare, strîngere de informaţii şi ritualuri de împerechere, în oraşe fie ele mari sau mici, este barul local.

Fie că acesta era decorat cu bronz şi ferigi sau cu coji de arahide şi scrumiere de tinichea, fie că muzica era country plîngăreţ sau rock dur, acesta era locul tradiţional pentru întîlniri şi schimb de informaţii.

Shiney' Pub din St. Christopher se potrivea categoric acestei reţete. Decorul era din lemn întunecat, crom ieftin şi postere decolorate reprezentînd nave. Muzica era prea tare, decise ea incapabilă să identifice stilul care bubuia din boxele înalte ce flancau mica scenă unde patru tineri chinuiau chitarele şi tobele, în timp ce se ocupau de sticle maronii de bere şi mîncau pumni de covrigi.

Ringul de dans era înţesat. Nu erau decît patru perechi, dar spaţiul limitat produse cîteva incidente de

umeri frecaţi şi coapse ciocnite. Nimănui nu părea să-i pese.

Chelneriţele erau pavoazate în costume stupide, pentru fantezia bărbaţilor — fuste scurte, negre, bluze strîmte, cu decolteul în V, ciorapi de plasă şi pantofi cu tocuri înalte.

Sybill le simpatiză pe loc.

Se înghesui la o masă care şchiopăta, cît mai departe posibil de boxe. Fumul şi zgomotul nu o deranjau şi nici duşumeaua lipicioasă sau masa instabilă. Locul ales de ea îi oferea cea mai bună perspectivă asupra ocupanţilor.

Fusese disperată să scape pentru cîteva ceasuri din camera ei de hotel. Acum era decisă să stea în spate, să savureze un pahar de vin şi să observe localnicii.

Chelneriţa care veni la ea era o brunetă minionă, cu un trup de invidiat şi cu un zîmbet vesel.

— Bună. Cu ce vă pot servi?

— Cu un pahar de Chardonnay cu gheaţă alături.

— Imediat. Puse pe masă un bol din plastic negru, cu covrigei şi o porni înapoi spre bar, luînd comenzi în drum.

Sybill se întreba dacă nu cumva se întîlnise pentru prima oară cu soţia lui Ethan. După informaţiile ei, Grace Quinn lucra la barul acesta. Dar nu exista nici o verighetă pe degeţelul brunetei, ori Sybill pre-

supunea că o proaspătă mireasă trebuie să aibe neapărat aşa ceva.

Cealaltă chelneriţă? Asta arăta periculos, decise ea. Blondă, bine făcută, opulentă. Era în mod clar atrăgătoare, într-un fel strident. Totuşi nici la ea nimic nu striga cum că ar fi proaspăt căsătorită, mai ales felul în care se apleca deasupra mesei unui client căzut în admiraţie, ca să-i ofere beneficiul total al decolteului ei.

Sybill se încruntă şi ciuguli un covrigel. Dacă aceasta era Grace Quinn, atunci era în mod categoric ştearsă de pe lista statutului de imagine-a-mamei.

Ceva se petrecea în salonul de jocuri, presupuse Sybill, pe cînd cei trei bărbaţi începură să strige, ovaţionînd pe cineva care se chema Eddie.

Deşi nu-i stătea în obicei, îşi scoase carneţelul şi începu să-şi noteze observaţiile. Palmele pe spinare şi pumnii în braţe, între companioni bărbaţi. Limbajul trupului femeilor, aplecîndu-se pentru intimitate. Părul îndepărtat cu mîna, rotirea ochilor, fluturarea mîinilor. Şi firește, ritualul de împerechere al cuplurilor contemporane, prin intermediul dansului.

Aşa o văzu Phillip cînd intră în bar. Îşi zîmbea, plimbîndu-şi ochii prin încăpere, scriind. Arăta, îşi spuse el, foarte distantă, foarte rece. Se putea foarte bine afla în spatele unui geam subţire, prin care nu se vedea decît dintr-o singură parte.

Îşi dăduse părul pe spate, într-o coadă lucioasă, pe ceafă şi cu faţa liberă. În urechi i se legănau picături de aur cu pietre monocrome. O urmări lăsîndu-şi stiloul jos, ca să îşi scoată jacheta galben pai din piele de căprioară.

Venise aici dintr-un impuls, cedînd stării de neliniște. Acum binecuvînta acea vagă insatisfacţie care-l urmărise toată seara. Găsise, decise el, exact ce căuta.

— Sybill, corect? Văzu strălucirea scurtă de surpriză din ochii ei, cînd aceasta se uită în sus. Şi văzu că ochii aceia erau la fel de limpezi şi de puri ca apa unui lac.

— Corect. Revenindu-şi, îşi închise carneţelul şi zîmbi. Phillip, *Ambarcaţiunile Quinn.*

— Eşti singură aici?

— Da ...dacă nu vrei cumva să stai jos aici şi să bei ceva.

— Mi-ar plăcea. Îşi trase un scaun, făcînd semn cu capul spre carneţelul ei. Te-am întrerupt?

— Nu chiar. Îşi întoarse zîmbetul spre chelneriţa care îi servea vinul.

— Ei, Phil, vrei o bere?

— Marsha, mi-ai citit gîndurile.

Marsha, se gîndi Sybill. Asta elimina bruneta ţanţoşă.

— E o muzică neobişnuită.

— Muzica este insuportabilă aici. Prin tradiţie, adăugă el zîmbind repede, fermecător şi amuzat.

— Atunci să bem pentru tradiţie. Sybill ridică paharul, sorbi, apoi, cu un mic *hmmm* începu să-şi transfere gheaţă în vin.

— Ce zici de vin?

— Păi...este bun, simplu. Sorbi din nou, zîmbind plîngăreţ. E groaznic.

— Şi asta face parte din tradiţiile cu care se mîndreşte *Shiney's*. Berea la presiune este *Samuel Adams*. Este o alegere mai bună.

— O să ţin minte. Cu buzele curbate, îşi înclină capul într-o parte. După cum te pricepi la tradiţiile locale, pariez că ai trăit destul de mult aici.

— Da. Îşi îngustă ochii în timp ce o studia, ca şi cum ceva ar fi împins în pereţii memoriei sale. Eu te cunosc pe tine.

Inima îi sări puternic în gît. Acordîndu-şi timp, spuse cu mîna fără să-i tremure, cu o voce calmă şi relaxată:

— Eu nu cred.

— Ba nu, te cunosc. Cunosc chipul ăsta. Nu mi-am dat seama mai devreme, din cauza ochelarilor. Ceva în... Se întinse, îi puse o mînă sub bărbie şi îi înclină din nou capul. Privirea asta...

Pernele degetelor lui erau doar puţin mai aspre, atingerea lui, foarte sigură şi fermă. Gestul în sine o

preveni că era vorba despre un bărbat obişnuit să atingă femeile. Iar ea era o femeie neobişnuită să fie atinsă.

În defensivă, Sybill îşi arcui o sprînceană.

— O femeie cu înclinaţii cinice ar spune că ăsta este un clişeu şi încă unul nu foarte original.

— Eu nu folosesc clişee, şopti el concentrîndu-se asupra chipului ei. Doar replici originale. Eu am memorie vizuală şi chipul acesta l-am mai văzut. Limpede, ochi inteligenţi, un zîmbet uşor amuzat. Sybill... Privirea îi rătăcea pe chipul ei, apoi buzele i se curbară încet. Griffin. *Doctor* Sybill Griffin. *Străini Familiari*.

Dădu drumul respiraţiei blocate în plămîni. Succesul ei era încă foarte recent şi faptul că acesta îi recunoscuse chipul continua să o surprindă. Şi în cazul acesta, o făcu să se relaxeze. Nu exista nicio legătură între Dr. Griffin şi Seth DeLauter.

— Eşti bun, spuse ea degajat. Deci ai citit cartea sau mi-ai văzut doar poza pe supracoperta prăfuită?

— Am citit-o. Fascinantă. De fapt, mi-a plăcut suficient ca să mă duc şi să îţi cumpăr şi prima carte. Pe care totuşi nu am apucat încă să o citesc.

— Mă simt măgulită.

— Eşti bună. Mulţumesc, Marsha, adăugă el cînd aceasta îi puse berea în faţă.

— Dacă vreţi ceva, strigaţi. Marsha făcu cu ochiul. Strigaţi tare. Orchestra bate recordul la sonor, în seara asta.

Ceea ce îi dădu lui prilejul să-şi tragă scaunul mai aproape şi să se aplece spre ea. Parfumul ei era subtil, observă el. Un bărbat trebuia să se apropie foarte mult, ca să recepţioneze mesajul.

— Spune-mi, Dr. Griffin, ce caută un citadin înrăit într-un orăşel rural, neiertător, de pe malul apei, ca St. Chris?

— Cercetări. Modele comportamentale şi tradiţii, spuse ea ridicînd paharul într-un început de toast, în oraşele mici şi comunităţile rurale.

— O totală schimbare de preocupări, pentru tine.

— Interesul sociologic şi cultural nu se limitează şi nu ar trebui limitat doar la marile oraşe.

— Şi iei notiţe?

— Cîteva. Taverna locală, începu ea mai relaxată acum, clienţii obişnuiţi. Trio-ul de la bar, obsedat de ritualul sporturilor dominate de masculi, făcînd abstracţie de zgomotul şi de activităţile din jurul lor. Aceştia ar putea foarte bine rămîne acasă, în fotoliile lor extensibile, dar preferă experienţa interconexiunilor prin participare pasivă la eveniment. Aici au companie, parteneri cu care să împărtăşească interesul, care fie îi vor contrazice, fie vor fi de acord cu ei. Nu are importanţă. Modelul contează.

Constată că îi făcea plăcere felul în care glasul ei căpătase intonaţia unei prelegeri, trădînd yankeul energic.

— Meciul devine insuportabil de palpitant.

— Jocul este mobilul. Modelul rămîne constant, indiferent dacă mobilul este fotbalul sau baschetul. Sybill ridică din umeri. Masculul tipic găseşte mai multă bucurie în sport dacă are cel puţin un companion mascul care gîndeştela fel, lîngă el. Nu trebuie decît să observi reclamele care se adresează în special consumatorilor masculi. Berea, de exemplu, spuse ea bătînd cu un deget în paharul lui. Este prezentată cel mai adesea arătînd un grup de bărbaţi atrăgători împărtăşind o experienţă comună. După care, un bărbat o să cumpere sortimentul respectiv de bere pentru că a fost programat să creadă că aceasta îi va îmbogăţi relaţia cu grupul lui de amici.

Pentru că el zîmbea, Sybill ridică din sprîncene.

— Nu eşti de acord?

— Nu chiar. Eu mă ocup de reclame şi ce-ai spus a mers aproape la ţintă.

— Te ocupi de reclame? Ignoră mica undă de vinovăţie din afirmaţie. N-aş zice că ai prea multe de făcut aici, în domeniul ăsta.

— Lucrez în Baltimore. Mă întorc aici în weekenduri. O chestie de familie. E o poveste lungă.

— Mi-ar face plăcere să o aud.

— Altădată. Era ceva, îşi spuse el, în ochii aceia albaştri, aproape translucizi, bordaţi cu gene lungi, ca cerneala, care făceau aproape imposibil să te uiţi în altă parte. Spune-mi ce altceva mai vezi.

— Păi ... Omul ăsta dădea dovadă de o măiestrie rafinată, decise ea. O capodoperă. Felul în care se putea uita la o femeie ca şi cum aceasta ar fi fost cel mai important lucru pe lume, în clipa aceea. Ceea ce făcea ca inima ei să bată plăcut. O vezi pe cealaltă chelneriţă?

Phillip se uită într-acolo, urmărind funda frivolă de la spatele fustei femeii, legănîndu-se în timp ce aceasta se îndrepta spre bar.

— E greu să nu o vezi.

— Da. Ea îndeplineşte anumite cerinţe masculine primitive, tipice. Dar eu mă refer la personalitatea ei, nu la fizicul ei.

— În regulă. Phillip îşi plimbă limba peste dinţi. Şi ce anume vezi?

— Este eficientă, dar calculează deja timpul pînă la închidere. Ştie cum să evalueze cele mai bune bacşişuri şi joacă pe asta. Aproape că ignoră masa cu studenţi de acolo. Ăştia nu vor adăuga prea mult la notă. Aceleaşi tehnici de supravieţuire le poţi vedea şi la o chelnerinţă cinică şi experimentată dintr-un bar din New York.

— Linda Brewster, se oferi Phillip. Recent divorţată, în căutarea unui alt soţ, versiune îmbunătăţit. Familia ei deţine pizzeria de aici, aşa că a fost chelneriţă de cînd se ştie. Nu-i pasă. Vrei să dansezi?

— Poftim? Deci nici ea nu este Grace, îşi spuse Sybill, străduindu-se să revină la subiect. Ce-ai spus?

— Orhestra a luat-o mai uşurel, dacă nu cumva s-a oprit de tot. Ţi-ar face păcere să dansezi?

— De ce nu. Îl lăsă să o ia de mînă ca să o conducă printre mese spre ringul de dans, unde îşi făcură cu greu loc în mulţime.

— Presupun că asta ar trebui să fie o versiune „Angie", spuse Phillip încet.

— Dacă Mick şi băieţii lui ar auzi ce fac ăştia din ea, i-ar împuşca pe toţi.

— Îţi plac Rolling Stones?

— Ce e de neplăcut la ei? Cum nu puteau face altceva mai mult decît să se legene, îşi întoarse capul ca să se uite la el. Nu era deloc o povară să-i simtă faţa atît de aproape de a ei şi nici faptul că trebuia să se lipească atît de mult de el. Rock-and-roll lasciv, fără ifose, fără aferare. Numai sex.

— Îţi place sexul?

Aceasta rîse.

— Ce e de neplăcut? Dar cu toate că apreciez ideea, nu am de gînd să fac sex în noaptea asta.

— Există întotdeauna un mîine.

— Categoric. Se gîndi să-l sărute, să-l lase să o sărute. Un experiment care, în mod clar, ar include şi aspectul plăcerii. În loc însă, îşi întoarse capul astfel încît li se atinseră doar obrajii. Era mult prea atrăgător pentru un risc impulsiv şi necalculat.

Mai bine în siguranţă, îşi reaminti ea, decît stupidă.

— Ce-ar fi să te invit mîine la cină? Îşi preumblă cu îndemînare mîna în sus pe coloana ei vertebrală şi înapoi, spre talie. Există un loc drăguţ, chiar în oraş. Cu o vedere formidabilă spre golf şi cele mai bune fructe de mare de pe aici. Am putea discuta pe un ton normal şi mi-ai putea depăna povestea vieţii tale.

Buzele lui îi eflorară urechea, transmiţîndu-i, pînă jos în vîrful degetelor de la picioare, şocante unde de răspuns.Ar fi trebuit să ştie, îşi spuse ea, că oricine arăta ca el era firesc să fie al naibii de bun la manevre sexuale.

— O să mă gîndesc la asta, şopti ea şi decisă să-i dea un răspuns pe măsură, îşi plimbă uşor vîrful degetelor pe ceafa lui. Şi o să te anunţ.

Cînd melodia încetă şi următoarea intră într-o răpăială de sunete şi viteză, Sybill începu să se îndepărteze.

—Trebuie să plec.

— Ce-ai spus? Se aplecă, astfel încît aceasta să-i poată striga în ureche.

—Trebuie să plec. Mulţumesc pentru dans.

—Te conduc.

Înapoi la masă, acesta scoase cîteva bancnote, în timp ce Sybill îşi strîngea lucrurile. Primul pas afară, în aerul rece şi liniştit, o făcu să rîdă.

— Ei bine, asta a fost o experienţă. Mulţumesc că m-ai ajutat.

— Nu aş fi ratat ocazia. Nu este foarte tîrziu, adăugă el luîndu-i mîna.

— Destul de tîrziu. Sybill îşi scoase cheile de la maşină.

—Vino mîine la şantier. O să fac eu un tur cu tine.

— S-ar putea să vin. Noapte bună, Phillip.

— Sybill. Nu se obosi să reziste şi pur şi simplu îi duse mîna la buze. Deasupra degetelor împreunate, ochii lui se uitau într-ai ei. Mă bucur că ai ales St.Chris.

— Şi eu.

Se strecură în maşină, uşurată că trebuia să se concentreze asupra sarcinii de a aprinde luminile, de a coborî frîna de mînă, de a porni motorul. Condusul nu era cea de a doua natură a unei femei care aproape toată viaţa ei a fost dependentă de transportul public sau de serviciile unor şoferi particulari.

Se concentră asupra marşarierului, asupra poziţionării maşinii pe alee ca să se poată înscrie pe şosea. Şi ignoră hotărîtă uşoara senzaţie de apăsare

pe care o mai simţea ca pe un ecou, acolo unde buzele lui îi atinseseră degetele.

Dar nu rezistă să nu se uite în oglinda retrovizoare, ca să-l mai vadă o ultimă dată înainte de a se îndepărta.

Phillip decise că întoarcerea înapoi în bar ar fi distrus în mod absurd efectul. Se gîndi la ea în timp ce conducea spre casă, la felul cum îşi arcuia sprîncenele cînd făcea o remarcă sau savura un comentariu. Parfumul acela subtil, intim, care îi spunea unui bărbat că dacă s-ar apropia suficient de ea ca îi surprindă boarea, poate, doar poate, ar avea şansa să se apropie şi mai mult.

Îşi spuse că era femeia perfectă pentru el ca să merite să investească puţin timp să se apropie mai mult de ea. Era frumoasă; era deşteaptă; era cultivată şi sofisticată.

Şi suficient de sexi ca să-i facă hormonii să rămînă în alertă.

Îi plăceau femeile şi regreta că nu avea timp să facă conversaţie cu ele. Nu că nu îi plăcea să stea de vorbă cu Anna sau cu Grace. Dar ca să fie sincer, nu era chiar acelaşi lucru ca în cazul unei femei despre care îţi puteai permite să ai fantezii legate de pat.

Iar în ultima vreme ducea lipsă tocmai de acest gen special de relaţii bărbat-femeie. Rar mai avea timp pentru altceva decît să intre împleticit în apartamentul lui, după zece sau douăsprezece ore de muncă. De la intrarea lui Seth în familie, calendarul lui social, odinioară variat şi interesant, primise cîteva lovituri serioase.

Săptămîna era dedicată serviciului şi consultărilor cu avocatul. Lupta cu societatea de asigurări, pentru plata drepturilor rămase după moartea tatălui său, se apropia de final. Decizia pentru tutela permanentă a lui Seth va apărea în termen de nouăzeci de zile. Responsabilitatea de a se ocupa de muntele de hîrtii şi de telefoanele care decurgeau din aceste acţiuni, îi revenea tot lui. Detaliile erau punctul lui forte.

Sfîrşiturile de săptămînă le consuma cu îndatoririle de familie, cu şantierul şi cu tot ce mai apărea printre crăpături, în timpul săptămînii.

Cînd le puneai pe toate cap la cap, medită el, nu-ţi mai rămînea prea mult timp pentru seri plăcute cu femei atrăgătoare, cu atît mai puţin să eşuezi sub acelaşi aşternut cu acestea.

Ceea ce explica recenta lui stare de nelinişte şi de spirit, îşi spuse el. Cînd viaţa sexuală a unui bărbat dispărea efectiv, atunci era firesc ca acesta să devină uşor tensionat.

Cînd intră pe alee, casa era în întuneric, cu excepţia singurei lămpi de pe terasă. Se gîndi oftînd că era abia miezul nopţii, într-o noapte de vineri. Ce decădere. Au existat vremuri cînd el şi fraţii lui

bîntuiau la ora asta în căutare de acţiune. Mă rog, el şi Cam îl tîrau după ei pe Ethan, dar odată intrat în joc, acesta ţinea pasul cu ei pînă la sfîrşit.

Fraţii Quinn nu petrecuseră multe nopţi de vineri, moţăind.

Acum însă, se gîndea el coborînd din Jeep, Cam era sus, confortabil cu soţia lui iar Ethan, înghesuit în micuţă căsuţă a lui Grace. Fără îndoială că amîndoi erau cu zîmbetul pe buze.

Ticăloşi fericiţi.

Ştiind că nu va putea adormi, ocoli casa şi se îndreptă spre locul în care limita pomilor întîlnea limita apei.

Luna era ca o minge umflată călătorind pe cerul nopţii, răspîndindu-şi lumina albă, blîndă, deasupra apei întunecate, a ierbii grase, ude, şi a frunzelor groase.

Cicadele cîntau pe vocile lor înalte, monotone şi undeva adînc în pădurea deasă, o bufniţă striga neobosită, cu vocea ei pe două tonuri.

Poate că prefera sunetele oraşului, vocile şi traficul înfundat de geamuri. Dar întotdeauna găsea atrăgător locul acesta. Deşi îi lipsea ritmul oraşului, teatrul şi muzeele, amestecul eclectic de mîncare şi oameni, era în stare să aprecieze pacea şi stabilitatea pe care le găsea aici, zi de zi. An de an.

Fără toate acestea, cu siguranţă că şi-ar fi regăsit drumul înapoi spre rigolă. Şi ar fi murit acolo.

— Întotdeauna ţi-ai dorit ceva mai mult decît asta.

Îl trecură fiori, de sus pînă jos. Aşa cum stătea el acolo, privind lumina lunii picurîndu-se printre copaci, se pomeni dintr-o dată faţă în faţă cu tatăl lui. Tatăl pe care îl înmormîntase acum şase luni.

— Nu am băut decît o bere, se auzi el spunînd.

— Nu eşti băut, fiule. Ray păşi mai în faţă şi luna străluci în dramatica lui coamă de păr argintiu şi în ochii albaştri, vii, plini de bună dispoziţie.

— O să vrei acum să tragi adînc aer în piept, înainte de a leşina.

Phillip dădu drumul aerului cu un oftat puternic, dar urechile lui continuau să sune.

— O să mă aşez acum. Şi aşa făcu, încet ca un bătrîn înţepenit, lăsîndu-se în iarbă.

— Eu nu cred în fantome, se adresă Phillip apei, sau în reîncarnare, în viaţa de după viaţă, în revenire sau în orice formă de fenomen psihic.

—Tu ai fost întotdeauna cel mai pragmatic dintre toţi. Nimic nu era real dacă nu-l puteai tu vedea, atinge, mirosi.

Ray se aşeză lîngă el oftînd mulţumit şi-şi întinse picioarele lungi, îmbrăcate în jeanşi jerpeliţi. Îşi încrucişă gleznele iar în picioare avea pantofii sport

uzaţi, pe care chiar el, Phillip, îi băgase într-o cutie pentru Armata Salvării, acum aproape şase luni.

— Ei bine, spuse Ray vesel, mă vezi, nu?

— Nu. Trec doar printr-un moment cauzat, se pare, de privare de sex şi de surmenaj.

— Nu vreau să te contrazic. Este o noapte prea frumoasă.

— Încă nu m-am împăcat cu gîndul ăsta, îşi spuse Phillip. Încă sînt prea furios pentru felul în care ai murit şi de ce şi pentru toate întrebările fără răspuns. Aşa că mă transpun.

— Am crezut că tu o să fii nuca cea mai dură, dintre voi trei. Aveai întotdeauna un răspuns la orice. Ştiu şi că ai întrebări. Şi ştiu că eşti furios. Ai tot dreptul. Ai fost nevoit să-ţi schimbi viaţa şi să preiei responsabilităţi care nu ar fi trebuit să fie ale tale. Dar ai făcut-o şi îţi sînt recunoscător.

— Nu am timp pentru terapie, acum. Nu am loc în agenda mea pentru şedinţe.

Ray rîse zgomotos.

— Băiete, nu eşti băut şi nu eşti nici nebun. Eşti doar încăpăţînat. De ce nu-ţi foloseşti mintea aia flexibilă a ta, Phillip, şi nu consideri asta o posibilitate?

Făcîndu-şi curaj, Phillip întoarse capul. Era chipul tatălui său, mare şi cu ridurile vieţii şi luminat de umor. Ochii aceia de un albastru deschis dansau, părul argintiu era zbîrlit în aerul nopţii.

— Asta este o imposibilitate.

— Au existat oameni care au spus, cînd mama ta şi cu mine v-am luat pe tine şi pe fraţi tăi, că era o imposibilitate să creăm o familie, să facem diferenţa. Şi s-au înşelat. Dacă am fi ascultat de ei, dacă am fi acţionat conduşi de logică, nici unul dintre voi nu aţi fi fost al nostru. Dar soarta nu dă doi bani pe logică. Ea doar există. Iar voi aţi fost sortiţi să fiţi ai noştri.

— Perfect. Phillip întinse o mînă dar şi-o retrase repede, şocat. Cum aş putea face asta? Cum te-aş putea atinge, dacă eşti o fantomă?

— Pentru că simţi nevoia să faci asta. Ray îl bătu amical pe spate. Eu o să mai stau ceva pe aici.

Phillip simţi apă în gît, deşi stomacul i se strînsese.

— De ce?

— Nu am terminat. Am lăsat asta pe capul tău şi al fraţilor tăi. Îmi pare rău, Phillip.

Fireşte, nu se întîmpla asta, îşi spuse Phillip. Probabil că se afla în prima fază a unei uşoare depresiuni. Simţea aerul pe faţă, cald şi umed. Cicadele continuau să ţipe ascuţit, bufniţa, să strige.

Şi atunci, dacă tot era vorba de un astfel de episod, îşi spuse el, de ce nu l-ar juca pînă la capăt?

—Vor să inducă ideea unei sinucideri, spuse el încet. Compania de asigurări luptă să demonstreze asta.

— Sper că tu ştii că este o prostie. Am fost neatent, distrat. Am avut un accident. Exista acum în glasul lui Ray un ton ascuţit, o nerăbdare şi o enervare pe care Phillip le recunoscu. Nu aş fi ales eu calea cea mai uşoară. Şi în plus, aveam băiatul la care trebuia să mă gîndesc.

— Seth este fiul tău?

— Îţi pot spune că îmi aparţine.

Îl dureau şi capul şi inima, cînd se întoarse să se uite din nou la apă.

— Mama trăia cînd a fost el conceput.

— Ştiu asta. Niciodată nu i-am fost necredincios mamei tale.

— Atunci cum ...

—Trebuie să-l accepţi, pentru el. Ştiu că ţii la el. Ştiu că faci ce este mai bine pentru el. Mai ai de făcut acest ultim pas. Să îl accepţi. Are nevoie de tine, de voi toţi.

— Nu o să păţească nimic, spuse Phillip, crunt. O să avem noi grijă.

— O să-ţi schimbe viaţa, dacă o să-l laşi.

Phillip rîse scurt.

— Crede-mă, mi-a schimbat-o deja.

— Într-un fel care o să-ţi facă viaţa mai bună. Nu te închide în faţa acestor posibilităţi. Şi nu îţi face prea multe griji pentru vizita asta scurtă. Ray îl bătu prietenește pe genunchi. Vorbeşte cu fraţii tăi.

— Da, ca să le spun că stăteam afară, în mijlocul nopţii, de vorbă cu ... Se uită în jur dar nu văzu nimic altceva decît lumina lunii deasupra copacilor.

— Cu nimeni, termină el şi se întinse îngrijorat pe iarbă, uitîndu-se în sus, la lună.

— Dumnezeule, am nevoie de o vacanţă.

PATRU

Nu trebuia să pară prea nerăbdătoare, îşi reaminti Sybill. Sau să ajungă acolo prea devreme. Trebuia să se comporte firesc. Trebuia să fie degajată.

Decise să nu plece cu maşina. Va aduce mai curînd a o vizită oarecare dacă îşi va face apariţia venind pe jos, dinspre malul apei. Şi dacă va include vizita la şantier într-o după-amiază de cumpărături şi plimbare, va părea mai curînd impulsivă decît calculată.

Hoinări pe malul apei, ca să se calmeze. O frumoasă dimineaţă de sîmbătă, într-o vară indiană, atrăgea turiştii. Aceştia leneveau şi se plimbau ca şi ea, intrînd în micile prăvălioare, oprindu-se să privească velierele sau bărcile cu motor din golf. Niciunul nu părea să fie cît de cît grăbit sau să aibă o destinaţei anume.

Asta, meditä ea, crea un contrast interesant cu obişnuitele sîmbete din marile oraşe, cînd pînă şi

turiştii păreau să fie în goană, alergînd dintr-un loc într-altul.

Ar fi ceva să se gîndească la asta şi să facă o analiză şi poate să teoretizeze, în cartea ei. Şi pentru că ea *chiar* găsise interesant acest lucru, îşi scoase reportofonul minuscul din buzunar şi şopti cîteva notiţe verbale şi observaţii.

Familiile de turişti păreau mai curînd relaxate decît hărţuite sau în disperată căutare de distracţii. Localnicii păreau prietenoşi şi răbdători. Viaţa se depăna lent, reflectînd ritmul stabilit de cei care trăiau aici.

Micile prăvălioare nu făceau afaceri zgomotoase, ar fi zis ea şi totuşi negustorii nu aveau privirea aceea îngrijorată şi şireată, răspîndită printre vînzătorii unde se înghesuia mulţimea şi unde portofelele erau bine păzite.

Cumpără cîteva ilustrate pentru prietenii şi asociaţii din New York apoi, mai mult din obicei decît din nevoie, alese o carte despre istoria acestor locuri. Îşi spuse că o va ajuta în cercetările ei. Zăbovi mult deasupra unei zîne din cositor cu o lacrimă de cristal atîrnînd din degetele elegante. Dar ezistă, spunîndu-şi că putea cumpăra orice prostie vroia, la New York.

Crawford's părea să fie un loc popular, aşa că intră şi se tratä cu o îngheţată la cornet. Avea astfel ce face

cu mîinile, în timp ce se îndrepta spre *Ambarcaţiunile Quinn*, aflate la cîteva cvartale distanţă.

Sybill aprecia valoarea recuzitei. Oricine recurgea la ea, în continuul joc al vieţii. Un pahar la un cocktail, o carte în metrou. Bijuteriile, realiză ea, suprinzîndu-se răsucind colierul în jurul degetelor nervoase.

Dădu drumul acestuia şi se concentră să-şi savureze sorbetul de zmeură.

Nu i-a luat mult să ajungă la periferia orăşelului. Calculă şi ajunse la concluzia că faleza abia dacă avea o milă, de la un capăt la altul.

Zona locuită se întindea de la mal, spre vest. Străzi înguse cu case îngrijite şi peluze mici. Garduri joase, concepute atît pentru statul de vorbă între vecini, meditä ea, cît şi drept linie de demarcaţie. Copacii erau mari şi plini de frunze, păstrîndu-şi încă verdele închis al verii. Va fi un spectacol atrăgător cînd vor căpăta culorile toamnei.

Copii se jucau în curţi sau se plimbau cu bicicleta pe trotuarele în pantă. Văzu un adolescent lustruind cu drag un vechi Chevrolet Compact, cîntînd tare, fals, o melodie ascultată în căşti.

O corcitură cu picioare înalte şi urechi clăpăuge se repezi în gardul prin dreptul căruia tocmai trecea ea, lătrînd cu o voce adîncă, ruginită. Îi sări inima cînd acesta îşi puse labele pe partea de sus a gardului. Dar continuă să meargă.

Nu se pricepea prea mult la cîini.

Văzu Jeep-ul lui Phillip în parcarea plină de gropi, de lîngă şantier. O camionetă veche îi ţinea companie. Uşile clădirii şi cîteva ferestre erau larg deschise.Se auzea prin ele bîzîitul fierăstraielor şi ritmul rockului lui John Fogerty.

În regulă, Sybill, îşi spuse ea inspirînd adînc şi înghiţind cu grijă ultima bucăţică a cornetului. Acum sau niciodată.

Intră şi se pomeni o clipă distrasă de ceea ce vedea. Era un spaţiu uriaş şi prăfuit şi luminos ca o scenă sub lumina reflectoarelor. Fraţii Quinn munceau din greu, cu Ethan şi Cam fixînd o planşă curbată în ceea ce presupuse că era o carenă în devenire. Phillip stătea la un fierăstrău uriaş, periculos, trecînd cherestea prin el.

Pe Seth nu l-a văzut.

O clipă se uită doar, întrebîndu-se dacă nu cumva ar trebui să se strecoare înapoi afară. Dacă nepotul ei nu era acolo, poate că era mai înţelept să amîne vizita pînă cînd va fi sigură că-l va găsi.

Poate că plecase undeva, cu prietenii. Avea oare prieteni? Sau putea fi acasă. Pentru el era oare acasă?

Pînă să se decidă, fierăstrăul se opri, lăsîndu-l doar pe John Fogerty să se tînguiască despre un bărbat cu ochi negri, frumos. Phillip se dădu înapoi,

îşi împinse în sus ochelarii de protecţie şi se întoarse. Şi o văzu.

Zîmbetul lui de întîmpinare veni atît de repede, atît de sincer, încît Sybill trebui să-şi reprime sentimentul de vinovăţie.

— Vă întrerup... Ridică vocea ca să concureze cu muzica.

— Slavă Domnului. Ştergîndu-şi mîinile de pantaloni, Phillip porni spre ea. M-am săturat să mă uit toată ziua la tipii ăştia. Eşti o mare îmbunătăţire.

— M-am decis să fac pe turistul. Îşi legănă sacul de tîrguieli pe care-l căra. Şi m-am gîndit să răspund ofertei tale de a face un tur cu mine.

— Speram asta.

— Deci ... În mod deliberat, îşi întoarse privirea spre carenă. Era mai sigur, decise ea, decît să privească prea mult în ochii aceia castanii. Asta este o barcă?

— Este o carenă. Sau va fi. O luă de mînă şi o duse mai în faţă. O să fie un vas de pescuit sportiv.

— Adică?

— Unul din acele vase la modă, cu care bărbaţilor le place să iasă, să se simtă bărbaţi, să pescuiască merlin şi să bea bere.

— Ei, Sybill. Cauţi de lucru? îi strigă zîmbind, Cam.

Se uită la scule, la muchiile ascuţite, la cheresteaua grea.

— Nu prea cred. I-a fost uşor să-i întoarcă zîmbetul, uitîndu-se peste el, la Ethan. Se pare că voi trei ştiţi exact ce faceţi.

— Noi ştim ce facem. Cam îşi mişcă degetul mare între el şi Ethan. Pe Phillip îl ţinem în preajmă pentru divertisment.

— Nu sînt apreciat pe aici.

Sybill rîse şi începu să dea ocol carenei. Putea înţelege forma de bază dar nu şi procesul de execuţie.

— Presupun că stă cu susul în jos.

— Ai spirit de observaţie. Phillip zîmbi doar, cînd aceasta ridică dintr-o sprînceană.

— După ce o placăm, o întoarcem şi ne ocupăm de punte.

— Părinţii voştri sînt constructori de ambarcaţiuni?

— Nu, mama a fost medic iar tata, profesor la colegiu. Dar am crescut printre bărci.

Simţi în glasul lui afecţiunea, durerea, încă nu de tot potolită. Şi se urî. Ar fi vrut să-l întrebe mai multe despre părinţii lui, dar nu reuşi.

— Nu am fost niciodată pe un vas.

— Niciodată?

— Presupun că există cîteva milioane de oameni pe lumea asta, care nu au fost.

— Şi ai vrea?

— Poate. Mi-a făcut plăcere să privesc ambarcaţiunile, de la fereastra hotelului meu. În timp ce o studia, carena deveni un puzzle pe care trebuia să îl rezolve.

— Cum ştiţi de unde trebuie să începeţi să construiţi? Presupun că lucraţi după un proiect, după nişte planuri sau schiţe sau cum le spuneţi voi.

— Ethan s-a ocupat de cea mai mare parte a muncii de proiectare. Cam se face că lucrează. Iar Seth face desenele.

— Seth. Degetele i se încordară pe mînerul genţii. Recuzită de sprijin, îşi spuse ea din nou. Dar nu spuneai că este abia la gimnaziu?

— Exact. Dar puştiul are un talent real la desen. Vino să vezi.

Simţi mîndrie în glasul lui şi acest lucru o tulbură. Luptîndu-se să-şi revină, îl urmă spre un perete îndepărtat, unde atîrnau schiţe de ambarcaţiuni înrămate grosolan în lemn natur. Erau bune - foarte, foarte bune. Schiţe inteligente, făcute în creion, cu grijă şi talent.

— El ... Un copil a desenat astea?

— Da. Sînt grozave, nu? Asta este cea pe care tocmai am terminat-o. Bătu cu mîna în sticlă. Iar asta este cea la care lucrăm acum.

— Este foarte talentat, spuse ea încet, prin nodul din gît. Are perspective excelente.

— Desenezi?

— Puţin, din cînd în cînd. Doar ca un hobby. Trebuia să se gîndească la altceva, ca să-şi revină. Asta mă relaxează şi mă ajută în munca mea. Decisă să zîmbească din nou, îşi dădu părul peste umăr şi îi trimise lui Phillip un zîmbet radios, relaxat. Deci, unde este artistul, astăzi?

— Ah, e ...

Se întrerupse cînd doi cîini se repeziră în clădire. Sybill se dădu instinctiv un pas înapoi, în timp ce cîinele mai mic se îndrepta direct spre ea. Sybill scoase un sunet strangulat, de spaimă, chiar în clipa în care Phillip întinse un deget şi emise o comandă ascuţită.

— Stai pe loc, idiotule. Nu sări. Nu sări, repetă el, dar mişcarea de înaintare a lui Zgubi era prea mult, pentru ei toţi. Cîinele era deja în două picioare, cu labele plantate exact sub sînii lui Sybill. Aceasta se clătină puţin, văzînd doar nişte dinţi mari, ascuţiţi, dezgoliţi, în ceea ce luă drept furie şi nu un zîmbet de cîine murdar.

— Căţel drăguţ, reuşi ea să bîiguie. Căţel cuminte.

— Căţel prost, o corectă Phillip şi îl trase pe Zgubi în jos, de zgardă. N-are maniere. Şezi. Îmi pare rău, îi spuse el lui Sybill, cînd cîinele se trînti jos, îndatoritor şi întinse o labă. Zgubi.

— Da, este cam zgubilitic.

— Nu, Zgubi este numele lui — şi personalitatea lui.Şi o să rămînă aşa pînă cînd o să-i scuturi laba.

— Ah. Hmm. Precaută, îi luă laba cu două degete.

— Nu te muşcă. Phillip îşi înclină capul, observînd că în ochii ei se citea mai mult nefericire decît iritare. Îmi pare rău — ţi-e frică de cîini?

— Eu ... poate, puţin — de cîinii mari, ciudaţi.

— El este ciudat, perfect. Celălalt este Simon, şi este considerabil mai politicos. Phillip îi scărpină urechile lui Simon, în timp ce cîinele se aşeză liniştit, studiind-o pe Sybill.

— Este cîinele lui Ethan. Iar idiotul ăsta este al lui Seth.

— Înţeleg.

Seth avea un cîine. Doar la asta reuşi să se gîndească, în timp ce Zgubi îi oferea din nou laba, uitîndu-se la ea cu o abjectă adoraţie.

— Mă tem că nu mă pricep prea mult la cîini.

— Ăştia sînt retrieveri Chesapeake Bay — sau măcar Zgubi. În cea mai mare parte. Ce altceva mai este, nu prea ştim. Seth, cheamă-ţi cîinele pînă să-şi lase balele pe pantofii doamnei.

Sybill îşi ridică privirea şi văzu băiatul, în uşă. Soarele strălucea în spatele lui şi îi ascundea chipul în umbră. Văzu doar o siluetă înaltă, slabă, cărînd o pungă mare, maronie, pe cap cu o caschetă negru cu portocaliu.

— Nu salivează mult. Ei, Zgubi!

Instantaneu, cei doi cîini se ridicară în picioare şi traversară hala, alergînd. Seth îşi făcu loc printre ei, ducînd punga la o masă improvizată dintr-o foaie de placaj pusă pe două capre.

— Nu ştiu de ce numai eu trebuie să mă duc după mîncare şi toate chestiile astea.

— Pentru că noi sîntem mai mari ca tine, îi spuse Cam, începînd să cotrobăiască în pungă. Mi-ai adus sandvişurile cu carne?

— Da, da.

— Şi restul meu?

Seth scoase o sticlă de pepsi din pungă, o deschise şi bău direct din ea. Apoi zîmbi.

— Care rest?

— Ei, hoţomanule, trebuie să primesc înapoi cel puţin doi dolari.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Probabil că ai uitat să adaugi comisionul pentru transport.

Cam se întinse să-l apuce, dar Seth îl evită cu agilitate, rîzînd în hohote.

— Dragoste frăţească, spuse Phillip, bine dispus. De aceea mă asigur să-i dau puştiului banii exacţi. Altfel nu vezi niciodată vreun bănuţ înapoi. Vrei să mănînci ceva?

— Nu, eu am... Nu-şi putea lua ochii de la Seth, deşi ştia că trebuia. Acesta stătea acum de vorbă cu

Ethan, făcînd gesturi largi cu mîna liberă, în timp ce cîinele îl lingea repede, jucăuş, pe degete.

— Am mîncat ceva mai devreme. Dar tu poţi să-i dai drumul.

— Poate bei ceva. Mi-ai adus apa, puştiule?

— Da, apă de lux. Bani aruncaţi pe fereastră. Doamne, ce de lume era la *Crawford's*.

La *Crawford's*. Cu o senzaţie pe care nu o putea defini prea bine, Sybill îşi dădu seama că poate s-au aflat în magazin în acelaşi timp. Poate că au trecut unul pe lîngă celălalt. Poate că a trecut pe lîngă el, pe stradă, fără să-şi dea seama.

Seth se uită de la Phillip la Sybill, studiind-o pe aceasta cu un oarecare interes.

— Cumperi o barcă?

— Nu. Sybill îşi spuse că nu a recunoscut-o. Normal că nu ar fi putut-o recunoaşte. Era mult prea mic singura dată cînd s-au văzut. În ochii lui nu se citea nici o undă de recunoaştere a cuiva din familie. Şi nici într-ai ei. Dar ea ştia.

— Mă uit doar pe aici.

— Grozav. Seth se întoarse la pungă şi scoase un sandviş.

— Ah ... Vorbeşte cu el, îşi porunci ea. Spune ceva. Orice.

— Phillip îmi arăta tocmai desenele tale. Sînt minunate.

— Sînt în regulă. Acesta ridică dintr-un umăr, dar Sybill crezu că zăreşte o vagă roşeaţă de plăcere în obrajii lui.

— Pot şi mai bine, dar mă grăbesc ei mereu.

Ca din întîmplare — spera că era ca din întîmplare — traversă spre el. Acum îl putea vedea bine. Avea ochi albaştri, dar de un albastru mai adînc decît al ei sau al surorii ei. Părul era de un blond mai întunecat decît cel al băieţelului din fotografia pe care o purta cu ea. La patru ani avea părul ca un fuior, dar acum părul lui era de un blond mai bogat şi foarte drept.

Gura, se gîndea e. Nu exista oare o asemănare la gură şi la bărbie?

— Asta vrei să te faci? Simţea nevoia să-l facă să vorbească. Artist?

— Poate, dar mai mult ca o distracţie. Luă o muşcătură uriaşă din sandviş şi continuă să vorbească. Noi sîntem constructori de ambarcaţiuni.

Mîinile lui erau departe de a fi fost curate, remarcă ea, iar faţa nu arăta nici ea mai bine. Îşi imagină că asemenea detalii ca spălatul pe mîini înainte de mîncare erau chestii secundare într-o gospodărie ţinută de bărbaţi.

— Poate că o să te specializezi în design.

— Seth, ea este Dr. Sybill Griffin. Phillip îi oferi lui Sybil o ceaşcă de plastic cu apă cu bule, cu gheaţă. Scrie cărţi.

— Romane?

— Nu chiar, îi spuse ea. Observaţii. Chiar acum îmi petrec o vreme prin zonă, observînd.

Acesta se şterse la gură cu dosul mîinii. Mîna pe care i-o linsese Zgubi cu entuziasm, remarcă Sybill cutremurîndu-se în sinea ei.

— O să scrii o carte despre vase? o întrebă el.

— Nu, despre oameni. Despre oamenii care locuiesc în orăşele mici iar acum, despre oamenii care locuiesc în orăşele mici de la marginea apei. Cum îţi place... să trăieşti aici, vreau să spun?

— Îmi place. E o prostie să trăieşti în oraşe mari. Luă sticla cu răcoritoare şi bău din nou din ea. Oamenii care trăiesc acolo sînt într-o doagă. Ca Phil, zîmbi el.

Cu un fornăit, Seth mai muşcă o dată din sandviş.

— Mă duc pe chei. Avem nişte raţe, acolo.

Se repezi afară, cu cîinii în urma lui.

— Seth are păreri foarte bine definite, spuse Phillip sec. Presupun că la zece ani, lumea este doar în negru şi alb.

— Nu-l intersează experienţa urbană. Starea nervoasă, observă ea, fusese estompată de simpla curiozitate. A fost cu tine la Baltimore?

— Nu. A trăit acolo, o vreme, cu mama lui. Glasul îi deveni mai rece, făcînd-o pe Sybill să ridice dintr-o sprînceană.

— Asta face parte din povestea aceea mai lungă, despre care ţi-am vorbit.

— Cred că ţi-am spus că mi-ar face plăcere să o ascult.

— Atunci ia masa cu mine diseară şi vom face schimb de poveşti de viaţă.

Sybill se uită spre uşile de încărcare. Seth ieşise prin ele, simţindu-se foarte mult ca la el acasă. Avea nevoie să petreacă mai mult timp cu el. Observînd. Şi, decise ea, avea nevoie să ştie ce aveau fraţii Quinn de spus despre această situaţie. De ce nu ar începe cu Phillip?

— În regulă. Mi-ar face plăcere.

—Vin să te iau la şapte.

Sybill scutură din cap. Phillip părea cît se poate de sigur, cît se poate de în regulă, dar ea ştia că nu trebuia să rişte.

— Nu, ne vedem acolo. Unde e restaurantul?

— Ţi-l notez eu. Putem începe turul din biroul meu.

Era destul de uşor şi trebuia să recunoască, interesant. Turul în sine nu a durat prea mult. În afară de hala uriaşă nu prea mai erau multe de văzut pe şantier — doar biroul cît o debara al lui Phillip, o mică baie şi o magazie întunecoasă, murdară.

Era evident, chiar şi pentru un ochi neantrenat, că inima şi sufletul activităţii era locul de muncă.

Ethan a fost cel care a instruit-o răbdător în procesul de podire, i-a vorbit despre linia de plutire şi despre formele carenelor. Se gîndi că acesta ar fi fost un excelent profesor, cu frazarea simplă şi cu dorinţa de a răspunde la ceea ce trebuie să fi fost nişte întrebări cît de poate de elementare.

Privi, sincer fascinată, bărbaţii care ţineau lemnul într-o cutie şi pompau peste el aburi, pînă cînd scîndura se curba la forma dorită de ei. Cam îi demonstră cum se fălţuiau muchiile, una de alta, ca să formeze îmbinări netede.

Privindu-i pe Cam şi pe Seth, se văzu nevoită să admită că exista o categorică legătură între ei. Dacă ar fi apărut aici fără să ştie nimic despre ei, ar fi presupus că erau fraţi, sau poate tată şi fiu. Totul ţinea de comportament, decise ea.

Dar, medită ea, poate că avînd spectatori, se străduiau să se comporte cît mai bine.

O să vadă cum se vor comporta cînd se vor obişnui cu ea.

Cam fluieră lung, pe un ton jos, cînd Sybill părăsi clădirea. Îşi mişcă sprîncenele sugestiv, spre Phillip.

— Foarte drăguţă, frăţioare. Da, foarte drăguţă.

Phillip zîmbi scurt, apoi duse la gură sticla de apă.

— Nu mă pot plînge.

— O să stea destul de mult pe aici ca să...ah ...

— Dacă există un Dumnezeu.

Seth lăsă o scîndură lîngă fierăstru şi oftă.

— La naiba, vrei să zici că o să începi să-i tragi clopotele? Numai la asta vă stă mintea?

— Sau poate la cum să-ţi ard eu ţie una? Phillip îi smulse lui Seth şapca şi-l lovi cu ea în cap. Normal, la ce altceva să mă gîndesc?

—Voi bărbaţii vă căsătoriţi mereu, spuse Seth cu dezgust şi încercă să-şi recupereze şapca.

— Eu nu vreau să mă însor cu ea, vreau doar să iau o cină plăcută, civilizată cu ea.

— Atunci sări pe ea, termină Seth.

— Iisuse. De la tine a învăţat toate astea, îl acuză Phillip pe Cam.

— Aşa l-am apucat. Cam îşi petrecu un braţ pe după gîtul lui Seth. N-am dreptate, puştiule?

De data aceasta Seth nu simţi panică, aşa cum simţea de cîte ori era atins sau apucat. Dar se eliberă şi zîmbi.

— Cel puţin eu mă mai gîndesc şi la altceva decît la fete. Voi bărbaţii chiar că sînteţi jalnici.

— Jalnici? Phillip îşi puse pe cap şapca lui Seth ca să-şi elibereze mîinile, apoi şi le frecă una de alta. Haide să aruncăm în apă peştele ăsta prăpădit.

— N-ai putea-o lăsa pe altădată? întrebă Ethan în timp ce Seth începu să vocifereze, obiectînd încîntat. Sau trebuie să construiesc singur barca asta?

— Bine, mai tîrziu. Phillip se aplecă pînă cînd ajunse nas în nas cu Seth. Iar tu nu o să ştii cînd, nu o să ştii unde, nu o să ştii de ce.

— Aoleu, uite cum tremur.

Astăzi l-am văzut pe Seth.

Cu laptopul în faţă, Sybill îşi morfoli buza de jos, apoi şterse prima propoziţie.

În după-amiaza aceasta am luat contact cu subiectul.

Mai bine, decise ea. Mai obiectiv. Ca să abordeze cum trebuie situaţia aceasta, cel mai bine era să se gîndească la Seth ca la un subiect.

Nu a existat recunoaştere din niciuna dintre părţi. Firește, aşa cum era de aşteptat. Pare să fie sănătos. Este atrăgător, slab, dar totuşi puternic. Gloria a fost întotdeauna slabă, aşa încît presupun că i-a moştenit constituţia. Este blond ca şi ea — sau ca ea, ultima oară cînd am văzut-o.

Părea să se simtă bine cu mine. Ştiu că unii copii sînt timizi în prezenţa străinilor. Ceea ce nu pare să fie cazul, aici.

Deşi nu era la şantier cînd am sosit eu, a venit la puţin timp după mine. Fusese trimis la magazin, după mîncare. După cum s-a plîns şi din conversaţie, pot

presupune că este trimis des să facă diverse treburi. Acest lucru poate fi interpretat în două feluri. Unul, fraţii Quinn profită de ocazie că au în preajmă un copil şi se folosesc de el în mod corespunzător. Sau doi, că aceştia încearcă să-i insufle un simţ al responsabilităţii.

Se pare că adevărul este pe undeva la mijloc.

Are un cîine. Cred că acest lucru este o situaţie obişnuită, chiar tradiţională pentru un copil care trăieşte în suburbii sau chiar în zonele rurale.

Are, de asemenea, talent la desen. Pot spune că am fost luată prin surprindere de asta. Şi eu am oarecare talent la desen, ca şi mama mea. Totuşi, Gloria nu a arătat niciodată interes sau talent pentru artă. Acest interes comun poate fi o cale de a dezvolta o relaţie cu băiatul. Va fi necesar să pot petrece puţin timp numai cu el, ca să mă ajute în alegerea căii corecte pe care să o apuc.

După părerea mea, subiectul se simte confortabil în familia Quinn. Pare să fie mulţumit şi în siguranţă. Există totuşi o anumită asprime, ceva încă necopt la el. L-am auzit înjurînd de cîteva ori în decursul acelui ceas sau cam aşa ceva, petrecut cu el. O dată sau de două ori a fost corectat ,mai curînd cu indiferenţă, dar în rest, limbajul lui a fost ignorat.

Nu i s-a cerut să se spele pe mîini înainte de masă şi nici vreunul dintre fraţii Quinn nu i-a făcut observaţie cînd a vorbit cu gura plină sau cînd şi-a hrănit cîinele cu bucăţele din prînzul lui.

A menţionat că preferă să trăiască aici, decît la oraş. De fapt, s-a arătat mai curînd dispreţuitor faţă de viaţa la oraş. Am acceptat să iau cina cu Phillip Quinn în seara aceasta şi voi insista să-mi povestească împrejurările în care a ajuns Seth în familia lor.

Felul în care aceste împrejurări se aseamănă cu sau diferă de cele relatate mie de Gloria, mă va ajuta să analizez situaţia.

Pasul următor va fi să obţin o invitaţie acasă la familia Quinn. Sînt foarte interesată să văd unde locuieşte băiatul, să-l văd împreună cu familia Quinn, pe aceeaşi scenă. Şi să le cunosc pe femeile care fac acum parte din familia lui adoptivă.

Ezit că contactez Asistenţa Socială şi să-mi declin identitatea, înainte de a termina acest studiu personal.

Sybill se lăsă pe spate, bătînd cu degetele în masă, în timp ce recitea notiţele. Ce puţin era, zău, îşi spuse ea. Şi totul din vina ei. Crezuse că era pregătită pentru această primă întîlnire, dar nu a fost.

Vederea lui o lăsase cu gura uscată şi tristă. Băiatul era nepotul ei, familia ei. Şi totuşi erau ca nişte străini. Şi nu era oare atît vina ei cît şi a Gloriei, deopotrivă? Încercase ea oare vreodată să creeze o legătură, să-l facă parte din viaţa ei?

Era adevărat că rareori ştia unde se afla acesta, dar încercase oare ea vreodată să îl găsească, sau să o găsească pe sora ei?

De puţinele dăţi cînd o contactase Gloria de-a lungul anilor, pentru bani şi numai pentru bani, ea o întrebase mereu de Seth. Dar nu luase ea de bune afirmaţiile Gloriei că Seth era bine? Ceruse oare vreodată să vorbească cu el, să îl vadă?

Nu fusese oare mai simplu pentru ea să trimită banii şi apoi să uite din nou de ei?

Da, îi fusese mai uşor, recunoscu ea. Pentru că singura dată cînd îl primise, singura dată cînd îşi deschisese casa şi inima, acesta îi fusese luat. Şi ea suferise.

De data aceasta va face ceva. Va face tot ce va fi bine, tot ce va fi just. Totuşi, nu-şi va permite să se implice emoţional. În fond, nu era copilul ei. Dacă Gloria va păstra custodia, el tot va pleca din nou din viaţa ei.

Dar ea va face efortul, va acorda timpul necesar, va avea grijă ca acestuia să-i fie bine. Apoi îşi va continua propria ei viaţă şi muncă.

Mulţumită, salvă documentul şi se mută la un altul, ca să-şi continue însemnările pentru cartea ei. Dar pînă să înceapă, sună telefonul.

— Da, Dr. Griffin.

— Sybill. Am pierdut o groază de timp şi de nervi ca să-ţi dau de urmă.

— Mamă. Oftînd prelung, Sybill închise ochii. Alo?

— Poţi să-mi spui ce faci?

— Cum să nu. Fac cercetări pentru o nouă carte. Ce mai faci? Ce mai face tata?

—Te rog, nu-mi insulta inteligenţa. Înţelesesem că am convenit că vei sta departe de această mică, sordidă problemă.

— Nu. Ca întotdeauna cînd se afla în situaţia unei confruntări de familie, i se strînse stomacul. Am convenit că tu ai prefera ca eu să stau departe de ea. Am decis că eu prefer să nu stau. L-am văzut pe Seth.

— Pe mine nu mă interesează nici Gloria şi nici băiatul ei.

— Pe mine, da. Îmi pare rău că asta te supără.

—Te poţi aştepta să fie altfel? Sora ta şi-a ales propria ei viaţă şi aceasta nu mai face parte dintr-a mea. Eu una nu mă voi lăsa tîrîtă în asta.

— Nu am nici o intenţie să te tîrăsc în asta. Resemnată, Sybill se întinse după geantă şi găsi micuţa cutie din cloisonn?, în care îşi ţinea aspirinele. Nimeni

nu ştie cine sînt. Şi chiar dacă s-ar face legătura între mine şi Dna Walter Griffin, asta ar conduce greu la Gloria şi la Seth DeLauter.

— Poate conduce, dacă cineva va fi suficient de interesat să afle. Sybill, nu poţi face nimic dacă stai acolo şi te implici în această situaţie. Vreau să pleci de acolo. Întoarce-te la New York, sau vino aici, la Paris. Poate că o să asculţi măcar de tatăl tău, dacă de mine nu vrei.

Sybill înghiţi aspirina cu apă, apoi îşi căută pansamentul gastric.

— O să mă gîndesc la asta. Îmi pare rău.

Urmă o lungă tăcere încărcată de tensiune şi frustrare. Sybill închise ochii, rămînînd aşa, în aşteptare.

—Tu ai fost întotdeauna o bucurie pentru mine. Nu m-am aşteptat niciodată la acest fel de trădare. Îmi pare cumplit de rău că am vorbit cu tine despre problema asta. Nu aş fi făcut-o, dacă aş fi ştiut că vei reacţiona atît de revoltător.

— Are zece ani, mamă. Este nepotul tău.

— Nu este nimic pentru mine şi nici pentru tine. Dacă continui povestea asta, Gloria te va face să plăteşti pentru ceea ce tu crezi că este bunătate.

— Mă pot descurca cu Gloria.

Urmă un rîs acum, scurt şi fragil, ca de sticlă.

— Aşa ai crezut întotdeauna. Şi întotdeauna te-ai înşelat. Te rog să nu mă cauţi şi nici pe tatăl tău, în problema asta. Sper să aud de tine cînd îţi vei reveni în fire.

— Mamă ... Sunetul tonului telefonului o făcu pe Sybill să tresară. Barbara Griffin era o maestră în a avea ultimul cuvînt. Sybill puse foarte grijulie receptorul înapoi în furcă. Şi înghiţi, foarte concentrată, pansamentul gastric.

Apoi, foarte provocator, se întoarse la ecranul ei şi se îngropă în muncă.

CINCI

Cum Sybill era întotdeauna punctuală, spre deosebire de — considera ea - aproape tot restul lumii, a fost foarte surprinsă să îl găsească pe Phillip la masa pe care acesta o rezervase pentru cină.

Phillip se ridică, îi oferi un zîmbet mortal şi un singur trandafir roz. Ambele o fermecară şi o făcură suspicioasă.

— Mulţumesc.

—A fost plăcerea mea. Sincer. Arăţi minunat.

Avusese ceva probleme în domeniul acesta, dar mai mult pentru ea, decît pentru el. Telefonul mamei ei îi lăsase un mizerabil sentiment de tristeţe şi de vinovăţie. Încercase să scape de amîndouă, acordînd mult timp şi depunînd mult efort pentru aspectul ei.

Rochia simplă, neagră, cu decolteul ei pătrat şi mînecile comode era favorita ei. Unicul şirag de perle era o moştenire de la bunica ei dinspre mamă şi îl iubea nespus. Îşi prinsese părul sus, într-un nod lejer

şi adăugase cerceii din safir pe care şi-i cumpărase la Londra, anul trecut.

Ştia că toate astea erau un fel de armură în care se vîrau femeile ca să se simtă puternice şi sigure pe ele. Ea le dorise pe amîndouă.

— Mulţumesc încă o dată. Se strecură în separeu, aşezîndu-se vizavi de şi mirosi trandafirul.

— Şi tu arăţi la fel.

— Cunosc vinurile de aici. Mergi pe mîna mea? O întrebă el.

— Pentru vinuri? De ce nu?

— Bine. Acesta se uită la chelner. Am dori o sticlă numărul 103.

Sybill depuse trandafirul lîngă meniul legat în piele.

— Adică?

— Un foarte bun Pouilly Fuisse. Ţin minte de la *Shine's* că îţi place vinul alb. Cred că pe acesta îl vei găsi cu cîţiva foarte importanţi paşi mai sus, faţă de ce ai băut acolo.

— Cred că aproape orice ar fi.

Phillip îşi înălţă capul şi o luă de mînă.

— Ceva nu merge.

— Nu. Îşi curbă buzele, deliberat. Ce ar putea să nu meargă? Este exact ca în reclamă. Îşi întoarse capul ca să se uite afară, pe fereastra din dreptul ei, unde se întindea golful albastru întunecat şi înnebunitor de

ondulat, sub cerul care începea să se înroşească o dată cu lăsarea amurgului. Este o priveliştе minunată, un loc drăguţ, continuă ea întorcîndu-şi privirea înapoi şi am un companion interesant pentru această seară.

Nu, îşi spuse el, cercetîndu-i ochii. Ceva totuşi nu era cum trebuie. Într-un impuls, se aplecă deasupra ei, îi cuprinse bărbia în mînă şi îşi aşeză uşor buzele pe ale ei.

Aceasta nu se retrase, permiţîndu-şi să trăiască experienţa. Sărutul era uşor, blînd, priceput. Şi foarte liniştitor. Cînd acesta se retrase, Sybill ridică dintr-o sprînceană.

— Şi asta pentru ce anume a fost?

— Arătai ca şi cum aveai nevoie de el.

Ea nu oftă, deşi ar fi vrut. Îşi puse doar mîinile în poală.

— Îţi mulţumesc încă o dată.

— Oricînd. De fapt ... Degetele lui îi atinseră doar o idee mai apăsat faţa, dar de data aceasta sărutul deveni puţin mai insistent, dură puţin mai mult.

Buzele ei se desfăcură sub ale lui, înainte de a-şi da seama că a vrut asta. Îşi recăpătă respiraţia şi pulsul îi tremură cînd dinţii lui o zgîriară uşor, în timp ce limba i- o tachina pe a ei, într-un dans lent, seducător.

Îşi ţinea degetele strîns împreunate, mintea începînd să i se înceţoşeze cînd acesta îi dădu drumul.

— Şi acesta pentru ce a fost? reuşi ea să întrebe.

— Cred că de ăsta am avut eu nevoie.

Buzele lui îi mîngîiară obrazul o dată, apoi încă o dată, înainte ca ea să-şi revină şi să îi pună o mînă pe piept. O mînă, îşi dădu seama, care ar fi dorit de fapt să se strîngă pe cămaşa aceea moale şi să-l ţină pe loc, mai curînd decît să-l împingă.

Dar îl împinse. Era doar o chestiune de manevrare, îşi aminti ea. De a păstra controlul.

— Cred că a fost foarte plăcut, pentru un antreu. Dar acum trebuie să comandăm.

— Spune-mi ce anume nu merge. Phillip îşi dădu seama că vroia să ştie. Vroia să o ajute, vroia să îndepărteze umbrele acelea din ochii ei incredibil de limpezi şi să îi facă să zîmbească.

Nu se aşteptase să simtă atît de repede ceva pentru ea.

— Nu e nimic.

— Precis este. Şi nimic nu poate avea un efect terapeutic mai bun decît să-ţi verşi necazul în faţa cuiva aproape străin.

— Ai dreptate. Sybill deschise meniul. Dar majoritatea străinilor nu sînt în mod deosebit interesaţi de micile probleme ale cuiva.

— Pe mine mă interesează ale tale.

Ea zîmbi şi îşi întoarse privirea de la antreuri, la el. Tu eşti atras de mine. Asta nu înseamnă întotdeauna acelaşi lucru.

— În cazul meu, da.

Îi luă mîna, i-o ţinu în timp ce li se aducea vinul şi eticheta era întoarsă pentru a primi aprobarea lui. Aşteptă să i se toarne o mostră în pahar, privind-o în felul acela al lui serios, concentrat, pe care îl descoperise la el. Phillip ridică paharul, gustă, continuînd să o priveaacă.

— Este perfect. O să-ţi placă, murmură el în timp ce li se umpleau paharele.

— Ai dreptate, îi spuse ea după ce sorbi, îmi place foarte mult.

— Să vă recomand specialităţile din seara aceasta? începu chelnerul pe un ton vesel. În timp ce acesta îşi recita poezia, au rămas nemişcaţi, mînă în mînă, cu ochii înlănţuiţi.

Sybill decise că a auzit cam fiecare al treilea cuvînt, dar puţin îi păsa. El avea cei mai incredibili ochi. Ca aurul vechi, ca ceva ce văzuse într-o pictură, la Roma.

— Eu tot salata mixtă o vreau, cu vinegretă şi peştele zilei, la grătar.

El continua să o privească, cu buzele uşor curbate, în timp ce îi trăgea mîna peste masă şi îi sărută palma.

— Şi eu la fel. Şi nu te grăbi. Eu unul sînt şi foarte atras, îi spuse el lui Sybill în timp ce chelnerul se îndepărtă, dîndu-şi ochii peste cap şi foarte interesat. Povesteşte-mi.

— Bine. În fond, ce era rău în asta? Decise ea. Dacă, mai curînd sau mai tîrziu, aveau să aibă legături de altă natură, poate că ar fi util să se înţeleagă de pe acum unul pe celălalt.

— Eu sînt sora cea bună, continuă ea amuzată de sine şi zîmbind uşor. Ascultătoare, respectuasă, politicoasă, academică, cu succes pe plan profesional.

— Asta este o povară.

— Da, poate fi. Desigur, din punct de vedere intelectual ştiu că nu trebuie să mă las condusă de aşteptările părinţilor mei, în acest stadiu al vieţii mele.

— Dar, spuse Phillip strîngîndu-i degetele, te laşi. Cu toţii ne lăsăm.

— Şi tu?

Phillip se văzu stînd pe malul apei în lumina lunii, de vorbă cu tatăl lui mort.

— Mai mult decît aş fi crezut. În cazul meu, părinţii mei nu au fost cei care mi-au dat viaţă. Ei mi-au dat

viaţa. Această viaţă. În cazul tău, de vreme ce tu eşti fiica cea bună, există şi una rea?

— Sora mea a fost întotdeauna dificilă. Evident că a fost o dezamăgire pentru părinţii mei. Şi cu cît erau mai dezamăgiţi de ea, cu atît mai mult aşteptau de la mine.

—Tu trebuia să fii perfectă.

— Exact, dar nu pot fi. Vroia să fie, încerca să fie, dar nu reuşea. Cum putea fi altfel? meditä ea în gînd.

— Perfecţiunea este plictisitoare, comentă Phillip. Şi intimidantă. De ce să încerci să fii aşa? Deci, ce anume s-a întîmplat? o întrebă, cînd ea se încruntă doar.

— Nimic, de fapt. Doar că mama este supărată pe mine, acum. Dacă eu cedez şi fac ce doreşte ea ... ei bine, nu pot. Efectiv nu pot.

— Şi atunci te simţi vinovată şi tristă şi îţi pare rău.

— Şi mă tem că nimic nu va mai fi ca înainte între noi două.

— Este chiar aşa de rău?

— Ar putea fi, spuse Sybill în şoaptă. Sînt recunoscătoare pentru toate oportunităţile pe care mi le-au oferit, în structurare, în educaţie. Am călătorit ceva, am văzut o mare parte din lumea asta, din diferitele culturi, încă de copil. Acest lucru mi-a fost de nepreţuit în munca mea.

Oportunităţi, se gîndi Phillip. Structurarea, educaţia şi călătoriile. Nicăieri nu a vorbit de dragoste, de afecţiune, de lucruri plăcute. Se întreba dacă ea îşi dădea seama că descrisese mai curînd o şcoală decît o familie.

— Unde ai crescut?

— Hmm. Ici şi colo. New York, Boston, Chicago, Paris, Milano, Londra. Tatăl meu ţinea prelegeri şi dădea consultaţii. Este psihiatru. Acum locuiesc la Paris. Acesta a fost întotdeauna oraşul preferat al mamei mele.

—Vinovăţia distanţei.

Asta o făcu să rîdă.

— Da. Se îndreptă cînd le veniră salatele. În mod ciudat, dar chiar se simţea puţin mai bine. Faptul că îi povestise ceva despre ea îi dădea sentimentul că totul era mai puţin derutant. Iar tu ai crescut aici.

— Am venit aici la treisprezece ani, cînd soţii Quinn au devenit părinţii mei.

— Au devenit?

— Asta face parte din povestea aceea lungă. Ridică paharul, studiind-o peste buza acestuia. De obicei, cînd aducea în discuţie această perioadă din viaţa lui, cînd stătea de vorbă cu o femeie, ceea ce spunea era o versiune revizuită cu grijă. Nu o minciună, dar o relatare cîtuşi de puţin detaliată a vieţii lui înainte de familia Quinn.

Destul de ciudat, dar acum era tentat să-i povestească lui Sybill întregul, urîtul şi nelustruitul adevăr. Ezită, apoi se decise la ceva între cele două versiuni.

— Am crescut în Baltimore, în partea dură. Am intrat în necazuri, necazuri foarte serioase. Pe la treisprezece ani mă îndreptam spre ceva şi mai rău. Familia Quinn mi-a dat şansa să schimb asta. M-au luat, m-au adus în St. Chris. Au devenit familia mea.

—Te-au adoptat. Informaţia aceasta o avea din tot ce a putut cerceta despre Raymond Quinn. Dar ea nu-i oferise şi motivul.

— Da. Îi aveau deja pe Cam şi pe Ethan şi au făcut loc pentru încă unul. La început nu le-am făcut viaţa uşoară, dar ei s-au încăpăţînat să mă păstreze. Niciodată nu ştiu ca vreunul dintre ei să se fi dat înapoi cînd apărea vreo problemă.

Se gîndi la tatăl lui, sfărîmat şi murind pe un pat de spital. Chiar şi atunci, grija lui Ray era pentru fiii lui, pentru Seth. Pentru familie.

— Cînd v-am văzut prima oară, începu Sybill, pe toţi trei, am ştiut că sînteţi fraţi. Nu că ar exista vreo asemănare fizică, ci pentru ceva mai puţin tangibil. Aş

spune că sînteţi un exemplu pentru felul în care mediul poate compensa ereditatea.

— Mai curînd un exemplu de ce pot face doi oameni generoşi şi hotărîţi, pentru trei băieţi pierduţi.

Sybill sorbi din vin ca să-şi înmoaie gîtlejul înainte de a vorbi.

— Şi Seth.

— Băiatul pierdut, cu numărul patru. Noi încercăm să facem pentru el ce ar fi făcut părinţii mei, ceea ce ne-a rugat tatăl nostru să facem. Mama a murit în urmă cu mai mulţi ani. Asta ne-a lăsat, oarecum, pe toţi patru bîjbîind în beznă. A fost o femeie incredibilă. Nu am putut-o aprecia suficient cîtă vreme am avut-o cu noi.

— Eu cred că da. Îşi schimbă tonul şi îi zîmbi. Cred că a simţit că era iubită.

— Aşa sper. După ce am pierdut-o, Cam a plecat în Europa. Curse — vase, maşini, orice. S-a descurcat destul de bine. Ethan a rămas aici. Şi-a cumpărat propria lui casă, dar a rămas închis în golf. Eu m-am mutat înapoi la Baltimore. Odată citadin... adăugă el făcînd cu ochiul.

— Inner Harbor, Camden Yards.

— Exact. Reveneam aici din cînd în cînd. În vacanţe, uneori în weekend. Dar nu este acelaşi lucru.

Curioasă, Sybill clătină din cap.

— Ai vrea să fie? Îşi aminti propria ei emoţie secretă, cînd a plecat la colegiu. Să fii independent, nu să ţi se măsoare şi să nu ţi se judece fiecare mişcare, fiecare cuvînt. Libertatea.

— Nu, dar uneori mi-a lipsit, îmi lipseşte aşa cum era pe atunci. Nu te gîndeşti niciodată înapoi, la o vară minunată? Ai şaisprezece ani, permisul tău de conducere, nou-nouţ străluceşte în portofel şi toată lumea e a ta.

Rîse, dar scuturâ din cap. Ea nu a avut un permis de conducere la şaisprezece ani. În anul acela locuia la Londra, după cîte îşi amintea ea. Exista un şofer în uniformă care o ducea unde avea voie să meargă, dacă nu reuşea să se strecoare şi să ia metroul. Aceasta era mica ei rebeliune.

— Băieţii de şaisprezece ani, spuse ea în timp ce li se luau salatele şi li se servea felul principal, sînt mult mai ataşaţi emoţional de maşinile lor, decît fetele de şaisprezece ani.

— Este mai uşor pentru un astfel de băiat să cucerească o fată, dacă are roţi.

— Mă îndoiesc ca tu să fi avut vreo problemă în domeniul ăsta, cu sau fără maşină.

— Este greu să te hîrjoneşti pe bancheta din spate, dacă nu ai aşa ceva.

— Destul de adevărat. Iar acum iată-te din nou aici, ca şi fraţii tăi.

— Da. Tata l-a avut pe Seth în împrejurări complicate şi nu complet curate. Mama lui Seth ... ei bine, o să tot auzi vorbind-se despre asta, dacă o să stai destul timp aici.

— Ah? Sybill tăie peştele, sperînd că-l va putea înghiţi.

—Tata preda literatura engleză la universitate, în campusul din Eastern Shore, Maryland. Cu mai puţin de un an în urmă, a venit o femeie la el. A fost o întîlnire privată, aşa că noi nu cunoaştem detalii dar oricum, nu a fost una plăcută. Aceasta s-a dus la rectorat şi l-a acuzat pe tata de hărţuire sexuală.

Furculiţa lui Sybill căzu zăngănind în farfurie. O ridică pe cît de firesc reuşi.

—Trebuie să fi fost teribil de dificil pentru el, pentru voi toţi.

— Dificil nu este chiar cuvîntul. Aceasta a pretins că i-a fost studentă cu ani în urmă şi că tata a forţat-o să facă sex cu ea ca să o treacă examenele, că a intimidat-o şi că a avut o legătură cu el.

Nu, nu putea înghiţi, îşi dădu seama Sybill strîngînd furculiţa pînă cînd începură să o doară degetele.

—A avut o legătură cu tatăl tău?

— Nu, ea a spus asta. Pe vremea aceea mama trebuie să mai fi fost în viaţă, îşi spuse el mai mult sieşi. Oricum, nu a existat nicio evidenţă că aceasta ar fi urmat universitatea. Tata a predat în campusul acela mai bine de douăzeci şi cinci de ani, fără o şoaptă de comportament neadecvat. Ea a încercat să-i distrugă reputaţia. Şi a lăsat o dîră în urmă.

Firește că nu putea fi adevărat, îşi spuse Sybill distrusă. Era modelul obişnuit al Gloriei. A acuza, a face rău, a fugi. Dar totuşi, ea una avea în continuare un rol de jucat.

— De ce? De ce ar fi făcut asta?

— Pentru bani.

— Nu înţeleg.

—Tata i-a dat bani, bani mulţi. Pentru Seth. Ea este mama lui Seth.

—Vrei să spui că ea... şi-a negociat fiul pentru bani? Nici măcar Gloria nu ar fi putut face ceva atît de îngrozitor. Sigur, nici măcar Gloria. Era greu de crezut.

— Nu toate mamele au instinct matern. Phillip dădu din umăr. Tata a semnat un cec de cîteva mii, pe numele Gloria DeLauter — aşa o cheamă — şi a plecat pentru cîteva zile, după care s-a întors cu Seth.

Sybill ridică tăcută paharul cu apă, răcorindu-şi gîtlejul. *A venit şi l-a luat pe Seth*, i se plînsese Gloria. *L-au luat pe Seth. Trebuie să mă ajuţi.*

— În urmă cu cîteva luni, continuă Phillip, tata şi-a scos aproape toate economiile şi le-a trecut pe un cec la purtător. A plecat la Baltimore şi pe drumul de întoarcere a avut un accident. Nu i-a supravieţuit.

— Îmi pare atît de rău. Şopti cuvintele, dîndu-şi seama cît de nepotrivite erau.

—A rezistat pînă cînd s-a întors Cam din Europa. Ne-a rugat pe toţi trei să avem grijă de Seth, să ne ocupăm de el. Iar noi facem tot ce putem ca să ne respectăm promisiunea. Nu pot spune că nu a fost greu o vreme, adăugă el zîmbind acum, uşor. Dar niciodată nu a fost plictisitor. Revenirea aici, pornirea afacerii cu ambarcaţiunile nu este un lucru chiar atît de rău. Cam s-a căsătorit aici, adăugă el, surîzînd. Anna este asistenta socială care se ocupă de cazul lui Seth.

— Serios? Doar nu se puteau cunoaşte de mult.

— Presupun că atunci cînd te loveşte, te loveşte. Timpul nu are nicio legătură, aici.

Ea crezuse întotdeauna că are, în mod vital. Ca să reuşească, o căsnicie are nevoie de planificare şi de dăruire şi de o cunoaştere profundă, solidă a

partenerului, de convingerea că cei doi sînt compatibili, de recunoaşterea scopurilor proprii.

Apoi, din nou, îşi spuse că această porţiune din dinamica familiei Quinn nu era problema ei.

— Asta da, poveste. Dar oare cît adevăr era aici? se întreba ea cu inima îndurerată. Cît de mult era deformat acesta? Oare chiar trebuia să creadă că sora ei îşi vînduse propriul copil?

Decise că adevărul era undeva la mijloc. Adevărul adevărat putea fi găsit, în general, undeva între două poveşti contradictorii.

Phillip nu-l ştia, era sigură de asta. El nu ştia cu adevărat ce fusese Gloria pentru Raymond Quinn. Cînd acest simplu fapt va fi adăugat amestecului, cum oare va schimba acesta absolut totul?

— Pînă acum, a funcţionat. Puştiul este fericit. Peste două luni vom obţine custodia permanentă. Iar chestia asta cu fratele mai mare are avantaje. Îmi oferă pe cineva faţă de care să fac pe şeful.

Sybill avea nevoie să se gîndească. Trebuia să lase emoţiile deoparte şi să se gîndească. Dar mai întîi trebuia să treacă de seara asta.

— El cum se simte?

— Este un aranjament perfect. Pe mine mă poate reclama lui Cam şi lui Ehtan, iar mie mi se poate plînge de Cam sau de Ethan. Se pricepe bine la jocul

ăsta. Seth este incredibil de inteligent. A fost testat cînd l-a înscris tata la şcoala de aici. Practic, iese din limite. Notele lui la sfîrşitul anului şcolar trecut? 10 pe linie.

— Adevărat? Sybill se pomeni zîmbind. Eşti foarte mîndru de el.

— Fireşte. Dar şi de mine. Pentru că eu sînt monitorul lui pentru temele de acasă. Uitasem pînă de curînd, cît de mult am urît eu fracţiile. Iar acum, că ţi-am relatat lunga mea poveste, de ce nu-mi spui ce părere ai de St. Chris?

— Abia încep să mă orientez.

— Să însemne asta că o să mai stai o vreme aici?

— Da. O vreme.

— Nu-ţi poţi face o părere ca lumea despre un orăşel aflat pe malul apei dacă nu petreci o vreme pe apă. Ce-ar fi să ieşim împreună mîine, cu barca?

— Nu trebuie să te întorci la Baltimore?

— Luni.

Ezită, apoi îşi spuse că doar acesta era motivul pentru care se afla aici. Dacă era să afle adevărul adevărat, nu mai putea da acum înapoi.

— Mi-ar face plăcere. Dar nu pot garanta pentru cum o să mă prezint ca marinar.

— O să aflăm. Vin să te iau. La zece, la zece treizeci?

— Atunci e perfect. Presupun că mîine ieşiţi cu mic, cu mare?

— Pînă la cîini. Rîse, văzîndu-i expresia de pe faţă. Nu, nu luăm cîinii cu noi.

— Nu mă tem de ei. Doar că nu sînt obişnuită cu ei.

— N-ai avut niciodată un căţeluş?

— Nu.

— O pisică?

— Nu.

— Peştişori?

Sybill rîse şi scutură din cap.

— Nu. Noi ne mutam mereu din loc în loc. Odată, în Boston, am avut o colegă de şcoală a cărei căţea a avut puişori. Erau o nebunie. Ciudat, îşi spuse ea,că îşi amintea de asta, acum. Îşi dorise cu disperare un puişor.

Fusese imposibil, desigur. Mobilă antică, oaspeţi de vază, obligaţii sociale. Nici nu încăpea în discuţie, îi spusese mama ei. Şi capitolul a fost închis.

— Acum circul şi eu mult. Nu este posibil.

— Unde îţi place cel mai mult? o întrebă el.

— Sînt flexibilă. Oriunde ajung mă simt bine, pînă cînd plec în altă parte.

— Iar acum este St. Chris.

— Aparent. Este interesant. Se uită pe fereastră, unde luna care se înălţa împrăştia lumina pe apă.

Ritmul aici este lent, continuă ea, dar nu stagnează. Starea de spirit variază, la fel ca şi vremea. Numai după cîteva zile pot face deosebirea dintre turişti şi localnici. Şi de oamenii apei, de pretutindeni.

—Cum?

— Cum? Distrasă, îşi întoarse privirea înapoi spre el.

— Cum îi poţi deosebi?

— Doar prin simplă observaţie. De la fereastra mea pot privi faleza. Turiştii sînt în cupluri, mai curînd familii, rar este cîte unul singur. Se plimbă sau fac cumpărături. Închiriază o ambarcaţiune. Interacţionează cu ceilaţi din grupul lor. Nu sînt în mediul lor. Majoritatea au aparate de fotografiat, hărţi, poate binocluri. Majoritatea localnicilor vin aici cu un scop. O slujbă, o cursă. Se mai opresc poate, ca să-şi salute un vecin. Îi vezi cum îşi reiau drumul după ce au terminat conversţia.

— De ce priveşti de la fereastră?

— Nu înţeleg întrebarea.

— De ce nu te duci acolo, pe faleză?

— Am fost. Dar de obicei nu reuşeşti să studiezi prea bine cînd tu, observatorul, nu faci parte din scenă.

— Eu aş zice că ai obţine informaţii mai multe şi mai personale dacă ai fi acolo. Se uită în sus cînd se apropie chelnerul să le toarne şi să le aducă desertul.

— Doar cafea, decise Sybill. Decafeinizată.

— La fel. Phillip se aplecă în faţă. În cartea ta, în capitolul despre izolare ca tehnică de supravieţuire, exemplul folosit de tine a fost un om zăcînd pe trotuar. Cîţi oameni evită să se uite într-acolo şi mai departe. Poate că unii ezită totuşi, înainte de a trece repede mai departe.

— Neimplicare. Disociere.

— Exact. Dar pînă la urmă cineva tot se va opri, tot va încerca să ajute. Îndată ce o singură persoană rupe izolarea, şi alţii vor începe să se oprească.

— De îndată ce s-a construit un pod peste izolare devine mai uşor, chiar necesar, să se adune şi alţii. Primul pas este cel mai dificil. Am făcut studiul acesta la New York, la Londra şi la Budapesta, de fiecare dată cu rezultate similare. Este tehnica urbană de supravieţuire, de a evita contactul cu ochii pe stradă, de a-i bloca pe cei fără adăpost, dincolo de raza ta vizuală.

— Ce o deosebeşte pe această primă persoană care s-a oprit să ajute, de toţi ceilalţi?

— Pentru ea, compasiunea este mai puternică decît instinctul de supravieţuire. Sau, butonul impulsurilor se declanşează mai repede.

— Da, exact. Şi se implică. Ei nu trec doar pe lîngă, nu doar se află acolo. Sînt implicaţi.

— Iar tu crezi că prin faptul că eu observ, nu mă implic.

— Nu ştiu. Dar cred că observarea de la distanţă nu este la fel de recompensatorie ca experimentarea de aproape.

— Ceea ce fac eu este să observ şi găsesc acest lucru recompensatoriu.

Phillip se strecură mai aproape şi rămase cu ochii într-ai ei, ignorînd chelnerul care le servea, preocupat, cafeaua. Dar tu eşti un om de ştiinţă. Tu experimentezi. De ce nu i-ai acorda o şansă experimentului? Cu mine.

Sybill privi în jos, la degetul acestuia care se juca cu ale ei. Şi simţi căldura lentă a răspunsului pătrunzîndu-i în sînge.

— Este acesta un mod foarte ciudat şi pe ocolite de a-mi propune să mă culc cu tine?

— De fapt nu asta am vrut să spun — deşi, dacă răspunsul este da, sînt gata oricînd. Îi zîmbi cînd ea îşi întoarse privirirea îngrijorată spre el. Vroiam să-ţi propun să facem împreună o plimbare pe faleză,

după ce ne terminăm cafeaua. Dar dacă ai prefera totuşi să te culci cu mine, în, să zicem, cinci minute, sînt în camera ta.

Sybill nu se feri cînd capul lui se aplecă spre al ei, cînd buzele lui alunecară leneş, într-o adorabilă potrivire, peste ale ei. Gustul lui era răcoritor, cu o subînţeleasă promisiune de fierbinţeală. Dacă vroia. Şi cît încă. O surprinse cît de mult, chiar în acest moment, dorea vraja şi arderea — această nevoie care i-ar anula tensiunea din ea, grijile, îndoielile.

Dar avea în spatele ei o viaţă de antrenament împotriva autoindulgenţei, aşa că îl împinse uşor cu mîna, ca să pună capăt sărutului şi tentaţiei.

— Cred că o plimbare ar fi foarte plăcută.

— Atunci să ne plimbăm.

El însă dorea mai mult. Phillip îşi spuse că trebuia să fi ştiut că simţindu-i doar puţin gustul, avea să fie de ajuns ca să-i stîrnească nevoia. Dar nu se aşteptase ca această nevoie să fie atît de ascuţită, atît de puternică. Poate că o parte din aceasta era doar egoul lui, medită el luînd-o de mînă ca să se plimbe împreună pe faleză. Iar răspunsul ei a fost atît de rece şi de controlat. Ceea ce îl făcea să se întrebe cum ar fi să o jupoaie de o parte din acest intelect, strat cu

strat şi să găsească, dincolo, femeia. Să-şi facă drum în jos, spre emoţia şi instinctul pur.

Aproape că-i veni să rîdă. Egoul, firește. Din cîte îşi dădea seama, acest răspuns formal, uşor distant, era, clar, tot ce intenţiona să-i ofere Dr. Griffin.

Dacă era aşa, asta o făcea o provocare deloc uşoară pentru el.

— Înţeleg de ce *Shiney's* este un loc atît de popular. Sybill îi aruncă o privire. Este abia nouă şi jumătate şi magazinele sînt închise, ambarcaţiunile, amarate. Cîţiva oameni care se plimbă, dar de fapt aproape totul este mort, peste noapte.

—Vara este puţin mai animat. Nu prea mult, dar tot e ceva. Vremea se răceşte. Nu ţi-e frig?

— Mmm. Deloc. Este o briză plăcută. Se opri să se uite la catargele care se legănau. Aici îţi ţii vasul?

— Nu, avem un chei acasă. Pentru skipjackul lui Ethan.

— Unde?

— Este singurul skipjack din St. Chris. Au mai rămas doar vreo două duzini în Bay. Acolo. Unde se vede un singur catarg.

Pentru ochiul neantrenat al lui Sybill, o ambarcaţiune semăna foarte bine cu următoarea. Desigur, diferea mărimea şi luciul, dar de fapt toate erau nişte iahturi.

— Ce este un skipjack?

— Este un urmaş al bărcilor cu fund plat, pentru pescuitul crabilor. În timp ce vorbea, o trase mai aproape de el. Au fost mărite, proiectate cu o carenă în formă de V. Trebuia să fie construită uşor şi ieftin.

— Deci ei ies la pescuit de crabi cu aşa ceva?

— Nu, majoritatea pescarilor folosesc ambarcaţiuni cu motor pentru pescuitul crabilor. Skipjackul este pentru stridii. Prin anii 1800 s-a dat o lege în Maryland, care permitea pescuitul de stridii doar cu vase acţionate de pînze.

— Pentru conservare?

— Exact. Skipjack-ul se trage din acestea şi supravieţuieşte, încă. Dar nu mai sînt multe. Nici stridii nu mai sînt multe.

— Fratele tău încă se mai ocupă cu aşa ceva?

— Da. Este o muncă mizerabilă, frustrantă, dură, friguroasă.

—Vorbeşti ca din experienţă.

— Am făcut şi eu o vreme asta. Se opri lîngă proră şi îşi strecură un braţ în jurul taliei lui Sybill.

— Să ieşi la pescuit în februarie, cu vîntul care trece prin tine, să te legeni pe valurile înalte ale unei furtuni de iarnă... una peste alta, prefer să fiu în Baltimore.

Sybill chicoti, studiind ambarcaţiunea. Arăta veche şi grosolană, ca ceva din alte vremuri.

— Fără să fi pus piciorul pe ea, sînt de acord cu tine. Deci de ce te legănai pe cele mai înalte valuri ale unei furtuni de iarnă, în loc să fii în Baltimore?

— Al naibii să fiu dacă ştiu.

— Presupun că nu ăsta este vasul pe care m-ai invitat mîine.

— Nu. Ala e un mic iaht de agrement, curat. Înoţi?

Sybill îşi arcui o sprînceană.

— Asta este o apreciere a abilităţilor tale marinăreşti?

— Nu, este o sugestie. Apa este rece, dar nu chiar într-atît încît să nu poţi intra în ea, dacă vrei.

— Nu mi-am adus costum de baie cu mine.

— Adică?

Aceasta rîse şi îşi reluă mersul.

— Eu cred că o plimbare cu barca ajunge pentru o singură zi. Am ceva de lucru şi vreau să termin în seara asta. Mi-a făcut plăcere cina.

— Şi mie. Te conduc la hotel.

— Nu este nevoie.E chiar după colţ.

— Prostii.

Sybill nu comentă. Nu avea nici o intenţie să-i permită să o conducă pînă la uşă, sau să se strecoare pe nesimţite în apartament. Una peste alta, simţea că îl şi că manevrează foarte bine într-o situaţie dificilă, confuză. O seară încheiată devreme,

meditä ea, îi va da timp să îşi sorteze gîndurile şi sentimentele, pînă a doua zi, cînd avea să-l revadă.

Şi cum vasul era ancorat la el acasă, şansele erau de partea ei, aşa că îl va putea vedea din nou pe Seth.

— Cobor mîine dimineaţă, începu ea oprindu-se la cîţiva metri de intrarea în hol, pe la zece, da?

— Perfect.

— Ar trebui să mai aduc ceva? În afară de pastile împotriva greţei?

Phillip îi aruncă un zîmbet.

— O să am eu grijă de totul. Noapte bună.

— Şi ţie, la fel.

Se pregăti pentru sărutul uşor şi aşteptat, de noapte-bună. Buzele lui erau moi, neinsinuante. Încîntată de amîndoi, se relaxă şi începu să se retragă.

Dar imediat mîna lui îi cuprinse ferm ceafa, capul lui schimbă înclinaţia şi o clipă ameţitoare, sărutul deveni fierbinte şi sălbatic şi ameninţător. Mîna pe care şi-o pusese pe umărul lui se curbă într-un pumn, apucîndu-l de haină, agăţîndu-se pentru echilibru, în timp ce îşi simţea picioarele alunecînd sub ea. Mintea i se înceţoşă şi îşi simţea pulsul bubuindu-i în capul care i se învîrtea.

Cineva gemu încet, adînc şi prelung.

A durat doar cîteva secunde, dar a fost la fel de şocant şi de arzător ca un fier înroşit. Phillip îi văzu excitarea uluită în ochi, cînd aceştia se deschiseră, privindu-l. Şi simţi cum nevoia primitivă din el care se agăţa cu ghearele de o altă treaptă, cîştigînd teren.

Decise că de data aceasta răspunsul ei nu a mai fost rece, controlat şi distant. Mai dăduse un strat de-oparte, îşi spuse el şi îşi plimbă degetul mare de-a lungul maxiliarului ei.

— Ne vedem mîine dimineaţă.

— Da. Noapte bună. Îşi reveni repede şi îi adresă un zîmbet înainte de a se întoarce. Dar strecurîndu-se în holul hotelului, îşi apăsă cu o mînă tremurîndă stomacul care i se strîngea.

Îl apreciase greşit, recunoscu ea luptînd să inspire încet, regulat, în timp ce intra în lift. Phillip nu era atît de delicat, de lustruit şi de inofensiv cum părea la suprafaţă.

Exista ceva mult mai primitiv şi mult mai periculos sub acest ambalaj atrăgător, decît realizase ea.

Şi indiferent ce ar fi fost, ei i se părea absolut irezistibil.

ŞASE

Era ca mersul pe bicicletă. Sau ca sexul, se gîndea Phillip în timp ce manevra velele, făcîndu-şi loc prin traficul relaxat din Bay, îndreptîndu-se spre un spaţiu liber, la mal. Trecuse o vreme de cînd nu mai navigase singur, dar nu uitase nimic. Iar dacă totuşi uitase ceva, era cît de mult îi plăcea să se afle pe apă, într-o duminică dimineaţă cu briză, cu soarele cald şi apa albastră şi strigătul răutăcios al pescăruşilor răsunînd în aer.

Va trebui să înceapă să-şi găsească din nou timp pentru el. Cum, de două luni, aceasta era prima lui zi liberă, intenţiona să o exploateze la maxim.

În mod sigur intenţiona să profite cît mai mult de cele cîteva ore de aur în Bay, alături de stricata Dr. Griffin.

Se uită înspre hotel, încercînd amuzat să calculeze care anume era fereastra ei. Din ce-i spusese aceasta ştia că fereastra dădea spre faleză, oferindu-i

o privelişte asupra vieţii care pulsa acolo şi totodată suficientă distanţare pentru cercetările ei.

Apoi o văzu stînd în picioare în balconul mic, cu părul ei lucios, de culoarea vizonului, dat pe spate şi aureolat de lumina soarelui, cu expresia distantă şi de necitit, de unde se afla el. Nu chiar foarte distantă, îşi spuse el retrăind în minte ultimul lor sărut. Nu. Nu fusese nimic rezervat în geamătul acela prelung, din gîtlej, nimic distant în tremurul acela scurt, puternic, cînd trupul ei l-a întîlnit pe al lui. Acel semnal instinctiv, involuntar, al sîngelui chemînd sîngele.

Ochii ei, ochii aceia albaştri, limpezi ca apa nu fuseseră reci; şi nici intrigant de îndepărtaţi nu fuseseră, cînd îşi dezlipi gura de a ei şi se pierdu în adîncul lor. Erau însă doar puţin înceţoşaţi, doar puţin confuzi. Şi cu atît mai tentanţi.

Nu fusese el chiar în stare să-şi scoată gustul ei din sistem, nu în drumul spre casă, nu peste noapte, nu acum, văzînd-o din nou. Şi ştiind că ea stătea acolo şi îl privea.

Ce anume observi, Dr. Griffin? se întrebă el. Şi ce intenţionezi să faci cu asta?

Phillip îi aruncă un zîmbet scurt, o salută cu mîna, ca ea să ştie că a văzut-o. Apoi îşi mută atenţia de la ea, făcînd manevrele de intrare în doc.

Îşi ridică sprîncenele, surprins cînd îl văzu pe Seth stînd pe chei, aşteptînd să lege frînghiile.

— Ce faci aici?

Expert, Seth petrecu funia carenei peste stîlp.

— Fac din nou pe puştiul rătăcitor. Era o nuanţă de dezgust în vocea lui, dar Seth lucrase din greu la asta. M-au trimis aici, de la şantier. Pentru gogoşi.

— Da? Phillip păşi sprinten pe chei. Astea înfundă arterele.

— Oamenii adevăraţi nu mănîncă la micul dejun coajă de copac, ca tine, surîse batjocoritor Seth.

— Dar eu o să rămîn puternic şi frumos cînd tu o să fii un bătrînel astmatic.

— Poate, dar o să mă distrez mai bine.

Phillip îi scoase lui Seth şapca şi îl bătu uşor cu ea.

— Depinde, amice, de ce înţelegi tu prin distrat.

— Presupun că distracţia ta este să alergi după fetele de la oraş.

— Asta este una dintre ele. Alta este să te trimit pe tine să-ţi faci temele. Ai terminat *Johny Tremaine* pentru testul la lectură?

— Da, da,da. Seth îşi dădu ochii peste cap. Omule, dar tu nu-ţi iei niciodată o zi liberă?

— Cum, cînd mi-am dedicat viaţa ţie? Zîmbi la fornăitul lui Seth. Deci, ce părere ai despre carte?

—A fost în regulă. Apoi ridică un umăr, un autentic gest Quinn. A fost destul de bună, adăugă el.

— Diseară o să scriem împreună cîteva aprecieri, pentru testul tău oral.

— Duminica seara este seara mea favorită, spuse Seth, asta înseamnă că o să fii plecat pentru patru zile.

— Haide, ştii că o să-ţi fie dor de mine.

— Rahat.

— Numeri orele pînă la întoarcerea mea.

Seth abia dacă reuşi să-şi stăpînească un chicotit.

— Al naibii să fiu eu. După care chiar chicoti, cînd Phillip îl cuprinse pe după talie, ca să se lupte cu el.

Îndreptîndu-se spre ei, Sybill auzi sunetul vesel, fericit. Văzu zîmbetul larg de pe faţa lui Seth. Inima i se răsuci încet, puternic, în piept. Ce căuta ea aici? Se întrebă. Ce spera ea să obţină?

Şi cum putea să plece, pînă cînd nu va afla?

— Bună dimineaţa.

Sustras de vocea ei, Phillip îşi ridică privirea, lăsînd garda jos suficient de mult pentru ca umărul lui Seth să se strecoare pe dedesubt şi să-l lovească direct în vintre. Phillip mîrîi, îşi petrecu un braţ pe după gîtul lui Seth şi se aplecă.

— O să te bat mai tîrziu, spuse el într-o şoaptă de scenă, cînd nu o să avem martori.

— Ai vrea tu. Îmbujorat de plăcere, Seth îşi vîrî bine şapca pe cap şi simulă dezinteresul.

— Cineva trebuie să şi muncească astăzi.

— Iar unii dintre noi, nu.

— Am crezut că vii cu noi. Nu ţi-ar face plăcere? îl întrebă Sybill pe Seth.

— Eu nu sînt decît un sclav, aici. Seth se uită tînjind la vas, apoi ridică din umeri. Avem de construit o carenă. În plus, Băiatul Frumos de aici probabil că va răsturna vasul.

— Deşteptule. Phillip încercă să-l apuce, dar Seth dansă rîzînd, departe de el.

— Sper că doamna ştie să înoate! strigă el, apoi o luă la fugă.

Cînd Phillip se uită înapoi la Sybill, aceasta îşi muşca buza de jos.

— Nu o să-l răstorn.

Mă rog ... Sybill se uită la ambarcaţiune. Părea cumplit de mică şi de fragilă.

— Ştiu să înot, aşa încît presupun că totul este în regulă.

— Iisuse, apare puştiul şi-mi distruge toată reputaţia. Navighez cu mult înainte de a se fi născut el.

— Nu fi supărat pe el.

— Ce spui?

—Te rog, nu fi supărat pe el. Sînt convisă că a glumit doar. Nu a vrut să fie nepoliticos.

Phillip rămase uitîndu-se la ea. Efectiv devenise palidă şi mîna ei răsucea nervos lănţişorul subţire de aur de la gît. În vocea ei se simţea o tulburare acută şi preocupată.

— Sybill, nu sînt supărat pe el. Ne prosteam doar. Relaxează-te. Uluit, îşi frecă uşor oasele degetelor de maxiliar. Faptul că ne tachinăm reciproc nu este decît modul nostru inteligent, masculin, de a ne arăta afecţiunea.

— Ah. Nu era sigură dacă trebuia să fie încurcată sau uşurată. Presupun că asta demonstrează faptul că nu am fraţi.

— Atunci ar fi fost misiunea lor să-ţi facă viaţa un iad. Se aplecă şi-i atinse uşor buzele cu ale lui. Asta ţine de tradiţie, adăugă el.

Se urcă în barcă şi-i întinse mîna. După o foarte mică ezitare, i-o întinse pe a ei.

— Bine ai venit la bord.

Puntea se mişca sub picioarele ei. Făcu tot posibilul să ignore senzaţia.

— Mulţumesc. Am vreo sarcină?

— Pentru moment, stai jos, te relaxezi şi savurezi.

— Cred că aş fi în stare să fac asta.

Cel puţin aşa spera. Se aşeză pe una din banchetele tapiţate, ţinîndu-se bine de aceasta cînd el coborî din nou ca să desfacă otgoanele. O să fie bine, îşi spuse ea încercînd să se liniştească. O să fie distractiv.

Doar nu-l privise ea intrînd în port, sau chei, sau cum i se spune? I se păruse foarte competent. Chiar puţin infatuat, aşa cum scanase el hotelul, pînă cînd a văzut-o la balcon.

Fusese ceva nebunesc de romantic în asta, se gîndea ea acum. Felul în care navigase el pe apa pătată de soare, căutînd-o, găsind-o. Apoi micul surîs şi făcutul cu mîna. Dacă pulsul i se accelerase puţin, a fost doar un răspuns omenesc, de înţeles.

Una peste alta, ce tablou făcea Phillip. Jeanşii uzaţi, maieul vîrît în pantaloni, la fel de orbitor de alb ca şi pînzele, braţele plăcut bronzate, cu muşchii supli. Ce femeie nu ar fi simţit un gol în stomac, la perspectiva de a petrece cîteva ore, singură, cu un bărbat care arăta ca Phillip Quinn?

Şi care săruta ca Phillip Quinn.

Deşi îşi promisese că nu va stărui asupra acestui talent special al lui. Îi demonstrase deja destul de mult această măiestrie a lui, în seara trecută.

Acum, cu pînzele coborîte, el manevra încet vasul, îndepărtîndu-l de chei. Găsi o oarecare siguranţă în

zgomotul motorului. Chiar nu diferea prea mult de cel al unei maşini, îşi spuse ea. Acest vehicul mergea doar întîmplător pe apă.

Şi nici nu erau cu adevărat singuri. Mîinile îşi slăbeau strînsoarea cumplită de banchetă, în timp ce privea celelalte ambarcaţiuni înspumînd apa, alunecînd pe ea. Văzu un băiat care nu părea mai mare decît Seth, înghesuit într-o barcă mică, cu o pînză triunghiulară, roşie. Dacă aceasta era o activitate considerată nepericuloasă pentru copii, atunci putea şi ea să se descurce.

— Înalţ pînzele.

Îşi întoarse capul, zîmbindu-i absentă lui Phillip.

— Ce-ai spus?

— Priveşte.

Acesta începu să se mişte graţios pe punte, lucrînd cu frînghiile. Apoi, dintr-o dată, pînzele se înălţară, foşniră puternic în vînt, umplîndu-se cu acesta. Inima i se opri parcă şi degetele i se strînseră din nou pe banchetă.

Nu, se înşelase, era limpede acum. Chestia asta nu avea nici cea mai mică legătură cu o maşină. Era ceva primitiv şi frumos şi înnebunitor. Barca nu mai părea mică sau fragilă ci puternică şi doar o idee, periculoasă. Şi îţi tăia respiraţia.

Semănînd foarte mult cu bărbatul care o manevra.

— Este frumos, de aici. Deşi se ţinea în continuare încleştată de banchetă, îi zîmbi în sus, lui Phillip. Întotdeauna mi s-au părut frumoase, cînd le priveam de la fereastră. Dar e minunat să vezi pînzele de jos.

— Stai jos şi te bucuri, comentă Phillip în timp ce lua cîrma, dar nu cred că eşti relaxată.

— Nu, încă. O să ajung şi acolo.

Îşi întoarse faţa în direcţia vîntului. Acesta îi ciufulea părul, jucîndu-se în el, încercînd să-l elibereze din fundă.

— Unde mergem?

Nicăieri în mod deosebit.

Zîmbetul ei deveni mai cald şi mai larg.

— Rar am ocazia să ajung acolo.

Nu-i mai zîmbise niciodată pînă acum în felul acesta, se gîndea Phillip. Fără să se gîndească, fără să cîntărească. Se îndoia că ea îşi dădea seama cum îi transformase zîmbetul acesta degajat frumoasa, recea ei faţă, în ceva mai cald, mai uşor de apropiat. Întinse mîna, în dorinţa de a o atinge.

—Vino aici, sus, să vezi priveliştea.

Zîmbetul i se stinse.

— Să mă ridic?

— Da. Astăzi nu e vînt puternic. Este o plimbare lină.

— Să mă ridic, repetă ea, dînd fiecărui cuvînt o greutate separată şi să merg acolo. Pe barcă.

— Doi paşi. Phillip nu-şi putu stăpîni un zîmbet. Doar n-ai de gînd să fii un simplu spectator, nu?

— De fapt, da. Ochii i se făcură mari cînd el se îndepărtă de cîrmă.

— Nu, nu. Îşi înăbuşi un strigăt cînd acesta rîse şi o apucă de mînă. Pînă să se poată opune, Phillip o trase în picioare. Pierzîndu-şi echilibrul, căzu, agăţîndu-se îngrozită, de el.

— Nu puteam plănui mai bine chestia asta, şopti el şi ţinînd-o bine, se întoarse la cîrmă. Îmi place să mă apropii cît mai mult de tine ca să-ţi simt mirosul. Un bărbat trebuie să ajungă aproape, aici ... Îşi întoarse capul, atingîndu-i uşor gîtul cu buzele.

— Încetează. Fii atent. Era îngrozită, înspăimîntată.

— Oh, crede-mă — dinţii îi prinseră şi-i ciuguliră lobul urechii — sînt atent.

— La barcă. Fii atent la barcă.

— Ah, desigur. Dar rămase cu un braţ petrecut pe după talia ei. Uită-te peste vas, spre port. La stînga, îi explică el. Valurile acelea se retrag înapoi, în mlaştini. O să vezi acolo stîrci şi curcani sălbatici.

— Unde?

— Uneori trebuie să intri acolo ca să-i vezi. Dar uneori îi poţi zări, stîrcii stînd în picioare ca nişte sculpturi în iarba înaltă sau înălţîndu-se din ea şi curcanii ţopăindu-şi drumul, din copaci.

Descoperi că vroia să-i vadă. Spera să-i vadă.

— Peste o lună vom avea gîşte zburînd pe aici. Din punctul lor de vedere, zona asta nu diferă prea mult de Everglades.

Inima încă îi bubuia, dar inhală încet, expirînd deliberat.

— De ce?

— Mlaştinile. Sînt prea departe de mal pentru investitori, ca să îi intereseze. Sînt aproape netulburate. Acesta este doar unul din atuurile acestei zone, unul din factorii care o fac un estuar. Unul mai bun pentru pescari, decît fiordurile din Norvegia.

Sybill inhală din nou, expiră.

— De ce?

— Pe de o parte, apele puţin adînci, cu bancuri de nisip. Un estuar bun are nevoie de ele, pentru ca soarele să poată hrăni plantele acvatice, planctonul. Pe de altă parte, mlaştinile. Acestea adaugă meandrele de flux, golfuleţele. Asta este. O sărută în fugă, pe creştetul capului. Acum începi să te relaxezi.

Oarecum surprinsă, îşi dădu seama nu doar că se relaxa. Depăşise deja faza.

— Aşa dar, ai făcut apel la omul de ştiinţă.

— Ţi-am distras gîndul de la nervi.

— Da, a funcţionat. Ciudat, îşi spuse ea, cum a ştiut el pe ce buton să apese.

— Nu cred că am devenit deja un om al mării, dar vederea este superbă. Şi încă atît de verde. Privea cum treceau prin faţa ochilor ei copacii mari, plini de frunze, buzunarele adînci de umbre, din mlaştini. Treceau prin dreptul pilonilor de marcaj, în vîrful cărora se aflau cuiburi uriaşe, dezordonate.

— Ce păsări le-au construit?

— Egretele. Au devenit experte în tehnica disocierii. Poţi trece efectiv prin dreptul lor, cînd stau aşezate în cuib, iar ele se uită ţintă prin tine.

— Instinctul de supravieţuire, spuse ea încet. I-ar plăcea să vadă şi aşa ceva. O egretă cocoţată într-un asemenea cuib circular, ciufulit, ignorînd oamenii.

—Vezi balizele acelea portocalii? Sînt capcane pentru crabi. Vasul acela de pescuit intrînd pe canalul acela mic? Se duce să verifice capcanele, să le alimenteze din nou cu momeală. Uită-te acolo, la tribord. Phillip îi orientă capul spre dreapta. Barca aceea micuţă, cu motorul în afară. Presupun că tipii speră să prindă ceva peşte mare, pentru cina de duminică.

— Este un loc aglomerat, comentă Sybill, nu mi-am dat seama că se petrec atît de multe evenimente aici.

— Pe şi sub apă.

Phillip manevră velele şi canarisind vasul spre interior, pluti în jurul unei liziere dense de copaci care se aplecau peste mal. Trecînd de copaci, le apăru în faţă un mic chei. În spatele acestuia se afla o peluză în pantă, straturile de flori începînd abia să-şi piardă strălucirea de vară. Casa era simplă, albă, bordată cu albastru. Pe veranda spaţioasă, acoperită, se afla un scaun balansoar şi crizanteme în nuanţe de bronz se revărsau dintr-un hîrdău vechi, din ceramică.

Sybill putea auzi notele delicate, sprinţare, ale muzicii care plutea prin ferestrele deschise. Chopin, îşi dădu ea seama, după o clipă.

— Este încîntător. Îşi înclină capul, rotindu-se încet, ca să nu piardă casa din vedere. Tot ce mai trebuie, spuse ea, este un cîine, cîţiva copii care să bată într-o minge şi un leagăn dintr-o anvelopă.

— Eram prea mari pentru un leagăn din anvelopă, dar am avut întotdeauna un cîine. Asta este casa noastră, îi spuse el plimbîndu-şi absent mîna de-a lungul cozii ei, lungi, mătăsoase.

—A voastră? Se întinse, vrînd să vadă mai mult. Unde trăia Seth, îşi spuse ea, încolţită de o duzină de emoţii conflictuale.

— Am petrecut multă vreme bătînd mingea sau bătîndu-ne între noi, în curtea din spate. Ne întoarcem

mai tîrziu şi atunci o să poţi să faci cunoştinţă cu restul familiei.

Sybill închise ochii şi-şi suprimă sentimentul de vinovăţie.

— Mi-ar face plăcere.

Avea el un loc în minte. Golfuleţul acela liniştit, cu apa care pleoscăia şi petele bălţate de umbră era un loc perfect pentru un picnic romantic. Aruncă ancora acolo unde iarba de mare strălucea umed, iar cerul se desfăşura ca un baldachin, într-un albastru autumnal, neîntrerupt.

— Este evident că cercetările mele despre această zonă aveau scăpări.

— Ah? Phillip deschise un răcitor mare şi scoase o sticlă de vin.

— Numai surprize.

— Plăcute, sper.

— Foarte plăcute. Sybill zîmbi, ridicînd o sprînceană cînd citi eticheta de pe sticla pe care o deschidea Phillip.

— Foarte plăcute, repetă ea.

— M-ai impresionat, ca femeie care ştie să aprecieze un Sancerre alb, sec.

— Eşti foarte perspicace.

—Sigur că sînt. Scoase două pahare de vin dintr-un coşuleţ de răchită şi turnă.

— Pentru surprize plăcute, spuse el ciocnind paharul cu al ei.

— Mai sînt şi altele?

Îi luă mîna şi îi sărută degetele.

— Abia am început. Punînd paharul alături, despături o faţă de masă albă şi o întinse pe punte.

— Masa este servită.

— Ah. Se aşeză fericită, îşi feri ochii de soare şi zîmbi în sus, spre el.

— Care este specialitatea casei, astăzi?

— Un pat? deosebit, pentru stîrnirea apetitului. Ca să demonstreze, deschise un mic container şi o cutie cu uscăţele din cereale. Întinse pateu pe una şi i-o duse la buze.

— Mmm, dădu ea din cap după prima muşcătură, foarte bun.

— Care va fi urmat de salată de crabi — la Quinn.

— Sună interesant. Şi ai făcut-o cu propria-ţi mînuţă?

— Da. Sînt un bucătar al naibii de bun, spuse el zîmbindu-i.

Bărbatul găteşte, are gusturi excelente la vin, apreciază ambianţa şi ştie să-şi poarte jeanşii Levi's.

Muşcă din nou din pateu, relaxată acum, pe teren cunoscut şi uşor de negociat.

— Pari a fi o partidă cît se poate de bună, Dle Quinn.

— Într-adevăr, Dr. Griffin.

Aceasta rîse în pahar.

— Şi de cîte ori ai adus vreo femeie norocoasă în locul acesta, pentru salată de crabi — la Quinn?

— De fapt, nu am mai fost aici cu nici o femeie, din vara anului doi de studii. Iar atunci a fost un foarte decent Chablis, salată de crevete şi Marianne Teasdale.

— Presupun că ar trebui să mă simt flatată.

— Nu ştiu. Marianne era destul de fierbinte, spuse aruncînd din nou acel zîmbet mortal. Dar pentru că era fără experienţă şi mioapă, i-am pasat-o unui student în anul pregătitor pentru medicină, cu un sîsîit sexi şi ochi mari, cafenii.

— Sîsîitul îl dezavantajează pe un bărbat. Marianne şi-a reveit?

— Destul ca să se mărite cu un instalator din Princesse Anne şi să-i facă acestuia doi copii. Dar, desigur, noi ştim că mă regretă, în secret.

Rîzînd, Sybill întinse pateu pe o tartină şi i-o dădu.

— Îmi placi.

—Şi tu îmi placi. Îi prinse încheietura mîinii, ţinînd-o în timp ce ciugulea din sandviş. Şi tu nici măcar nu te sîsîi.

Cînd dinţii lui continuară să ciugulească, dar acum din degetele ei, nu i-a mai fost chiar atît de uşor să respire.

— Eşti foarte delicat, şopti ea.

— Eşti foarte dulce.

— Mulţumesc. Ce ar trebui eu să spun, continuă ea eliberîndu-şi mîna dintr-a lui, este că în timp ce tu eşti foarte delicat şi foarte atrăgător, iar mie îmi place să stau cu tine, eu nu intenţionez să mă las sedusă.

— Ştii ce se spune despre intenţii.

— Eu intenţionez să mă ţin de ale mele. Iar în timp ce-mi face plăcere compania ta, recunosc totodată şi genul. Sybill zîmbi din nou, gesticulînd cu paharul. Acum vreo sută de ani, cuvîntul potrivit ar fi fost escroc.

Phillip se gîndi o clipă.

— Asta nu sună ca o insultă.

— Nici nu trebuia să fie. Escrocii sînt invariabil fermecători şi foarte rar, serioşi.

— Aici trebuie să te contrazic. Există cîteva lucruri în care sînt foarte serios.

— Ia să încercăm asta. Sybill căută în răcitor şi scoase un alt container.

— Ai fost vreodată însurat?

—Nu.

— Logodit? întrebă ea deschizînd capacul şi descoperind o superb preparată salată de crabi.

— Nu.

— Ai trăit vreodată cu o femeie pentru o perioadă consecutivă de şase luni sau mai mult?

Ridicînd din umeri, scoase farfurii din coş şi îi dădu un şervet din olandă, bleu pal.

—Nu.

— Deci putem teoretiza că una din ideile în privinţa cărora nu eşti serios, sînt relaţiile.

— Sau putem teoretiza că încă nu am întîlnit femeia cu care să vreau să am o relaţie serioasă.

— Am putea. Totuşi ...Făcu ochii mici, uitîndu-se la faţa lui în timp ce acesta punea salată în farfurii. Cîţi ani ai, treizeci?

— Şi unu. Adăugă o felie groasă de pîine franţuzească, pe fiecare farfurie.

—Treizeci şi unu. Tipic, la treizeci de ani, în cultura noastră un bărbat trebuie să fi experimentat cel puţin o relaţie monogamă serioasă, pe termen lung.

— Pe mine nu mă preocupă să mă comport tipic. Măsline?

— Da, mulţumesc. Tipic nu înseamnă neapărat o trăsătură neatractivă. Şi nici conformismul. Toată

lumea se conformează. Chiar şi cei care se consideră nişte rebeli faţă de societate, se adaptează anumitor standarde şi coduri.

Făcîndu-i plăcere să o asculte, Phillip îşi înclină capul.

— Aşa să fie, Dr. Griffin?

— Chiar aşa. Membrii bandelor din oraşe au reguli interne, coduri, standarde. Culori, adăugă ea alegîndu-şi o măslină din farfurie. Din punctul acesta de vedere, ei nu diferă prea mult de membrii unui consiliu orăşenesc.

— Oi fi fost acolo, mormăi Phillip.

— Poftim?

— Nimic. Dar criminalii în serie?

— Şi ei urmează anumite modele. Savurînd, rupse o bucată din felia de pîine. FBI îi studiază, îi cataloghează, le face profilul. Societatea, firește, nu îi definește drept tipi standard, dar în cel mai strict sens al cuvîntului, exact asta sînt.

La naiba, dacă fata asta nu avea un punct clar de vedere, decise el. Şi constată că îl fascina şi mai mult.

— Deci tu, ca observator, măsori oamenii notînd regulile, codurile, modele după care se comportă.

— Mai mult sau mai puţin. Oamenii nu sînt chiar atît de greu de înţeles, dacă te preocupă acest lucru.

— Şi cum rămîne cu surprizele?

Sybill zîmbi, apreciind întrebarea dar şi faptul că acesta se gîndise să i-o pună. Majoritatea bărbaţilor neprofesionişti cu care socializase, nu erau cu adevărat interesaţi de munca ei.

— Şi acestea sînt luate în calcul. Există întotdeauna o toleranţă pentru erori şi pentru ajustări. Asta este o salată minunată, spuse mai gustînd o dată, iar surpriza, una plăcută, este aceea că te-ai ostenit ca să o faci.

— Nu crezi că oamenii sînt dornici să se ostenească pentru cineva la care ţin? Cum aceasta clipi doar spre el, Phillip îşi înclină capul.

— Ca să vezi, asta te-a deconcertat.

— Nu mă cunoşti. Îşi luă paharul într-un simplu gest defensiv. Este o diferenţă între a fi atras de cineva şi să ţii la cineva. Pentru ultima, este nevoie de mai mult timp.

— Unii se mişcă repede. Îi plăcea să o vadă tulburată. Ar putea fi, decise el, un moment rar. Ca să profite de acesta, se apropie mai mult.

— Eu, de exemplu.

— Deci eu am observat deja. Totuşi ...

—Totuşi. Îmi place să te aud rîzînd. Îmi place să te simt tremurînd uşor, cînd te sărut. Îmi place să îţi aud vocea alunecînd spre tonul acela didactic, cînd îţi dezvolţi o teorie.

La ultimul comentariu, Sybill se încruntă.

— Nu sînt didactică.

— Eşti încîntătoare, murmură el mîngîindu-i tîmpla cu buzele. Şi îmi place să-ţi văd ochii în clipa în care încep să te derutez. De aceea cred că am intrat deja în faza ţinutului-la-tine. Aşa că haide să probăm pe tine ipoteza ta dinainte, ca să vedem unde ne va duce. Ai fost vreodată căsătorită?

Gura lui se plimba exact sub urechea ei, făcîndu-i să-i fie foarte greu să gîndească limpede.

— Nu. Mă rog, nu chiar.

Acesta se opri, se dădu pe spate, făcu ochii mici.

— Nu sau nu chiar?

—A fost un impuls, o greşeală de judecată. A durat mai puţin de şase luni. Nici nu a contat. I se înceţoşase mintea, decise ea încercînd să se îndepărteze cît de cît, ca să aibă spaţiu să respire. Dar el insistă.

— Ai fost sau nu, căsătorită?

— Doar tehnic Nu a ... Îşi întoarse capul ca să continue, dar gura lui era acolo. Exact acolo, ca să o întîlnească pe a ei, să-i forţeze buzele să se deschidă, caldă şi delicată.

Era ca şi cum ai aluneca sub un val care se mişcă încet, fiind tras dedesubt, într-o apă mătăsoasă, licărindă. Totul în ea se fluidifică. O surpriză, îşi va da

ea seama mai tîrziu, era că nesocotise să ia în calcul acest model special.

— ... Nu a contat, reuşi ea să spună, cînd capul îi căzu pe spate, în timp ce buzele lui i se plimbau încet, de-a lungul gîtului.

— În regulă.

Dacă el o luase prin surprindere, ei bine, şi ea îi făcuse acelaşi lucru. În faţa subitei şi imperioasei ei capitulări, nevoia lui îşi făcu loc spre suprafaţă, bulucindu-se acolo. Trebuia să o atingă, să-şi umple mîinile cu ea, să frămînte curbele acestea minunate prin bumbacul subţire, foşnitor, al bluzei.

Trebuia să o guste, mai adînc acum, în timp ce în gîtlejul ei se auzeau acele mici oftaturi de şoc şi plăcere. În timp ce făcea asta, în timp ce atingea şi în timp ce gusta, braţele ei se încolăceau în jurul lui, mîinile ei alunecau prin părul lui, trupul ei se întorcea ca să potrivească cu al lui.

Îi simţi inima bubuindu-i în ritm cu a lui.

Dar panica străpunse prin plăcere cînd îl simţi trăgînd de nasturii bluzei.

— Nu. Degetele ei tremurau cînd le acoperiră pe ale lui.

—Este prea repede. Strînse tare din ochi, luptîndu-se să-şi regăsească controlul, raţiunea, scopul.

— Îmi pare rău. Eu nu merg aşa de repede. Nu pot.

Nu era uşor să impui nevoii să ignore regulile, să o preseze simplu sub el, pe punte, pînă cînd ea va fi din nou dornică şi supusă. Îşi puse degetele tensionate sub bărbia ei şi îi ridică faţa spre el. Nu, nu era uşor, îşi spuse din nou, văzînd în ochii ei atît dorinţa cît şi negarea. Dar era necesar.

— Bine. Fără grabă. Îşi frecă degetul mare de buza ei de jos.

—Vorbeşte-mi despre cel care nu a contat.

Gîndurile îi fuseseră împinse spre marginile minţii ei. Nu putea începe să le strîngă la loc, cîtă vreme o privea cu ochii aceia formidabili.

— Poftim?

— Soţul.

— Ah. Se uită în altă parte,concentrată la respiraţia ei.

— Ce faci?

—Tehnică de relaxare.

Buna dispoziţie reveni, făcîndu-l să-i zîmbească.

— Şi funcţionează?

— Pînă la urmă.

— Grozav. Se întoarse ca să fie şold în şold cu ea şi îşi potrivi respiraţia după a ei.

— Deci, tipul acela cu care ai fost tehnic căsătorită...

— Eram la colegiu, la Harvard. El era la chimie. Cu ochii închişi, le porunci degetelor de la picioare să se relaxeze, apoi boltelor, apoi gleznelor.

— Abia împlinisem douăzeci de ani şi ne-am pierdut efectiv capul, pentru puţin timp.

— Aţi fugit împreună.

— Da. Nici măcar nu am locuit împreună, pentru că aveam camere în clădiri diferite din campus. Aşa că nu a fost cu adevărat o căsnicie. Au trecut săptămîni pînă cînd le-am spus familiilor noastre şi cînd, firește, au existat cîteva scene dificile.

— De ce?

— Pentru că ... Închise din nou ochii, găsind soarele ameţitor.Ceva se auzi pleoscăind în apă în spatele ei, apoi nu mai rămase decît clipocitul în carena bărcii.

— Nu ne potriveam, nu aveam planuri asemănătoare. Eram prea tineri. Divorţul a fost foarte liniştit şi rapid şi civilizat.

— L-ai iubit?

—Aveam douăzeci de ani. Nivelul ei de relaxare ajunsese la umeri. Normal că aşa am crezut. Dragostea are puţine complexităţi la vîrsta aceea.

— Şi de la o vîrstă mai mare, de, să zicem, douăzeci şi şapte, douăzeci şi opt de ani?

— Peste douăzeci şi nouă. Expiră prelung. Mulţumită şi liniştită, se întoarse din nou să-l privească.

— Nu mai m-am gîndit la Rob de ani de zile. Era un băiat foarte cumsecade. Sper că este fericit.

— Asta este valabil şi pentru tine?

—Trebuie să fie.

Phillip încuviinţă din cap, dar găsi povestea ei ciudat de tristă.

— Atunci trebuie să spun, Dr. Griffin, că folosind propria ta grilă, nu iei în serios relaţiile.

Aceasta deschise gura să protesteze, dar înţeleaptă, o închise la loc. Luă cu degajare sticla de vin şi o goli în cele două pahare.

— Poate că ai dreptate. Trebuie să mă mai gîndesc la asta.

ŞAPTE

Pe Seth nu-l deranjă că trebuia să-i ţină trena lui Aubrey. Aceasta îi era un fel de nepoată, acum că Ethan şi Grace erau căsătoriţi. Faptul că devenise unchi îl făcea să se simtă adult şi responsabil. Cu atît mai mult cu cît singurul lucru pe care şi-l dorea ea era să alerge prin grădină. De cîte ori arunca o minge spre unul dintre cîini, începea să rîdă în hohote. Şi unui băiat îi era imposibil să-i reziste.

În plus, era şi foarte drăguţă, cu părul ei buclat, auriu şi cu ochii aceia mari, verzi, care parcă se mirau la tot ce făcea el. Nu era mare lucru să petreacă o oră sau două, duminica după-amiaza, ca să o distreze.

Nu a uitat unde se aflase el cu un an în urmă. Nu exista acolo o grădină mare, în spate, care se termina direct în apă, nici cîini cu care să se hîrjonească, nici o fetiţă care să se uite la el parcă ar fi fost Fox Mulder, toţi Power Ranger-ii şi Superman, la un loc.

În schimb erau acolo camere sordide, la trei etaje deasupra străzii. Iar străzile acelea erau un carnaval întunecat noaptea, un loc unde orice avea un preţ. Sexul, drogurile, armele, mizeria.

Învăţase că indiferent ce s-ar fi petrecut în camerele acelea sordide, nu trebuia să iasă afară după ce se întuneca.

Nu exista nimeni căruia să-i pese de el, dacă era curat sau mîncase, dacă îi era rău sau teamă. Acolo nu se simţise niciodată ca un erou, nici măcar ca un copil. Se simţise ca un obiect şi învăţase repede că obiectele sînt adesea vînate.

Gloria parcusese toate fazele acestui carnaval, iară şi iară. Aducea drogaţi şi proxeneţi în acele camere, vînzîndu-se oricui îi oferea bani pentru următoarea doză.

În urmă cu un an, Seth nu ar fi crezut că viaţa lui va fi vreodată altfel. Apoi a apărut Ray şi l-a luat în casa de la malul apei. Ray i-a arătat o altfel de lume şi i-a promis că niciodată nu va fi nevoit să se întoarcă în cea părăsită.

Ray a murit dar şi-a ţinut promisiunea. Acum, Seth putea sta în grădina aceea mare, cu apa care clipocea la mal şi săle arunce mingi şi beţe cîinilor ca aceştia să alerge după ele, în timp ce o fetiţă cu chip de înger rîdea în hohote.

— Seth, lasă-mă pe mine! Lasă-mă pe mine! Aubrey dansa pe picioruşele ei îndesate, micuţe, ridicîndu-şi braţele în aşteptarea mingii masacrate.

— Bine, ţi-o arunc.

Zîmbi văzîndu-i feţişoara concentrată de efort. Mingea săltă la cîţiva centimetri de bascheţii ei de un roşu aprins. Simon o înşfăcă, făcînd-o să ţopăie de încîntare, apoi, politicos, i-o oferi înapoi.

— Ah, căţel bun. Aubrey îl bătu pe răbdătorul Simon, pe ambele fălci. Tînjind după atenţie, Zgubi se strecură spre ea, trîntind-o în funduleţ. Îl răsplăti cu o îmbrăţişare înfocată.

— Acum tu, îi porunci ea lui Seth, e rîndul tău.

Făcîndu-i pe plac, Seth lansă mingea, rîzînd de cîinii care alergau după ea lovindu-se unul de altul ca doi fotbalişti în plină desfăşurare, pe teren. Se năpustiră în pădure, trimiţînd spre cer, cu sunete ascuţite, o pereche de păsări.

În acele clipe, cu Aubrey săltînd şi chicotind, cu cîinii lătrînd, cu aerul proaspăt de septembrie în obraji, Seth era absolut fericit. O parte din mintea lui se concentră asupra acestor senzaţii, ţinîndu-le bine, să nu-i scape. Unghiul soarelui, strălucirea luminii pe apă, sunetele catifelate ale muzicii lui Otis Redding revărsîndu-se prin fereastra de la bucătărie,

văicăreala obraznică a păsărilor şi parfumul bogat, sărat, al golfului.

Era acasă.

Apoi zgomotul unui motor îi distrase atenţia. Întorcîndu-se, văzu şalupa familiei cotind spre chei. Phillip îl salută cu mîna, de la cîrmă. Întorcîndu-i salutul, Seth o văzu pe femeia care stătea în picioare, lîngă Phillip. Şi simţi în ceafă ca o atingere, uşoară şi vicleană, ca de păianjen. Se frecă absent ridicînd din umeri şi o apucă pe Aubrey de mînă, ţinînd-o ferm.

— Nu uita, trebuie să rămîi în mijlocul cheiului.

Aceasta se uită în sus la el, cu adoraţie.

— Bine. Aşa o să fac. Mama spune că niciodată, niciodată să nu mă apropii singură de apă.

— Are dreptate. Seth coborî cu ea pe chei, aşteptîndu-l pe Phillip să se apropie. Femeia a fost cea care i-a aruncat, stîngace, otgonul. Sybill şi nu mai ştiu cum, îşi spuse el. O clipă, în timp ce aceasta se clătina şi privirile li se întîlniră, simţi din nou, pe ceafă, gîdilătura aceea vicleană.

Apoi cîinii se năpustiră pe chei şi Aubrey rîdea din nou.

— Hei, îngeraş. Phillip o ajută pe Sybill să coboare pe chei, apoi îi făcu lui Aubrey cu ochiul.

— Sus, comandă ea.

— Ba bine că nu. O ridică, rotind-o şi ţinînd-o pe şoldul lui, plantîndu-i un sărut zgomotos pe obraz.

— Cînd te faci mare ca să te măriţi cu mine?

— Mîine!

— Asta spui de fiecare dată. Ea este Sybill. Sybill, fă cunoştinţă cu Aubrey, prietena mea cea mai bună.

— E frumoasă, decise Aubrey şi rîse, arătîndu-şi gropiţele.

— Mulţumesac. Şi tu eşti la fel.

Cîini se năpustiră la picioarele ei şi Sybill sări, făcînd un pas înapoi. Phillip întinse repede mîna şi o apucă de braţ, înainte ca aceasta să cadă cu spatele în apă.

— Fiţi cuminţi. Seth, cheamă cîinii. Sybill nu se simte în largul ei în prezenţa lor.

— Nu-ţi fac nimic, spuse Seth scuturînd din cap, ceea ce o preveni pe Sybill că precis coborîse cîteva puncte în estimarea lui. Dar îi apucă pe amîndoi de zgardă, ţinîndu-i în spate, pînă cînd reuşi să-şi facă loc pe lîngă ei.

— Toată lumea e înăuntru? îl întrebă Phillip pe Seth.

— Da, aşteaptă masa. Grace a adus un monstru de prăjitură cu ciocolată. Cam a vrăjit-o pe Anna să facă lasagna.

— Dumnezeu să-l binecuvînteze. Lasagna cumnatei mele este o operă de artă, îi spuse el lui Sybill.

— Apropo de artă, am ţinut să-ţi mai spun o dată, Seth, cît de mult mi-au plăcut schiţele tale pentru şantier. Chiar sînt foarte bune.

Acesta ridică din umeri, apoi se aplecă după două beţe pe care să le arunce ca să distragă atenţia cîinilor.

— Desenez şi eu aşa, uneori.

— Şi eu.

Ştia că era o prostie, dar Sybill simţi cum i se încing obrajii cînd Seth o studie, o măsură şi o judecă.

— Este un lucru pe care îmi place să-l fac în timpul liber, continuă ea, este relaxant şi îmi dă satisfacţii.

— Da, aşa cred.

— Poate că odată o să-mi mai arăţi din lucrările tale.

— Dacă vrei. Seth împinse uşa de la bucătărie şi se îndreptă direct spre frigider. Un gest care vorbea de la sine. Se simţea la el acasă.

Sybill scană dintr-o privire încăperea, umplîndu-se de impresii. O oală fierbea pe ceea ce părea a fi o sobă străveche. Mirosul era imposibil de aromat. Pe pervazul ferestrei de deasupra spălătorului se aflau cîteva oale de pămînt, în care prosperau verdeţuri proaspete. Dulapurile erau curate, chiar dacă puţin uzate. Un teanc de ziare era stivuit în capăt, sub un

telefon de perete, de care era agăţat un set de chei. În mijlocul mesei se afla o fructieră întinsă, plină cu mere lucioase, roşii şi verzi. În faţa unui scaun sub care cineva îşi aruncase pantofii se afla o cană cu cafea.

— Fir-ar! Arbitrul ar trebui împuşcat în cap. Serviciul ăsta a fost la o milă înălţime.

Sybill îşi arcui sprînceana la vocea furioasă de bărbat, din camera alăturată. Phillip zîmbi uşor şi o legănă pe Aubrey pe coapsa lui.

— E meci! Cam ia foarte personal campionatul de anul ăsta.

— Am uitat. Seth trînti uşa frigiderului şi ieşi în goană din bucătărie. Care e scorul, a cîta manşă, cine cîştigă? strigă el.

—Trei la doi, cei mai buni, a şasea, doi afară, un om la a doua. Şi acum stai jos şi taci.

— Foarte personal, comentă Phillip şi o dădu jos pe Aubrey care se foia.

— Baseball-ul devine adesea o provocare personală între spectatori şi echipa adversă. Mai ales, adăugă Sybill dînd sobru din cap, în timpul campionatului din septembrie.

— Îţi place baseball-ul?

— Ce să nu-ţi placă la el? spuse aceasta rîzînd. Este un fascinant studiu asupra bărbaţilor, al muncii în echipă, al luptei. Viteză, şiretenie, fineţe şi întotdeauna lansator contra jucător la bătaie. În final, totul se reduce la stil, la rezistenţă. Şi la matematică.

— O să trebuiască să mergem la un meci la Camden Yards, decise Phillip.Abia aştept să te aud comentînd tehnica jocului. Vrei să-ţi aduc ceva?

— Nu, nimic.

Alte strigăte, alte înjurături izbucniră în living.

— Dar cred că ar putea deveni periculos să părăsim camera asta cît timp echipa fratelui tău pierde.

— Pricepi repede. Phillip întinse mîna şi o mîngîie pe obraz.

— Atunci, de ce n-am sta aici şi...

— Aşa te vreau, Cal! Afurisitul ăsta este uluitor, strigă Cam din living.

— Rahat. Vocea lui Seth era semeaţă şi infatuată. Nici un puturos de ageamiu californian n-o să le-o tragă celor de la Ripken.

Phillip oftă.

— Sau poate ar fi mai bine să ne plimbăm pe afară, cîteva reprize.

— Seth, parcă am discutat despre folosirea unui vocabular acceptabil în casa asta.

— Anna, şopti Phillip, coboară să reinstaureze ordinea.

— Cameron, se presupune că tu eşti adult.

— Este un joc de baseball, scumpo.

— Dacă voi doi nu vă controlaţi limbajul, televizorul se închide.

— Este foarte strictă, o informă Phillip pe Sybill, toţi sîntem terifiaţi de ea.

— Serios? Sybill medita la asta în timp ce se uita spre uşa dinspre living.

Auzi o altă voce, mai joasă, mai domoală, apoi răspunsul ferm al lui Aubrey.

— Nu, mamă, te rog. Vreau cu Seth.

— Este în regulă, Grace. Poate sta cu mine.

Tonul degajat, absent al vocii lui Seth o puse pe Sybill pe gînduri.

— Este neobişnuit, cred eu, pentru un băiat de vîrsta lui Seth să fie atît de răbdător cu un ţînc.

Phillip ridică din umeri şi se duse spre sobă, să pună de o cafea proaspătă.

— S-au plăcut pe loc. Aubrey îl adoră. Probabil că asta îi gîdilă orgoliul şi chiar se poartă frumos cu ea.

Se întoarse zîmbind spre cele două femei care intrau în cameră.

— Ah, iată-le pe cele două care mi-au scăpat. Sybill, acestea sînt femeile pe care mi le-au furat fraţii mei. Anna, Grace, Dr. Sybill Griffin.

— Nu vrea decît să-i gătim, spuse Anna rîzînd şi întinzînd mîna. Îmi face plăcere să te cunosc. Ţi-am citit cărţile. Cred că sînt extraordinare.

Luată prin surprindere, atît de afirmaţie cît şi de luxurianta şi revoltătoarea frumuseţe a Annei Spinneli Quinn, Sybill aproape că se bîlbîi.

— Mulţumesc. Apreciez faptul că tolerezi o intruziune într-o seară de duminică.

— Nu este o intruziune. Sîntem încîntaţi.

Şi, îşi spuse Anna, incredibil de curioşi. În cele şapte luni de cînd îl ştia pe Phillip, aceasta era prima femeie pe care o aducea acasă, la cina de duminică.

— Phillip, du-te la meci. Îl expedie cu dosul mîinii spre uşă. Grace, Sybill şi cu mine ne putem cunoaşte.

— Face şi pe şefa, o preveni Phillip pe Sybill. Strigă dacă ai nevoie de ajutor şi vin să te salvez. O sărută apăsat pe gură înainte ca aceasta să se gîndească să scape, apoi plecă.

Anna scoase un hmm lung, interesat, apoi zîmbi cu toată faţa.

— Haide să bem puţin vin.

Grace trase un scaun.

— Phillip zicea că intenţionezi să stai o vreme în St. Chris şi să scrii o carte despre orăşel.

— Ceva în genul ăsta. Sybill inspiră adînc. În fond, erau doar nişte femei. O brunetă uluitoare, cu ochi

negri şi o blondă distantă, frumoasă. Nu avea de ce să fie nervoasă.

— De fapt, intenţionez să scriu despre cultura şi tradiţiile şi peisajele sociale din micile oraşe şi comunităţi rurale.

— Le avem pe amîndouă pe coastă.

— Da. Tu şi Ethan v-aţi căsătorit de curînd.

Zîmbetul lui Grace se încălzi şi privirea i se întoarse spre verigheta din aur de pe deget.

— Abia de o lună.

— Şi aţi crescut aici, împreună.

— Eu m-am născut aici. Ethan s-a mutat aici pe la vreo doisprezece ani.

— Şi tu eşti din zonă? o întrebă ea pe Anna, simţindu-se mai confortabil în rolul celui care pune întrebări.

— Nu, eu sînt din Pittsburgh. M-am mutat în D.C. şi am ajuns în final în Princess Anne. Lucrez la Asistenţa Socială, la cazuri concrete. Acesta este unul din motivele pentru care m-au interesat atît de mult cărţile tale. Puse un pahar cu vin roşu-închis în faţa lui Sybill.

— Ah, da, eşti asistenta socială a lui Seth. Phillip mi-a spus cîte ceva despre asta.

— Mmm, a fost singurul comentariu al Annei, întorcîndu-se să ia un şorţ cu pieptar, din cuier.

— Ţi-a plăcut plimbarea pe mare?

Deci, înţelese Sybill, discuţiile despre Seth cu străinii erau tabu. Pentru moment îşi porunci să accepte acest lucru.

— Da, foarte mult. Mai mult decît m-aş fi aşteptat. Nu-mi vine să cred că mi-a trebuit atîta timp ca să experimentez.

— Şi eu am ieşit prima oară în larg acum cîteva luni. Anna puse pe sobă o oală uriaşă cu apă. Grace a navigat de cînd se ştie.

— Lucrezi aici, în St. Christopher?

— Da, fac curat în case.

— Inclusiv pe aceasta, slavă Domnului, interveni Anna. Îi spuneam lui Grace că ar trebui să deschidă o firmă. *Femeile de Serviciu Sîntem Noi*, sau ceva în genul ăsta. Cînd Grace rîse, Anna scuturâ din cap. Vorbesc serios. Ar fi un serviciu formidabil, mai ales pentru femeile care lucrează. Te-ai putea ocupa chiar şi de clădiri publice. Dacă pregăteşti doi sau trei oameni, doar vorba dusă de la om la om va face afacerea să meargă.

—Tu te gîndeşti mai departe decît o fac eu. Eu habar n-am să conduc o afacere.

— Pariez că ştii. Familia ta ţine crăbăria de generaţii.

— Crăbăria? o întrerupse Sybill.

— Pescuit, ambalat, expediat. Grace ridică o mînă. Şansele sînt, dacă ai mîncat vreodată crabi de cînd eşti aici, ca aceştia să fi ajuns la tine via compania tatălui meu. Dar eu nu am fost niciodată implicată în partea finală a afacerii.

— Asta nu înseamnă că nu ai putea conduce propria ta afacere. Anna scoase o bucată de mozzarella din frigider şi începu să o radă. Multă lume de aici abia aşteaptă să plătească pentru servicii domestice de calitate, sigure şi de încredere. Lumea nu vrea să-şi petreacă puţinul timp liber pe care îl are făcînd curat în casă, gătind, separînd rufele de spălat. Rolurile tradiţionale se schimbă — nu eşti de părere, Sybill? Femeile nu-şi pot petrece fiecare clipă liberă în bucătărie.

— Da, sînt de acord, dar ... ei bine, tu asta faci.

Anna se opri, clipi, apoi îşi dădu capul pe spate şi începu să rîdă. Arăta, îşi spuse Sybill, ca o femeie care ar trebui să danseze în jurul unui foc de tabără, în sunetul viorilor, mai curînd decît să radă brînză, relaxată, într-o bucătărie plină de arome.

— Ai dreptate, absolut. Chicotind încă, Anna scutură din cap. Asta fac, în timp ce soţul meu stă tolănit în faţa televizorului, surd şi orb la orice altceva în afară de meci. Şi de obicei, aşa se desfăşoară dominicile noastre aici. Dar nu-mi pasă. Îmi place să gătesc.

— Serios?

Simţind îndoiala din glasul lui Sybill, Anna izbucni din nou în rîs.

— Serios. Găsesc că este o muncă plină de satisfacţii, dar nu cînd trebuie să mă grăbesc să mă întorc de la serviciu şi să încropesc repede ceva. De aceea şi facem cu schimbul, aici. Luni mîncăm resturile rămase de la ce am gătit duminică. Marţi suferim cu toţii după indiferent ce a gătit Cam, pentru că el este efectiv cumplit, la bucătărie. Miercuri mîncăm ce cumpărăm, joi gătesc eu, vineri, Phillip şi sîmbăta, mîncăm pe apucate.

— Anna intenţionează ca în decursul anului acesta să-l califice pe Seth bucătar şef, miercurile.

— La vîrsta lui?

Anna îşi dădu capul pe spate.

— Peste cîteva săptămîni împlineşte unsprezece ani. La vîrsta lui ştiam să fac un sos roşu ucigător. Timpul şi efortul de a-l învăţa şi de a-l convinge că tot bărbat rămîne, chiar dacă ştie să gătească, se justifică, în final.. Şi - adăugă ea dînd drumul pastelor plate, largi, în apa clocotită — dacă recurg la stratagema că îl va putea depăşi pe Cam la capitolul ăsta, o să fie un elev de nota zece.

— Nu se înţeleg?

— Se înţeleg minunat.

Anna clătină din cap cînd livingul explodă de strigăte, aplauze, bătut din picioare.

— Iar Seth nu-şi doreşte nimic mai mult decît să-şi impresioneze fratele mai mare. Ceea ce înseamnă, firește, că mereu se ceartă şi se împung reciproc. Înţeleg că nu ai fraţi, adăugă ea zîmbind din nou.

— Nu. Nu, nu am.

— Surori? o întrebă Grace, derutată de ochii lui Sybill care deveniră dintr-o dată reci.

— Una.

— Întotdeauna mi-am dorit o soră, spuse Grace zîmbindu-i Annei, iar acum o am.

— Grace şi cu mine am fost copii singuri la părinţi. Anna o strînse pe Grace de umăr, în drum spre brînzeturile care urmau să fie amestecate. Ceva în gestul acesta degajat, intim, stîrni în Sybill un junghi de invidie.

— De cînd ne-am îndrăgostit de fraţii Quinn, am depăşit handicapul provenirii din familii mici. Sora ta trăieşte la New York?

— Nu. Lui Sybill i se strînse automat stomacul. Nu sîntem prea apropiate. Scuzaţi-mă, pot să merg la baie? întrebă ea ridicîndu-se de la masă.

— Desigur. Pe hol, prima uşă la stînga.

Anna aşteptă să iasă Sybill, apoi îşi strînse buzele, uitîndu-se la Grace.

— Nu mă pot decide ce să cred despre ea.

— Mie mi se pare puţin cam stingheră.

Anna ridică din umeri.

— Mă rog, presupun că trebuie să aşteptăm şi mai vedem, ce zici?

În micuţa baie de pe hol, Sybill se spălă cu apă pe faţă. Era încinsă, nervoasă şi îi era, vag, rău de la stomac. Îşi spuse că nu înţelegea această familie. Erau zgomotoşi, uneori necioplţi, adunaţi laolaltă din diferite origini. Şi totuşi păreau fericiţi, se simţeau bine împreună şi erau foarte afectuoşi.

În timp ce se tampona ca să se usuce, îşi întîlni ochii în oglindă. Familia ei nu fusese niciodată gălăgioasă sau necioplită. Exceptînd momentele acelea urîte, cînd Gloria depăşise limitele. În clipa asta nu putea spune precis dacă au fost vreodată fericiţi, dacă s-au simţit vreodată bine împreună. Iar afecţiunea nu a fost niciodată o prioritate sau ceva care să fi fost manifestat într-un fel vizibil.

Poate pur şi simplu pentru că niciunul dintre ei nu era foarte emotiv, îşi spuse ea. Ea fusese întotdeauna mai curînd cerebrală, prin vocaţie, decise ea, dar şi ca să se protejeze de volatilitatea înşelătoare a Gloriei. Viaţa era mai liniştită dacă una dintre ele de-

pindea de intelect. Ştia asta. Şi credea în asta în mod absolut.

Dar acum, emoţiile ei erau cele care spumegau. Se simţea ca o mincinoasă, ca un spion, ca un şarpe. Se încurajă amintindu-şi că făcea ceea ce făcea pentru binele unui copil. Spunîndu-şi că acest copil era propriul ei nepot şi că avea tot dreptul să fie aici, să-şi formeze o părere. Şi se simţi mai bine.

Obiectivitate, îşi spuse ea apăsîndu-şi tîmplele cu vîrful degetelor, ca să-şi calmeze puţin durerea enervantă. Aceasta o va ajuta să reziste, pînă cînd va strînge toate informaţiile, toate datele şi îşi va forma o opinie.

Ieşi încet din baie şi străbătu cei cîţiva paşi, din hol spre zgomotul asurzitor al meciului. Îl văzu pe Seth întins pe jos, la picioarele lui Cam şi strigînd indignat spre aparatul din partea cealaltă a camerei. Cam gesticula cu berea în mînă şi comenta aprins cu Phillip ultima mişcare. Ethan urmărea pur şi simplu jocul, cu Aubrey încolăcită în poala lui, moţăind în ciuda zgomotului.

Camera era intimă, uşor ponosită şi părea confortabilă. În colţ se vedea un pian. Un vas cu cîrciumărese şi duzini de fotografii înrămate se aglomerau pe suprafaţa lui lustruită. Lîngă cotul lui Seth se afla un bol pe jumătate gol, cu cipsuri de cartofi. Covorul

era plin cu firimituri, pantofi, ziarul de duminică şi o bucată de sfoară murdară, bine mestecată.

Era aproape întuneric dar nimeni nu se sinchisise să aprindă o lampă.

Dădu să se întoarcă, dar o văzu Phillip. Îi zîmbi. Întinse o mînă spre ea. Sybill veni spre el, lăsîndu-l să o tragă în jos, pe braţul fotoliului.

— Manşa a noua. Conducem cu un punct, îi şopti el.

— Uită-te cum îi arde una-n fund tipului. Seth vorbea încet, dar vocea lui suna plină de bucurie. Nici nu clipi cînd Cam îi arse una peste cap, cu propria lui şapcă de baseball.

— Ah, da! Termină-l! Sări în picioare şi făcu un gest de victorie.

— Sîntem numărul unu. Mamă, ce foame mi-e. Ieşi în goană spre bucătărie, de unde imediat putu fi auzit cerşind.

— Meciurile cîştigătoare stîrnesc pofta de mîncare, decise Phillip sărutînd absent mîna lui Sybill. Cum stau lucrurile în bucătărie? întrebă el.

— Se pare că Anna stăpîneşte situaţia.

— Să mergem să vedem dacă a pregătit ceva aperitive.

O trase în bucătărie şi în cîteva minute încăperea se umplu de lume. Aubrey stătea cu capul pe umărul

lui Ethan şi clipea ca o bufniţă. Seth îşi îndopa gura cu bucăţele dintr-un platou elaborat şi făcea reportajul jocului.

Fiecare părea că este în mişcare, vorbea, mînca în acelaşi timp, se gîndea Sybill. Phillip îi puse în mînă un alt pahar cu vin, înainte de a a fi desemnat să se ocupe de pîine. Pentru că se simţea parcă mai puţin derutată de el decît de ceilalţi, Sybill stătea lipită de acesta, în haosul care domnea în încăpere.

Phillip tăie felii groase din pîinea italienească, apoi le tartă cu unt şi cu usturoi.

— Întotdeauna este aşa? îl întrebă ea încet.

— Nu. Phillip îşi luă paharul lui cu vin şi îl ciocni uşor de al ei. Uneori chiar este gălăgie şi haos.

În timp ce Phillip o conducea înapoi la hotel, lui Sybill îi răsuna capul. Erau atîtea de procesat. Imagini, sunete, personalităţi, impresii. Supravieţuise dineurilor oficiale, complexe, cu mai puţină confuzie decît unei cine de duminică la familia Quinn.

Avea nevoie de timp, decise ea, ca să analizeze. Îndată ce va fi în stare să-şi consemneze gîndurile, observaţiile, le va alinia, le va diseca şi va începe să tragă primele concluzii.

— Obosită?

Sybill oftă o dată.

— Puţin. A fost o zi tihnită. O zi fascinantă.

Expiră puternic.

— Şi una care te îngraşă. Mîine dimineaţă o să recurg în mod categoric la sala de forţă a hotelului. Mi-a plăcut, adăugă ea în timp ce Phillip oprea în faţa intrării. Mi-a plăcut foarte mult.

— Bine. Înseamnă că o să vrei să mai repeţi ziua.

Phillip ieşi din maşină, o ocoli şi îi luă mîna, în timp ce aceasta se urca pe bordură.

— Nu trebuie să mă conduci sus. Cunosc drumul.

— Oricum, tot te conduc.

— N-am de gînd să te invit să intri.

— Dar eu tot o să te conduc pînă la uşă, Sybill.

Aceasta renunţă, traversînd alături de el holul spre lifturi, intrînd cu el, cînd se deschiseră uşile.

— Deci mîine dimineaţă te întorci la Baltimore? Sybill apăsă butonul pentru etajul ei.

— În seara asta. Cînd totul merge bine aici, plec duminica noaptea. Nu este circulaţie mare şi pot începe mai devreme, lunea.

— Nu poate să-ţi fie uşor cu trambalarea asta, cu solicitările asupra timpului tău şi cu toate responsabilităţile.

— Sînt multe lucruri care nu sînt uşoare. Dar pentru care merită să te străduieşti.

Phillip o mîngîie pe păr.

— Nu-mi pasă dacă investesc timp şi efort în ceva care-mi face plăcere.

— Bine ... Sybill îşi drese glasul şi ieşi din lift în clipa în care se deschise uşa.

— Apreciez timpul şi efortul pe care le-ai investit astăzi.

— Mă întorc joi seara. O să vreau să te văd.

Sybill îşi scoase din geantă cardul-cheie.

— Nu pot fi sigură, în clipa asta, ce voi face la sfîrşitul săptămînii.

Acesta îi luă doar cobrajii în mîini, se aplecă şi îi acoperi gura cu a lui. Gustul ei ,îşi spuse Phillip. Părea că nu se sătura de gustul ei.

—Vreau să te văd, şopti el aproape de buzele ei.

Fusese întotdeauna atît de pricepută în a-şi păstra controlul, a se distanţa de încercările de seducţie, în a rezista persuasiunilor de atracţie fizică. Dar cu el se simţea, de fiecare dată, alunecînd cîte puţin mai departe, mai adînc.

— Nu sînt gata pentru asta, se auzi ea spunînd.

— Nici eu. O trase totuşi mai aproape, o strînse lipit de ea şi o sărută aproape de disperare.

—Te doresc. Poate că este un lucru bun faptul că avem cîteva zile ca să ne gîndim amîndoi la ce va urma.

Se uită în sus la el, tremurînd, tînjind şi doar puţin îngrozită de ce se petrecea în interiorul ei.

— Da, cred că este un lucru foarte bun. Se întoarse şi avu nevoie de ambele mîini ca să bage cartela în fantă.

— Să conduci cu atenţie. Intră, închise uşa repede, apoi se lăsă cu spatele pe ea pînă cînd se asigură că inima nu-i va ieşi, bubuind, din piept.

Era o nebunie, îşi spuse ea, o absolută nebunie să se implice atît de repede. Era destul de severă cu ea, destul de ştiinţifică să nu deformeze rezultatele cu date incorecte, ca să recunoască faptul că ce i se întîmpla ei cu Phillip Quinn nu avea absolut nicio legătură cu Seth.

Trebuia să-i pună stop. Închise ochii şi simţi încă pe gură apăsarea buzelor lui. Şi se temea că nu-i putea pune stop.

OPT

Era, probabil, un pas hazardat. Sybill se întreba dacă nu putea fi considerat chiar ilegal. Faptul că se plimba în apropierea Şcolii Medii din St. Christopher o făcea categoric să se simtă ca un fel de criminal, indiferent cu cîtă convingere îşi spunea că nu făcea nimic rău.

Se plimba pur şi simplu pe o stradă publică, în mijlocul după-amiezii. Nu era ca şi cum l-ar fi pîndit pe Seth, sau ar fi plănuit să-l răpească. Nu vroia decît să stea de vorbă cu el, să-l vadă puţin singur.

Aşteptase pînă la mijlocul săptămînii, urmărind de la o distanţă sigură, luni şi marţi, ca să-i cunoască rutina şi programul. De obicei, ştia ea acum, autobuzele se îngrămădeau în faţa şcolii cu cîteva minute înainte de a se deschide porţile şi de a începe să se reverse copiii prin ele.

Mai întîi cei din cursul primar, apoi din cel mediu, apoi liceenii.

Chiar şi numai acest lucru în sine era o lecţie despre procesul copilăriei, medita ea. Trupşoarele compacte şi feţişoarele proaspete, rotunde, ale copiilor din şcoala elementară, apoi formele oarecum mai stîngace, parcă mai greoaie ale celor care pendulau în jurul pubertăţii. Şi în sfîrşit, uluitor de adulţii şi mai individualizaţii tineri care ieşeau de la liceu.

Decise că era un studiu în sine. De la şireturile desfăcute şi zîmbetele cu găuri în loc de dinţi, la vîrtejurile din păr şi gecile de baseball, la jeanşii cu burlane şi cascadele strălucitoare de păr.

Copiii nu au făcut niciodată parte din viaţa ei sau din interesele ei. Crescuse într-o lume a adulţilor care aşteptau de la ea să se adapteze, să se conformeze. Nu existaseră autobuze mari, galbene, de şcoală, nu strigăte rebele, sălbatice cînd se năpustea de pe porţile şcolii afară, în libertate, nu zăbovit în lotul de parcare cu vreun băiat rău, cu geacă de piele.

Aşa încît observa toate lururile acestea ca un spectator la teatru şi găsea amuzant şi plin de informaţii amestecul de dramă şi comedie.

Cînd s-a repezit Seth afară, ciocnindu-se cu băiatul brunet care, decisese ea, era cel mai obişnuit companion al lui, simţi cum îi creşte pulsul. Acesta îşi scoase cascheta de baseball din buzunar şi şi-o puse pe cap în clipa în care trecea prin uşi. Un ritual, se

gîndea ea, simbolizînd schimbarea regulilor. Celălalt băiat pescui în buzunar şi scoase un pumn de gumă pentru baloane. În cîteva secunde, dispăruse toată în gură.

Nivelul de zgomot crescu, făcîndu-i imposibilă urmărirea conversaţiei, dar aceasta părea să fie animată şi includea şi nenumărate coate ciocnite şi ghionturi în umăr.

Decise că era vorba de modalitatea tipică de manifestare a afecţiunii.

Cei doi întoarseră spatele autobuzelor şi o luară pe jos, pe trotuar. Cîteva clipe mai tîrziu se apropie în goană de ei un băiat mai mic. Acesta ţopăia întruna şi părea că are şi el o groază de lucruri de spus.

— Rahat, băi, testul la geografie n-a fost nimic. Şi un tîmpit îl putea face. Seth dădu din umeri ca să repartizeze mai bine greutatea pachetului de cărţi din spinare.

Celălalt lansă o impresionantă băşică roz de gumă, o sparse, apoi o aspiră la loc.

— Nu pricep ce e prostia asta cu toate statele şi capitalele pe care trebuie să le ştii. Ca şi cum aş avea de gînd să trăiesc vreodată în Dakota de Nord.

— Seth, bună.

Sybill îl privi oprindu-se, ajustîndu-şi firul gîndurilor şi apoi focalizîndu-şi privirea asupra ei.

— Ah, da, bună.

— Presupun că ai terminat cu şcoala pe ziua de astăzi. Te duci acasă?

— La şantier. Seth simţi din nou, pe ceafă, dansul acela mic. Avem de lucru.

— Şi eu tot în direcţia aia mergeam. Încercă un surîs, spre celălalt băiat.

— Bună, sînt Sybill.

— Danny, îi răspunse celălalt, iar el e Will.

— Îmi face plăcere.

— La prînz am avut supă de legume, îi informă Will pe ceilalţi, cu măreţie. Iar Lisa Harbough a vărsat *peste tot*. Iar Dl. Jim a trebuit să cureţe şi a venit mama ei să o ia iar noi nu ne-am putut scrie cuvintele din vocabular. Acesta dansa în jurul lui Sybill în timp ce relata informaţia, apoi îi aruncă un uluitor de nevinovat şi de minunat de larg zîmbet, căruia i-a fost imposibil să reziste.

— Sper că Lisa se simte mai bine acum.

— O dată, cînd am vomat, a trebuit să stau acasă şi să mă uit toată ziua la televizor. Eu şi Danny locuim acolo, pe Heron Lane. Tu unde locuieşti?

— Eu sînt doar în vizită, aici.

— Unchiul John şi mătuşa Margie s-au mutat în Carolina de Sud şi trebuie să mergem să-i vizităm. Ai cîini şi copii

— Nu ... nu, nu am.

— Dar poţi să ai, îi spuse acesta. Te poţi duce direct la un adăpost şi-ţi iei un cîine — aşa cum am făcut noi. Şi te poţi mărita şi să ai un bebeluş care să locuiască în burta ta. Nu-i mare scofală.

— Iisuse, Will. Seth îşi dădu ochii peste cap, în timp ce Sybill reuşi doar să clipească.

— Mă rog, eu unul, cînd o să mă fac mare, o să am şi cîini şi copiii. Cîţi o să vreau eu. Îşi flutură din nou zîmbetul de o sută de waţi, după care o luă la fugă.

— La revedere.

— E o pacoste, spuse Danny cu dispreţul cutremurător al fratelui mai mare.

—Te las, Seth,spuse prietenul lui. O luă la goană în urma lui Will, se întoarse scurt spre spate şi-i făcu lui Sybill cu mîna.

— La revedere.

— Will nu este chiar aşa o pacoste, îi spuse Seth lui Sybill. Este doar un puşti şi are gura neferecată, dar de fapt este ocnă.

— În mod clar este prietenos. Sybill îşi mută geanta de umăr şi zîmbi în jos, spre el.

—Te deranjează dacă o să facem împreună restul drumului?

— E-n regulă.

— Mi se pare că te-am auzit spunînd ceva despre un test la geografie.

— Da, am dat unul, astăzi. Floare la ureche.

— Îţi place la şcoală?

— Asta este. Trebuie să te duci, spuse Seth ridicînd din umeri.

— Mie mi-a plăcut întotdeauna. Să învăţ lucruri noi. Cred că eram o pacoste, adăugă ea rîzînd uşor.

Seth îşi înclină capul făcînd ochii mici , în timp ce o studia. O apariţie, îşi aminti că spusese Phillip despre ea. Şi chiar aşa era. Avea ochi frumoşi, culoarea lor deschisă, în contrast puternic cu genele întunecate. Părul ei nu era la fel de negru ca al Annei şi nici la fel de deschis ca al lui Grace. Era cu adevărat strălucitor, remarcă el şi felul în care şi-l trăsese spre spate, mult şi mătăsos, îi lăsase faţa liberă, la vedere.

Poate că ar merita să o schiţeze, cîndva.

— Nu arăţi a pacoste, o anunţă Seth, exact cînd Sybill începea să simtă cum i se încing din nou obrajii, sub privirea intensă, scrutătoare. Oricum, asta ar fi o stupiditate.

— Ah. Nu era sigură dacă se calificase tocmai pentru statutul de stupidă şi decise să nu întrebe.

— Ce materie îţi place cel mai mult?

— Nu ştiu. Cele mai multe sînt doar o grămadă de ... chestii, decise el cenzurîndu-şi repede opinia. Cred

că-mi place mai mult cînd trebuie să citim despre oameni, decît despre lucruri.

— Şi mie mi-a plăcut întotdeauna să studiez oamenii. Se opri şi arătă spre o casă cu două nivele, cu o grădină îngrijită, în faţă.

—Teoria mea este că acolo locuieşte o familie tînără. Amîndoi părinţii lucrează şi au un copil preşcolar, probabil băiat. Se prea poate ca cei doi să se fi cunoscut cu ceva timp înainte şi să se fi căsătorit de mai puţin de şapte ani.

— De unde ştii?

— Păi, este miezul zilei şi niciunul dintre ei nu este acasă. Nu e nici o maşină pe alee şi casa pare pustie. Dar uite acolo o tricicletă şi cîteva camioane de jucărie. Casa nu este nouă, dar este bine întreţinută. Majoritatea cuplurilor tinere din ziua de astăzi lucrează amîndoi, ca să-şi poată cumpăra o casă, întemeia o familie. Aceştia locuiesc într-o comunitate mică. Tinerii nu se stabilesc în oraşe mici decît dacă unul dintre ei, sau amîndoi, au crescut acolo. Deci eu aş spune că acest cuplu a trăit aici, unde cei doi s-au cunoscut şi în final s-au căsătorit. Probabil că au avut primul copil în primii trei ani de căsătorie şi jucăriile arată că acesta are între trei şi cinci ani.

— Este formidabil, decise Seth după o clipă.

Oricît de prosteşte ar fi sunat, Sybill se simţi mîndră că reuşise poate să evite calificativul de stupidă.

— Dar eu aş vrea să aflu mai multe. Tu nu?

Îi atrăsese interesul.

— Cum ar fi?

— De ce au ales tocmai această casă? Care sînt idealurile lor? Cum merge relaţia lor? Cine se ocupă de bani, fapt care indică predispoziţia spre putere şi de ce? Dacă studiezi oamenii, vezi modelele.

— Şi ce contează?

— Nu înţeleg.

— Cui îi pasă?

Aceasta se gîndi puţin.

— Ei bine, dacă înţelegi modelele, tabloul social la o scară mai largă, înţelegi de ce se comportă oamenii în anumite feluri.

— Şi dacă nu se potrivesc modelelor?

Deştept băiat, îşi spuse ea, simţind un alt fel de val de mîndire, mai profund.

— Fiecare se potriveşte unui anumit model. Iei în consideraţie trecutul, factorul genetic, educaţia, nivelul social, rădăcinile religioase şi culturale.

—Tu eşti plătită pentru asta?

— Da, cred că da.

— Ciudat.

Acum, concluzionă ea, fusese în mod categoric mazilită în statutul de pacoste.

— Poate fi interesant. Îşi frămîntă creierii să găsească un exemplu care ar putea-o salva în ochii lui.

— Am făcut o dată experimentul acesta, în cîteva oraşe. Am aranjat cu un bărbat să stea în mijlocul străzii şi să se uite în sus, la o clădire.

— Doar să se zgîiască la ea?

—Întocmai. Stătea acolo şi se uita în sus, ferindu-şi ochii de soare, cînd simţea nevoia. După o vreme s-a oprit cineva lîngă el, începînd să se uite în sus, la aceeaşi clădire. Apoi un altul şi un altul, pînă cînd s-a format o mulţime, toţi uitîndu-se în sus la clădirea respectivă. A durat mult pînă cînd au început efectiv să întrebe ce se petrecea acolo, la ce anume se uitau. Nimeni nu vroia să fie primul care să întrebe, pentru că acest lucru ar fi însemnat o recunoaştere a faptului că nu vedeai ceea ce presupuneai că vedeau toţi ceilalţi. Noi vrem să ne conformăm, vrem să ne potrivim, vrem să ştim şi să vedem şi să înţelegem ceea ce ştie şi vede şi înţelege persoana de lîngă noi.

— Pariez că unii îşi închipuiau că cineva avea de gînd să se arunce de la o fereastră.

— Foarte posibil. Media de timp pentru fiecare individ care rămînea acolo ca să se uite, întrerupîndu-şi programul, era de două minute.

Sperînd că îi captivase din nou atenţia, se grăbi să continue.

— Ceea ce înseamnă efectiv destul de mult timp să te zgîieşti la o clădire cît se poate de obişnuită.

— Chiar că este fromidabil. Dar totuşi, este ciudat.

Se apropiau de locul unde el ar fi trebuit să-şi schimbe direcţia, ca să ajungă la şantier. Sybill se gîndi repede şi într-o extraordinară inspiraţie, continuă:

—Tu ce crezi că s-ar întîmpla dacă ai face acest experiment în St. Christopher?

— Nu ştiu. Ar fi la fel?

— M-aş îndoi. Îi aruncă un zîmbet conspirativ.

—Vrei să încerci?

— Poate.

— Ne-am putea duce acum pe faleză. S-ar îngrijora fraţii tăi dacă ai întîrzia puţin? N-ar trebui să te duci să le spui că eşti cu mine?

— Nu. Cam nu mă ţine din scurt. Îmi mai lasă şi mie cîteva ferestre.

Nu era sigură ce anume simţea despre disciplina lejeră din zonă, dar acum era fericită să profite de ea.

— Atunci haide să încercăm. Te plătesc în îngheţată.

— S-a făcut.

Se îndepărtară de şantier.

— Îţi poţi alege un anumit loc, începu ea. Este necesar să stai în picioare. Oamenii nu prea acordă atenţie cuiva care stă jos şi priveşte. De regulă îşi închipuie că tipii visează cu ochii deschişi sau se odihnesc.

— Am priceput.

— Este mai eficient dacă te uiţi în sus, la ceva. Pot să te filmez?

Acesta ridică din sprîncene cînd Sybill scoase din geantă un video recorder compact.

— De ce nu. Porţi mereu chestia asta cu tine?

— Cînd lucrez, da. Şi un carnet şi un reportofon minuscul, baterii de rezervă şi casete, creioane suplimentare. Celularul.

Sybill rîse în sinea ea.

— Îmi place să fiu pregătită. Iar în ziua în care vor crea un computer suficient de mic ca să intre în poşetă, eu o să fiu prima la coadă.

— Şi lui Phill îi plac toate chestiile astea electronice.

— Este bagajul unui citadinizat. Sîntem înnebuniţi să nu pierdem o clipă. Şi atunci, firește, nu putem

evita nimic, pentru că sîntem în priză în fiecare clipă din zi.

— Înseamnă că nu-ţi trebuie decît să scoţi totul din priză şi-ai scăpat.

— Da, cred că da. În mod ciudat, găsi profundă simplitatea afirmaţiei lui.

Traficul pedestru era aerat pe faleză. Sybill văzu o barcă de pescari descărcîndu-şi recolta şi o familie care profita de după-amiaza blîndă, cinstindu-se cu îngheţată cu fructe, la una din mesele exterioare. Nimeni nu părea grăbit să facă vreo mişcare. Un trio de femei stătea de vorbă în faţa unei prăvălioare, dar numai una dintre ele avea o sacoşă.

— Eu o să încep de acolo. Seth arătă spre locul ales. Şi o să mă uit în sus, la hotel.

— Bună alegere. Sybill rămase pe loc, în timp ce acesta se îndepărta. Distanţa era necesară ca să păstreze experimentul nealterat. Ridică aparatul, îl fixă pe Seth, reglă, în timp ce acesta îşi continua drumul. Se întoarse o dată, aruncîndu-i un zîmbet rapid, mîndru.

Iar cînd chipul acestuia umplu vizorul, emoţiile pentru care nu era pregătită, o năpădiră. Era atît de frumos, atît de strălucitor. Atît de fericit. Făcu un efort să se retragă de pe o muchie periculoasă care, se temea ea, era a disperării.

Se putea retrage, îşi spuse ea, putea împacheta şi pleca, fără să-l mai vadă vreodată. El nu ar fi ştiut niciodată cine era sau ce-şi erau ei unul, altuia. Lui nu i-ar fi lipsit niciodată, indiferent ce ar fi putut aduce ea în viaţa lui. Pentru el, ea nu însemna nimic.

Şi nu încercase niciodată cu adevărat, să însemne.

Acum era altfel, îşi repetă ea. Ea va face ca acum să fie altfel. În mod deliberat, le ordonă degetelor ei să se relaxeze, apoi gîtului, apoi braţelor. Nu făcea nici un rău dacă încerca să-l cunoască, petrecînd o vreme, studiindu-i situaţia.

Îl filmă în timp ce acesta se instala la locul lui, ridicîndu-şi privirile. Profilul lui era mai fin, mai unghiulos decît al Gloriei, decise Sybill. Probabil că structura oaselor o avea de la tatăl lui.

Nici constituţia lui nu era a Gloriei, aşa cum crezuse la început, semăna mai curînd cu a ei şi a mamei lor. Cînd se va opri din crescut va fi înalt, mai mult picioare şi slab.

Iar limbajul trupului, constată ea tresăltînd uşor, era tipic Quinn. Preluase deja cîteva trăsături ale familiei adoptive. Mersul acela săltat, mîinile vîrîte în buzunare, înclinarea capului.

Îşi înfrînă o senzaţie enervantă de indignare şi se concentră asupra experimentului.

A durat doar puţin mai mult de un minut pînă la oprirea primei persoane în dreptul lui Seth. Sybill o recunoscu pe femeia mare, cu părul cărunt, care stătea la tejgheaua de la *Crawford's*. Toată lumea îi spunea Mama. Aşa cum era de aşteptat, femeia îşi întoarse privirea, îşi orientă faţa în sus ca să se uite în direcţia privirii lui Seth. Dar după o scanare rapidă, îl bătu pe Seth pe umăr.

— La ce te uiţi, băiete?

— La nimic.

Acesta vorbise încet şi Sybill se apropie mai mult, ca să-i surprindă vocea pe film.

— La naiba, stai acolo şi te uiţi la nimic, ca să creadă lumea că ai luat-o razna. De ce nu eşti la şantier?

— Acolo mă duceam.

— Ei, Mama. Ei, Seth. În cadru apăru o tînără drăguţă şi se uită spre hotel.

— Se întîmplă ceva acolo? Eu una nu văd nimic.

— Nici nu e nimic de văzut, o informă Mama, băiatul stă doar şi se uită la nimic. Julie, ce mai face mama ta?

— Ah, nu cine ştie ce are. O doare în gît şi tuşeşete puţin.

— Supă de pui, ceai fierbinte şi miere.

— Grace i-a adus puţină supă azi dimineaţă.

— Ai grijă să o mănînce. Ei, Jim.

— Bună. Un bărbat scund, îndesat, cu cizme de cauciuc, se apropie de ei lovindu-l prietenește pe Seth, peste cap.

— La ce te uiți, băiete?

— Iisuse, nu poate cineva să stea doar, aici? Seth își întoarse capul spre aparat, își dădu ochii peste cap pentru Sybill, făcînd-o pe aceasta să chicotească.

— Mai stai tu aici și o să se uşureze pescărușii în capul tău. Jim îi făcu cu ochiul. A sosit căpitanul, adăugă el referindu-se la Ethan, o să ajungă înaintea ta la șantier și o să vrea să știe de ce.

— Mă duc, mă duc. Dumnezeule. Cu umerii căzuți, cu capul în jos, Seth o porni înapoi spre Sybill.

— Nimeni nu a intrat în cursă.

— Pentru că toată lumea te știe. Sybill opri camera, lăsînd-o jos.

— Acest lucru schimbă modelul, continuă ea.

— Asta crezi că este?

—Teoretizez, corectă ea, că într-o zonă restrînsă, unde subiectul este cunoscut, tiparul va fi acela că cineva se va opri. Probabil că acesta se va uita mai întîi, apoi va întreba. Nu există nici un risc, nici o ciuntire de orgoliu cînd întrebi o persoană cunoscută și cu atît mai mult, un tînăr.

Seth se încruntă în direcția unde cele trei femei își continuau flecăreala.

— Dar totuși trebuie să fiu plătit.

— Absolut și în plus, se pare că vei ocupa un capitol în cartea mea.

— Grozav. O să iau un cornet dublu. Trebuie să ajung la șantier, să nu sară Ethan și Cam cu gura pe mine.

— Dacă se supără pe tine, le explic eu. Este vina mea că ai întîrziat.

— Nu se supără ei așa ușor . În plus, o să le spun că a fost... pentru știință, nu?

Cînd îi zîmbi cu zîmbetul acela, Sybill trebui să se stăpînească să nu îl ia în brațe.

— Cît se poate de corect. Riscă să-și pună o mînă pe umărul lui, în timp ce se îndreptau spre *Crawford's*. Dar simți cum acesta devine rigid și își coborî mîna cît se poate de firesc.

— Și dacă vrei, îi putem suna de pe celularul meu.

— Da? Ar fi grozav. Pot s-o fac eu?

— Sigur, de ce nu?

Douăzeci de minute mai tîrziu, Sybill era instalată la masa ei de lucru, cu degetele alergîndu-i pe claviatură.

Deși am petrecut mai puțin de o oră cu el, aș concluziona că subiectul este extrem de inteligent. Phillip

mi-a spus că trece clasele cu brio, ceea ce este admirabil. A fost îmbucurător să descopăr că are o minte curioasă. Manierele lui sînt poate puţin cam necioplite, dar nu la modul neplăcut. Pare să fie considerabil mai sociabil decît am fost, mama lui şi cu mine, la vîrsta lui. Vreau să spun că pare să fie cît se poate de natural cu persoane relativ străine, fără acea formalitate politicoasă, care mi-a fost impusă mie, prin educaţie. Probabil că aceasta se datorează în parte influenţei familiei Quinn. Aşa cum am notat mai devreme, aceştia sînt persoane fireşti, comunicative.

Aş mai trage concluzia, urmărind atît copiii cît şi adulţii cu care a interacţionat astăzi, că în general este plăcut de această comunitate şi acceptat ca făcînd parte din ea. Normal, în acest stadiu incipient nu pot trage concluzia dacă rămînerea lui aici va fi sau nu în interesul lui.

Pur şi simplu nu pot ignora drepturile Gloriei şi nici nu am încercat, încă, să aflu care sînt dorinţele băiatului în ceea ce o priveşte pe mama lui.

Aş prefera ca el să se obişnuiască mai mult cu mine, să se simtă relaxat în prezenţa mea, înainte de a afla care este legătura noastră de familie.

Am nevoie de mai mult timp ca să ...

Se întrerupse cînd sună telefonul şi ridică receptorul în timp ce-şi scana în fugă însemnările.

—Dr. Griffin.

— Alo, Dr. Griffin. De ce suspectez că te-am întrerupt de la muncă?

Recunoscu vocea lui Phillip, nuanţa de amuzament din ea şi cu un sentiment de vinovăţie închise capacul laptopului

— Pentru că eşti un om perceptiv. Dar îmi pot permite cîteva minute. Cum sînt lucrurile în Baltimore?

— Aglomerate. Ce zici de asta? Imaginea prezintă un cuplu tînăr, frumos, numai zîmbet, în timp ce-şi duce copilaşul spre un sedan mijlociu. Textul însoţitor: Anvelopele Myerstone. Familia ta contează pentru noi.

— Este manipulativ. Consumatorului i se induce ideea că în cazul în care el, sau ea, ar cumpăra o altă marcă, familia nu contează pentru cealaltă companie.

— Da. Funcţionează. Desigur, prezentăm o altă imagine în saloanele de maşini. O decapotabilă de un roşu înfocat, un drum lung, numai curbe, o blondă sexi la volan. — Anvelopele Myerstone. Poţi ajunge cu maşina acolo, sau poţi FI acolo".

— Inteligent.

— Clientului îi place şi asta te uşurează mult. Cum e viaţa în St. Chris?

— Liniştită. Sybill îşi muşcă limba. Cu puţin timp în urmă am dat peste Seth. Şi efectiv l-am atras într-un mic experiment. A mers excelent.

— Ah, da? Cît a trebuit să-l plăteşti?

— Un cornet de îngheţată, dublu.

— Ai scăpat ieftin.Tipul este un profitor. Ce-ai zice de o cină mîine seară şi de o sticlă de şampanie ca să ne sărbătorim succesul reciproc?

— Apropo de profitori.

— M-am gîndit la tine toată săptămîna.

— Trei zile, îl corectă ea, ridicînd creionul şi începînd să mîzgălească în carnet.

— Şi trei nopţi. Cu socoteala asta făcută, mîine pot pleca puţin mai devreme. Ce-ar fi să vin să te iau la şapte?

— Nu sînt sigură unde mergem noi, Phillip.

— Nici eu. Ai nevoie să fii?

A înţeles că nici unul dintre ei nu vorbea de restaurante.

— Este mai puţin confuz aşa.

— Atunci o să vorbim despre asta şi poate că o să depăşim starea de confuzie. La şapte seara.

Se uită în jos şi văzu că îi schiţase, inconştient, portretul. Un semn rău. Un semn foarte periculos.

— S-a făcut. Ne vedem mîine. Cel mai bine este să priveşti complicaţiile în faţă, îşi spuse ea.

— Îmi faci o favoare?

— Dacă pot.

— Gîndeşte-te la mine, la noapte.

Se îndoia că avea vreo alegere în chestiunea asta.

— Cu bine.

În biroul lui, la paisprezece etaje deasupra străzilor din Baltimore, Phillip se împinse în spate de la masa lui de lucru, lucioasă, neagră, ignorînd semnalul computerului, care-i anunţa un e-mail primit dintr-un alt birou şi se întoarse spre fereastra largă.

Îi plăcea priveliştea oraşului, clădirile renovate, fragmentele de port, goana maşinilor şi oamenii de dedesubt. Dar în clipa asta, nu vedea nimic.

Efectiv nu şi-o putea scoate pe Sybill din cap. Era o nouă experienţă pentru el, acest permanent atac asupra gîndurilor şi concentrării lui. Nu era ca şi cum aceasta se interfera cu rutina lui, îşi spuse. Putea lucra, mînca, putea avea idei, îşi putea face prezentările cu aceeaşi abilitate ca şi înainte de a fi cunoscut-o.

Dar ea era pur şi simplu acolo, decise Phillip. O gîdilitură în spatele minţii lui, toată ziua, care se strecura în faţă, cînd energiile lui nu erau altfel ocupate.

Nu era foarte sigur că îi făcea plăcere că atenţia lui era atît de mult solicitată de o femeie, mai ales o femeie care făcea atît de puţin ca să-l încurajeze.

Poate că acest uşor lustru de formalism, această distanţă precaută pe care încerca Sybill să o menţină, însemnau o provocare pentru el. Se gîndea că putea trăi cu asta. Era doar unul din variatele jocuri pe care le jucau bărbaţii şi femeile.

Dar se temea că se petrecea ceva la un nivel pe care nu-l explorase niciodată. Iar dacă judeca el bine, pe Sybill o neliniştea acest lucru la fel de mult ca pe el.

— Este exact ca tine, îi spuse Ray din spatele lui.

— Oh, Iisuse. Phillip nu se întoarse, nu se holbă.

— Frumos birou ai. A trecut ceva vreme de cînd nu am mai intrat aici. Ray se plimba agale prin încăpere, strîngînd din buze la pînzele înrămate în negru, stropite în nuanţe de roşu şi albastru.

— Nu e rău, decise el. Stimulează creierul. Presupun că de aceea le-ai şi pus, să-ţi facă mintea să meargă.

— Refuz să cred că tatăl meu mort stă în biroul meu, făcînd pe criticul de artă.

— Ei, oricum, nu asta vroiam eu să discut cu tine. Se opri însă în dreptul unei sculpturi în metal, dintr-un colţ.

— Dar îmi place şi piesa asta. Întotdeauna ai avut gusturi rafinate. În artă, la mîncare, la femei. Cînd Phillip se întoarse, îi zîmbi vesel.

— Femeia pe care o ai acum în minte, de exemplu. Foarte rasată.

— Am nevoie de puţin timp liber.

— Aici sînt de acord cu tine. De luni de zile eşti suprasolicitat şi tracasat. Este o femeie interesantă, Phillip. Are mai multe calităţi decît vezi tu, sau ştie ea.

— Despre ce vorbeşti? Ridică o mînă, cu palma în sus. Dar de ce te întreb despre ce vorbeşti, cînd de fapt tu nu eşti aici?

— Sper că voi doi o să încetaţi să vă mai analizaţi paşii şi etapele şi o să acceptaţi ceea ce este.

Ray dădu din umeri, îşi vîrî mîinile în buzunarele jachetei lui sport ,Orioles.

— Dar o să trebuiască să parcurgi tot drumul. O să fie greu. Nu a mai rămas mult pînă cînd o să devină şi mai greu. O să fii între Seth şi ceea ce îl atinge pe el. Ştiu asta. Vreau să-ţi spun că poţi avea încredere în ea. Cînd o să ajungi în punctul cel mai dureros, să ai încredere în tine şi să ai încredere în ea.

Un nou fior îi trecu prin şira spinării.

— Ce treabă are Sybill cu Seth?

— Nu eu trebuie să-ţi spun asta. Ray zîmbi din nou, dar ochii nu se potriveau cu linia curbată a buzelor.

Nu ai discutat cu fraţii tăi despre mine. Trebuie să faci asta. Trebuie să încetezi să crezi că doar tu deţii controlul asupra tuturor butoanelor. Dumnezeu ştie cît eşti de bun la asta, dar mai cedează puţin.

Inspiră adînc, apoi se întoarse în cerc.

— Iisuse, ce i-ar fi plăcut mamei tale locul ăsta. Pînă acum ai făcut o treabă a naibii de bună cu viaţa ta. Acum îi zîmbeau şi ochii. Sînt mîndru de tine. Ştiu că o să stăpîneşti ce va urma.

—Tu ai făcut o treabă a naibii de bună cu viaţa mea, şopti Phillip. Tu şi mama.

— Al naibii de adevărat că am făcut. Ray îi făcu cu ochiul. Ţine-o tot aşa. Cînd sună telefonul, Ray oftă.

— Tot ce se întîmplă trebuie să se întîmple. Diferenţa o face ceea ce faci cu toate astea. Răspunde la telefon, Phillip şi nu uita că Seth are nevoie de tine.

Apoi nu mai rămase nimic decît zbîrnîitul telefonului şi biroul pustiu. Cu privirea blocată spre locul unde fusese tatăl lui, Phillip ridică receptorul.

— Phillip Quinn.

În timp ce asculta, privirea îi devenea tot mai dură. Luă un stilou şi începu să consemneze raportul detectivului despre cele mai recente mişcări ale Gloriei DeLauter.

NOUĂ

— Este în Hampton.

Phillip nu-şi dezlipea privirile de pe Seth, în timp ce-i relata informaţia. Îl privi pe Cam punîndu-şi o mînă pe umărul rigid al băiatului, într-un tăcut semn de protecţie.

—A fost ridicată de poliţie — beată şi tulburată, cu droguri asupra ei.

— Este la puşcărie. Chipul lui Seth era alb ca osul. O pot ţine acolo.

— Acum este acolo. Cît timp va sta acolo, îşi spuse Phillip, era o altă chestiune.

— Are probabil destui bani ca să iasă pe cauţiune.

—Vrei să spui că îi poate plăti ca ei să-i dea drumul? Sub mîna lui Cam, Seth începu să tremure.

— Indiferent cît?

— Nu ştiu. Dar pentru moment, ştim exact unde se află. Mă duc să stau de vorbă cu ea.

— Nu! Nu te duce acolo.

— Seth, noi am discutat despre asta. Cam îi masa lui Seth umărul care tremura, în timp ce-l întoarse pe acesta spre el.

— Singura modalitate prin care vom reuşi să reglăm pentru totdeauna situaţia asta, este să ne ocupăm de ea.

— Eu nu mă întorc acolo. Niciodată! Cuvintele fuseseră rostite în şoaptă, dar una furioasă.

— Nu o să te întorci acolo. Ethan îşi scoase trusa de unelte şi o lăsă pe bancul de lucru. O să stai cu Grace, pînă cînd se întoarce Anna acasă. Ethan se uită spre Phillip şi Cam.

— Mergem la Hampton.

— Dar dacă poliţiştii spun că trebuie să mă întorc acolo? Dacă vin aici, în timp ce voi sînteţi plecaţi şi ...

— Seth. Phillip întrerupse disperarea tot mai mare.

—Trebuie să ai încredere în noi.

Seth se uită la el cu ochii lui Ray Quinn, iar ochii aceia erau înceţoşaţi de lacrimi şi de groază. Pentru prima oară, Phillip privi în ei fără nici un resentiment ascuns, fără nici un dubiu.

—Tu aparţii acestei familii, spuse el încet. Nimic nu va schimba vreodată asta.

Inspirînd prelung, tremurat, Seth dădu din cap. Nu avea altă alegere, nu putea decît să spere. Şi să se teamă.

— Mergem cu maşina mea, spuse Phillip.

— Grace şi Anna îl vor linişti. Cam se răsuci fără stare, pe bancheta din dreapta Jeep-ului lui Phillip.

— Este cumplit să fii atît de speriat. De pe bancheta din spate, Ethan se uită la vitezometru şi observă că Phillip ajunsese la optzeci de mile.

— Să nu poţi face nimic altceva decît să aştepţi şi să vezi ce se va întîmpla.

— Şi-a tăiat craca de sub picioare, spuse Phillip fără intonaţie. Faptul că a fost arestată nu o va ajuta să obţină custodia, dacă va încerca asta.

— Ea nu vrea copilul.

Phillip îi aruncă o privire scurtă lui Cam.

— Nu, ea vrea bani. Doar că nu o să mai stoarcă nimic de la noi. Dar noi o să obţinem cîteva răspunsuri. O să încheiem povestea asta.

O să mintă, se gîndea Phillip. Nu avea nici o îndoială că aceasta o să mintă şi o să se eschiveze şi o să manevreze. Dar greşea, al naibii ce mai greşea dacă îşi închipuia că va putea trece peste ei trei, ca să ajungă la Seth.

O să rezolvi tu ce va urma, îi spusese Ray.

Mîinile lui Phillip se încordară pe volan. Privirea nu i se dezlipea de şosea. Te vei descurca tu, în regulă. Într-un fel sau altul.

Cu capul bubuindu-i, cu stomacul strîngîndu-i-se, Sybill intră în mica secţie de poliţie. O chemase Gloria, plîngînd şi disperată, implorînd-o să îi trimită bani pentru cauţiune.

Pentru cauţiune, se gîndea Sybill acum, scuturîndu-se de un fior.

Gloria spusese că era o greşeală, îşi aminti ea, o teribilă neînţelegere. Normal, ce altceva ar fi putut spune? Fusese cît pe ce să trimită banii. Încă nu îşi dădea seama exact ce anume o făcuse să se urce în maşină şi să vină aici.

Ca să o ajute, desigur, îşi spuse ea. Ea nu vroia decît să ajute.

— Am venit pentru Gloria DeLauter. Aş vrea să o văd, dacă se poate, îi spuse ea poliţistului în uniformă care stătea în spatele unui pupitru strîmt, plin de hîrţoage claie peste grămadă.

— Cum vă numiţi?

— Griffin. Dr. Sybill Griffin. Sînt sora ei. Îi voi trimite prin poştă banii pentru cauţiune, dar aş... aş vrea să o văd.

— Pot vedea cartea dumneavoastră de identitate?

— Ah, da. Cotrobăi în poşetă după portofel. Mîinile ei erau transpirate şi tremurau, dar poliţistul o privea cu ochi indiferenţi, aşteptînd documentul.

— De ce nu luaţi loc? îi sugeră acesta, apoi îşi împinse scaunul în spate şi dispăru într-o încăpere adiacentă.

Avea gîtul uscat şi o nevoie disperată de apă. Îşi plimbă privirea prin spaţiul mic, cu grupajul lui de scaune dure, din plastic, colorate în bej industrial, pînă cînd găsi o sursă de apă. Dar apa îi lovi stomacul torturat ca nişte mingi îngheţate de plumb.

O băgaseră într-o celulă? Oh, Doamne, chiar îi băgaseră sora într-o celulă? Acolo oare va trebui să o vadă pe Gloria?

Dar, dincolo de îngrijorare, mintea ei lucra rece, pragmatic. De unde ştiuse Gloria cum să dea de ea? Ce făcea ea atît de aproape de St.Christopher? De ce era acuzată de deţinere de droguri?

Acesta fusese motivul pentru care nu a trimis banii, recunoscu ea acum. Vroia răspunsurile, mai întîi.

—Dr. Griffin.

Tresări şi se întoarse spre ofiţer cu ochii mari, ca o ciută prinsă în farurile maşinii.

— Da. O pot vedea acum?

—Trebuie să vă reţin geanta. O să vă dau un bon.

— Bine.

Îi dădu geanta, semnă în locul indicat de acesta, luă bonul pentru lucrurile ei.

— Pe aici.

Acesta arătă cu mîna spre o uşă laterală, apoi o deschise înspre un coridor îngust. În stînga se afla o mică încăpere mobilată doar cu o masă şi cîteva scaune. Gloria stătea pe unul dintre acestea, cu încheietura mîinii drepte prinsă de un cîrlig, în cătuşe.

Primul gînd al lui Sybill a fost că aceştia se înşelaseră. Asta nu era sora ei. Aduseseră o altă femeie în încăpere. Cea de aici arăta mult prea bătrînă, mult prea dură, cu trupul ei osos, cu umerii ca nişte oscioare de aripi, cu sînii contrastanţi care împingeau atît de puternic într-un puloveraş minuscul, strîmt, încît sfîrcurile întărite se reliefau arogant.

Masa ei de păr ondulat de culoarea paiului avea un moţ întunecat chiar în centru, linii adînci erau săpate în jurul gurii iar privirea din ochii ei era la fel de ascuţită ca şi umerii.

Apoi ochii aceia se umplură, gura îi tremura.

— Syb. Slavă Domnului că ai venit. Vocea îi suna ca un cîrîit, în timp ce îi întindea mîna.

— Gloria. Se apropie repede de aceasta, luînd mîna aceea care tremura, într-a ei. Ce s-a întîmplat?

— Nu ştiu. Nu înţeleg nimic. Mi-e atît de frică. Îşi lăsă capul pe masă şi începu să plîngă cu suspine răguşite, sonore.

—Te rog. Instinctiv, Sybill se aşeză şi o cuprinse cu un braţ, uitîndu-se la poliţist.

— Putem rămîne singure?

— Aştept afară. Poliţistul se uită înapoi la Gloria. Dacă se gîndea la diferenţa de necrezut dintre femeia aceasta şi cea care urlase şi înjurase în timp ce era împinsă în secţie, în urmă cu cîteva ore, chipul lui nu trădă nimic.

Ieşi afară şi închise uşa, lăsîndu-le singure.

— Să-ţi dau puţină apă.

Sybill se ridică, se duse repede la dozatorul de apă din colţ şi umplu un triunghi minuscul, de carton. Prinse în căuş mîinile surorii ei, ţinîndu-i-le fixe.

— Ai plătit cauţiunea? De ce nu putem pleca imediat? Nu vreau să stau aici.

— O să am eu grijă de asta. Spune-mi ce s-a întîmplat.

— Ţi-am spus că nu ştiu. Eram cu tipul acela. Mă simţeam atît de singură. Îşi trase nasul, acceptînd şerveţelul întins de Sybill.

— Stăteam doar de vorbă. Urma să ieşim să mîncăm undeva, cînd au apărut poliţiştii. Tipul a şters-o şi m-au înşfăcat pe mine. Totul s-a întîmplat atît de repede.

Îşi îngropă faţa în mîini.

— Au găsit droguri în geanta mea. El trebuie să le fi pus acolo. Eu nu vroiam decît să stau de vorbă cu cineva.

— Bine. Sînt sigură că o să lămurim totul. Sybill vroia să creadă, să accepte şi se ura că nu putea. Nu chiar.

— Cum îl cheamă?

— John. John Barlow. Sybill, părea atît de drăguţ. Atît de înţelegător. Iar eu chiar eram atît de nefericită. Din cauza lui Seth. Îşi coborî mîinile, arătîndu-şi ochii tragici.

— Mi-e atît de dor de micuţul meu.

—Vroiai să vii la St. Christopher's?

Gloria îşi coborî privirea.

— Mă gîndeam că poate voi avea ocazia să-l văd puţin.

— Asta a sugerat avocatul?

— Păi ... Ezitarea a fost scurtă, dar suficientă ca să-i aprindă lui Sybill beculeţul de avertizare. Nu, dar avocaţii nu înţeleg. Ei nu fac decît să-ţi ceară bani.

— Cum îl cheamă pe avocatul tău? Îl sun eu. Poate că ne ajută el să lămurim povestea asta.

— Nu este de pe aici. Ascultă, Sybill, eu nu vreau decît să ies de aici. Nu poţi crede cît este de cumplit. Poliţistul ăla de afară, adăugă făcînd un semn cu capul spre uşă, şi-a pus labele pe mine.

Lui Sybill i se strînse stomacul.

— Ce vrei să spui?

— Înţelegi foarte bine. Gloria începea să dea primele semne de enervare. M-a pipăit şi mi-a spus că revine mai tîrziu pentru mai mult. O să mă violeze.

Sybill închise ochii, apăsîndu-i cu degetele. Pe cînd erau adolescente,Gloria acuzase mai mult de o duzină de băieţi şi bărbaţi de molestare, inclusiv pe consilierul şi decanul ei din colegiu. Inclusiv pe tatăl lor.

— Gloria, nu face asta. Ţi-am spus că o să te ajut.

— Ţi-am spus că ticălosul ăsta m-a pipăit. De cum am ajuns aici. Primul lucru cînd ies, fac plîngere. Făcu ghemotoc paharul de hîrtie şi-i dădu drumul. Puţin îmi pasă dacă mă crezi sau nu. Eu ştiu ce s-a întîmplat.

— Perfect, dar haide să nu mai vorbim despre asta, acum. De unde ai ştiut cum să mă găseşti?

— Ce? Un val de furie oarbă îi întunecă minţile şi trebui să se lupte ca să-şi amintească rolul. Ce vrei să spui cu asta?

— Eu nu ţi-am spus unde intenţionam să plec şi unde voi fi. Ţi-am spus doar că o să ţin legătura cu tine. De unde ai ştiut să mă suni la hotel, în St. Christopher?

Fusese o greşeală de care Gloria îşi dăduse seama imediat după ce a sunat-o. Dar era beată şi furioasă. Şi la naiba, nu avea la ea banii pentru

cauţiune. Ascunsese undeva bine, ce-i mai rămăsese. Pînă cînd fraţii Quinn vor mai adăuga la suma respectivă.

Nu se gîndise cînd a sunat-o pe Sybill, dar avusese timp să se gîndească de atunci încoace. Ştia că modalitatea de a o manevra pe Sybill era aceea de a trage de sforile vinovăţiei şi ale responsabilităţii.

—Te cunosc eu bine, se oferi ea cu un zîmbet dulceag. Ştiam că atunci cînd îţi voi spune ce s-a întîmplat cu Seth, o să mă ajuţi. Am încercat la apartamentul tău din New York. Ceea ce şi făcuse, cu mai bine de o săptămînă în urmă. Şi cînd mi s-a spus că eşti plecată din oraş, le-am spus că sînt sora ta şi că era vorba de o urgenţă. Mi-au dat numărul tău de la hotel.

— Înţeleg. Era plauzibil, decise Sybill, chiar logic. O să mă ocup eu de cauţiune, Gloria, dar cu anumite condiţii.

— Da. Sună cunoscut, spuse Gloria rîzînd scurt.

— Am nevoie de numele avocatului tău, ca să iau legătura cu el. Vreau să fiu pusă la curent cu stadiul situaţiei lui Seth. Vreau să vorbeşti cu mine. O să cinăm împreună şi o să-mi poţi explica totul despre familia Quinn. Poţi să-mi explici de ce pretinde aceasta că Ray Quinn ţi-a dat bani pentru Seth.

—Ticăloşii ăia sînt nişte mincinoşi.

— Am stat de vorbă cu ei, spuse Sybill calm. Şi cu soţiile lor. L-am văzut pe Seth. Îmi este foarte greu să găsesc un numitor comun între ce mi-ai spus tu şi ce am văzut eu.

— Nu poţi prezenta totul atît de curat şi de frumos, în rapoarte. Iisuse, eşti exact ca bătrînul. Cei doi eminenţi Dr. Griffin. Dădu să se ridice, dar se opinti în strînsoarea cătuşelor de la mînă. .

— Chestia asta n-are nicio legătură cu tatăl meu, spuse Sybill, calmă. Dar presupun că absolut totul are legătură cu al tău.

— La naiba. Gloria îşi strînse buzele într-un rînjet răutăcios.

— Şi la naiba şi cu tine. Fiica perfectă, studenta perfectă, robotul afurisit de perfect. Plăteşte doar cauţiunea aia nenorocită. Am bani puşi bine. O să ţi-i primeşti înapoi. O să-mi iau copilul înapoi fără ajutorul tău, surioară dragă. Copilul meu. Dacă preferi să acorzi credit cuvintelor unor străini împotriva propriului tău sînge, n-ai de cît. Oricum, întotdeauna m-ai urît.

— Nu te urăsc, Gloria. Niciodată nu te-am urît. Dar putea, îşi dădu ea seama, cînd durerea începu să-i cuprindă inima şi capul. Se temea că i-ar fi fost foarte uşor să o urască.

— Şi nu dau credit cuvintelor nimănui, în faţa cuvintelor tale. Eu doar încerc să înţeleg.

În mod deliberat, Gloria îşi întoarse faţa, pentru ca Sybill să nu-i vadă zîmbetul de satisfacţie. Găsise de fapt butonul pe care să apese.

—Trebuie să ies de aici. Trebuie să lămuresc totul. Nu mai pot vorbi despre asta. Sînt atît de obosită, adăugă ea, după ce se asigură că vocea îi tremura.

— Mă ocup de hîrtii. Sînt sigură că nu va dura mult.

În timp ce se ridica, Gloria o apucă din nou de mînă, ducîndu-i-o la obraz.

— Îmi pare rău. Îmi pare atît de rău că am spus vorbele alea. Dar sînt dezorientată şi confuză. Mă simt atît de singură.

— E în regulă. Sybill îşi eliberă mîna şi se îndreptă spre uşă, pe picioarele care i se păreau casante ca sticla.

Afară, luă două aspirine şi un antiacid ca antidot, aşteptînd procedura cauţiunii. Fizic, Gloria se schimbase, îşi spuse ea. Fetiţa uluitor de frumoasă de odinioară devenise dură, tare ca pielea uscată. Dar din punct de vedere emoţional, Sybill se temea că rămăsese acelaşi copil nefericit, manipulant şi dereglat, care îşi găsise o plăcere întunecată în a-şi distruge familia.

Decise că va insista ca Gloria să accepte terapia. Iar dacă o parte din problemele ei veneau de la abuzul de droguri, va avea grijă ca Gloria să urmeze o cură de dezintoxicare. Indubitabil, femeia cu care tocmai vorbise nu era capabilă să preia custodia unui adolescent. Va cerceta cele mai bune variante pentru Seth, pînă cînd Gloria îşi va reveni.

Va trebui să discute cu un avocat, fireşte. Mîine dimineaţă, primul lucru pe care-l va face va fi să găsească un avocat cu care să discute despre drepturile Gloriei şi binele lui Seth.

Va trebui să discute deschis cu familia Quinn.

Gîndul acesta îi strînse din nou stomacul. O confruntare era inevitabilă, de neîmpiedicat. Nimic nu o făcea mai vulnerabilă şi mai nenorocită decît cuvintele furioase şi emoţiile gîlgîind de ură.

Dar va fi pregătită. Îşi va acorda suficient timp ca să se gîndească la ce avea să fie spus, să le anticipeze întrebările şi pretenţiile, astfel încît să aibă pregătite răspunsurile potrivite. Şi înainte de toate, va rămîne calmă şi obiectivă.

Cînd îl văzu pe Phillip intrînd în clădire, i se întunecă mintea. Ultima picătură de culoare i se scurse din obraji. Rămase locului, încremenită cînd privirea acestuia i-o surprinse pe a ei, devenind brusc dură, prin ochii micşoraţi.

— Ce faci, aici, Sybill?

— Am ... Nu panica o cuprinsese, ci jena. Ruşinea. Am avut treabă aici.

— Serios? Phillip se apropie de ea în timp ce fraţii lui rămaseră în spate, într-o tăcere plină de întrebări. Phillip citi pe chipul ei vinovăţie şi mai mult decît puţină teamă.

— Ce fel de treabă ai putea avea aici? Cum aceasta nu răspunse, Phillip îşi înclină capul.

— Ce este Glauria DeLauter pentru tine, Dr. Griffin?

Îşi porunci să-şi păstreze privirea fermă, vocea normală.

— Este sora mea.

Furia acestuia era rece ca gheaţa şi ucigătoare. Îşi băgă mîinile făcute pumni în buzunare, ca să nu le folosească într-un mod care ar fi fost de neiertat.

— Este comod, nu? Ticăloaso, spuse el moale, dar ea tresări ca şi cum ar fi lovit-o. Te-ai folosit de mine ca să ajungi la Seth.

Sybill scutură din cap, dar nu-şi găsi vocea ca să nege. De fapt era adevărat, nu? Se folosise de el, se folosise de toţi.

— Nu am vrut decît să-l văd. Este fiul surorii mele. Trebuia să ştiu că îi este bine.

— Atunci unde naiba ai fost în ultimii zece ani?

Sybill deschise gura, dar îşi înghiţi scuzele şi explicaţiile, în timp ce Gloria era condusă afară.

— Haide să ieşim naibii de aici. Şi să-mi faci cinste cu ceva de băut, Syb.

Gloria îşi petrecu pe umăr o sacoşă roşie ca cireaşa şi-i aruncă lui Phillip un zîmbet provocator.

— O să discutăm tot ce vrei tu. Ei, bună, frumosule. Îşi mută greutatea pe celălalt picior, îşi puse un pumn în şold şi zîmbi cu toată faţa spre ceilalţi bărbaţi.

— Ce mai faceţi?

În alte circumstanţe, contrastul dintre cele două femei ar fi stîrnit rîsul. Sybill stătea în picioare, palidă şi tăcută, cu părul ei lucios, castaniu, periat lins pe spate, nerujată, cu ochii încercănaţi. Era de o eleganţă simplă, cu blazerul pe comandă şi pantalonii sport şi bluza din mătase albă, în timp ce Gloria îşi expunea oasele ascuţite şi curbele revărsate din jeanşii negri şi maieul strîmt, decoltat adînc între sîni.

Îşi acordase timp să-şi refacă machiajul şi buzele ei erau la fel de roşii şi de lucioase ca şi poşeta, iar ochii erau rimelaţi cu negru. Arăta, decise Phillip, exact ca ceea ce era: o curvă îmbătrînită, în căutarea unui înger.

Aceasta pescui o ţigară dintr-un pachet mototolit din poşetă, apoi o agită între degete.

— Ei, uriaşule, ai un foc?

— Gloria, el este Phillip Quinn. Şi fraţii lui, Cameron şi Ethan. Prezentarea formală răsună a gol, în urechile ei.

Zîmbetul Gloriei deveni ascuţit şi urît.

— Ei, ei, ei. Trioul afurisit al lui Ray Quinn. Ce dracu' vreţi?

— Răspunsuri, spuse Phillip scurt. Haide să rezolvăm asta afară.

— N-am nimic să-ţi spun. Dacă faci o mişcare care nu-mi convine, încep să ţip, spuse agitînd spre el ţigara neaprinsă. Aici mişună de poliţişti. Şi o să vedem cît de mult o să-ţi placă să petreci o vreme într-o cuşcă.

Sybill puse mîna pe braţul ei, încercînd să o înfrîneze.

— Gloria. Singura cale de a lămuri problema asta este să discutăm raţional.

— Mie nu mi se pare că vor să discute raţional cu mine.Vor să-mi facă rău. Gloria îşi schimbă abil tactica, aruncîndu-şi braţele în jurul lui Sybill, agăţîndu-se de aceasta.

— Mi-e frică de ei. Sybill, te rog, ajută-mă.

— Asta şi încerc. Gloria, nimeni nu o să-ţi facă rău. Găsim un loc unde o să ne putem aşeza şi lămurim totul. O să fiu alături de tine.

— Mi se face rău. Se smuci, îşi încolăci braţele în jurul stomacului şi se repezi la baie.

— Un adevărat spectacol, decise Phillip.

— Este distrusă. Nu este în formă ca să poată discuta problema asta acum. Sybill îşi împreună mîinile, răsucindu-şi degetele.

Phillip îşi întoarse privirea batjocoritoare înapoi spre Sybill.

—Vrei să cred că pot cumpăra chestia asta? Ori tu eşti incredibil de credulă, ori îţi închipui că eu sînt.

Sybill îi răspunse răstit.

— Şi-a petrecut cea mai mare parte a după-amiezii în celulă. Oricine ar fi distrus. Nu putem discuta mîine toate astea? A durat atît, încît precis că mai poate aştepta o zi.

Interveni Cam.

— Sîntem aici, acum. O să ne ocupăm de asta acum. Intri tu după ea să o aduci, sau mă duc eu?

— Aşa plănuiţi să rezolvaţi asta? Intimidînd-o? Intimidîndu-mă?

— Nu cred că vrei să mă faci să spun cum plănuiesc eu să rezolv totul, începu Cam scuturîndu-se de mîna lui Ethan, care încerca să-l calmeze. După tot ce i-a făcut lui Seth, nu există nimic din ce i-am putea face noi şi ea să nu merite din plin.

Sybill se uită încurcată peste umăr, la ofiţerul în uniformă din spatele biroului.

— Cred că nici unul dintre noi nu vrea să provoace o scenă într-o secţie de poliţie. Phillip o apucă de mînă.

— Perfect. Atunci haide afară, unde o putem provoca.

Sybill nu se dădu bătută, în parte din teamă, în parte din bun simţ.

— Ne întîlnim mîine, la orice oră vă convine. O duc cu mine la hotel.

— Să nu cumva să o aduci în St. Chris.

Sybill tresări cînd degetele lui Phillip se strînseră în jurul braţului ei.

— În regulă. Şi ce anume propui?

— Îţi spun eu ce anume, începu Cam, dar Phillip ridică mîna în sus.

—*Princess Anne*. Vii cu ea la biroul Annei, la Asistenţa Socială. La ora nouă. Aşa vom face totul cît se poate oficial, nu? Totul va fi la vedere.

Sybill se simţi uşurată.

— Da. Pot fi de acord cu asta. O aduc acolo. Ai cuvîntul meu.

Phillip spuse degajat:

— Eu n-aş da doi bani pe cuvîntul tău, Sybill. Dar dacă nu o aduci tu, o s-o găsim noi. Între timp, dacă

vreuna dintre voi va încerca să se apropie la mai puţin de o milă de Seth, amîndouă veţi petrece o vreme la mititica. Îi eliberă braţul din strînsoare şi se îndepărtă de ea.

—Vom fi acolo la nouă, spuse Sybill, abţinîndu-se să-şi frece braţul care o durea. Apoi se întoarse şi se duse la toaletă, după sora ei.

— De ce naiba ai acceptat asta? Întrebă Cam, în timp ce ieşea în urma lui Phillip. O aveam aici, acum.

— Mîine o să scoatem mai mult de la ea.

— Pe naiba.

— Phillip are dreptate. Oricît de mult ura lucrul acesta, Ethan era de acord cu schimbarea de plan. Păstrăm totul în cadru oficial. Şi ne păstrăm luciditatea. Este mai bine pentru Seth.

— De ce? Pentru ca tîrfa de maică-sa şi mincinoasa lui mătuşică să aibă timp de urzeli? Iisuse, cînd mă gîndesc că Sybill a fost singură cu Seth o oră întreagă astăzi, îmi vine să ...

—A trecut. Iar el este în regulă. Şi noi sîntem în regulă, izbucni Phillip. Cu sîngele clocotind de furie, se trînti în Jeep.

— Iar noi sîntem cinci. Nu pun ele mîna pe Seth.

Ethan remarcă:

— Nu a recunoscut-o. Este ciudat, nu? Nu a ştiut cine este Sybill.

— Nici eu, spuse Phillip în şoaptă, băgînd maşina îm viteză. Dar acum ştiu.

Prioritatea lui Sybill era să-i asigure Gloriei o mîncare fierbinte, să o calmeze şi să o chestioneze cu grijă. Micuţul restaurant italienesc se afla la doar cîteva străzi distanţă de secţia de poliţie şi după o privire rapidă, Sybill decise că era exact ce-i trebuia.

— Sînt cu nervii la pămînt, spuse Gloria trăgînd lacom din ţigară, în timp ce Sybill se strecura în parcare. Ce tupeu pe ticăloşii ăia, să vină aşa după mine. Îţi dai seama ce mi-ar fi făcut dacă aş fi fost singură, nu?

Sybill oftă doar şi ieşi din maşină.

—Trebuie să mănînci.

— Da, firește. Gloria savură decorul, din clipa în care intrară. Localul era luminos şi vesel, cu vase din ceramică italienească, lumînări groase, feţe de masă în dungi şi sticle decorative cu oţeturi cu ierburi aromate.

— Aş prefera o friptură, nu paste.

— Cu plăcere. Înfrînîndu-şi iritarea, o luă pe Gloria de braţ şi comandă o masă pentru două persoane.

— La fumători, adăugă Gloria scoţîndu-şi deja o altă ţigară, în timp ce erau conduse spre zona mai gălăgioasă a barului.

— Un gin tonic, dublu.

Sybill îşi frecă tîmplele.

— Doar apă minerală. Mulţumesc.

— Relaxează-te, îi sugeră Gloria cînd rămaseră singure, arăţi ca şi cum ai avea nevoie de o tărie.

— Conduc maşina. Şi oricum, nu vreau nimic. Se feri de fumul pe care i-l suflă Gloria direct în faţă.

—Trebuie să discutăm la modul serios.

— Lasă-mă mai întîi să mă lubrefiez, da? Gloria fuma şi scana bărbaţii de la bar, gîndindu-se amuzată pe care dintre aceştia l-ar fi agăţat dacă n-ar fi avut-o alături pe plicticoasa de soră-sa.

Iisuse, Sybill chiar era plictisitoare. Întotdeauna a fost, îşi spuse ea bătînd darabana în masă, aşteptînd nerăbdătoare băutura aia afurisită. Dar era folositoare, întotdeauna a fost. Dacă ştiai cum să o iei, dacă vărsai suficiente lacrimi, făceai din ea ce vroiai.

Avea nevoie de un ciocan pentru familia Quinn şi Sybill era alegerea perfectă. Integra, a naibii de respectabila Dr. Griffin.

— Gloria, nici măcar nu m-ai întrebat de Seth.

— Ce e cu el?

— L-am văzut de cîteva ori, am vorbit cu el. Am văzut unde trăieşte, unde merge la şcoală. I-am cunoscut cîţiva prieteni.

Gloria se racordă tonului surorii ei, ajustîndu-şi atitudinea.

— Cum este? Reuşi un zîmbet tremurat. A întrebat de mine?

— Este bine. Într-adevăr, minunat. A crescut atît de mult de cînd l-a văzut ultima oară.

Mînca cît un cal, îşi aminti Gloria şi mereu creştea din haine şi pantofi. Ca şi cum ea ar fi fost făcută din bani, fir-ar...

— Nu m-a recunoscut.

— Ce vrei să spui? Gloria înşfăcă paharul în clipa în care i-a fost adus. Adică nu i-ai spus?

— Nu, nu i-am spus.

Sybill se uită în sus la chelneriţă.

— Mai avem nevoie de cîteva minute înainte de a comanda.

— Adică te-ai învîrtit pe acolo, incognito. Gloria rîse prelung, nechezînd ca un cal. Mă surprinzi, Syb.

— Mi-am spus că era mai bine să studiez situaţia, înainte de a schimba dinamica.

Gloria fornăi.

— Acum eşti tu. Doamne, nu te-ai schimbat deloc. „Studiez situaţia înainte de a schimba dinamica", repetă ea, în stilul ei dispreţuitor. Iisuse. Situaţia este că ticăloşii ăia îmi ţin copilul. Mă ameninţă şi numai

Dumnezeu ştie ce îi fac. Am nevoie de bani ca să îl pot obţine înapoi.

— Ţi-am trimis bani pentru avocat, îi reaminti Sybill.

Gloria bău, ciocnind gheaţa de dinţi. Şi cei cinci mii de dolari care i-au picat pleaşcă, se gîndi ea. De unde naiba să ştie cît de repede s-au putut duce banii pe care-i storsese de la Ray? A avut cheltuieli, nu? A vrut şi ea să se distreze puţin, drept alinare. Ar fi trebuit să-i ceară dublu.

Ei bine, o să-i scoată de la ticăloşii ăştia crescuţi de el.

— Ai banii pe care ţi i-am trimis pentru avocat, da, Gloria?

Gloria luă din nou o sorbitură lungă.

— Da, dar ştii bine cum e, avocaţii ăştia te storc de bani, nu? Ei! Strigă ea făcîndu-i semn chelneriţei şi arătîndu-i paharul gol. Încă unul, da?

— Dacă bei aşa fără să mănînci, o să ţi se facă din nou rău.

La naiba, rînji Gloria, deschizînd lista. Nu avea de gînd să-şi vîre din nou degetele pe gît. O dată a fost mai mult decît suficient.

— Ei, au Friptură Florentină. Asta-mi face cu ochiul. Mai ţii minte cînd ne-a dus tata în Italia, în vara aceea? Toţi tipii ăia super, pe motocicletele lor. Dumnezeule Mare, ce m-am mai distrat cu tipul ăla,

nu mai ştiu cum îl chema. Carlo, sau Leo sau aşa ceva. M-am fofilat cu el în dormitor. Tu erai prea sfioasă ca să stai să te zgîieşti la noi, aşa că te-ai culcat pe hol, în timp ce noi ne-am tras-o jumătate de noapte.

Înşfăcă paharul plin şi îl ridică într-un toast.

— Dumnezeu să-i binecuvînteze pe italieni.

— Eu aş vrea linguini cu pesto şi salată asortată.

— Friptura să mi-o faci în sînge. Gloria întinse meniul fără să se uite la chelneriţă.

— Eu sar peste mîncarea pentru iepuri. A trecut ceva vreme, nu, Syb? Cît, patru, cinci ani?

— Şase, o corectă Sybill. Au trecut ceva peste şase ani de cînd am venit acasă şi nu v-am mai găsit pe tine şi pe Seth,deopotrivă cu o parte din bunurile mele personale.

— Da, îmi pare rău pentru asta. Eram distrusă. Este greu să creşti singură un copil. Cu bani pe sponci, întotdeauna.

— Niciodată nu mi-ai vorbit de tatăl lui.

— Ce să-ţi vorbesc? Nimic nou. Ridică din umeri şi agită gheaţa din pahar.

— Bine, atunci să ne ocupăm de evenimentele curente. Trebuie să ştiu tot ce s-a întîmplat. Trebuie să înţeleg ca să te pot ajuta şi ca să ştiu ce să fac la întîlniriea noastră de mîine, cu familia Quinn.

Paharl cu gin tonic atinse masa cu un zgomot surd.

— Ce întîlnire?

— Mîine dimineaţă ne întîlnim la sediul Asistenţei Sociale, ca să discutăm situaţia şi să încercăm să găsim o soluţie.

— Pe dracu'. Singurul lucru pe care-l vor ei este să scape naibii de mine.

—Vorbeşte încet, îi porunci Sybill dur şi ascultă-mă. Dacă vrei să-ţi revii, dacă îţi vrei copilul înapoi, acest lucru trebuie făcut calm şi legal. Gloria, tu ai nevoie de ajutor iar eu vreau să te ajut. Din cît pot vedea eu, acum nu eşti cîtuşi de puţin în situaţia de a-l lua înapoi pe Seth.

— De care parte eşti?

— De a lui. Cuvîntul îi ieşi înainte de a-şi da seama că acesta era adevărul absolut. Sînt de partea lui şi sper că acest lucru mă va aşeza de partea ta. Şi trebuie să rezolvăm cele întîmplate astăzi.

— Ţi-am spus că a fost o înscenare.

— Perfect. Dar tot trebuie rezolvată. Tribunalele nu prea au înţelegere pentru femeile acuzate de posesie de droguri.

—Grozav, de ce nu te duci în boxa martorilor ca să le spui ce om de nimic sînt eu? Oricum, asta chiar

este părerea ta despre mine. Asta aţi crezut întotdeauna voi toţi.

— Te rog, încetează. Coborîndu-şi vocea la o şoaptă murmurată, Sybill se aplecă peste masă.

— Fac tot ce ştiu cum să fac. Dacă vrei să-mi dovedeşti că vrei să faci lucrul ăsta, atunci trebuie să fii cooperantă. Trebuie să dai ceva în schimb, Gloria.

— Nimic nu este niciodată gratis, la tine.

— Nu vorbim despre mine, acum. O să-ţi plătesc cheltuielile legale, o să vorbesc cu cei de la Asistenţa Socială. O să mă străduiesc să-i fac pe Quinni să înţeleagă drepturile şi nevoile tale. Vreau să accepţi să te recuperezi.

— De ce?

— Bei prea mult.

Gloria rînji, dînd ginul pe gît în mod demonstrativ.

— Am avut o zi grea.

— Ai avut droguri asupra ta.

— La naiba, am spus că nu erau ale mele.

Sybill spuse, rece de data asta:

— Am mai auzit şi altă dată asta. O să obţii consiliere, o să obţii terapie, o să te recuperezi. Mă ocup eu de tot, plătesc eu chetuielile. O să te ajut să găseşti de lucru, să ai un loc al tău.

— Atîta vreme cît fac după cum vrei tu. Gloria dădu pe gît restul de băutură. Terapie. Tu şi bătrînul, la asta recurgeaţi ca să rezolvaţi orice.

— Acestea sînt condiţiile.

— Deci tu conduci spectacolul. Iisuse, mai comandă-mi un rînd. Trebuie să mă duc la baie. Îşi aruncă geanta peste umăr şi o porni dincolo de bar.

Sybill se lăsă pe spate şi închise ochii. Nu avea de gînd să-i mai comande Gloriei de băut, nu cînd aceasta începuse deja să se bîlbîie. Îşi imagină că refuzul ei va provoca o nouă mică bătălie.

Aspirina pe care o luase eşuase jalnic. Durerea îi făcea să-i zvîcnească tîmplele într-un ritm bolnăvicios şi puternic. Îşi simţea fruntea ca strînsă într-o menghină. Nu-şi dorea nimic mai mult decît să se întindă pe un pat moale, într-o cameră scufundată în întuneric şi să se piardă în uitare.

Se dispreţuia acum. O dureau regretul şi ruşinea cînd îşi amintea dispreţul din ochii lui Phillip. Poate că merita asta. În clipa aceea efectiv nu putuse gîndi suficient de limpede ca să fie sigură. Dar regreta.

Dar mai mult, era furioasă pe ea pentru că îi permintea lui şi părerii lui despre ea să conteze atît de mult, într-un timp atît de scurt. Nu îl cunoştea decît de cîteva zile şi ea nu permisese niciodată, niciodată, emoţiilor lui sau sau emoţiilor ei, să se înlănţuiască.

O accidentală atracţie fizică, cîteva ore plăcute pentru amîndoi, petrecute împreună. Asta era tot ce ar fi trebuit să fie. Cum devenise mai mult?

Dar a ştiut, cînd acesta o ţinuse în braţe, cînd îi făcuse sîngele să-i clocotească cu acele lungi, intime sărutări, că îşi dorea mai mult. Iar acum, ea, care nu se considerase niciodată foarte senzuală sau excesiv de emotivă, se simţea frustrată, o epavă demnă de milă, pentru că un bărbat umblase la un lacăt pe care nu mai era interesat să-l deschidă.

Îşi spuse că nu era nimic de făcut. Era clar, avînd în vedere circumstanţele, că ea şi Phillip Quinn nu fuseseră niciodată meniţi să dezvolte vreo relaţie personală, de orice fel. Dacă vor reuşi acum să aibă una, aceasta ar fi datorită copilului. Vor fi amîndoi adulţi, distanţi şi politicoşi şi — în final, spera ea — rezonabili.

De dragul lui Seth.

Deschise ochii în momentul în care chelneriţa îi aducea salata şi urî mila pe care o citi pe chipul străinei.

— Vă mai pot aduce ceva? Încă puţină apă?

— Nu. Sînt bine, mulţumesc. Îl puteţi lua pe ăsta, adăugă ea arătînd spre paharul gol al Gloriei.

Stomacul i se revoltă la gîndul mîncării, dar îşi porunci să ia furculiţa. Se jucă vreme de cinci minute

cu furculiţa în salată, uitîndu-se constant spre spatele restaurantului.

Probabil că îi era din nou rău, se gîndi Sybill îngrijorată. Acum trebuia să se ducă în spate, să-i ţină Gloriei capul, să-i asculte icnetele şi să cureţe mizeria. Încă un model.

Luptîndus-e cu resentimentul dar şi cu ruşinea care deriva din acesta, se ridică şi se duse spre toaleta doamnelor.

— Gloria, eşti bine? Nu era nimeni la lavabouri şi niciun răspuns dinspre separeuri. Resemnată, Sybill începu să deschidă uşile.

— Gloria?

Îşi văzu în ultimul separeu propriul ei portofel, lăsat deschis pe capacul closetului. Îl luă încremenită şi-l răsfoi. Diversele ei acte de identitate, ca şi cardurile, erau la locul lor.

Dar toţi banii lichizi dispăruseră împreună cu sora ei.

ZECE

Cu mintea confuză de durere, cu mîinile tremurînd şi cu sistemul implorînd să fie lăsat liniştit peste noapte, Sybill deschise uşa camerei de hotel. Dacă ar putea doar să ajungă la medicamentele ei pentru migrene, într-o cameră întunecoasă, uitînd de tot, ar găsi o cale să se ocupe de ziua de mîine.

Ar găsi o cale să dea ochii cu fraţii Quinn, singură, cu înţepătura ruşinoasă a eşecului.

Aceştia vor crede că ea a ajutat-o pe Gloria să fugă. Cum i-ar putea blama? În ochii lor era deja o mincinoasă şi un şarpe. În ochii lui Seth.

Şi, recunoscu ea, în proprii ei ochi.

Cu mişcări deliberat lente, răsuci încuietoarea, fixă siguranţa, apoi se lăsă cu spatele pe uşă, pînă cînd reuşi să poruncească picioarelor să se mişte din nou.

Cînd se aprinse lumina, îşi înghiţi un ţipăt şi-şi acoperi ochii, în apărare.

— Ai dreptate în ce priveşte vederea. Este spectaculoasă, spuse Phillip din uşa terasei.

Sybill îşi lăsă mîna jos, obligîndu-şi mintea să reacţioneze. Observă că acesta îşi scosese haina şi cravata, dar în rest arăta la fel ca la secţia de poliţie, cînd se confruntaseră. Lustruit, urban şi al naibii de furios.

— Cum ai intrat?

Zîmbetul lui era rece, conferind ochilor un auriu îngheţat, dur. Culoarea soarelui într-o zi îngheţată de iarnă.

— Mă dezamăgeşti, Sybill. Aş fi zis că cercetările tale asupra subiectului trebuiau să includă şi faptul că una din favoritele mele îndemînări era pătrunderea prin efracţie.

Sybill rămase locului, sprijinindu-se de uşă.

— Ai fost hoţ?

— Printre altele. Dar destul despre mine. Înaintă cîţiva paşi ca să se aşeze pe braţul canapelei, ca un prieten oarecare care se făcea comod pentru o scurtă vizită.

— Mă fascinezi. Însemnările tale sînt incredibil de revelatoare, chiar şi pentru un profan.

— Mi-ai citit însemnările? Privirea i se întoarse brusc spre birou şi spre laptopul ei. Nu-şi putu regăsi

furia prin pătura de durere muşcătoare care-i învăluia capul, dar ştia că aceasta se afla acolo.

— Nu aveai niciun drept să intri aici, neinvitat. Să intri în computerul meu şi să-mi citeşti lucrările.

Atît de calmă, îşi spuse Phillip ridicîndu-se să-şi ia o bere din minibar. Ce fel de femeie era?

— În ce mă priveşte pe mine, Sybill, m-ai avut. M-ai minţit, te-ai folosit de mine. Ai gîndit totul, nu? Cînd ţi-ai făcut apariţia pe şantier, săptămîna trecută, agenda ta era deja stabilită.

Nu putea rămîne calm. Cu cît aceasta stătea în picioare uitîndu-se la el fără nicio expresie pe chip, cu atît mai mult se enerva.

— Pătrunde pe terenul duşmanului. Phillip trînti berea pe masă. Zgomotul sticlei pe lemn îi spintecă lui Sybill capul ca un topor.

— Observă şi raportează, transmite informaţiile surorii tale. Şi cum faptul de a fi cu mine îţi uşura pătrunderea în spatele liniilor, erai cît se poate de dornică să accepţi sacrificiul. Te-ai fi culcat cu mine?

— Nu. Îşi apăsă capul cu mîna, cedînd aproape nevoii de a se lăsa jos pe duşumea, ghemuindu-se. Niciodată nu m-am gîndit la toate astea.

— Eu cred că minţi. Phillip traversă camera spre ea, luînd-o de braţe şi ridicînd-o pe vîrfuri.

— Eu cred că ai fi fost în stare să faci orice. Încă o lecţie pe o anumită temă, corect? Şi în plus, cu beneficiul de a-ţi ajuta ticăloasa aia de soră să ne mai stoarcă de bani. Seth nu înseamnă nimic mai mult pentru tine decît înseamnă pentru ea. Este doar un scop pentru amîndouă.

— Nu, asta nu... Nu pot să gîndesc. Durerea era înfiorătoare. Dacă nu ar fi ţinut-o, ar fi căzut în genunchi şi l-ar fi implorat.

— O...O să discutăm mîine. Nu mă simt bine.

—Tu şi Gloria aveţi şi chestia asta în comun. Dar nu mă las păcălit, Sybill.

Respiraţia îi deveni sacadată, vederea, înceţoşată.

— Îmi pare rău. Nu mai pot suporta. Trebuie să mă aşez. Te rog, trebuie să stau jos.

O privi, învingîndu-şi furia. Obrajii ei erau palizi ca de mort, ochii sticloşi, respiraţia rapidă şi inegală. Dacă se prefăcea că îi era rău, atunci Hollywood ratase o mare stea.

Bombănind o înjurătură, o împinse spre canapea. Sybill se topi în perne.

Fiindu-i prea rău ca să se simtă stînjenită, închise ochii.

— Mapa mea. Pastilele mele sînt în mapă.

Phillip luă mapa moale, din piele, din spatele biroului, umblă în ea şi găsi sticluţa cu numele medicamentului.

— Imitrex? Se uită spre ea, peste sticlă. Sybill stătea cu capul pe spate, cu ochii închişi şi cu mîinile strînse pumn în poală, ca şi cum ar fi putut direcţiona durerea întra-colo, ca să o strivească.

— Pastile pentru migrene puternice.

— Da. Am din cînd în cînd. Trebuia să se concentreze, trebuia să se relaxeze, îşi porunci ea. Dar nimic din ceea ce făcea nu-i uşura durerea vicioasă.

— Ar fi trebuit să le iau cu mine. Dacă le aveam la mine, nu aş fi ajuns aici.

— Ţine. Phillip îi întinse o pastilă, cu apă din minibar.

— Mulţumesc. În graba ei, aproape că răsturnă apa. Durează puţin, dar este mai bine decît o injecţie. Închise din nou ochii şi se rugă ca acesta să o lase singură.

— Ai mîncat?

— Poftim? Nu. O să-mi treacă.

Arăta fragilă. Terifiant de fragilă. O parte din el îşi spuse că merita să sufere, fiind tentat să o lase acolo, în durerea ei. Dar ridică receptorul şi ceru room service-ul.

— Nu vreau nimic.

— Stai liniştită. Comandă supă şi ceai, apoi începu să umble prin cameră.

Cum a putut să se înşele atît de rău în privinţa ei? A citi oamenii repede şi întocmai, era unul din cele mai fine talente ale lui. El văzuse o femeie inteligentă, interesantă. O femeie rafinată, cu umor şi gust. Dar dincolo de suprafaţa strălucitoare era o mincinoasă, o escroacă şi o oportunistă.

Aproape că îi veni să rîdă. Tocmai descrisese puştiul pentru care muncise jumătate din viaţă ca să-l îngroape.

— În însemnările tale spui că nu l-ai mai văzut pe Seth de cînd avea patru ani. De ce ai apărut acum, aici?

— Am crezut că pot fi de ajutor.

— Cui?

Speranţa că durerea va începe să cedeze îi dădu puterea să deschidă ochii.

— Nu ştiu. M-am gîndit că i-aş putea ajuta pe el şi pe Gloria.

— Îl ajuţi pe unul, îl răneşti pe celălalt. Ţi-am citit însemnările, Sybill. Ai de gînd să încerci să mă convingi că îţi pasă de el? „Subiectul pare sănătos" Seth nu este un afurisit de subiect, este un copil.

— Este necesar să fii obiectiv.

— Este necesar să fii uman.

Era o săgeată suficient de ascuţită să-i străpungă inima, ca să o doară şi aceasta.

— Eu nu mă descurc prea bine cu emoţiile. Punctul meu forte sînt mai curînd tipurile de reacţie şi comportamentale, nu sentimentele. Am sperat să pot păstra o oarecare distanţă faţă de situaţie, ca să o analizez, să stabilesc ce este mai bine pentru toţi cei implicaţi. Dar nu m-am descurcat prea bine.

— De ce nu ai făcut nimic înainte? întrebă el. De ce nu ai făcut nimic ca să analizezi situaţia cînd Seth se afla la sora ta?

— Nu am ştiut unde erau. Sybill expiră apoi puternic şi scutură din cap. Nu era momentul pentru scuze şi oricum, bărbatul care o privea cu ochii aceia reci nu i le-ar fi acceptat.

— Niciodată nu am încercat cu adevărat să aflu. Îi trimiteam bani din cînd în cînd, dacă mă contacta şi îmi cerea. Relaţia mea cu Gloria era de obicei neproductivă şi neplăcută.

— Pentru Dumnezeu, Sybill, noi vorbim despre un băieţel, nu despre părerea ta legată de rivalitatea între surori.

— Mi-a fost teamă să nu mă ataşez, izbucni ea. Singura dată cînd am făcut asta, mi l-a luat. Era copilul ei, nu al meu. Nu puteam face nimic. Am rugat-o să mă lase să îi ajut, dar nu a vrut. L-a crescut

singură. Părinţii mei au dezmoştenit-o. Mama nici măcar nu vrea să recunoască faptul că are un nepot. Ştiu că Gloria are probleme, dar ştiu şi că este imposibil să-i fie uşor.

Phillip se uită la ea.

—Vorbeşti serios?

— Nu avea pe nimeni de care să se sprijine, începu Sybill, apoi închise din nou ochii, în timp ce se auzea un ciocănit la uşă.

— Îmi pare rău, dar nu cred că pot mînca.

— Ba da, poţi.

Phillip deschise uşa pentru chelnerul de la room service, îi arătă acestuia să pună tava pe măsuţa din faţa canapelei. Îl expedie repede, plătindu-l cu bani lichizi şi cu un bacşiş generos.

— Încearcă supa, îi porunci el, ai nevoie de ceva în organism, ca să nu ţi se facă greaţă de la medicamente. Nu uita că mama mea a fost doctor.

— Bine.

Începu să mănînce încet supa, spunîndu-şi că nu era decît încă un medicament.

— Mulţumesc. Sînt convinsă că nu eşti în dispoziţia de a fi amabil.

— Îmi este mai greu să dau în tine cînd eşti la pămînt. Mănîncă, Sybill şi după aceea o să facem cîteva runde.

Aceasta oftă. Durerea cumplită începea să se estompeze. Îşi spuse că o putea manevra, acum. La fel şi pe el.

— Sper că vei încerca măcar să îmi înţelegi punctul de vedere în chestiunea asta. Gloria m-a sunat acum cîteva săptămîni. Era disperată, terifiată. Mi-a spus că l-a pierdut pe Seth.

— L-a pierdut? Ah, asta mai e una. Phillip rîse scurt, sarcastic.

— La început m-am gîndit la răpire, dar am reuşit să-i smulg cîteva detalii. Mi-a explicat că l-a luat familia ta, că l-a luat de lîngă ea. Era aproape isterică, se temea că nu o să-l mai capete niciodată înapoi. Nu avea bani să-şi plătească un avocat. Se lupta de una singură cu o întreagă familie, cu un întreg sistem. I-am trimis bani pentru avocat şi i-am spus că o s-o ajut. Că trebuie să aştepte pînă cînd o voi contacta eu.

Cum începea să-şi revină, se întinse după o rondelă de pîine din coşul de lîngă supă şi o rupse.

— Am decis să vin şi să văd cu ochii mei care este situaţia. Ştiu că Gloria nu spune întotdeauna adevărul, că poate distorsiona lucrurile în favoarea ei. Dar rămîne faptul că Seth se află la familia ta şi nu la ea.

— Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta.

Sybill se zgîi la pîinea din mîna ei, întrebîndu-se dacă o să reuşească să o bage în gură şi să o mestece.

— Ştiu că îi asiguraţi un cămin aşa cum trebuie, dar ea este mama lui, Philip. Are dreptul să-şi păstreze copilul.

Phillip îi studie cu atenţie chipul, măsurîndu-i tonul vocii. Nu ştia dacă să fie furios sau deconcertat.

—Tu chiar crezi asta, da?

Culoarea începea să-i revină în obraji. Ochii i se limpeziseră şi îi susţinură acum privirea.

— Ce vrei să spui?

— Crezi că familia mea i l-a luat pe Seth, că am profitat de o biată mamă, singură şi amărîtă şi că i-am smuls copilul şi că ea îl vrea înapoi. Că ea chiar are un avocat care lucrează pentru custodia acestuia.

— Dar este la voi, sublinie Sybill.

— Asta este adevărat. Şi este exact acolo unde îi este locul şi unde o să rămînă. Dă-mi voie să-ţi spun cîteva fapte. L-a şantajat pe tata şi i l-a vîndut pe Seth.

— Ştiu că tu aşa crezi, dar ...

— Am spus *fapte*, Sybill. În urmă cu mai puţin de un an, Seth trăia într-un apartament împuţit din cartierul rău famat din Baltimore, iar sora ta mergea la produs.

— La produs?!

— Dumnezeule, de unde vii? Făcea trotuarul. Nu este vorba de o tîrfă cu o inimă de aur, nu este o mamă singură, disperată, la capătul puterilor, în stare să facă orice ca să supravieţuiască şi să-şi hrănească copilul. Ea îşi hrănea doar obiceiul.

Sybill scutură doar din cap, încet, din stînga în dreapta, în timp ce ce o parte din mintea ei accepta tot ce i se spunea.

— Nu poţi şti toate astea.

— Ba da, pot să ştiu. Pentru că am trăit cu Seth. Am stat de vorbă cu el, l-am ascultat.

Mîinile îi deveniră de gheaţă. Luă ceainicul ca să şi le încălzească şi turnă puţin în ceaşcă.

— Este doar un copil. Putea înţelege greşit.

— Precis. Pariez pe asta. Înţelegea doar greşit cînd ea îşi aducea clienţii acasă, cînd înţepenea atît de rău că se prăbuşea pe podea şi el se întreba dacă nu cumva murise. Înţelegea doar greşit cînd îl snopea în bătaie, cînd se droga.

— Îl bătea... Ceaşca zornăi pe farfurioară. Îl bătea?

— Îl snopea în bătaie. Nu era vorba de o corecţie controversată dar totuşi civilizată, Dr. Griffin. Pumni, curele, dosul palmei. Ai primit vreodată un pumn în faţă? Phillip ridică unul, spre ea. Imaginează-ţi. Proporţional, acesta ar fi cam la fel, comparînd pumnul unei femei adulte cu faţa unui băieţel de, să zicem,

cinci, şase ani. Pune alcool şi droguri în pumn şi acesta devine mai rapid şi mai puternic. Eu am trecut prin asta.

Îşi întoarse pumnul, studiindu-l .

— Mama mea prefera heroina. Dacă îi scăpa o doză, învăţai să nu-i stai în cale. Eu ştiu exact ce înseamnă să încasezi pumni de la o femeie vicioasă, drogată.

Privirea lui Phillip fulgeră spre privirea acesteia.

— Sora ta nu va mai avea niciodată ocazia să-i folosească asupra lui Seth.

— Eu ...Are nevoie de terapie. Eu niciodată nu am ... Era bine cînd l-am văzut. Dacă aş fi ştiut că îl maltratează ...

— Nu am terminat. Este un copil al naibii de frumos, nu? Unii dintre clienţii Gloriei credeau şi ei aşa.

Culoarea care începuse să-i revină în obraji dispăru din nou.

— Nu. Scuturînd din cap, se îndepărtă de el şi se ridică în picioare, clătinîndu-se. Nu, nu cred asta. Este hidos. Este imposibil.

— Ea nu a făcut nimic ca să împiedice asta. Phillip ignoră acum obrajii palizi şi fragilitatea şi insistă. Cu duritate.

— Nu a făcut absolut nimic ca să-l protejeze. Seth era de unul singur. Se lupta cu ei sau se ascundea.

Mai curînd sau mai tîrziu tot apărea unul de care nu putea scăpa sau să se ascundă.

— Nu este posibil. Nu putea face asta.

— Putea — mai ales dacă asta îi aducea cîţiva dolari în plus. I-au trebuit lui Seth luni de zile alături de noi pînă cînd să suporte să fie atins chiar şi întîmplător. Mai are şi acum coşmaruri. Iar dacă pronunţi numele mamei lui, ţi se face rău să-i vezi groaza din ochi. Asta este situaţia, Dr. Griffin.

— Dumnezeule. Cum crezi că pot accepta toate astea? Să cred că este în stare de aşa ceva? Îşi apăsă inima cu mîna. Am crescut cu ea. Pe tine te cunosc de nici o săptămînă şi te aştepţi să accept povestea aceasta de groază, ticăloşia asta, de fapt?

— Eu presupun că o crezi, spuse el după o clipă. Eu cred, dincolo de toate, că eşti destul de inteligentă şi să zicem, ai suficient spirit de observaţie ca să ştii adevărul.

Era îngrozită.

— Dacă acesta este adevărul, de ce nu au făcut nimic autorităţile? De ce nu a fost ajutat?

— Sybill, chiar ai trăit aşa de mult pe platoul tău moale, ca într-adevăr să nu ai habar de ce înseamnă viaţa în stradă? Oare cîţi alţii ca Seth se află acolo? Sistemul funcţionează însă doar pentru cei cîţiva norocoşi. Pentru mine nu a funcţionat. Ray şi Stella

Quinn au funcţionat pentru mine. Şi exact cu mai puţin de un an în urmă, tatăl meu a plătit prima rată pentru un băiat de zece ani. L-a adus pe Seth acasă, i-a oferit o viaţă, una decentă.

—A spus — a spus că i l-au luat pe Seth.

— Da, i l-a luat. Zece mii prima dată, plus două alte plăţi cam tot pe acolo.Apoi, în martie trecut i-a scris o scrisoare cerîndu-i o sumă globală. O sută cincizeci de mii, bani lichizi şi se retrăgea definitiv.

— O sută cinci... Se întrerpuse uluită, străduindu-se să se concentreze asupra datelor verificabile.

—A scris o scrisoare?

— Am citit-o. Era în maşină cînd a avut tata accidentul. Se întorcea de la Baltimore. Îşi lichidase aproape toate conturile din bancă. Presupun că la ora asta a curăţat deja cea mai mare parte din ei. Acum cîteva luni ne-a scris cerîndu-ne alţi bani.

Sybill se întoarse, se duse repede spre uşile dinspre terasă şi le deschise larg. Nevoia de aer era urgentă şi îl înghiţi ca pe apă.

— Se presupune că eu trebuie să accept că Gloria a făcut toate astea şi că motivaţia ei primordială au fost banii?

— I-ai trimis bani pentru avocat. Cum îl cheamă? De ce avocatul nostru nu a fost contactat de acesta?

Sybill închise ochii, strîngîndu-i tare. Nu îi folosea la nimic dacă se simţea trădată, îşi reaminti ea.

—A eludat întrebarea, cînd i-am pus-o. Evident, nu are nici un avocat şi mă îndoiesc să fi intenţionat vreodată să consulte unul.

— Mă rog, eşti înceată — sarcasmul răsuna clar, dar chiar te-ai prins.

— Am vrut să o cred. Noi nu am fost niciodată apropiate, încă de mici şi asta trebuie să fi fost la fel de mult greşeala mea, cît şi a ei. Am sperat că îi pot ajuta, pe ea şi pe Seth. Am crezut că aceasta era calea.

— Deci te-a manevrat.

— M-am simţit responsabilă. Mama este atît de distanţată de totul. Este furioasă că am venit aici. A refuzat să mai ştie ceva de Gloria, de la optsprezece ani. Gloria pretinsese că a fost molestată de consilierul liceului. Întotdeauna pretindea că a fost molestată. S-au certat cumplit, iar a doua zi Gloria a plecat. A luat o parte din bijuteriile mamei, colecţia de monede a tatălui meu, ceva bani. Aproape cinci ani nu am mai auzit nimic de ea. Aceşti cinci ani au fost o uşurare.

M-a urît, spuse Sybill încet şi continuă să privească afară, la luminile de pe apă. Întotdeauna, de cînd îmi amintesc eu. Nu conta ce făceam eu,

dacă îi ţineam piept sau dacă mă dădeam înapoi ca să o las să-şi urmeze drumul. Mă detesta. Era mai uşor pentru mine să păstrez distanţa. Eu nu am urît-o, eu pur şi simplu nu simţeam nimic. Iar acum, cînd dau la o parte orice altceva, este exact la fel. Nu pot simţi nimic pentru ea. Trebuie să fie o lipsă, şopti Sybill. Poate că este ceva genetic.

Se întoarse din nou, zîmbind vag.

— Poate că într-o zi ar putea reprezenta un studiu interesant.

— Niciodată nu ai avut nici o idee cu ce se ocupa ea, nu?

— Nu. Bravo, pentru renumitul meu spirit de observaţie. Îmi pare rău, Phillip. Îmi pare atît de rău pentru ce am făcut şi pentru ce nu am făcut. Îţi jur că nu am venit aici ca să-i fac vreun rău lui Seth. Şi îţi dau cuvîntul că voi face orice ca să-l ajut. Dacă aş putea merge mîine dimineaţă la Asistenţa Socială, să vorbesc cu Anna, cu familia ta. Dacă îmi permiteţi, aş vrea să stau de vorbă cu Seth, să încerc să-i explic.

— Nu îl luăm cu noi la biroul Annei. Nu îi vom permite Gloriei să fie în preajma lui.

— Ea nu o să fie acolo.

Lui Phillip îi scăpărară ochii.

— Ce-ai spus?

— Nu ştiu unde este.

Îşi desfăcu mîinile, învinsă.

— Ţi-am promis că o s-o aduc acolo. Am vrut asta.

— Ai lăsat-o pur şi simplu să plece? La naiba.

— Nu ... nu intenţionat. Se prăbuşi din nou pe sofa.

— Am mers cu ea la restaurant, vroiam să-i ofer o masă, să stau de vorbă cu ea. Era agitată şi a băut prea mult. Mă agasa. I-am spus că vom lămuri totul, că mîine dimineaţă vom avea o întîlnire. I-am dat un ultimatum. Ar fi trebuit să ştiu mai bine. Ei nu i-a plăcut ideea, dar nu mi-am dat seama ce ce avea de gînd să facă.

— Ce fel de ultimatum?

— Că va fi consiliată, că va intra într-un program de recuperare. Că va trebui să acepte ajutor, că va trebui să se îndrepte înainte de a încerca să obţină custodia lui Seth. S-a dus la toaletă dar cum nu se mai întorcea, m-am dus după ea.

Îşi ridică mîinile şi le lăsă din nou să cadă.

— Mi-am găsit acolo portofelul. Mi-l furase din geantă, cu siguranţă. Mi-a lăsat cărţile de credit, adăugă ea cu un zîmbet ironic. Ştia că le voi anula imediat. Nu a luat decît banii. Nu este prima oară că mă fură, dar întotdeauna mă ia prin surprindere. Sybill oftă şi se scuturâ.

— Am bîntuit cu maşina aproape două ore, sperînd să o găsesc. Dar nu am găsit-o şi nu ştiu unde poate fi. Nu ştiu ce intenţionează să facă.

—Te-a îmbrobodit destul de bine, nu?

— Eu sînt adultă. Pot avea grijă de mine şi sînt responsabilă pentru mine. Dar Seth... dacă măcar o parte din ce mi-ai spus este adevărat... o să mă urască. Înţeleg asta şi o să trebuiască să accept. Dar aş vrea totuşi să am ocazia să stau de vorbă cu el.

— Asta va depinde de el.

— Destul de corect. Trebuie să văd dosarele, hîrtiile, continuă ea frîngîndu-şi degetele. Îmi dau seama că îmi poţi cere un ordin judecătoresc pentru asta, dar aş prefera să evit aşa ceva. Aş procesa totul mai bine dacă aş vedea scris negru pe alb.

— Nu este atît de simplu ca negru pe alb, cînd ai de a face cu vieţile şi sentimentele oamenilor.

— Poate că nu. Dar am nevoie de fapte, de documente, de rapoarte. Odată ce le voi avea, dacă mă voi convinge că este în interesul lui Seth să rămînă în familia ta, prin tutelă sau adopţie, voi face totul ca să vă ajut în acest sens.

Îşi spuse că era momentul să insiste. Să insiste, ca să-l determine să-i mai acorde o şansă. Doar încă o şansă.

— Sînt psiholog şi sînt sora de sînge. Cred că opinia mea va cîntări la proces.

O studie cu obiectivitate. Detalii, îşi spuse el. În fond, el era un om care se ocupa de detalii. Cele despre care vorbea ea vor regla de fapt lucrurile, aşa cum îşi dorea el să fie reglate.

— Cred că da şi voi discuta cu familia. Dar nu cred că ai înţeles, Sybill. Ea nu se va lupta pentru Seth. Niciodată nu a avut de gînd să facă asta. Ea nu încearcă decît să se folosească de el ca să obţină mai mulţi bani. Dar nici asta nu va obţine, nici o centimă.

— Înseamnă că sînt inutilă.

— Poate. Încă nu am stabilit. Se ridică, zăngănind monezile din buzunar în timp ce păşea. Cum te simţi?

— Mai bine. Bine. Mulţumesc. Îmi pare rău că am căzut aşa, dar migrena a fost una totală.

— Le ai des?

— De cîteva ori pe an. De obicei reuşesc să-mi iau medicamntele imediat, aşa că nu sînt atît de cumplite. Dar cînd am plecat în seara asta, eram prea distrată.

— Da, să-ţi scoţi pe cauţiune sora din puşcărie, este o distracţie. Se uită din nou la ea, cu oarecare curiozitate.

— Cît te-a costat scoaterea ei?

— Cauţiunea a fost stabilită la cinci mii.

— Ei bine, aş zice că îţi poţi lua adio de la ei.

— Mai mult ca sigur. Dar nu banii sînt importanţi.

— Dar ce anume?. Se opri, întorcîndu-se spre ea. Arăta epuizată şi în continuare deconcertant de fragilă. Un avantaj neloial era totuşi un avantaj, decise el şi insistă.

— Ce este important pentru tine, Sybill?

— Să termin ce am început. Poate că nu aveţi nevoie de ajutorul meu, dar nu intenţionez să mă retrag pînă cînd nu o să fac tot ce pot.

— Dacă Seth nu o să vrea să te vadă sau să vobească cu tine, nu o s-o facă. Asta este. A trecut prin destule.

Sybill îşi îndreptă umerii, înainte ca aceştia să se prăbuşească.

— Indiferent dacă o să vrea sau nu să mă vadă sau să stea de vorbă cu mine, intenţionez să rămîn aici pînă cînd se va rezolva problema, în mod legal. Nu mă poţi obliga să plec, Phillip. Îmi poţi face dificilă şederea aici, neplăcută, dar nu mă poţi obliga să plec pînă cînd nu voi fi mulţumită.

— Da, îţi pot face zile grele. Ţi-aş putea face şederea aici al naibii de imposibilă. Şi chiar mă gîndesc la asta. Se aplecă spre ea, ignorîndu-i tresărirea instinctivă şi-i apucă ferm bărbia.

—Te-ai fi culcat cu mine?

—Avînd în vedere circumstanţele, consider că este un lucru deja stabilit.

— Nu, pentru mine nu este. Răspunde la întrebare.

Sybill îi susţinu privirea. Asta era o chestiune de mîndrie, deşi simţea că nu îi mai rămăsese cine ştie ce nici din mîndrie şi nici din demnitate.

— Da. Cînd ochii lui scînteiară, îşi eliberă bărbia.

— Dar nu din cauza lui Seth sau a Gloriei. M-aş fi culcat cu tine pentru că te doream. Pentru că eram atrasă de tine şi cînd eram în preajma ta, indiferent cît de puţin, priorităţile mi se estompau.

— Ţi se estompau priorităţile. Se întoarse înapoi pe călcîie, vîrîndu-şi mîinile în buzunare.

— Iisuse, tu eşti un caz. De ce găsesc intrigantă această atitudine trufaşă?

— Atitudinea mea nu este trufaşă. Mi-ai pus o întrebare şi ţi-am răspuns cinstit. Şi notează, am vorbit la timpul trecut.

— Acum am altceva la care trebuie să mă gîndesc. Dacă vreau să schimb asta la timpul prezent. Nu spune că este deja un lucru stabilit, Sybill, o avertiză el cînd aceasta deschise gura. Trebuie să o iau ca pe o provocare. Dacă am sfîrşi în noaptea asta în pat, nici unul dintre noi nu s-ar mai plăcea mîine dimineaţă.

— În clipa asta nu îmi placi foarte mult.

— Aici simţim la fel, scumpo. Phillip îşi zornăi din nou mărunţişul şi ridică din umeri.

— O să avem întîlnirea mîine dimineaţă la biroul Annei. Din partea mea, poţi citi toate hîrtiile, inclusiv

scrisorile de şantaj ale surorii tale. În ce-l priveşte pe Seth, nu-ţi promit nimic. Iar dacă o să încerci să te apropii de mine şi de familia mea ca să ajungi la el, o să-ţi pară rău.

— Nu mă ameninţa.

— Nu te ameninţ. Îţi expun situaţia. Familiei tale îi plac ameninţările. Zîmbi tăios, periculos şi fără urmă de umor. Familia Quinn face promisiuni pe care le respectă.

— Eu nu sînt Gloria.

— Nu, dar tot mai trebuie încă să vedem cine eşti. La ora nouă, adăugă el. Ah, şi, Dr. Griffin, poate că o să vrei să te mai uiţi peste însemnările tale. Iar cînd o să faci asta, poate că ar fi interesant, psihologic vorbind, să te întrebi de ce consideri mult mai răsplătitor să observi decît să participi. Culcă-te acum, îi sugeră în timp ce se îndrepta spre uşă, mîine o să vrei să fii vigilentă.

— Phillip. Lăsîndu-se pradă impulsului, se ridică şi îl aşteptă să se întoarcă spre ea, cu uşa deschisă, în spate.

— Nu a fost un noroc pentru noi că circumstanţele s-au schimbat înainte de a fi făcut greşeala de a face sex?

Phillip îşi înclină capul, impresionat şi amuzat totodată că aceasta a avut curajul unei lovituri de despărţire atît de periculoasă.

— Draga mea, îmi număr binecuvîntările.

Şi închise uşa cu o lovitură surdă.

UNSPREZECE

Trebuia să i se spună lui Seth. Nu exista decît o cale de a o face, iar aceasta era cea directă, ca într-o familie. Ethan şi Grace îl vor aduce acasă de îndată ce va veni bona la Aubrey.

— Nu trebuia să o pierdem din vedere. Cam se plimba prin bucătărie, cu mîinile vîrîte în buzunare, cu ochii lui cenuşii, duri ca silexul.

— Dumnezeu ştie unde s-o fi dus şi în loc de răspunsuri, în loc s-o punem cu botul pe labe, ia-o de unde nu-i.

— Asta nu este chiar adevărat. Anna făcea cafeaua pe care, chiar dacă nu ajuta la calmarea nervilor, toată lumea o dorea. O să am la dosar raportul poliţiei. Iar voi nu puteaţi să o smulgeţi din secţia de poliţie, Cameron şi să o forţaţi să discute cu voi.

— Ar fi fost al naibii de mult mai satisfăcător decît să ne uităm la ea cum se cară.

— Pe moment, poate. Dar rămîne în interesul lui Seth şi al nostru să ne ocupăm de totul într-o manieră oficială, ca la carte.

— Ce crezi tu că o să simtă Seth? Cam se întoarse în loc în faţa soţiei şi a fratelui său.

— Credeţi că o să creadă că este în interesul lui că am avut-o pe Gloria dar nu am făcut nimic?

— Aţi făcut ceva. Pentru că îi înţelegea frustrarea, Anna îşi păstră calmul vocii. Aţi convenit să vă întîlniţi cu ea la mine la birou. Dacă nu îşi ţine promisiunea, acest lucru va fi un argument în plus împotriva ei.

— Nu o să fie mîine la nici o Asistenţă Socială, interveni Phillip, dar o să fie Sybill.

— Iar noi va trebui să avem încredere în ea? Tot ce a făcut pînă acum e numai minciună, izbucni Cam.

—Tu nu te-ai văzut cu ea în seara asta. Eu, da, spuse Phillip calm.

— Da şi ştim cu ce parte a anatomiei tale o priveşti.

— Încetaţi. Anna se repezi între ei, în timp ce două perechi de pumni se strîngeau, două perechi de ochi revărsau scîntei.

— Doar n-o să vă bateţi ca proştii, în casa asta. Puse o mînă pe pieptul lui Cam, apoi una pe al lui Phillip, găsindu-i pe amîndoi de neclintit. Nu o să-i ajute nimănui dacă vă sfîşiaţi între voi. Noi avem

nevoie de un front unit. Seth are nevoie de el, adăugă ea împingîndu-i şi mai tare, în timp ce auzea deschizîndu-se uşa de la intrare.

— Şi acum staţi jos, amîndoi. Staţi jos! Spuse cuvintele şuierat, imaginea acelor pumni gata pregătiţi, rotindu-se deasupra capului ei, adăugînd urgenţă şi autoritate vocii ei.

Cu privirile încă încinse şi înlănţuite, cei doi bărbaţi scoaseră scaunele şi se aşezară. Anna avu timp pentru o răsuflare de uşurare înainte ca Seth să intre urmat de cei doi cîini, cu cozile agitîndu-se vesel.

— Ei, ce se întîmplă? Zîmbetul vesel îi dispăru pe loc. O viaţă petrecută cu stările atît de sălbatic schimbătoare ale Gloriei, îl învăţase să cîntărească atmosfera. Aerul din bucătărie clocotea de tensiune şi temperament

Se dădu un pas înapoi, apoi îngheţă cînd Ethan se apropie de el pe la spate şi îi puse o mînă pe umăr.

— Cafeaua miroase bine, spuse acesta blînd iar mîna de pe umărul lui Seth rămase pe loc, în parte constrîngere, în parte, sprijin.

— Aduc eu ceştile. Grace trecu repede pe lîngă ei, spre bufet. Ştia că se descurca mai bine dacă avea mîinile ocupate.

— Seth, vrei o cola?

— Ce s-a întîmlat? Îşi simţea buzele rigide şi mîinile reci.

— O să dureze ceva ca să-ţi explicăm. Anna se apropie de el, luîndu-i obrajii în mîini. Dar, îşi spuse ea, primul lucru care trebuia făcut era acela de a-i îndepărta spaima din priviri.

— Dar nu ai de ce să fii îngrijorat.

—A mai cerut bani? A venit aici? I-au dat drumul din puşcărie?

— Nu. Vino şi stai jos. O să-ţi explicăm totul. Anna scutură capul spre Cam înainte ca acesta să apuce să spună ceva şi îşi încrucişă privirile cu Phillip, în timp ce-l conducea pe Seth spre masă. Decise că acesta avea mai multe informaţii de ultimă oră. Era cel mai bine ca el să-i spună.

De unde naiba să înceapă? Phillip îşi trecu o mînă prin păr.

— Seth, tu ştii ceva despre familia mamei tale?

— Nu. Obişnuia să-mi spună multe lucruri. Odată îmi spunea cît de bogaţi erau părinţii ei, că se căldau de-a dreptul în bani, dar că aceştia au murit şi că un avocat şmecher a furat toţi banii. Altă dată îmi spunea că era orfană şi că fugise de la părinţii adoptivi pentru că tatăl încercase să o violeze. Sau cum mama ei fusese un star de cinema care o dăduse spre adopţie

ca să nu-şi rateze cariera. Întotdeauna spunea altceva.

În timp ce vorbea, privirea îi rătăcea de jur împrejur, încercînd să citească feţele.

— Pe cine interesează? întrebă el, ignorînd sucul pe care i-l puse Grace în faţă. Oricum, cui naiba îi pasă? Nu mai există nimeni altcineva, pentru că altfel l-ar fi tapat de bani.

— Există cineva pe care, se pare, l-a tapat într-adevăr de bani, din cînd în cînd. Phillip vorbea încet şi calm, aşa cum face cineva care încearcă să liniştească un căţeluş speriat.

— Am aflat astăzi că are părinţi şi o soră.

— Nu trebuie să plec la ei. Alarma îi sună în cap, în timp ce se ridica de pe scaun. Nu îi cunosc. Nu trebuie să mă duc la ei.

— Nu, nu trebuie. Dar trebuie să ştii de existenţa lor, spuse Phillip apucîndu-l de braţ.

— Nu vreau. Privirea îi alergă spre Cam, pledînd. Nu vreau să-i cunosc. Aţi spus că pot să rămîn aici. Aţi spus că nimic nu o să schimbe asta.

Lui Cam îi era rău să vadă atîta disperare, dar îi făcu semn spre scaun.

— Rămîi aici. Nimic nu o să schimbe asta. Stai jos. Niciodată nu rezolvi ceva, fugind.

— Uită-te în jurul tău, Seth. Ai aici cinci oameni care sînt alături de tine. Vocea lui Ethan era blîndă, vocea raţiunii.

Vroia să creadă asta. Nu ştia cum să le explice că îi era mult mai uşor să creadă în minciuni şi în ameninţări decît în promisiuni.

— Ce aveţi de gînd să faceţi? Cum m-au găsit?

— Gloria şi-a sunat sora în urmă cu cîteva săptămîni, începu Phillip, cînd Seth se aşeză la loc. O mai ţii minte pe sora ei?

— Nu-mi amintesc de nimeni, bombăni Seth şi îşi încovoie umerii.

— Ei bine, se pare că i-a vîndut o poveste acestei surori, spunîndu-i că te-am furat de la ea.

— Rahat.

— Seth. Anna îl sfredeli cu o privire care-l făcu să se chircească.

— I-a stors surorii bani pentru avocat, continuă Phillip. I-a spus că era falită şi disperată, că noi o ameninţam. Avea nevoie de bani ca să te ia înapoi.

Seth îşi şterse gura cu dosul palmei.

— Şi a crezut asta? Înseamnă că este idioată.

— Posibil. Sau poate că este credulă. Indiferent cum este, sora nu a cumpărat tot pachetul. A vrut să verifice singură. Aşa că a venit la St. Chris.

Seth ridică brusc capul.

— Este aici? Este aici? Nu vreau să vorbesc cu ea.

— Ai vorbit deja. Sybill este sora Gloriei.

Ochii de un albastru închis ai lui Seth se măriră şi roşeaţa mîniei i se duse din obraji.

— Nu poate fi ea. Ea este doctor. Scrie cărţi.

— Şi totuşi, este. Cînd Cam, Ethan şi cu mine ne-am dus la Hampton, am văzut-o.

— Aţi văzut-o — Aţi văzut-o pe Gloria?

— Da, am văzut-o. Opreşte-te. Phillip îşi puse o mînă pe mîna ţeapănă a lui Seth. Era şi Sybill acolo. Îi plătea cauţiunea. Aşa că totul a ieşit la iveală.

— Este o mincinoasă. Seth începu să se piţigăie. Ca şi Gloria. Este o mincinoasă afurisită.

— Lasă-mă să termin. Am convenit să ne întîlnim cu amîndouă mîine dimineaţă, la biroul Annei. Trebuie să aceptăm faptele, Seth, adăugă el cînd băiatul îşi smulse mîna, eliberînd-o. Este singura cale de a rezolva pentru totdeauna problema asta.

— Eu nu mă duc.

— Asta decizi tu singur. Noi nu credem că Gloria o să vină. M-am văzut cu Sybill cu puţin timp în urmă. Gloria a şters-o sub nasul ei.

—A plecat. Uşurarea şi speranţa se luptau să-i înfrîngă spaima. A plecat din nou?

— Aşa se pare. I-a furat lui Sybill banii din portmoneu şi a şters-o. Phillip se uită la Ethan, apreciind reacţia fratelui său faţă de ultimele noutăţi drept resemnare plină de mînie.

— O să vină Sybill mîine dimineaţa, la Anna la birou. Eu cred că ar fi mai bine dacă ai veni şi tu cu noi, să vorbeşti cu ea, acolo.

— Nu am nimic să-i spun. Nu o cunosc. Nu-mi pasă de ea. Poate foarte bine să se care şi să mă lase în pace.

— Nu-ţi poate face niciun rău, Seth.

— O urăsc. Probabil că este ca şi Gloria şi pretinde doar că este altfel.

Phillip se gîndi la oboseala, la vinovăţia, la nefericirea pe care le văzuse în ochii lui Sybill, dar spuse:

— Asta tot tu trebuie să decizi. Dar ca să faci asta, trebuie să o vezi şi să asculţi ce are să-ţi spună. Zicea că nu te-a văzut decît o singură dată. Gloria s-a dus la New York şi aţi stat o vreme acasă la Sybill. Aveai cam patru ani.

— Nu-mi amintesc. Chipul i se împietri de încăpăţînare. Am locuit în multe locuri.

— Seth, ştiu că nu pare cinstit. Grace se întinse ca să strîngă încurajator mîinile strînse pumn, pe masă.

'Dar s-ar putea ca mătuşa ta să-ţi fie de ajutor. Vom fi cu toţii acolo, cu tine.

Cam văzu refuzul din ochii lui Seth şi se aplecă în faţă.

— Familia Quinn nu se dă în lături de la o luptă. Se opri, aşteptînd ca privirea lui Seth să se întoarcă spre el. Pînă cînd nu o cîştigă.

Mîndria şi teama de a nu se ridica la înălţimea numelui dat lui de aceştia, îi încordară umerii.

— O să merg, dar nimic din ce-o să spună ea nu o să însemne mare scofală pentru mine. Cu ochii înfierbîntaţi şi gînditori, se întoarse spre Phillip.

— Ai făcut sex cu ea?

— Seth! Vocea Annei era aprigă ca o palmă, dar Phillip ridică doar mîna.

Poate că prima lui pornire ar fi fost să-i spună băiatului că nu era treaba lui. Doar că el avea abilitatea să gîndească dincolo de prima pornire şi să studieze ansamblul.

— Nu, nu am făcut sex.

Seth ridică ridică rigid din umeri.

— Da, asta e ceva.

—Tu eşti pe primul loc. Phillip văzu scînteirea de surpriză din ochii lui Seth, la această afirmaţie. Am

promis că vei fi şi vei fi. Nimic şi nimeni nu va schimba asta.

Dincolo de emoţia caldă, Seth simţea o urmă unsuroasă de ruşine.

— Îmi pare rău, spuse el încet, uitîndu-se în jos la mîinile lui.

— În regulă. Phillip sorbi din cafeaua care se răcise în ceaşcă. Mîine dimineaţă vom asculta ce are să ne spună, apoi va asculta ea ce avem noi de spus. Ce ai tu de spus. De acolo vom începe.

Sybill nu ştia ce avea să spună. Îi era rău. Urmele mahmurelii după migrenă îi întunecau creierul iar nervii îi erau întinşi, gata să-i pleznească, la perspectiva întîlnirii cu familia Quinn. Şi cu Seth.

Precis că o urau. Se îndoia serios că aceştia puteau avea pentru ea mai multă înţelegere decît simţea ea însăşi. Dacă era adevărat ce-i spusese Phillip — drogurile, bătăile, bărbaţii — atunci se făcea vinovată de faptul că îşi lăsase propriul nepot în iad.

Nimic din ce i-ar fi putut spune aceştia nu putea fi mai rău decît ce-şi spusese singură, de-a lungul nopţii fără somn şi fără de sfîrşit. Dar în timp ce intra în micuţa parcare aferentă Asistenţei Sociale, îi era rău, anticipînd ce avea să urmeze.

O să fie cumplit, îşi spuse ea întorcînd oglinda retrovizoare ca să se rujeze cu grijă. Cuvinte grele, priviri reci — iar ea era atît de jalnic de vulnerabilă la amîndouă.

Dar îşi spuse că le va putea face faţă. Îşi va putea păstra calmul aparent, indiferent ce se va petrece în sinea ei. Învăţase de-a lungul anilor acest mod de autoapărare. Să rămînă distantă şi detaşată, să supravieţuiască.

Va supravieţui situaţiei. Iar dacă va putea într-un fel să-i uşureze lui Seth gîndurile, indiferent de rănile pe care le va suferi ea, o va merita.

Ieşi din maşină, o femeie rece şi stăpînă pe ea, într-un costum din mătase simplu şi elegant, de culoarea dimineţii. Îşi ridicase părul într-un nod lejer, iar machiajul era subtil şi ireproşabil.

Stomacul i se zvîrcolea şi îi ardea.

Intră în hol. Sala de aşteptare era deja plină de oameni. Un bebeluş plîngea întruna, în braţele unei femei ai cărei ochi erau sticloşi de oboseală. Un bărbat într-o cămaşă flanelată şi jeanşi stătea cu faţa posomorîtă şi mîinile făcute pumni, între genunchi. Într-un colţ se mai aflau alte două femei. Mamă şi fiică, decise Sybill. Cea mai tînără stătea cu capul

ghemuit pe umărul celeilalte şi plîngea încetişor, cu ochii înnegriţi de lovituri de pumn.

Sybill se întoarse.

— Dr. Griffin, îi spuse ea recepţionerei. Am o întîlnire cu Anna Spinneli.

— Da, vă aşteaptă. A doua uşă la stînga, pe culoar.

— Mulţumesc. Sybill îşi strînse mîna în jurul curelei genţii şi o porni repede spre biroul Annei.

Cînd ajunse la uşă, inima îi căzu în stomac. Erau acolo cu toţii, aşteptînd-o. Anna stătea în spatele biroului, arătînd profesional într-un taior albastru marin, cu părul ridicat, prins în agrafe. Se uita într-un dosar deschis.

Grace stătea cu mîna înghiţită de mîna lui Ethan. Cam stătea în picioare, în dreptul ferestrei înguste, încruntîndu-se, în timp ce Phillip stătea jos, răsfoind o revistă.

Seth stătea între ei, privind în podea, cu ochii acoperiţi de gene, cu gura strînsă, cu umerii gîrboviţi.

Sybill îşi adună curajul şi începu să vorbească. Dar ochii lui Phillip se ridicară brusc, găsindu-i pe ai ei. O singură lungă privire o preveni că acesta nu se îmblînzise peste noapte. Îşi ignoră pulsul tremurat şi îşi înclină capul, în semn de salut.

— Eşti punctuală, dr. Griffin, spuse acesta şi brusc toţi ochii se îndreptară spre ea.

Se simţi dintr-o dată ca sfredelită şi ţintuită, dar făcu şi ultimul pas peste prag, în ceea ce înţelegea perfect că se afla pe terenul familiei Quinn.

— Vă mulţumesc că m-aţi primit.

— Ah, suntem nerăbdători. Vocea lui Cam era periculos de blîndă, în timp ce mîna acestuia, observă ea, se aşeză pe umărul lui Seth, posesiv şi protector în acelaşi timp.

— Ethan, vrei să închizi uşa? Anna îşi împreună mîinile pe dosarul deschis.

—Te rog, ia loc, Dr. Griffin.

Aici nu erau Sybill şi Anna. Dispăruse orice legătură prietenească între femei, legată în bucătării plăcute şi printre oale aburinde.

Acceptînd situaţia, Sybill se aşeză pe locul liber din faţa biroului Annei. Îşi puse geanta în poală, strîngînd-o cu degete fără oase şi îşi puse picior peste picior, încet, cu degajare.

— Înainte de a începe, aş vrea să spun ceva. Inspiră încet, în timp ce Anna dădu din cap, a acceptare. Sybill se întoarse şi privi direct spre Seth. Acesta rămase cu ochii în podea.

— Nu am venit aici ca să-ţi fac rău, Seth, sau să te fac nefericit. Regret că, se pare, le-am făcut pe amîndouă. Dacă ceea ce vrei, ceea ce ai nevoie tu este să trăieşti în familia Quinn, atunci o să vreau să te ajut ca să rămîi cu ei.

Seth îşi ridică acum capul, uitîndu-se la ea cu o privire uluitor de matură şi de dură.

— Nu am nevoie de ajutorul tău.

— Dar s-ar putea să ai, spuse ea în şoaptă, apoi se întoarse înapoi spre Anna. Sybill văzu că aceasta se gîndea şi spera în mintea ei deschisă.

— Nu ştiu unde este Gloria. Îmi pare rău. Mi-am dat cuvîntul că o voi aduce aici, în dimineaţa aceasta. A trecut foarte multă vreme de cînd nu am mai văzut-o şi nu am ... nu mi-am dat seama cît de mult s-a... cît de instabilă este.

— Instabilă. Sări Cam la acest cuvînt. Frumos spus.

—Te-a contactat, începu Anna, aruncîndu-i soţului ei o privire de avertizare.

— Da, în urmă cu cîteva săptămîni. Era foarte nefericită, spunea că Seth i-a fost furat şi că avea nevoie de bani pentru avocatul care se va lupta pentru custodie. Plîngea, era aproape isterică. M-a implorat să o ajut. I-am smuls cîte informaţii am reuşit.

Cine anume îl deţinea pe Seth şi unde anume trăia acesta. I-am trimis cinci mii de dolari.

Sybill îşi ridică mîinile.

— Abia ieri, cînd am stat de vorbă cu ea, mi-am dat seama că nu exista nici un avocat. Gloria a fost întotdeauna o actriţă deşteaptă. Uitasem acest lucru, sau am preferat să-l uit.

— Erai conştientă că avea probleme cu drogurile?

— Nu — din nou, nu pînă ieri. Cînd am văzut-o şi cînd am vorbit cu ea, mi-a devenit clar că în momentul acesta nu este capabilă să aibă responsabilitatea unui copil.

— Ea nu-şi doreşte responsabilitatea unui copil, comentă Phillip.

— Aşa mi-ai spus, îi răspunse Sybill rece. Mi-ai spus că vrea bani. Sînt conştientă că banii sînt importanţi pentru Gloria. Sînt deasemenea conştientă că nu este stabilă psihic. Dar îmi este greu să cred, fără dovezi, că a făcut tot ce aţi afirmat voi.

—Vrei dovezi? Cam păşi în faţă, iar valurile furiei erau aproape vizibile în jurul lui. Le ai, scumpo. Arată-i scrisoarea, Anna.

— Cam, stai jos. Porunca Annei era fermă. Aceasta se întoarse din nou spre Sybill.

— Crezi că poţi recunoaşte scrisul surorii tale?

— Nu ştiu. Presupun că da.

— Am o copie a scrisorii găsite în maşina lui Raymond Quinn cînd a murit acesta şi o copie a unei scrisori trimise nouă, recent.

Le scoase din dosar şi i le întinse lui Sybill, peste masă.

Cuvinte şi propoziţii ţopăiau spre ea, arzîndu-i în minte.

Quinn, am obosit să ne tot jucăm cu mărunţiş. Dacă vrei atît de mult copilul, atunci este momentul să plăteşti pentru el. ... O sută cincizeci de mii este un tîrg destul de bun pentru un băiat frumos ca Seth.

Ah, Doamne, atît putea gîndi Sybill. Doamne, Dumnezeule.

Scrisoarea către fraţii Quinn, după moartea lui Ray, nu suna nici ea mai bine.

Ray şi cu mine am avut o înţelegere.

Dacă sînteţi decişi să-l păstraţi... o să am nevoie de ceva bani ...

Sybill porunci mîinilor să nu tremure.

—A primit banii aceştia?

— Profesorul Quinn a trimis cecuri pe numele Gloria DeLauter, de două ori pentru zece mii de dolari, o dată, pentru cinci. Anna vorbea clar, fără emoţie. L-a adus aici pe Seth DeLauter pe la sfîrşitul

anului trecut. Scrisoarea din mîna ta poartă ştampila poştei din zece martie. A doua zi, Profesorul Quinn şi-a transformat în lichidităţi toate titlurile, o parte din acţiuni şi a scos mari sume de bani din contul lui. Pe doisprezece martie i-a spus lui Ethan că are treabă în Baltimore. Pe drumul de întoarcere a făcut un accident de maşină şi a murit. Nu mai avea în portmoneu decît puţin peste patruzeci de dolari. Alţi bani nu s-au mai găsit.

— Mi-a promis că nu va trebui să mă întorc, interveni Seth, trist. A fost un om de cuvînt. A făcut o promisiune şi ea ştia că o va plăti.

—A cerut mai mult. De la tine. De la voi toţi.

— Dar şi-a făcut un plan greşit. Phillip se aplecă în faţă, studiind-o pe Sybill. Exceptînd paloarea, nimic altceva nu trăda aceasta.

— Nu ne va extorca, Dr. Griffin. Ne poate ameninţa cît vrea, dar nu ne va extorca şi nu îl va obţine pe Seth.

— Ai de asemenea o copie a scrisorii pe care i-am scris-o eu Gloriei De Lauter, spuse Anna. O informam că Seth se afla sub protecţia Asistenţei Sociale şi că biroul acesta a iniţiat o anchetă pentru stabilirea acuzaţiei de abuz asupra unui copil. Dacă va veni în acest district, va primi ordin de reţinere şi un mandat.

— Era furioasă, interveni Grace. A sunat acasă imediat după ce a primit scrisoarea Annei. Ne-a ameninţat şi a emis pretenţii. A spus că ori primea bani, ori îl lua pe Seth. I-am spus că se înşela. Grace îi căută privirea lui Seth. I-am spus că acum era al nostru.

Şi-a vîndut copilul, la altceva nu se putea gîndea Sybill. Era exact cum îi spusese Phillip. Totul era exact aşa cum îi spusese acesta.

—Aveţi tutelă temporară.

— În curînd va fi permanentă, o informă Phillip. Intenţionăm să ne ocupăm de asta.

Sybill lăsă hîrtiile înapoi pe biroul Annei. Înăuntrul ei era rece, brutal de rece, dar îşi strînse uşor degetele pe capătul genţii şi i se adresă neutru lui Seth.

—Te-a bătut?

— Ce dracu' îţi pasă ţie?

— Răspunde la întrebare, Seth, îi porunci Phillip. Spune-i mătuşii tale cum era viaţa cu sora ei.

— Bine, în regulă.

Seth scuipase cuvintele, dar surîsul batjocoritor îi tremura la colţuri.

— Da, mă cotonogea cînd îi venea ei cheful. Dacă aveam noroc, era prea băută sau drogată ca să poată

da prea tare. Oricum, de obicei reuşeam să scap. Ridică din umeri, ca şi cum nici n-ar fi contat. Uneori mă lua prin surprindere. Poate că reuşise să facă rost de suficiente droguri. Aşa că mă trezea din somn şi mă altoia puţin. Sau urla la mine.

Sybill ar fi vrut să se întoarcă de la această imagine, aşa cum se întorsese de la străinii disperaţi din anticameră. Dar rămase cu privirea fixă pe chipul lui Seth.

— De ce nu ai spus nimănui, de ce nu ai căutat pe cineva care să te ajute?

— Cum ar fi? Chiar era proastă, se gîndea Seth. Poliţiştilor să le fi spus? Chiar ea mi-a spus ce ar fi făcut poliţiştii. Aş fi sfîrşit într-un orfelinat şi s-ar fi găsit acolo vreun tip care să mă folosească aşa cum vroiau trăgacii ei. Odată ce aş fi ajuns acolo, mi-ar fi putut face orice. Cîtă vreme eram afară, puteam scăpa.

În timp ce Sybill încerca să găsească cuvintele, orice cuvinte, Anna spuse:

—Te-a minţit. Poliţia te-ar fi ajutat.

— Ea ştia? Reuşi Sybill. Despre bărbaţii care încercau să ... să te atingă?

— Fireşte, găsea asta amuzant. La naiba, cînd este drogată, crede că totul este amuzant. Cînd se îmbată, devine rea.

Putea oare monstrul despre care băiatul vorbea atît de firesc, să fie sora ei?

— Cum...Ai idee de ce s-a decis să ia legătura cu Profesorul Quin?

— Nu, nu ştiu nimic despre asta. Într-o bună zi a luat-o razna, începînd să vorbească despre cum a dat peste o mină de aur. A plecat cîteva zile de acasă.

—Te-a lăsat singur? De ce o îngrozise oare asta, după tot ce auzise pînă atunci, Sybill nu putea spune.

— Ei, pot să am singur grijă de mine. Cînd s-a întors, era drogată. Mi-a spus că în sfîrşit aveam să fiu şi eu bun la ceva. Avea ceva bani la ea — bani ca lumea, pentru că a ieşit şi şi-a cumpărat multe droguri, fără să agaţe pe nimeni. Cîteva zile a fost tot timpul drogată şi fericită. Apoi a apărut Ray. Mi-a spus că aş putea merge cu el. La început am crezut că era şi el ca tipii pe care-i aducea acasă. Dar nu era. Puteam pune pariu. Arătă trist şi obosit.

Timbrul vocii i se schimbase, observă ea, era mai cald. Deci, îşi spuse Sybill, şi el îl plînge. Apoi văzu dezgustul matur care-i invadă ochii.

— S-a dat la el, spuse Seth scurt iar el s-a întristat cumplit. Nu a ţipat, nu a făcut nimic, dar avea o privire cumplit de dură. A făcut-o să plece. Avea bani la el şi i-a spus că dacă-i vrea, să plece. Aşa că ea i-a luat şi s-a dus. El mi-a spus că avea o casă pe malul apei şi un cîine şi că aş putea trăi acolo, dacă vreau. Şi nimeni nu-mi va face probleme.

— Ai plecat cu el.

— Era bătrîn, spuse Seth ridicînd din umeri. Mi-am spus că puteam scăpa, dacă încerca ceva. Dar puteai avea încredere în Ray. Era de treabă. Mi-a spus că nu va trebui niciodată să mă întorc de unde am plecat. Şi nu o voi face. Indiferent ce s-ar întîmpla, nu mă voi mai întoarce înapoi. Şi nu am încredere în tine. Ochii îi deveniseră din nou maturi, iar vocea, controlată, ironică.

— Pentru că ai minţit, te-ai făcut că eşti de treabă. Dar nu ai făcut decît să ne spionezi.

— Ai dreptate. Îşi spuse că era cel mai greu lucru pe care-l făcuse vreodată, să privească în ochii aceia dispreţuitori de pe chipul unui copil şi să-şi recunoască propriile păcate.

— Nu ai niciun motiv să ai încredere în mine. Nu te-am ajutat. Aş fi putut, în toţi acei ani, de cînd a venit cu tine la New York. Dar eu nu am vrut să văd. Era

mai uşor aşa. Şi cînd m-am întors acasă într-o bună zi şi am găsit casa pustie, nu am făcut nici atunci nimic. Mi-am spus că nu era treaba mea, că nu eraţi responsabilitatea mea. Ceea ce nu a fost doar greşit, a fost o laşitate.

Nu vroia să o creadă, nu vroia să audă regretul şi scuzele din vocea ei. Îşi făcu mîinile pumn, pe genunchi.

— Nici acum nu are nici o legătură cu tine.

— Este sora mea, nu pot schimba asta. Pentru că o durea să vadă satisfacţia din ochii lui, se întoarse spre Anna.

— Ce pot face ca să vă ajut? Pot da o declaraţie? Să vorbesc cu avocatul vostru? Sînt psiholog licenţiat şi sora Gloriei. Presupun că părerea mea ar putea cîntări ceva în favoarea obţinerii tutelei.

— Sînt sigură de asta, spuse Anna încet. Dar nu va fi uşor pentru tine.

— Nu am sentimente pentru ea. Nu sînt mîndră să spun asta, dar este purul adevăr. Nu simt nimic pentru ea, iar sentimentul de responsabilitate pe care am crezut că ar trebui să-l am faţă de ea s-a dus. Oricît de mult şi-ar putea Seth dori altceva, sînt mătuşa lui. Şi vreau să ajut.

Se ridică şi scrută chipurile din încăpere, în timp ce stomacul o înţepa şi se zvîrcolea.

— Îmi pare nespus de rău pentru toate astea. Îmi dau seama că scuzele sînt inutile. Nu am nici o scuză pentru ce am făcut. Motive, dar nu scuze. Este cît se poate de clar că Seth se află acolo unde îi este locul, unde este fericit. Dacă îmi acordaţi o clipă să-mi adun gîndurile, voi da o declaraţie.

Ieşi din birou fără grabă şi îşi continuă drumul spre afară, acolo unde putea găsi aer.

— Ei bine, a pornit-o greşit dar acum pare să-şi fi revenit. Cam se ridică, făcînd paşi prin biroul aglomerat, consumîndu-şi puţin energia. Este clar că nu se clatină uşor, adăugă el.

— Nu ştiu, spuse Anna încet. Şi ea era un observator antrenat şi instinctul îi spunea că se petreceau mult mai multe sub suprafaţa aceea placidă, decît ar fi putut bănui oricare dintre ei.

— Fără îndoială că ne ajută să o avem de partea noastră. Poate că cel mai bine ar fi să ne lăsaţi singure pe noi două, ca să pot sta de vorbă cu ea. Phillip, poate că îl suni tu pe avocat, să-i explici situaţia şi să vezi dacă vrea ca aceasta să depună mărturie.

— Da, mă ocup eu. Se încruntă gînditor, spre degetele care băteau darabana pe genunchi.

— Are o fotografie a lui Seth, în Filofaxul ei.

— Ce? Anna clipi în direcţia lui.

— M-am uitat prin lucrurile ei, pînă să se întoarcă acasă. Noaptea trecută. Phillip zîmbi vag, apoi ridică din umeri cînd cumnata lui închise ochii. Mi s-a părut cel mai bun lucru pe care-l puteam face atunci. Are un instantaneu cu Seth pe cînd era mic.

— Şi ce-i cu asta? întrebă Seth.

— Este singura fotografie pe care am găsit-o undeva. Este interesantă. Ridică mîinile şi le coborî la loc.

— Pe de altă parte, s-ar putea ca Sybill să ştie ceva despre legătura Gloriei cu tata. Cum nu o putem întreba pe Gloria, ar trebui să o întrebăm pe ea.

Ethan spuse încet:

— Eu zic că indiferent ce ştie, ştie de la Gloria. Şi atunci ar fi greu de crezut ceva. Sînt sigur că ne-ar spune tot ce ştie, continuă el, dar ce ştie s-ar putea să nu fie adevărat.

— Iar noi n-o să ştim ce este adevăr şi ce este ficţiune pînă cînd nu o întrebăm, punctă Phillip.

— Ce să mă întrebaţi? Mai calmă, decisă acum să termine totul, Sybill reveni în încăpere şi închise încet uşa în urma ei.

— Motivul pentru care Gloria a pus ochii pe tatăl nostru. Phillip se sculă în picioare şi ochii li se întîlniră la acelaşi nivel. Motivul pentru care ea a ştiut că tata va plăti ca să-l protejeze pe Seth.

— Seth a spus că era un om bun. Privirea lui Sybill studie chipurile bărbaţilor. Eu cred că voi sînteţi dovada pentru acest lucru.

— Oamenii de treabă nu au legături adultere cu femei pe jumătate vîrsta lor, ca apoi să se dea la fund cînd apare un copil din această relaţie. Amărăciunea îi învălui vocea, în timp ce Phillip mai făcu un pas spre Sybill. Şi nu o să ne poţi convinge că Ray s-a culcat cu sora ta în spatele mamei noastre, apoi şi-a părăsit fiul.

— Ce spui? Clătinîndu-se, şocată, Sybill întinse brusc o mînă ca să-şi menţină echilibrul. Fireşte că nu a făcut asta. Doar tu mi-ai spus că nu ai crezut că Gloria şi tatăl tău ...

— Dar alţii au crezut.

— Dar asta este — de unde ţi-a venit ideea că Seth este fiul lui, cu Gloria?

— Nu este deloc greu să auzi asta în oraş, dacă ciuleşti urechile. Phillip o privi cu ochii mici.

— Este o idee plantată de sora ta. Ea a pretins că acesta a molestat-o, după care l-a şantajat, i-a vîndut copilul. Se uită înapoi spre Seth, în ochii lui Ray Quinn.

— Eu zic că totul este o minciună.

— Fireşte că este o minciună. Este o minciună oribilă.

Înnebunită să facă măcar lucrul acesta aşa cum trebuie, se duse la Seth şi se aplecă spre el. Vroia cu disperare să-i ia mîna, dar rezistă impulsului cînd acesta se lăsă pe spate, evitînd-o.

— Ray Quinn nu a fost tatăl tău, Seth. A fost bunicul tău. Gloria este fiica lui.

Buzele acestuia tremurară şi ochii aceia de un albastru închis, scînteiară.

— Bunicul meu?

— Da. Îmi pare rău că nu ţi-a spus, îmi pare atît de rău că nu ai ştiut înainte ca el să ...

Sybill îşi scutură capul şi se ridică.

— Nu mi-am dat seama că exista o confuzie despre asta. Ar fi trebuit. Nici eu nu am aflat decît acum cîteva săptămîni.

Sybii se aşeză pe scaunul ei, pregătită.

— O să vă spun tot ce ştiu.

DOISPREZECE

Era mai uşor acum. Aproape ca o prelegere. Sybill era obişnuită să ţină prelegeri pe teme sociale. Tot ce trebuia să facă era să se rupă de subiect şi să ofere informaţiile într-o manieră clară şi coerentă.

— Profesorul Quinn a avut o legătură cu Barbara Harrow, începu ea. Se aşezase cu spatele la fereastră, ca să îi poată privi pe toţi, în timp ce vorbea.

— S-au întîlnit la Universitatea Americană din Washington. Nu cunosc prea multe detalii, dar ceea ce ştiu este că el preda acolo iar ea era masterand. Barbara Harrow este mama mea. Mama Gloriei.

—Tatăl meu, spuse Phillip. Mama ta.

— Da. Cu aproape treizeci şi cinci de ani în urmă. Presupun că au fost atraşi unul de celălalt cel puţin fizic. Mama mea ... Îşi drese glasul. Mama mea spunea că a crezut că acesta avea un mare potenţial, că va urca repede scara academică. Statutul social

este o cerinţă esenţială pentru ca mama mea să fie mulţumită. Totuşi, a constatat că acesta a dezamăgit-o... prin ... ceea ce considera ea lipsă de ambiţie. Dar el era mulţumit să predea. Se pare că nu îl interesau în mod deosebit obligaţiile sociale care sînt necesare pentru avansare. Iar politica lui era prea liberală pentru gustul ei.

— Ea vroia un bărbat bogat, important. Prinzînd repede ideea, Phillip ridică din sprîncene. Şi a descoperit că acesta nu avea să devină asta.

— În esenţă este adevărat, consimţi Sybill pe un ton rece, constant. Acum treizeci şi cinci de ani, ţara trăia într-o stare de nelinişte, propriul ei război între tineri şi structura socială existentă. Colegiile clocoteau de minţi care puneau întrebări nu numai despre un război nepopular, dar şi despre status quo. Se pare că Profesorul Quinn avea o groază de întrebări.

— El credea în folosirea creierului, mormăi Cam. Şi în a lua atitudine.

— Potrivit mamei mele, a luat atitudine. Sybill reuşi un zîmbet imperceptibil.

Adesea nepopulară pentru administraţia universităţii. El şi mama mea dezagreau puternic principiile şi crezurile fundamentale. La terminarea cursurilor,

ea s-a întors la Boston, dezamăgită, furioasă şi, aşa cum avea să descopere, însărcinată.

— Rahat. Scuze. Spuse Cam scurt, cînd Anna sîsîi spre el. Dar este un rahat. Este imposibil ca el să fi ignorat responsabilităţile sale faţă de un copil. Imposibil.

— Ea nu i-a spus niciodată. Sybill îşi împreună mîinile, cînd toate privirile se întoarseră brusc spre ea. Mama era furioasă. Poate că era şi îngrozită, dar era furioasă să descopere că a rămas însărcinată cu un bărbat despre care decisese că nu i se potrivea. S-a gîndit să întrerupă sarcina. L-a cunoscut pe tatăl meu şi s-a produs declicul.

— El era potrivit, conchise Cam.

— Cred că se potriveau.

Îi îngheţă glasul. La naiba, erau părinţii ei. Nu se putea să nu-i fi rămas ceva pentru ei.

— Mama se afla într-o situaţie dificilă şi îngrozitoare. Nu mai era un copil. Avea aproape douăzeci şi cinci de ani, dar o sarcină nedorită şi neplanificată este un episod tulburător în viaţa oricărei femei. Într-un moment de disperare sau de slăbiciune, i-a mărturisit totul tatălui meu. Iar acesta a cerut-o în căsătorie. A iubit-o, spuse Sybill, calm. Trebuie să o fi iubit tare mult. S-au căsătorit repede şi în linişte. Ea

nu s-a mai întors niciodată la Washington. Nu a privit niciodată înapoi.

—Tata nu a aflat niciodată că avea o fată? Ethan îi acoperi mîna lui Grace cu mîna lui.

— Nu, nu avea cum. Gloria avea trei spre patru ani cînd m-am născut eu. Nu pot spune care era relaţia dintre ea şi părinţii mei la vremea aceea. Ştiu doar că mai tîrziu s-a simţit exclusă. Era dificilă şi temperamentală, pretenţioasă. În mod clar, avea o fire sălbatică. Trebuia să respecte anumite standarde comportamentale, dar ea a refuzat.

Ce distant suna totul, îşi spuse Sybill. Cît de inflexibil.

— Oricum, a plecat de acasă adolescentă fiind. Mai tîrziu am descoperit că atît părinţii mei cît şi eu îi trimiteam bani, independent unii de alţii. Ea ne contacta pe cîte unul dintre noi şi pleda, cerea, ameninţa, făcea orice ca să reuşească. Nu am ştiut nimic din toate astea pînă luna trecută, cînd m-a sunat Gloria, în legătură cu Seth.

Sybill se opri o clipă, ca să-şi poată aduna gîndurile.

— Înainte de a veni aici, am zburat la Paris ca să-mi văd părinţii. Simţeam că aceştia aveau nevoie să ştie. Seth era nepotul lor şi după cîte ştiam eu,

fusese luat de la Gloria şi trăia printre străini. Cînd i-am spus mamei ce se întîmplase iar ea a refuzat să se implice, să se ofere să ajute, am fost blocată şi furioasă. Ne-am certat. Sybill rîse scurt. Presupun că a fost destul de surpinsă de reacţia mea, de vreme ce mi-a povestit tot ce v-am spus acum.

— Gloria a ştiut precis, interveni Phillip. A ştiut cu siguranţă că Ray Quinn era tatăl ei, altfel nu ar fi apărut niciodată aici.

— Da, a ştiut. Acum doi ani s-a dus la părinţii mei care locuiau în D.C. de cîteva luni. Presupun că a avut loc o scenă urîtă. Din ce mi-a spus mama, Gloria le-a cerut o sumă mare de bani, sau dacă nu, avea să se adreseze presei, poliţiei, oricui ar fi ascultat-o, acuzîndu-l pe tata de abuz sexual şi pe mama de complicitate. Nimic din toate astea nu este adevărat, spuse Sybill, obosită.

Gloria a pus întotdeauna sexul în ecuaţie cu puterea şi cu acceptarea. A acuzat în mod repetat bărbaţi, mai ales bărbaţi cu poziţie şi autoritate, de molestare.

În această situaţie, mama i-a dat cîteva mii de dolari, împreună cu povestea pe care tocmai v-am relatat-o. I-a promis Gloriei că aceştia erau ultimii bani pe care-i mai vedea de la ea, ultimele cuvinte pe care i le mai adresa vreodată. Mama mea revine rar, foarte

rar, asupra unei promisiuni de orice fel. Iar Gloria ştia şi ea asta.

— Aşa că s-a orientat spre Ray Quinn, concluzionă Phillip.

— Nu ştiu cînd s-a decis să-l caute. Poate că a clocit o vreme ideea asta. Poate că motivaţia ei a fost că nu a fost niciodată iubită, niciodată dorită, niciodată acceptată, aşa cum simţea că merita să fie. Presupun că l-a acuzat pe tatăl vostru pentru asta. Întotdeauna este altcineva de vină cînd Gloria are probleme.

— Şi l-a găsit. Phillip se ridică şi începu să umble prin încăpere. Şi nu s-a dezminţit, i-a cerut bani, a proferat acuzaţii, ameninţări. Doar că de data asta l-a folosit drept ciocan pe propriul ei copil.

— Cam aşa ceva. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu ştiaţi nimic despre asta. Mi-am imaginat probabil că tatăl vostru v-a spus mai multe.

— Nu a avut timp. Vocea lui Cam era rece şi amară.

— Mi-a spus că aştepta nişte informaţii. Că va explica totul de îndată ce le va primi, îşi aminti Ethan.

— Probabil că a încercat să intre în legătură cu mama ta. Phillip o încolţi pe Sybill cu privirea. Probabil că vroia să discute cu ea ca să afle ce vroia.

— Nu-ţi pot răspunde. Pur şi simplu nu ştiu.

— Eu ştiu, spuse Phillip, scurt. Vroia să facă ceea ce simţea el că era corect. Mai întîi pentru Seth, pentru că era un copil. Dar probabil că ar fi vrut să o ajute şi pe Gloria. Dar ca să facă asta trebuia să stea de vorbă cu mama ei, să afle ce anume se întîmplase. Probabil că avea importanţă pentru el.

— Eu nu pot să spun decît ceea ce ştiu sau ceea ce mi s-a spus. Sybill îşi ridică mîinile, lăsîndu-le să cadă la loc. Familia mea s-a purtat urît. Cît de neconvingătoare era, îşi spuse în gînd. Cu toţii ne-am purtat urît, i se adresă ea lui Seth. Îmi cer scuze pentru mine şi pentru ei. Nu mă aştept ca tu să... Să ce? Se întrebă ea şi renunţă. O să fac orice ca să te ajut.

— Eu vreau ca lumea să ştie. Ochii lui Seth înotau în lacrimi cînd îşi ridică privirea spre ea. Vreau ca lumea să ştie că a fost bunicul meu. Ei vorbesc despre el şi nu este corect. Vreau ca lumea să ştie că sînt un Quinn.

Sybill nu reuşi decît să dea din cap. Dacă asta era tot ce îi cerea el, se va asigura că o va face. Trăgîndu-şi sufletul, se uită la Anna.

— Ce pot să fac?

— Ai reuşit deja un început bun. Anna se uită la ceas. Mai avea şi alte cazuri şi o întîlnire, programată peste zece minute.

—Vrei să faci publică şi oficială informaţia pe care tocmai ne-ai oferit-o?

—Da.

— Am eu o idee cum să fac mingea asta să înceapă să se rostogolească.

Sybill îşi spuse că factorul penibil nu putea fi cîntărit. Dar ştia că va putea şi că va trăi cu şuşotelie şi cu privirile speculative cu care se va întîlni în drum, de îndată ce va urma sugestia Annei.

Şi-a scris singură declaraţia, petrecînd două ore în camera ei, alegînd cuvintele şi frazele corecte. Informaţia trebuia să fie clară, detaliile privind acţiunile mamei ei, ale Gloriei, chiar şi ale ei.

După ce a făcut corectura şi a printat textul, nu a avut nici o ezitare. A coborît la recepţie şi a rugat să i se faxeze paginile la adresa biroului Annei.

Sybill îi spuse funcţionarei:

—Vreau originalele înapoi. Şi aştept răspunsul.

— O să am grijă de asta. Tînăra funcţionară cu faţa proaspătă zîmbi profesional înainte de a dispare în biroul din spatele recepţiei.

Sybill închise scurt ochii. Nu mai exista cale de întoarcere, îşi spuse ea. Îşi împreună mîinile, se replie şi aşteptă.

Nu a durat mult. Şi nu exista nici o îndoială, în ochii mari ai funcţionarei, că cel puţin o parte din textul transmis fusese citită.

—Vreţi să aşteptaţi răspunsul, Dr. Griffin?

— Da, mulţumesc. Sybill întinse mîna după hîrtii, aproape zîmbind cînd funcţionara chicoti şi i le dădu apoi repede.

— Vă...ah, vă bucuraţi de şederea aici?

Abia aşteaptă să transmită mai departe ce a citit, nu? se gîndi Sybill. Un comportament uman tipic şi absolut previzibil.

— Pînă acum a fost o experienţă interesantă.

— Da, scuzaţi-mă o clipă. Funcţionara dispăru din nou în biroul din spate.

Sybill dădu drumul unui oftat de uşurare, cînd simţi cum i se tensionează umerii. Ştiu că Phillip se afla în spatele ei înainte de a se întoarce spre acesta.

— I-am trimis faxul Annei, spuse ea înţepat. Aştept răspunsul ei. Dacă îl găseşte mulţumitor, o să am timp să mă duc la bancă înainte de închidere şi să-l autentific la notariat. Mi-am dat cuvîntul.

— Nu sînt aici în calitate de cîine de pază, Sybill. M-am gîndit că poate ai nevoie de puţin suport moral.

Sybill aproape că pufni.

— Mă simt cît se poate de bine.

— Nu, nu te simţi bine. Ca să dovedească asta pentru amîndoi, Phillip îşi puse mîna pe coardele rigide de pe ceafa ei.

— Dar ai făcut un spectacol pe cinste.

— Prefer să fac asta singură.

— Ei bine, nu poţi obţine întotdeauna ceea ce vrei. Vorba cîntecului. Se uită în sus cu un zîmbet lejer, cu mîna încă pe ceafa lui Sybill, în timp ce funcţionara ieşea în grabă cu un plic.

— Bună, Karen. Ce mai faci?

Funcţionara se înroşi pînă la rădăcina părului, uitîndu-se cu ochii numai scîntei spre Sybill.

— Bine. Ăă...uitaţi faxul, Dr. Griffin.

— Mulţumesc. Sybill luă plicul fără să clipească şi îl vîrî în geantă. O să-mi treci în cont cheltuielile.

— Da, fireşte.

— Pe curînd, Karen. Phillip îşi alunecă mîna încet de pe ceafa lui Sybill pe mijlocul spatelui, ghidînd-o de-a lungul holului.

— La prima pauză o să le şi spună celor şase cele mai bune prietene ale ei, şopti Sybill.

— Cel puţin. Minunile oraşelor mici. Diseară, familia Quinn va fi subiectul preferat al multor mese. Iar mîine, la micul dejun, moara de bîrfe se va învîrti cu viteză maximă.

—Te amuză, spuse Sybill încordată.

— Îmi dă un sentiment de siguranţă, Dr. Griffin. Tradiţiile au scopul de a-ţi conferi un sentiment de siguranţă. Am vorbit cu avocatul nostru, continuă el în timp ce traversau faleza. Pescăruşii se lansau, urmînd un vas de pescari care îşi croia drumul spre doc.

— Declaraţia autentificată va ajuta, dar ar vrea să dai o declaraţie în faţa lui, la începutul săptămînii viitoare, dacă ai putea.

— O să stabilesc o întîlnire cu el. Se opri în faţa băncii şi se întoarse spre el. Phillip se schimbase în haine lejere, iar vîntul dinspre mare îi agita părul. Ochii îi erau ascunşi în spatele lentilelor umbrite, dar Sybill nu era sigură că ar fi vrut să le vadă expresia.

— Ar părea mai puţin că mă aflu sub arest la domiciliu, dacă intru singură.

Acesta îşi ridică mîinile cu palmele în sus şi se dădu înapoi. Sybill era o nucă tare, decise el în timp ce aceasta intra în bancă. Dar avea sentimentul că odată crăpată, găseai înăuntru ceva dulce, chiar delectabil.

Era surprins că cineva atît de inteligent, cu o atît de înaltă educaţie în materie de condiţie umană cum era ea, nu-şi putea vedea singură propria nefericire,

nu putea sau nu vroia să admită că lipsise ceva în propria ei educaţie, care o forţa să-şi construiască ziduri.

Se gîndi că fusese cît pe ce să fie prostit, să creadă că Sybill era rece şi distantă şi imună la emoţiile cele mai devastante. Nu ştia ce anume îl făcea să creadă contrariul. Poate că nu era nimic mai mult decît dorinţa, dar era decis să descopere singur. Şi asta cît de curînd.

Phillip ştia că facerea publică, într-un mod atît de oficios, a secretelor familiei ei o va umili şi probabil că îi va produce suferinţe. Dar ea acceptase fără condiţii şi făcea asta fără ezitare.

Standardele, îşi spuse el. Integritatea. Ea le avea pe amîndouă. Iar el credea că Sybill avea totodată şi o inimă.

Revenind, Sybill îi surîse vag.

— Ei bine, a fost pentru prima oară că am văzut ochii unui notar ieşind aproape din orbite. Cred că asta ar trebui....

Restul afirmaţiei ei bolborosite se pierdu cînd gura lui se grăbi să i-o acopere pe a ei. Ridică o mînă pe umărul lui, dar degetele nu făcură decît să se prindă de materialul moale al puloverului acestuia.

— Arătai ca şi cum ai fi avut nevoie de asta, şopti el plimbîndu-şi mîna pe obrazul ei.

— Nu contează ...

— La naiba, Sybill, i-am făcut deja să vorbească. De ce să nu mai adăugăm un plus de mister?

Emoţiile o năuceau, fiindu-i imposibil să-şi păstreze stăpînirea de sine.

— Nu am de gînd să stau aici şi să mă dau în spectacol. Aşa că te-aş ruga ...

— Perfect. Să mergem în altă parte. Am barca.

— Barca? Nu pot ieşi cu barca. Nu sînt îmbrăcată pentru aşa ceva. Am de lucru.

Trebuie să gîndesc, îşi spuse ea, dar acesta o trăgea deja spre chei.

— O plimbare cu barca o să-ţi facă bine. Te pregăteşti pentru o nouă migrenă. Aerul proaspăt o să-ţi facă bine.

— Nu am nici o migrenă. Doar ameninţarea urîcioasă, înnăbuşită, a uneia, continuă ea în gînd. Şi nu vreau să .. Aproape că ţipă de uluire cînd acesta o ridică efectiv în braţe şi o plantă cu picioarele pe punte.

— Consideră-te recrutată cu forţa, doctore. Phillip desfăcu funiile repede, competent şi sări la bord.

— Am senzaţia că nu ai avut suficient parte de un astfel de tratament în scurta, adăpostita ta viaţă.

— Nu ştii nimic despre viaţa mea sau despre ce am avut eu parte. Dacă porneşti motorul, o să ... Se întrerupse, cu dinţii clănţănind din cauza trepidaţiilor motorului readus la viaţă.

— Phillip, vreau să mă întorc la hotel. Acum.

— Rar ţi-a spus vreodată cineva nu, am dreptate? Spusese asta vesel, în timp ce o înghionti ferm spre bancă. Stai jos şi savurează plimbarea.

Cum nu avea intenţia să sară peste bord şi să înoate înapoi spre ţărm în costumul din mătase şi pantofii italieneşti, îşi împreună braţele. Era felul lui de a-i-o plăti, presupuse ea, răpindu-i libertatea alegerii, dovedindu-şi propria lui voinţă şi dominare fizică.

Tipic.

Întoarse capul ca să privească peste cula uşoară. Nu se temea de el, nu fizic. Exista în el o parte mai dură decît crezuse la început, dar nu îi va face rău. Iar pentru că Phillip ţinea la Seth, profund, ajunsese să creadă că avea nevoie de cooperarea ei.

Refuză să se lase impresionată cînd acesta ridică velele. Sunetul pînzei care se deschidea spre vînt, imaginea soarelui care bătea în materialul alb, foş-

nitor, brusca şi blînda înclinare a bărcii nu însemnau nimic pentru ea, insistă Sybill.

Va tolera pur şi simplu acest mic joc al lui, fără să-i ofere nici o reacţie. Fără îndoială că el va obosi de tăcerea şi lipsa ei de participare şi o va duce înapoi la ţărm.

— Ţine. Phillip aruncă ceva, făcînd-o să tresară. Se uită în jos şi văzu ochelarii de soare care aterizaseră frumos în poala ei.

— Soarele este puternic astăzi, chiar dacă vremea se răceşte. Vara indiană pîndeşte după colţ.

Phillip zîmbi în sinea lui văzînd că ea nu spunea nimic, punîndu-şi doar ochelarii pe nas şi continuînd să privească în direcţia opusă.

—Avem nevoie mai întîi de un îngheţ serios, continuă el conversaţia. Cînd frunzele încep să-şi schimbe culoarea, ţărmul din apropierea casei devine o pictură. Nuanţe aurii şi roşu aprins. În spatele lor ai cerul acela de un albastru închis şi strălucirea apei, gustul toamnei în aer şi începi să crezi că nu există un alt loc pe planeta asta unde ai vrea să fii.

Sybill rămase cu gura închisă, strîngîndu-şi braţele încrucişate, pe piept.

Phillip spuse glumeţ:

— Chiar şi doi orăşeni înrăiţi ca noi pot aprecia o zi frumoasă de toamnă, la ţară. Se apropie ziua de naştere a lui Seth.

Văzu cu coada ochiului cum lui Sybill îi tresări capul şi gura i se deschise, tremurînd. O închise la loc, dar de data aceasta, cînd se întoarse, umerii ei erau căzuţi în defensivă.

Ah, se simte foarte bine, îşi spuse Phillip. Dincolo de ambalajul acesta rece al ei, se ascundeau multe emoţii puternice.

— Ne-am gîndit să-i organizăm o petrecere, să-i invităm nişte prieteni. Ştii deja ce minunat tort de ciocolată ştie să facă Grace. Ne-am şi ocupat de cadoul lui. Dar chiar alaltăieri am văzut într-un magazin din Baltimore nişte ustensile pentru pictură . Nu e chiar ceva pentru un copil. Crete, creioane, cărbune, pensule, acuarele, hîrtie, palete. Este un magazin special, la cîteva străzi distanţă de biroul meu. Cineva care se pricepe puţin la artă poate merge acolo şi cumpăra exact ce trebuie.

Intenţionase să se ocupe chiar el de asta, dar constata acum că instinctul care-i spusese să vorbească mai întîi cu ea, fusese corect. Sybill se uita acum la el şi cu toate că soarele îi strălucea în ochelari, putea

vedea din înclinarea capului ei că îi acorda toată atenţia.

— Nu o să vrea nimic de la mine.

— Nu îi acorzi credit suficient. Poate că nici ţie.

Phillip reorientă pînzele, captă vîntul şi surprinse clipa în care Sybill recunoscu curba copacilor de-a lungul ţărmului, ridicîndu-se nesigură, în picioare.

— Phillip, indiferent ce ai putea tu simţi faţă de mine în clipa asta, nu ajută cu nimic să mă împingi spre Seth atît de curînd.

— Nu te duc acasă. Cercetă grădina cu ochii, în timp ce treceau prin dreptul ei.

— Oricum, Seth este la şantier, cu Ethan şi Cam. Iar tu ai nevoie de deconectare, nu de o confruntare, Sybill. Iar pentru procesul verbal, află că nu ştiu ce simt pentru tine în clipa asta.

— Ţi-am spus tot ce ştiu.

— Da, cred că mi-ai oferit faptele. Dar nu mi-ai spus cum te simţi tu, cum te afectează pe tine, emoţional, acele fapte.

— Nu asta este soluţia.

— Eu o consider o soluţie. Că ne place sau nu, Sybill, aici ne interferăm. Seth este nepotul tău dar şi nepotul meu. Tatăl meu şi mama ta au avut o legătură. Iar tu ai intrat în sistemul meu şi eu ştiu cînd intru în sistemul unei femei.

— Şi amîndoi sîntem suficient de în vîrstă ca să ne controlăm pornirile primare.

O mai privi puţin şi începu să rîdă.

— Ştim pe naiba. Şi nu sexul te îngrijorează pe tine. Intimitatea.

Trăgea în toate ţintele. Dar aceasta nu o enerva la fel de mult pe cît o înspăimînta.

— Nu mă cunoşti.

— Încep, spuse el încet. Şi voi fi altcineva cînd voi termina ce am început. Aproape am ajuns. Vocea i se înmuiase acum.

— Atenţie la izbitură

Se dădu din drumul lui, se aşeză. Recunoscu golfuleţul unde se delectaseră cu vin şi pat?. Doar acum o săptămînă, îşi spuse ea tristă. Şi cîte s-au schimbat de atunci. Totul s-a schimbat.

Nu putea sta aici cu el, nu putea risca. Ideea de a-l manipula acum era absurdă. Totuşi, altceva nu avea de făcut decît să încerce.

Îl privi cu răceală. Îşi trecu mîna încet prin cocul sofisticat, răvăşit de vînt. Zîmbi caustic.

— Şi, fără vin de data asta? Fără muzică, fără un frumos prînz rafinat?

Phillip coborî pînzele şi fixă barca.

— Ţi-e teamă.

— Eşti arogant. Şi să ştii că nu mă sperii.

— Acum minţi. Cu barca legănîndu-se încet sub picioarele lui, acesta se apropie şi-i scoase ochelarii.

—Te sperii puţin. Te gîndeşti că m-ai ţintuit, dar totuşi eu nu urmez scenariul. Îmi închipui că majoritatea bărbaţilor pe care i-ai lăsat să penduleze în jurul vieţii tale au fost cît se poate de previzibili. Mai uşor pentru tine.

— Asta este definiţia despre deconectare? Se potriveşte cu definiţia mea despre confruntare, contraatacă ea.

— Ai dreptate. O să analizăm chestia asta mai tîrziu. Îşi scoase şi el ochelarii de soare, aruncîndu-i de-o parte.

Se mişca repede. Ştia că era în stare să se mişte cu viteza fulgerului, dar nu se aşteptase de la el să se transforme din cinic în îndrăgostit, cît ai clipi din ochi. Gura lui era fierbinte, flămîndă şi dură, pe a ei. Mîinile lui o apucară de braţe, presînd-o de el, astfel încît atunci cînd fierbinţeala şi nevoia începură să se reverse, nu putea spune dacă ieşeau din el sau din ea.

El nu spusese decît adevărul cînd afirmase că îi intrase în suflet. Că era otravă sau salvare pentru el,

asta părea să nu conteze. Ea era acolo, în el şi nu putea împiedica fluxul..

O împinse pe spate, astfel încît buzele li se desprinseră, dar feţele le rămaseră aproape. Ochii lui erau la fel de aurii şi de plini de forţă ca razele soarelui.

— Spune-mi că nu mă vrei, că nu vrei asta. Spune-mi, dar să fii convinsă de asta şi ne oprim aici.

— Eu ...

— Nu. Nerăbdător, suferind, o scutură pînă cînd privirea i se ridică din nou spre el. Nu, uită-te la mine şi spune asta.

Ea minţise deja şi minciunile atîrnau de ea ca plumbul. Nu mai putea suporta o altă minciună.

— Asta va complica doar lucrurile, făcîndu-le şi mai dificile.

În ochii aceia formidabili se citi triumful de netăgăduit.

— La naiba, aşa va fi, şopti el. Dar acum nu dau un ban pe asta. Sărută-mă, îi ceru el. Sărută-mă cu convingere.

Sybill nu se putea opri. Felul acesta de dorinţă primară, perfidă, era ceva nou pentru ea şi o lăsa fără apărare. Gura ei o întîlni pe a lui, la fel de înfometată acum, la fel de disperată. Şi geamătul slab, primar

care îi scăpă era ecoul pulsului dorinţei dintre picioarele ei.

Încetă să se mai gîndească. Se pomeni inundată şi ameţită de senzaţii, emoţii, dorinţă. Sărutul deveni mai dur, înclinînd spre durere, în timp ce dinţii lui răzuiau şi muşcau. Se apucă de părul lui, gîfîind după aer, tremurînd de şoc, în timp ce gura aceea pricepută cobora în jos pe gîtul ei, trimiţîndu-i fiori sălbatici peste toată pielea.

Pentru prima oară în viaţa ei, capitulă imperios spre fizic. Şi era înnebunită de dorinţa de a fi posedată.

Phillip trase de jacheta ei, smulgîndu-i mătasea moale de pe umeri şi aruncînd-o neglijent deoparte. Dorea carne, senzaţia acesteia sub mîinile lui, gustul ei în gură. Îi trase peste cap topul ivoriu şi îşi umplu mîinile cu sînii care tremurau sub dantelă.

Pielea ei era mai caldă decît mătasea, şi parcă mai moale. Cu o mişcare nerăbdătoare îi deschise sutienul, apoi i-l trase deoparte. Şi îşi satisfăcu nevoia de a gusta.

Soarele o orbea. Chiar şi cu ochii închişi, puterea acestuia îi apăsa pleoapele Nu putea vedea, putea doar simţi. Gura ocupată, aproape brutală, o devora, în timp ce mîinile acelea aspre, imperioase, făceau ce

pofteau ele. Geamătul din gîtlej îi răsună în cap ca un strigăt.

Acum, acum, acum!

Trase bîjbîind de puloverul lui, găsind muşchii şi cicatricea şi carnea de dedesubt, în timp ce el îi trăgea fusta în jos . Ciorapii ei se terminau pe coapse cu benzi subţiri din dantelă elastică. Altădată poate că ar fi apreciat amestecul de practic şi de feminitate. Dar acum era preocupat doar de posedare şi se înfioră la auzul oftatului ei năucit, cînd îi îndepărtă triunghiul delicat care o bloca de el. Pînă să apuce Sybill să tragă aer în piept, acesta îşi afundă degetele în ea, lansînd-o cu violenţă peste marginile suportabilităţii.

Sybill strigă în şoc, pierzîndu-şi firea la viciosul val de căldură care trecu prin ea fără să o fi prevenit, trimiţîndu-o într-un zbor tremurat.

— Ah, Dumnezeule. Phillip. Cînd capul îi căzu moale pe umărul lui, cu trupul inert. Acesta o ridică şi o aşeză pe una dintre banchetele înguste.

Phillip îşi simţea sîngele bubuindu-i în cap. Vintrele lui urlau după uşurare. Inima i se zbătea de coaste ca un topor. Degetele i se înfipseră în coapsele ei , în timp ce i le ridica şi i le deschidea. Şi intră. Puternic şi adînc, aşa încît lungul, lungul lui geamăt se topi într-al ei.

Sybill se închise în jurul lui, ca o mănuşă strîmtă, fierbinte. Se mişca sub el, o femeie tremurîndă, dornică. Îi gîfîi numele într-un oftat fără aer, dureros.

Phillip se mişcă în ea iară şi iară, cu mişcări constante, puternice, pe care se ridica să le întîmpine. Părul i se desprinsese din agrafe, vălurindu-se ca o blană bogată de nurcă. Phillip îşi îngropă faţa în el, pierdut în parfumul ei, în căldura ei, în gloria simplă, sclipitoare, a unei femei excitate dincolo de limite.

Unghiile săpau în spinarea lui şi cînd termină, strigătul ei răsună înăbuşit în umărul lui.Muşchii i se încleştară în jurul lui, posedîndu-l, distrugîndu-l.

Phillip era la fel de moale, de sfîrşit, luptînd să-şi umple cu aer plămînii în flăcări. Sub el, trupul ei continua să se cutremure, în unda de şoc **a** sexului puternic, satisfăcător.

Cînd vederea i se limpezi, Phillip văzu cele trei piese ale costumului ei elegant, de femeie de afaceri, răspîndite pe punte. Şi un pantof negru, cu toc înalt. Zîmbi în timp ce se răsuci doar atît cît să o ciugulească uşor de umăr.

— De obicei mă străduiesc pentru mai multă fineţe, spuse el. Îşi strecură pe furiş o mînă ca să se joace cu dantela fină a părţii de sus a ciorapului ei, apreciind textura.

— Ah, eşti plină de surprize, Dr. Griffin.

Dar ea plutea undeva deasupra realităţii. Nu părea să vrea să-şi deschidă ochii, să-şi mişte mîna.

Auzindu-i vocea visătoare, venind de departe, Phillip îşi înălţă capul să îi studieze faţa. Avea obrajii îmbujoraţi, gura umflată, părul, o masă care se revărsa.

— Făcînd doar o remarcă obiectivă, aş spune că nu ai mai fost niciodată violată.

În tonul lui era amuzament dar şi suficientă aroganţă masculină ca să o facă să revină brusc pe pămînt. Deschise ochii şi văzu într-ai lui zîmbetul somnoros al victoriei.

— Eşti greu, spuse ea scurt.

— În regulă. Se răsuci, se aşeză pe banchetă, dar o trase şi pe ea în sus, întorcînd-o şi aşezînd-o călare în poala lui.

— Mai ai încă ciorapii şi un pantof. Zîmbi şi începu să-i frămînte muşchii funduleţului ei mic, tare.

— Iisuse ce sexi este.

— Încetează. Dă-mi drumul. Căldura revenea, o combinaţie de jenă şi de dorinţă renăscută.

— Încă nu am terminat cu tine. Se aplecă, făcînd cercuri leneşe, cu limba, în jurul sfîrcurilor ei.

— Eşti încă fierbinte şi moale. Ce gustos, adăugă el eflorîndu-i cu limba sfîrcul care redevenea tare, sugîndu-l uşor, pînă cînd respiraţia ei se îngroşă din nou.

—Te mai vreau. Şi tu mă mai vrei.

Trupul i se arcui spre spate superb de fluid, în timp ce Phillip îşi plimba gura în sus, spre pulsul care îi bătea în gît. Ah, da, da şi ea mai vroia.

— Dar de data asta, îi promise el, o să dureze ceva mai mult.

Cu un geamăt moale, îşi aplecă gura spre el.

— Cred că avem timp destul.

Soarele coborîse jos de tot cînd el o posedă din nou. Îşi simţea trupul auriu şi ca bătut, energizat şi epuizat. Nici nu s-a gîndit vreodată că putea da dovadă de atîta apetit sexual iar acum că se întîmplase asta, nu ştia ce va face cu el.

—Trebuie să discutăm ... Se încruntă spre el, drapîndu-şi trupul cu o mînă. Era pe jumătate goală şi umedă de el. Şi mai confuză decît fusese vreodată.

— Noi... chestia asta ... nu mai poate continua.

— Nu chiar în clipa asta, conveni el, pînă şi eu am limitele mele.

— Nu asta am vrut să spun ... Chestia asta a fost doar o diversiune, aşa cum ai zis. Ceva de care aveam amîndoi nevoie, pe plan fizic. Iar acum...

— Încetează, Sybill. Vorbise blînd, dar ea surprinse enervarea. A fost al naibii mai mult decît o diversiune, continuă el şi vom discuta despre asta bucată cu bucată.

Phillip îşi dădu părul din ochi, studiind-o. Văzu că ea începea să se simtă prost, stînjenită de goliciunea ei şi de situaţie. Aşa că zîmbi.

— Chiar acum, arătăm ca dracu'. Aşa că nu există decît un singur lucru de făcut, înainte de a ne îmbrăca şi de a ne întoarce.

— Ce anume?

Continuînd să zîmbească, îi scoase pantoful, apoi o ridică în braţe.

— Asta, spuse el şi o aruncă peste barcă.

Sybill reuşi să scoată un strigăt înainte de a atinge apa. Ce ieşi la suprafaţă era o femeie furioasă, cu şuviţe de păr ud în ochi.

—Ticălosule! Prostule!

— Am ştiut eu! Păşi pe copastie rîzînd ca un nebun. Am ştiut că arăţi superb cînd eşti furioasă.

Se scufundă şi el şi i se alătură.

TREISPREZECE

Nimeni nu o mai tratase vreodată aşa cum o tratase Phillip Quinn. Sybill nu se putea hotărî ce anume să creadă despre asta şi cu atît mai puţin, cum să reacţioneze.

Phillip fusese brutal, lipsit de delicateţe, insistent. Aşa cum spusese chiar el, o violase — chiar de mai multe ori. Deşi nu putea pretinde că avusese loc nici cea mai vagă formă de luptă, ce se întîmplase fusese foarte departe de o seducţie civilizată.

Niciodată în viaţa ei nu se culcase cu un bărbat pe care să-l fi cunoscut atît de puţin. A face aşa era imprudent, potenţial periculos şi în mod cert, iresponsabil. Chiar luînd în consideraţie chimia copleşitoare şi fără precedent dintre ei, fusese un comportament prostesc.

Mai rău decît prostesc, recunoscu ea, pentru că de fapt îşi dorea atît de mult să fie din nou imprudentă cu el.

Va trebui să se gîndească serios la asta de îndată ce îşi va putea distanţa mintea de trup, deopotrivă cu incredibila plăcere pe care o experimentase acesta, sub mîinile lui rapide, dominatoare.

Acum o ducea înapoi la mal, la St. Christopher, cît se poate de degajat, faţă de sine şi faţă de ea.

Putea să creadă că petrecuse mai mult de o oră făcînd sex sălbatic, dezlănţuit?

Nu, dacă nu ar fi fost parte din acesta.

Nu avea nici o îndoială că ceea ce făcuseră ei va complica şi mai mult o situaţie deja oribil de complicată. Amîndoi trebuiau să dea dovadă acum de raţiune rece şi cît se poate de practică. Se străduí cît putu să-şi netezească părul ud, încîlcit, în timp ce vîntul biciuia în el.

Conversaţie, decise ea, ca să treacă podul dinspre sex spre raţiune.

— De unde ai cicatricele?

— Care dintre ele? Aruncă întrebarea peste umăr, deşi îşi spuse că ştia care anume. Majoritatea femeilor vroiau să ştie.

— Cele de pe piept. Par a fi de la o operaţie.

— Ei... e o poveste lungă. De data aceasta îi aruncă o privire însoţită de un zîmbet. O să te plictisesc cu asta diseară.

— Diseară?

Ah, ce mult îi plăcea să o vadă încruntată, cu sprîncenele adunate, formînd linia aceea mică, de concentrare, între ele.

—Avem o întîlnire, ai uitat?

— Dar eu ... hmmm.

— Al naibii ce mai reuşesc să te derutez, nu?

Enervată, se repezi în părul care insista să îi intre în ochi.

— Şi îţi place asta, da?

— Scumpo, nici nu-ţi pot spune cît de mult. Tu insişti să mă vîri într-unul din tiparele tale, Sybill, iar eu continui să mă strecor din nou afară. Tu ţi-ai imaginat un profesionist citadin, unidimensional, suficient de sigur, căruia îi plac vinurile vechi şi femeile cultivate. Dar asta nu este decît o parte din tablou.

Intrînd în port, coborî pînzele şi porni motorul.

— La prima vedere, eu trebuie să-mi imaginez o femeie citadină bine crescută, bine educată, cu o carieră, căreia îi place vinul ei alb şi bărbaţii ei aflaţi la o distanţă convenabilă. Dar şi asta nu este decît o parte din tablou.

Phillip opri motorul, lăsînd barca să se lovească încet de chei. O trase pe Sybill prietenește de păr înainte de a sări din barcă, să lege funiile.

— Eu cred că amîndoi ne vom distra de minune cînd vom dezvălui şi restul picturii.

— O continuare a unei relaţii fizice este ...

— Inevitabilă, termină el şi îi întinse mîna. Haide să nu ne pierdem timpul şi energia pretinzînd altceva. Pentru moment putem să-i spunem chimie pură. O trase spre el în clipa în care piciorul acesteia atinse cheiul şi îşi demonstră punctul de vedere cu un sărut lung, înflăcărat.

— În cazul meu, lucrează.

— Familia ta nu va fi de acord cu asta.

— Acordul familiei este important pentru tine.

— Normal.

— Nici eu nu îl ignor. În mod firesc, asta nu ar trebui să fie una dintre problemele lor. Dar în cazul în speţă, este. Pe Phillip îl preocupa chiar foarte mult acest lucru.

— Dar este familia mea şi problema mea, nu a ta.

— Ar putea părea o ipocrizie, dar nu vreau să mai fac nimic care să-l rănească sau să-l tulbure pe Seth.

— Nici eu. Dar nu am de gînd să las un copil de zece ani să îmi conducă viaţa personală. Relaxează-te, Sybill. Nu este vorba aici de Montague şi Capulet, spuse el mîngîindu-i bărbia cu degetele.

— Chiar nu mă pot gîndi la tine ca la un Romeo, spuse ea atît de sec, încît îl făcu să rîdă şi o sărută din nou.

— Ai putea, scumpo, dacă mi-aş da silinţa. Dar pentru moment, haide să rămînem ceea ce sîntem. Eşti obosită. O frecă uşor cu degetul mare sub ochi. Ai piele delicată, Sybill, ai ochii încercănaţi. Du-te şi dormi puţin. Ne putem ocupa mai tîrziu de room service.

— De...

— Aduc eu vinul, spuse el vesel şi sări înapoi în barcă. Am o sticlă de Chateau Olivier pe care vroiam să o degust, strigă el peste zgomotul motorului. Şi nu trebuie să te îmbraci, adăugă zîmbind şmecheros în timp ce manevra barca, îndepărtînd-o de chei şi de distanţa la care Sybill se mai putea face auzită.

Nu era sigură ce i-ar fi strigat înapoi dacă şi-ar fi pierdut şi restul de stăpînire de sine. Rămase în schimb pe chei, în costumul ei şifonat dar elegant, cu părul încîlcit şi umed şi cu demnitatea tremurînd laolaltă cu inima ei.

Cam recunoscu semnele. O plimbare rapidă cu barca într-o după amiază cu briză putea relaxa un bărbat, îi putea destinde muşchii, limpezi capul. Dar

el nu ştia decît un singur lucru care putea aduce licărirea aceea leneşă, satisfăcută, în ochii unui bărbat.

Şi Cam recunoscu licărirea aceea în ochii fratelui său în clipa în care Phillip se apropia de chei ca să-i arunce funiile. Ticălosule, a fost primul lui gînd.

Prinse parîma aspră, ţinînd-o strîns.

—Ticălosule.

Phillip ridică doar din sprîncene. Se aşteptase la reacţia asta, deşi nu chiar aşa de repede. Îşi porunci deja să îşi păstreze calmul, să-şi explice poziţia.

— Întotdeauna, o primire prietenoasă la familia Quinn.

— Am crezut că ai depăşit etapa cînd gîndeai cu ştromeleagul.

Nu chiar atît de calm pe cît îşi propusese să fie, Phillip coborî din barcă şi îşi înfruntă fratele. Şi el recunoştea semnele. Cam tînjea după o luptă.

— De fapt, tendinţa mea este să-mi las ştromeleagul să gîndească pentru el. În felul acesta sîntem adesea de acord.

— Ori eşti nebun, ori eşti prost, ori pur şi simplu nu-ţi pasă. Este vorba de viaţa unui copil, de încrederea lui, de liniştea lui sufletească.

— Seth nu o să pățească nimic. Şi fac tot posibilul să mă asigur că aşa va fi.

— Ah, înţeleg. Ai regulat-o de dragul lui.

Mîinile lui Phillip se întinseră şi pînă să apuce să-şi controleze furia oarbă, acestea se şi încleşaseră de haina lui Cam. Feţele lor erau acum aproape şi pe ambele se citea duritatea luptătorului.

— Primăvara trecută sfîşiai cearşafurile cu Anna. Cît de mult te gîndeai la Seth cînd o aveai sub tine?

Pumnul lui Cam se năpusti ca un berbec, luîndu-l pe Phillip prin surprindere. Lovitura îi răsuci capul spre spate, dar acesta nu-şi slăbi strînsoarea. Instinctul îi orbi raţiunea în timp ce-l îmbrîncea pe Cam, pregătindu-se să-l tragă înapoi.

Înjura cumplit cînd Ethan îi cuprinse, din spate, gîtul cu un braţ.

— Potoliţi-vă, le porunci Ethan, mai curînd oftînd decît mîrîind. Amîndoi - sau vă burduşesc unul de altul pînă cînd o s-o faceţi. Îşi întări strînsoarea pe traheea lui Phillip, suficient ca să-i arate că era decis şi se uită urît la Cam.

— Revino-ţi, ce naiba. Seth a avut o zi cumplită. Vrei să mai adaugi la asta?

— Nu, nu vreau, spuse Cam usturător. Ăsta nu dă o para chioară pe el, dar eu dau.

— Relaţia mea cu Sybill şi preocuparea mea faţă de Seth sînt două chestiuni separate.

— Pe naiba.

— Ethan, dă-mi drumul. Pentru că tonul lui Phillip era rece şi deliberat, Ethan îi dădu drumul.

— Cam, nu-mi amintesc să te fi interesat atît de mult viaţa mea sexuală, de pe vremea cînd am pus amîndoi ochii pe Jenny Malone.

— Băiete, nu mai sîntem la liceu.

— Nu, nu mai sîntem. Iar tu nu eşti gardianul meu. Şi nici tu, adăugă el întorcîndu-se astfel ca să se poată uita la amîndoi. Le va explica, pentru că era important. Pentru că ei erau importanţi.

— Am sentimente faţă de ea şi o să-mi acord timp ca să îmi dau seama cît anume înseamnă asta. În ultimele luni am făcut multe schimbări în viaţa mea şi am fost alături de voi şi de ce vroiaţi voi. Dar, la naiba, am dreptul la o viaţă pesonală.

— Eu nu am nimic împotrivă, Phil. Ethan aruncă o privire spre casă, sperînd că Seth era ocupat cu temele lui pentru acasă şi că nu spiona de la fereastră.

— Dar nu ştiu ce o să simtă Seth faţă de aspectul acesta al vieţii tale personale.

— Există un lucru pe care niciunul dintre voi nu îl ia în consideraţie. Sybill este mătuşa lui Seth.

Cam îi răspunse repezit:

—Tocmai asta iau eu în consideraţie. Este sora Gloriei şi a apărut aici minţind.

—A apărut aici crezînd o minciună. Phillip îşi spuse că era o deosebire importantă. O deosebire vitală. Ai citit declaraţia pe care i-a faxat-o Annei?

Cam sîsîi printre dinţi, agăţîndu-se cu degetele mari de buzunare.

— Da, am văzut-o.

— Cît crezi că a costat-o pe ea să aştearnă totul negru şi alb, să ştie că tot oraşul va comenta despre asta, despre ea, în mai puţin de douăzeci şi patru de ore? Phillip aşteptă o secundă, observînd cum, treptat, maxiliarul lui Cam se relaxează.

— Cît mai vrei să plătească?

— Eu nu mă gîndesc ia ea. Mă gîndesc la Seth.

— Iar ea este cea mai bună apărare a noastră împotriva Gloriei DeLauter.

— Crezi că va rămîne pe poziţie? Cînd vor începe presiunile? întrebă Ethan, îndoit.

— Da, cred. Iar el are nevoie de familia lui, de toată familia. Asta ar fi vrut tata. Mi-a spus ...Phillip se opri, încruntîndu-se spre apa întunecată.

Cam îşi strînse buzele, schimbînd priviri cu Ethan şi aproape zîmbind.

—Te-ai simţit puţin cam ciudat în ultima vreme, nu-i aşa, Phillip?

— Sînt în regulă.

— Poate că eşti puţin stresat. Cum nu-i dăduse acestuia decît un singur pumn, Cam se simţea îndreptăţit să savureze situaţia.

— Mi s-a părut că te-am văzut vorbind de unul singur, de vreo două ori.

— Eu nu vorbesc de unul singur.

— Poate crezi că vorbeşti cu cineva care nu este acolo. Stresul ucide. Îţi macină minţile. Cam zîmbea acum, larg şi răutăcios.

Ethan abia reuşi să-şi înghită un chicot şi Phillip se zgîi la el.

— Ai ceva de spus în legătură cu starea mea mintală?

— Păi ...mi-ai părut puţin cam tensionat în ultima vreme, spuse Ethan scărpinîndu-se în barbă.

— Pentru Dumnezeu, am tot dreptul să par puţin mai tensionat. Îşi desfăcu larg braţele, ca şi cum ar fi îmbrăţişat lumea toată, care prea des se lăsa pe umerii lui. Lucrez zece, douăsprezece ore pe zi la Baltimore, apoi vin aici şi transpir ca un nenorocit de

sclav la galere, pe şantier. Asta cînd nu îmi încing creierii cu registrele şi facturile sau făcînd pe buna gospodină la băcănie sau asigurîndu-mă că Seth nu trage chiulul de la temele pentru acasă.

— Întotdeauna a fost cumplit, mormăi Cam.

— Vrei ceva cumplit? Phillip făcu un pas amenințător în față, dar de data asta Cam zîmbi şi îşi desfăcu braţele.

— Poate vrei să-ţi dea Ethan un brînci în apă. Cît despre mine, nu cred că aş avea chef de o baie.

— Eu unul am crezut că visam, la început.

Confuz, nesigur că vroia să-i ardă un pumn lui Cam sau doar să stea jos puţin, Phillip se uită la Ethan.

— Despre ce dracu' vorbiţi?

— Credeam că discutam despre sănătatea ta mintală. Tonul lui Ethan era acum blînd, conversativ. Mie mi-a făcut bine să-l văd. Parcă mă durea să-l las să plece din nou, dar a meritat.

Un fior dansa pe şira spinării lui Phillip şi acesta îşi băgă repede mîinile nesigure în buzunare.

— Poate c-ar trebui să discutăm despre sănătatea ta mintală.

— Cînd ţi-a venit ţie rîndul, am crezut că o să te duci direct pe canapeaua unui psiholog. Sau că o să treci pe Aruba.

— Nu ştiu despre ce tot vorbiţi.

— Ba da, ştii. Ethan vorbi calm, apoi se instală jos, pe chei, bălăngănindu-şi picioarele, ca să-şi scoată o ţigară.

— Este rîndul tău. Pare că ne-a luat în ordinea în care ne-a adus la el.

— Simetrie, decise Cam lăsîndu-se jos lîngă Ethan. Se pare că îi plăcea simetria. Prima dată am vorbit cu el în ziua în care am cunoscut-o pe Anna. Cam se gîndi în urmă, la cum o văzuse traversînd peluza din spate, cu chipul acela care te făcea knockout şi în costumul acela cumplit.

— Cred că şi asta este un fel de simetrie.

Fiorul continua să danseze, mai repede acum, în sus şi în jos, pe spinarea lui Phillip.

— Ce vrei să spui că „ai vorbit cu el"?

— Am avut o discuţie. Cam smulse ţigara din gura lui Ethan şi pufăi din ea. Normal, am crezut că făcusem o cădere nervoasă. Privi în sus, apoi zîmbi.

— Şi tu ai crezut că ai clacat, Phillip?

— Nu. Eu lucram doar prea mult.

— Rahat, să faci schiţe de tablouri, să inventezi reclame. Mare scofală.

— Pupă-mă undeva. Dar, oftînd, se aşează şi el pe chei.

— Nu cumva voi doi încercaţi să-mi spuneţi că aţi stat de vorbă cu tata? Cu cel care a murit în martie? Cu cel pe care l-am înmormîntat la cîteva mile de aici?

Cu un gest spontan, Cam îi trecu ţigara lui Phillip.

— Iar tu încerci să ne spui că nu ai stat de vorbă cu el?

— Nu contează prea mult ce anume crezi cînd se întîmplă, sublinie Ethan şi-şi luă ţigara înapoi. Ultima oară cînd l-am văzut a fost în noaptea zilei în care am cerut-o pe Grace de soţie. Avea o pungă cu alune.

— Iisuse Christoase, şopti Phillip.

— Le simţeam mirosul, aşa cum simt mirosul ţigării ăsteia, al apei, al hainei de piele a lui Cam.

— Cînd cineva moare, moare. Nu se mai întoarce înapoi. Phillip se opri o clipă, aşteptînd întoarcerea ţigării pe traseu, spre el.

— L-ai ... l-ai atins?

Cam îşi înclină capul.

—Tu l-ai atins?

— Era solid. Nu putea fi el.

— Ori este aşa, decise Ethan, ori am înnebunit cu toţii.

— Abia am avut timp să ne luăm la revedere de la el, darmite timp să înţelegem. Cam expiră adînc. Tristeţea lui era acum mai blîndă, mai înţelegătoare..,

— Ne-a mai oferit fiecăruia dintre noi încă puţin timp. Asta cred eu.

— El şi mama ne-au oferit tot timpul din lume, cînd au făcut din noi nişte Quinni. Phillip îşi spuse că nu se putea gîndi la asta. În nici un caz, nu acum. Cred că a fost distrus cînd a aflat că are o fiică de care nu a ştiut nimic, niciodată.

— Probabil că ar fi vrut să o ajute, să o salveze, şopti Ethan.

—A văzut probabil că era prea tîrziu pentru ea. Dar nu şi pentru Seth. Aşa că ar fi făcut orice ca să-l salveze pe Seth, conchise Cam.

— Nepotul lui. Phillip urmări o egretă înălţîndu-se, apoi dispărînd în tăcere, în întuneric. Şi nu-i mai era frig.

— Se văzuse pe el în ochii lui, dar ar fi vrut răspunsuri. M-am gîndit la asta. Pasul logic pentru el ar fi fost să încerce să o localizeze pe mama Gloriei, ca aceasta să-i confirme.

— Dar asta i-ar fi luat timp, consideră Cam. Este căsătorită, trăieşte în Europa şi din cîte ne-a spus Sybill, nu părea interesată să ia legătura cu el

— Şi nu a mai avut acest timp, concluzionă Phillip. Dar acum, noi ştim. Iar acum, o să batem totul în cuie.

Sybill nu intenţiona să doarmă. S-a răsfăţat cu un duş prelungit, fierbinte, apoi s-a înfăşurat în halat, cu gîndul de a mai adăuga ceva la însemnările ei. Îşi porunci să-şi adune curajul să-şi sune mama, să o convingă să fie rezonabilă şi să îi ceară o corobare în scris a propriei ei declaraţii notariale.

Nu făcu nimic din toate astea. Căzu în schimb cu faţa în jos pe pat, închise ochii şi evadă.

Ciocănitul din uşă o trezi brusc, aruncînd-o din somn, în ameţeală. Se poticni jos din pat, bîjbîi după întrerupător. Cu mintea confuză încă, se duse în hol şi abia în ultima clipă avu prezenţa de spirit să se uite pe vizor.

Scoase un oftat de enervare pe ea însăşi şi deschise încuietorile.

Phillip aruncă o privire la părul încîlcit, la ochii somnoroşi şi la halatul pluşat, albastru şi zîmbi.

— Perfect, dar ţi-am spus că nu trebuie să te îmbraci.

— Îmi pare rău, am adormit. Îşi netezi distrată părul. Ura ideea că era răvăşită, mai ales că Phillip arăta atît de proaspăt şi de alert. Şi formidabil.

— Dacă eşti obosită, amînăm.

— Nu... dacă mai dorm acum, mă trezesc la trei noaptea . Urăsc camerele de hotel la trei noaptea. Mă duc doar să mă îmbrac, spuse ea dîndu-se de-o parte ca să-l lase să intre.

— Rămîi aşa, îi sugeră el şi-şi folosi mîna liberă ca să o cuprindă pe după ceafă şi să o aducă în faţă, pentru un sărut uşor. Te-am mai văzut goală. Şi a fost o privelişte foarte plăcută.

Se părea, decise Sybill, că demnitatea ei continua să rămînă dincolo de distanţa la care ar fi putut-o atinge.

— Nu am de gînd să pretind că a fost o greşeală.

— Perfect. Phillip aşează pe măsuţa de cafea sticla de vin pe care o adusese.

—Dar, spuse ea pe un ton pe care-l considera plin de o admirabilă răbdare, nici nu a fost un lucru înţelept. Sîntem amîndoi oameni cu judecată.

—Vorbeşte pentru tine, doctore. Eu unul încetez să mai fiu un om cu judecată de cîte ori surprind o boare de-a ta. Dar ia să vedem *cu ce anume* eşti parfumată?

Sybill se dădu înapoi cînd acesta se aplecă să o adulmece.

— Phillip.

— Sybill. Şi rîse.

— Ce-ai zice dacă aş încerca să fiu civilizat şi să nu te trîntesc pe pat înainte de a te fi trezit puţin?

— Ţi-aş aprecia reţinerea, spuse ea încordată.

— Chiar aşa ar şi trebui. Ţi-e foame?

— Ce înseamnă această nevoie aproape patologică a ta să mă hrăneşti?

—Tu eşti analistul, spuse el ridicînd din umeri. Eu am adus vinul. Tu ai nişte pahare?

Îi veni să ofteze, dar nu ar fi fost constructiv. Chiar vroia să discute cu el, să repună relaţia lor pe picior de egalitate. Să-i ceară sfatul. Şi, spera ea, să-i ceară ajutorul în a-l determina pe Seth să-i accepte prietenia.

Luă cele două pahare cu picior scurt oferite de hotel, ridicînd dintr-o sprînceană cînd Phillip surîse dispreţuitor la vederea lor. Avea un zîmbet dispreţuitor al naibii de sexi.

— Astea sînt o insultă pentru acest vin atît de minunat, spuse el deschizînd sticla cu tirbuşonul din oţel inoxidabil pe care-l adusese. Dar dacă atîta poţi oferi, o să ne descurcăm cu ele.

— Am uitat să-mi iau cu mine paharele Waterford.

— Data viitoare.Turnă vinul frumos, de culoarea paiului şi îi oferi un pahar.

— Pentru începuturi, mijlocuri şi sfîrşituri. Se pare că le acoperim pe toate trei.

— Adică?

— Şarada s-a terminat, echipa de lucru este stabilită şi tocmai am devenit iubiţi.

— Echipa de lucru? Se legă de partea care nu o făcea nici nervoasă şi nici să se jeneze.

— Seth este un Quinn. Cu ajutorul tău vom legaliza şi permanentiza acest lucru şi asta cît de curînd.

Sybill se uită în jos, în pahar.

— Este important pentru tine să poarte numele vostru.

— Numele bunicului său, o corectă Phillip. Ceea ce este mult mai important pentru Seth decît pentru mine.

— Da, ai dreptate. I-am văzut faţa cînd i-am spus. Era aproape de veneraţie. Cred că Profesorul Quinn a fost un om extraordinar.

— Părinţii mei au fost deosebiţi. Au avut o căsătorie cum rar poţi vedea. Un adevărat parteneriat, bazat pe încredere, respect, iubire, pasiune. Nu mi-a fost uşor să mă întreb dacă nu cumva tatăl meu a încălcat această încredere.

— Ţi-a fost teamă că a înşelat-ope mama ta cu Gloria şi că a avut un copil cu ea. A fost hidos din partea ei să sădească această sămînţă. Vorbind, Sybill se aşează.

—A fost un infern şi să trăiesc în mine cu seminţele pe care nu reuşeam să le stîrpesc. Aveam resentimente faţă de Seth. Era oare el fiul tatălui meu? Fiul lui adevărat, în timp ce eu eram doar unul din substitute? Dar în inima mea ştiam mai bine, spuse aşezîndu-se lîngă ea. În inima mea. Dar acesta este unul din jocurile minţii, care te aţîţă la trei noaptea.

Dacă altceva nu reuşise, măcar îi uşurase gîndurile, din punctul acesta de vedere. Dar nu era de ajuns.

— Intenţionez să o rog pe mama să coroboreze în scris declaraţia mea. Nu ştiu dacă o să vrea să facă asta. Mă îndoiesc, admise Sybill. Dar o s-o rog, o să încerc.

—Vezi, muncă de echipă. Îi luă mîna într-a lui, adulmecîndu-i-o, ceea ce o făcu să-şi întoarcă preocupările spre studierea, cu îngrijorare, a acestuia.

— Ai o vînătaie pe obraz.

— Da. Cam are în continuare o stîngă a naibii de parşivă, spuse el strîmbîndu-se şi mişcîndu-şi maxiliarul dintr-o parte într-alta.

—A dat în tine?

Şocul total din glasul ei îl făcu să rîdă. Era clar că doctorul cel bun nu venea dintr-o lume unde zbura cu pumni.

— Mă pregăteam tocmai să-i dau eu una, dar mi-a luat-o înainte. Ceea ce înseamnă că i-am rămas dator. I-aş fi plătit-o pe loc, dar m-a prins Ethan de gît.

— Ah, Dumnezeule. Pradă nefericirii, se ridică în picioare.

— Din cauza noastră. Din cauza celor întîmplate astăzi, în barcă. Nu ar fi trebuit niciodată să se întîmple. Am ştiut că asta îţi va crea probleme cu familia.

— Da, spuse el neutru, a fost din cauza noastră. Şi am rezolvat totul. Sybill, fraţii mei şi cu mine ne-am dat pumni unul altuia de cînd sîntem fraţi. Este o tradiţie a familiei Quinn. Ca şi reţeta de clătite a tatălui meu.

Nefericirea continua să scurme în ea. Dar împreună cu o stare de confuzie. Pumni şi clătie? Se întreba ea trecîndu-şi mîna prin părul răvăşit.

—Te lupţi cu ei, fizic?

— Sigur.

Încercînd să înţeleagă, îşi apăsă tîmplele cu degetele.

— De ce?

Phillip se gîndi, zîmbind.

— Pentru că sînt acolo? sugeră el.

— Iar părinţii voştri au permis acest tip de comportament violent.

— Mama mea a fost medic pediatru. Ea ne cosea întotdeauna. Phillip se aplecă să-şi mai toarne vin.

— Cred că cel mai bine ar fi să-ţi explic tot contextul. Ştii că Ethan, Cam şi cu mine am fost înfiaţi.

— Da, am făcut ceva cercetări, înainte de a veni aici ... Se opri, privind spre laptop. Da, ştii deja asta.

— Da. Iar tu cunoşti cîteva lucruri, dar nu semnificaţia lor. M-ai întrebat despre cicatricele mele. Nu acolo a început totul, spuse el gînditor. Nu chiar. Cam a fost primul. Ray l-a prins într-o dimineaţă cînd încerca să fure maşina mamei mele.

— Maşina ei? Să-i fure maşina?

— Chiar acolo, pe alee. Avea doisprezece ani. Fugise de acasă şi plănuia să pornească spre Mexic.

— La doisprezece ani fura maşini ca să fugă în Mexic.

— Exact. Primul dintre băieţii răi ai familiei Quinn.

Phillip ridică paharul ca să toasteze pentru fratele lui absent.

— Fusese din nou bătut de tatăl lui beat şi şi-a spus că era timpul să fugă sau să moară.

— Ah. Sybill se prinse cu o mînă de braţul canapelei, aşezîndu-se la loc.

—A leşinat şi tata l-a băgat în casă. L-a tratat mama.

— Nu au sunat la poliţie?

— Nu. Cam era îngrozit şi mama a recunoscut semnele abuzului psihic constant. Au făcut investigaţii,

aranjamente, au intrat în legătură cu sistemul, l-au ocolit. Şi i-au oferit un cămin.

— L-au făcut, pur şi simplu, fiul lor?

— Mama ne-a spus odată că noi toţi eram deja ai ei. Doar că nu ne găsisem pînă atunci. Apoi a urmat Ethan. Mama lui era o prostituată din Baltimore, o drogată. Îşi trata plicitseala bătîndu-l cînd apuca. Apoi i-a venit ideea strălucită că şi-ar putea suplimenta venitul vînzîndu-şi unor perverşi băiatul de opt ani.

Sybill apucă paharul cu amîndouă mîinile, legănîndu-se. Nu spuse nimic, nu putea spune nimic.

—A trăit aşa cîţiva ani. Într-o noapte, unul dintre clienţii ei a terminat cu Ethan şi cu ea şi a devenit violent. Cum ţinta lui era ea, nu copilul, aceasta a obiectat. L-a înjunghiat. A fugit şi cînd a venit poliţia, l-au dus pe Ethan la spital. Mama făcea contravizita.

— Şi l-au luat şi pe el, şopti Sybill.

— Da, pe scurt, asta a fost.

Sybill ridică paharul, sorbi încet, privindu-l peste buza acestuia. Nu cunoştea lumea pe care o descria el. Logic, ştia că există, dar această lume nu o atinsese niciodată pe ea. Pînă acum.

— Iar tu?

— Mama lucra în cartierul rău famat din Baltimore. Bombe cu striptease, plus prostituţie . Cîte un denunţ din cînd în cînd, droguri. Phillip ridică din umeri. Tata

plecase de mult. A stat o vreme la zdup pentru jaf armat şi cînd a ieşit, nu a mai trecut pe la noi.

— Ea ... te bătea?

— Uneori, pînă cînd am crescut suficient ca să-i frică să nu dau şi eu. Zîmbetul lui Phillip era vag şi dur.

—Avea dreptate să se teamă. Nu ţineam prea mult unul la celălalt. Dar dacă vroiam un acoperiş deasupra capului şi îl vroiam, aveam nevoie de ea şi a trebuit să-mi arăt calităţile. Furam din buzunare, spărgeam încuietori. Mă pricepeam destul de bine la asta. La naiba, spuse el cu o vagă urmă de mîndrie, eram al naibii de bun. Totuşi rămăsesem la chestii mărunte. Genul de obiecte pe care le schimbi repede pe droguri şi bani. Cînd situaţia se înrăutăţea, mă vindeam.

Îi văzu ochii mărindu-se de şoc, evitîndu-i pe ai lui.

— Supravieţuirea nu este întotdeauna frumoasă, spuse el scurt. În cea mai mare parte a timpului îmi aveam libertatea mea. Eram dur şi eram rău şi eram şmecher. Poate că picam uneori în mîna poliţiei şi intram în sistem, dar întotdeauna scăpam. Încă vreo cîţiva ani cu o astfel de viaţă şi ajungeam la pîrnaie — sau la morgă. Încă vreo cîţiva ani cu o astfel de viaţă, continuă el privindu-i chipul, şi Seth ar fi urmat acelaşi drum.

Luptîndu-se să asimileze ideea, Sybill privi în vin.

—Tu vezi cazul tău similar, dar ...

— Ieri am recunoscut-o pe Gloria, o întrerupse el. O femeie drăguţă, distrusă. Cu privirea dură, rea, cu gura spurcată. Ea şi mama mea s-ar fi recunoscut reciproc şi ele.

Ce ar fi putut spune, cum ar fi putut argumenta, cînd şi ea văzuse acelaşi lucru, simţise la fel?

— Eu nu am recunoscut-o, spuse ea repede. O clipă am crezut că era o greşeală.

— Ea te-a recunoscut. A recurs la toate mijloacele, a apăsat pe butoane. Ştia cum. Phillip se opri o clipă. Ştia exact cum. Ca şi mine.

Sybill se uită la el şi observă că acesta o studia distant.

— Asta faci? Recurgi la toate mijloacele, apeşi pe butoane?

Phillip îşi spuse că poate chiar aşa era. Va trebui ca amîndoi să se gîndească la toate astea, cît mai curînd.

— Îţi răspund chiar acum la întrebare. Vrei şi restul poveştii?

— Da. Sybill nu ezită, pentru că descoperise cît de mult vroia să ştie tot.

— Cînd am împlinit treisprezece ani, am crezut că mă descurc perfect. Mi-am închipuit că eram cît se

poate de bun. Pînă cînd m-am trezit cu faţa în canal, sîngerînd de moarte. Împuşcat din întîmplare. Locul greşit, momentul greşit.

— Împuşcat? Privirea i se întoarse înapoi spre a lui. Ai fost împuşcat!

— În piept. Probabil că aş fi murit. Unul dintre doctorii care s-a asigurat că nu voi muri o cunoştea pe Stella Quinn. Aceasta a venit la mine la spital, împreună cu Ray. I-am considerat nişte ciudaţi, nişte altruişti de profesie, genul ăsta de fraieri. Dar am intrat în jocul lor. Mama mea terminase cu mine aşa că urma să sfîrşesc bine prins în sistem. Mi-am spus că m-aş putea folosi de ei pînă cînd voi fi din nou pe picioarele mele. După care voi lua cu mine tot ce-mi trebuie şi mă voi căra.

Cine era băiatul pe care i-l descria el? Şi cum putea ea să-l reconcilieze cu bărbatul din faţa ei?

—Aveai de gînd să-i jefuieşti?

— Chiar asta am făcut. Dar ei ...

Cum să-i explice asta, se întrebă el. Miracolul pe care-l reprezentau ei.

— Ei pur şi simplu au dat totul deoparte. Pînă cînd m-am îndrăgostit de ei. Pînă cînd am început să fac totul, să fiu orice, ca să-i fac să fie mîndri de mine. Nu paramedicii sau echipa de chirurgi mi-au salvat viaţa. Ray şi Stella Quinn au fost aceia.

— Cîţi ani aveai cînd te-au luat la ei?

—Treisprezece. Dar eu nu eram un puşti ca Seth. Eu nu eram o victimă, ca Ethan şi Cam. Eu alesesem.

— Greşeşti. Pentru prima oară se întinse şi, luîndu-i faţa în mîini, îl sărută cu blîndeţe.

Phillip îi luă încheieturile mîinilor într-ale lui, controlîndu-se să nu-i strivească pielea, aşa cum sărutarea aceea blîndă îi strivise lui inima.

— Nu la reacţia asta mă aşteptam.

Nici ea nu se aşteptase. Dar se pomeni făcîndu-i-se milă de băieţelul descris şi admirîndu-l pe bărbatul în care se transformase acesta.

— Care este reacţia normală?

— Nu am spus niciodată nimănui din afara familiei. Asta strică imaginea, adăugă el reuşind un zîmbet.

Impresionată, îşi lipi fruntea de a lui.

— Ai dreptate. Putea fi Seth, spuse ea în şoaptă. Ceea ce ţi s-a întîmplat ţie i se putea întîmpla lui Seth. Tatăl tău l-a salvat. Tu şi familia ta l-aţi salvat, în timp ce a mea nu a făcut nimic. Dimpotrivă, mai rău decît nimic.

—Tu faci ceva, acum.

— Sper să fie destul.

Cînd gura lui se apropie de a ei, Sybill îşi permise să alunece în starea de bine.

PAISPREZECE

Phillip a deschis şantierul la şapte a.m. Faptul că fraţii săi nu i-au reproşat că nu lucrase cu o zi înainte, sau că-şi luase o duminică liberă săptămîna trecută, îl făcea să se simtă la limita extremă a vinovăţiei.

Spera că va avea o oră bună înaintea lui, poate chiar ceva mai mult, pînă la venirea lui Cam. Acesta trebuia să continue munca la carena vasului de pescuit sportiv. Ethan îşi consacra dimineaţa pescuitului de crabi, profitînd de sezonul de toamnă şi îşi făcea apariţia la muncă abia după-amiază.

Aşa că tot locul va fi al lui, deopotrivă cu liniştea şi solitutinea, ca să se ocupe de hîrtiile pe care le neglijase săptămîna trecută.

Liniştea nu însemna tăcere. Primul lui gest intrînd în biroul micuţ a fost să aprindă luminile. Al doilea, să pornească radioul. Zece minute mai tîrziu era scufundat adînc în conturi şi cît se poate de acasă la el.

Ei bine, erau datori aproape peste tot, concluzionă el. Chiria, utilităţile, primele de asigurare, buştenii şi veşnic popularul MasterCard.

Guvernul îşi ceruse partea pe la mijlocul lui septembrie şi muşcătura fusese destul de urîtă. Următoarea taxă nu era suficient de departe ca să-i permită să se relaxeze.

Jonglă cu cifrele, se jucă cu ele, le aduse din condei şi decise că roşul nu era o culoare chiar atît de rea. Avuseseră un oarecare profit din prima lor lucrare, care fusese reinvestit în afacere. De îndată ce vor preda carena, vor obţine un nou proiect pentru clientul lor. Iar asta le va menţine capetele deasupra apei.

Dar totuşi, pentru o vreme nu vor vedea prea mult din culoarea negru.

Conştiincios, tăie cecuri, actualiză programele, reconcilie cifre şi încercă să nu dramatizeze faptul că doi şi cu doi insistau cu încăpăţînare să facă patru.

Auzi deschizîndu-se uşa grea de jos, apoi bufnitura.

— Iar te ascunzi acolo? îi strigă Cam.

— Dar m-am distrat pe cinste.

— În timp ce unii dintre noi chiar muncesc pe cinste.

Phillip se uită la cifrele care dansau pe ecranul computerului şi rîse scurt. Pentru Cam munca adevărată însemna să ai în mînă o sculă, nu aşa ceva.

— Este cel mai bun lucru pe care-l pot face, bombăni el şi stinse computerul. Stivui pe colţul biroului facturile de rezolvat, vîrî cecurile în buzunarul din spate şi coborî.

Cam îşi prindea cureaua trusei de scule. Avea pe cap o şapcă rotundă, pusă invers ca să îi ţină părul să nu-i cadă în ochi şi care se revărsa prin crăpătura acesteia. Phillip îl urmări cum îşi scotea verigheta de pe deget, băgînd-o grijuliu în buzunar.

Exact cum şi-o va scoate de acolo la sfîrşitul zilei şi şi-o va pune înapoi, pe deget, se gîndea Phillip. Inelele se pot agăţa de scule şi-l pot costa pe om degetul. Dar nici unul dintre fraţii lui nu-şi lăsa verigheta acasă. Se întrebă dacă acest lucru avea o semnificaţie simbolică, sau faptul că erau însuraţi le dădea un plus de siguranţă. Nu conta, ritualul era mereu acelaşi.

Apoi se întrebă de ce se întreba asta şi dădu deoparte şi întrebarea şi gîndul.

Cum primul care ajunsese în zona de lucru era Cam, radioul nu era pus pe leneşele melodii blues pe

care le-ar fi ales Phillip, ci pe rockurile dementiale, date la maxim. Era rîndul lui Cam să-l privească impasiv pe Phillip cum îşi prindea şi el cureaua trusei de scule.

— Nu m-am aşteptat să te găsesc aici în dimineaţa asta atît de strălucitoare şi de timpurie. Aş fi crezut că ai avut o noapte lungă.

— Nu începe din nou.

— Am comentat şi eu. Anna îl beştelise deja cînd i se plînsese de legătura lui Phillip cu Sybill. Ar trebui să-i fie ruşine, nu ar trebui să se bage, ar trebui să aibă puţină compasiune pentru sentimentele fratelui său.

Mai curînd ar încasa cîte un pumn în faţă, zilnic, de la fratele ăsta al lui, decît o palmă verbală, fierbinte, de la soţie.

— Dacă vrei, n-ai decît să-i ţii trena, e treaba ta. Este o plăcere să o priveşti. Eu însă aş zice totuşi că e foarte rece.

—Tu nu o cunoşti.

— Dar tu? Cam ridică o mînă cînd văzu fulgerele din ochii lui Phillip. Eu încerc doar să o înţeleg. Chestia asta o să conteze pentru Seth.

— Eu ştiu că doreşte să facă tot posibilul pentru ca Seth să rămînă acolo unde trebuie. Citind printre linii,

aş spune că a crescut într-o atmosferă represivă, restrictivă.

— Una bogată.

— Da. Phillip se îndreptă spre o stivă de scînduri. Da, şcoli particulare, şoferi, cluburi de ţară, servitori.

— Este puţin cam greu să-ţi fie milă pentru ea.

— Eu nu cred că aleargă după milă, spuse Phiilip ridicînd o scîndură. Ziceai că încerci să o înţelegi. Eu îţi spun că a avut avantaje. Dar nu ştiu dacă a avut afecţiune.

Cam ridică din umeri şi stabilind că vor lucra mai cu spor împreună, apucă celălalt capăt al scîndurii, ca să o introducă la locul ei, în carenă.

— Nu mi-a lăsat impresia unei persoane pline de privaţiuni. Mi-a lăsat impresia unei persoane reci.

— Reţinută. Prudentă. Îşi aminti felul în care aceasta îl atinsese, noaptea trecută. Fusese totuşi prima dată că făcuse asta, singura dată. Căzu pradă frustrării de a nu fi convins că fratele lui nu avea dreptate.

—Tu şi Ethan sînteţi singurii bărbaţi care aveţi dreptul la o legătură cu o femeie care să vă satisfacă şi hormonii şi creierul?

— Nu. Cam fixă îmbinările. În mod deliberat, îşi relaxă umerii. Era ceva în glasul lui Phillip care trăda frustrarea dar mai era încă ceva.

— Nu, nu sîntem. O să vorbesc cu Seth despre ea.

— O să vorbesc eu.

— Perfect.

— Şi eu ţin la el.

— Iar eu ştiu că şi el ţine la tine.

— Nu ţinea. Phillip îşi scoase ciocanul din trusă ca să fixeze îmbinările. Nu atît de mult cît ţine la tine. Nu suficient. Dar acum este altfel.

— Ştiu şi asta. Cîteva minute lucrară în tandem, fără să mai scoată o vorbă. Cînd scîndura se afla fixată la locul ei, Cam spuse:

— Oricum, ai fost de partea lui. Chiar şi cînd el nu conta suficient.

— Am făcut-o pentru tata.

— Cu toţii am făcut-o pentru tata. Dar acum o facem pentru Seth.

Pe la amiază, scheletul carenei îţi primise carnea lui din lemn. Construcţia netedă, din îmbinări, presupunea muncă intensă, obositoare şi exactă. Dar era marca fabricii lor, o alegere care oferea o extremă

rezistenţă structurală şi necesita multă îndemînare din partea constructorului.

Nimeni nu ar fi contrazis faptul că cel mai priceput în lemn, dintre ei trei, era Cam. Dar Phillip era convins că nici el nu era mai prejos,

Da, se gîndea el, dîndu-se în spate ca să studieze placajul exterior, sau pielea carenei. Nici el nu era mai prejos.

— Ai adus ceva de mîncare? îl întrebă Cam înainte de a-şi turna apă în gură, direct dintr-o carafă.

—Nu.

— Fir-ar. Pariez că Grace i-a dat lui Ethan unul din pachetele acelea monstruoase ale ei. Cartofi prăjiţi, sau felii groase de şuncă coaptă în miere.

— Ai şi tu nevastă, îi aminti Phillip.

Cam fornăi, dîndu-şi ochii peste cap.

— Ah, da. Mă şi văd convingînd-o pe Anna să-mi împacheteze prînzul, în fiecare zi. Mi-ar da una cu mapa ei, în timp ce iese pe uşă, spre serviciu. Sîntem doi, reflectă el, îl putem trimite pe Ethan după ceva, mai ales dacă-l luăm prin surprindere, cînd apare.

— Haide să alegem calea mai simplă. Phillip se scormoni în buzunar şi scoase o monedă de 25 de cenţi. Cap sau pajură?

— Cap. Cine pierde, pleacă la tîrguieli.

Phillip lansă moneda, o prinse şi o lipi de dosul mîinii. Pajura părea să se repeadă spre el.

— La naiba. Ce vrei?

— Un sandviş cu chifteluţe, cartofi prăjiţi şi şase galoane de cafea.

— Splendid, o să-ţi înfunde arterele.

— Ultima oară cînd am verificat, n-am găsit tofu la *Crawford's*. Nu ştiu cum reuşeşti tu să mănînci porcăria aia. Oricum, tot o să mori. Aşa că de ce să n-o faci cu chifteluţe.

—Tu mori în felul tău, eu, într-al meu. Vîrî din nou mîna în buzunar, după cecul lui Cam. Uite-l. Şi nu-l cheltui pe tot într-un singur loc.

— Acum mă pot retrage în bordeiul acela mic, din iarbă, din Maui. Îl ai şi pe al lui Ethan?

— Ce a mai rămas din el.

— Şi-al tău?

— Eu n-am nevoie.

Cam făcu ochii mici în timp ce Phillip îşi trăgea haina pe el.

— Nu aşa se face treaba.

— Eu sînt responsabil cu contabilitatea, eu spun cum se face treaba.

— Îţi pierzi timpul aici, îţi iei partea.

— Nu am nevoie de ea, spuse Phillip, încins de data asta. Cînd o să am, o să mi-o iau, adăugă el ieşind înţepat şi lăsîndu-l pe Cam furibund.

—Ticălos încăpăţînat, bombăni acesta, cum să mă mai leg de el cînd se poartă aşa?

Bombăne întruna, medita Cam. Se ceartă cu fraţii lui pînă-i scoate din minţi, pentru orice nimic. Apoi rezolvă detaliile, se gîndea Cam luînd carafa cu apă. Te pune cu spatele la zid, apoi merge pînă în pînzele albe pentru tine.

Era suficient ca să te înnebunească.

Iar acum era îndrăgostit pînă peste cap de o femeie în care niciunul dintre ei nu ştia dacă poate avea încredere, la nevoie. Oricum, el unul nu o s-o slăbească din ochi pe Sybill Griffin.

Şi nu doar de dragul lui Seth. O fi el Phillip deştept, dar cînd era vorba de o femeie frumoasă, era la fel de prost ca oricare altul.

„Iar tînăra Karen Lawson, care lucrează la hotel de un an, de cînd este împreună cu tînărul McKinney, a văzut scris totul, negru pe alb. A sunat-o pe mama ei şi cum Bitty Lawson este o bună prietenă de-a mea şi partenera mea de bridge de multă vreme — deşi este

în stare să-ţi sufle asul dacă nu eşti atent la ea — m-a sunat chiar acum şi mi-a spus.

Nancy Claremont se simţea în elementul ei, iar acest element era bîrfa. Cum soţul ei deţinea o bucată consistentă în St. Chris, adică şi ea, iar o parte din această bucată era vechiul depozit pe care fraţii Quinn — o adunătură de sălbatici, dacă ar fi fost după ea — o închiriaseră pentru şantierul lor naval — deşi numai Dumnezeu ştia ce se mai petrecea acolo — era convinsă că nu era numai dreptul ei, dar şi de datoria ei să transmită mai departe suculentul pont pe care-l primise ieri după-amiază.

Desigur, la început a folosit metoda cea mai convenabilă. Telefonul. Dar la telefon eşti privat de plăcerea reacţiei, ca într-o discuţie faţă în faţă. Aşa că se îmbrăcă în nou-nouţul ei costum pantalon de culoarea dovleacului, cumpărat dintr-un catalog J.C. Penney şi ieşi.

Nu are nici un rost să fii cea mai importantă femeie din St. Christopher, dacă nu te şi fuduleşti puţin. Şi cel mai potrivit loc ca să te fuduleşti şi să împrăştii bîrfe, este la *Crawford's*.

Al doilea cel mai bun loc era *Stylerite Beauty Salon* de pe Market, iar aici, cum îşi făcuse o programare

pentru tuns, vopsit şi permanent, a fost următoarea ei oprire.

Mama Crawford, un punct de reper în St.Chris la cei şaizeci şi doi de ani ai ei, stătea în spatele tejghelei, în şorţul ei pătat, de măcelar, cu limba înfiptă ferm în obraz.

Aceasta auzise deja noutăţile — nu multe o ocoleau pe Mama şi nimic nu rămînea prea mult la ea — dar îşi propuse să o asculte pe Nancy.

— Auzi, copilul ăsta să fie nepotul lui Ray Quinn! Iar scriitoarea aia cu aerul ei snob, să fie sora răutăcioasei ăleia care a spus toate lucrurile alea teribile. Băiatul ăsta este nepotul ei. Sîngele ei, dar a spus ea ceva despre asta? Nu, domnule, nici o vorbuliţă! S-a învîrtit doar pe aici, s-a dus pe mare cu Phillip Quinn şi cine ştie ce alte lucruri au mai făcut pe acolo, dac-ar fi să mă întrebi pe mine. După cum se poartă tinerii din ziua de astăzi, sfidînd orice morală, cît ai pocni din degete...

Pocni chiar ea din degete, la cîţiva centimetri de faţa Mamei, cu ochii sclipindu-i de încîntare răutăcioasă.

Cum Mama simţi că Nancy era pe cale să schimbe subiectul, ridică din umerii ei masivi. Începu, ştiind că lumea din magazin era cu urechile ciulite:

— Eu una aş zice că există destui oameni în oraşul ăsta care ar trebui să-şi plece capul după tot ce s-a vorbit despre Ray. Pentru că l-au vorbit în spate, cît a trăit şi peste mormîntul lui, după ce a murit, despre cum a înşelat-o el pe Stella, Dumnezeu să o odihnească în pace şi că au crezut-o pe femeia aia DeLauter. Ei bine, nu a fost nimic adevărat, nu?

Ochii ei tăioşi scanară magazinul şi fireşte, cîteva capete chiar se plecară. Mulţumită, îşi fixă privirea în ochii strălucitori ai lui Nancy.

— Eu cred că şi ţie ţi-a cam plăcut să crezi rău despre un om bun ca Ray Quinn.

Sincer insultată, Nancy pufăi din toţi rărunchii.

— De ce, eu n-am crezut niciodată nici un cuvînt din toate astea, Mama. Discutînd doar despre asemenea lucruri, îşi spuse în sinea ei, nu e ca şi cum ai şi crede în ele.

— Adevărul este că pînă şi un orb putea vedea că băiatul ăsta are ochii lui Ray. Trebuia să existe o legătură de sînge. Culmea, chiar alaltăieri i-am spus lui Silas, „Silas, mă întreb dacă nu cumva băiatul ăsta este vreun văr sau ceva cu Ray?"

Desigur, nu spusese aşa ceva. Dar poate că ar fi spus, dacă i-ar fi trecut prin cap.

—Totuşi, nu m-am gîndit niciodată că băiatul ăsta ar putea fi nepotul lui Ray. Auzi, să te gîndeşti că Ray a avut o fiică, în toţi aceşti ani.

Ceea ce, desigur, era o dovadă că acesta făcuse totuşi ceva greşit, nu? Întotdeauna suspectase ea că Ray Quinn fusese un sălbatic, în tinereţea lui. Poate chiar un hippie. Şi toată lumea ştia *ce anume* însemna asta.

Să fumezi marijuana, să faci orgii şi să umbli în pielea goală.

Dar asta nu era ceva de comentat cu Mama. Chestioara asta mai putea aştepta pînă cînd era şamponată şi instalată în fotoliul de coafor al salonului.

— Şi că aceasta s-a dovedit mai sălbatică decît băieţii ăia pe care el şi Stella i-au adus acasă, ronţăi ea în continuare. Fata aia de la hotel trebuie să fie exact ca ...

Se întrerupse cînd se deschise uşa. Sperînd că era vorba de o ureche proaspătă, înnebuni de plăcere cînd îl văzu intrînd pe Phillip Quinn. Mai bine şi mai mult decît un supliment la auditoriul ei, acesta era chiar unul dintre actorii acestei atît de interesante puneri în scenă.

Lui Phillip i-a fost suficient să deschidă uşa ca să îşi dea seama care era subiectul discuţiei. Sau

fusese, pînă la intrarea lui. Tăcerea căzu cu zgomot şi toţi ochii se îndreptară spre el, după care îl ocoliră, vinovaţi.

Exceptîndu-i pe aceia ai lui Nancy Claremont şi ai Mamei.

— Nu se poate, Phillip Quinn! Nu cred că te-am mai văzut de la picnicul din 4 Iulie, i se adresă Nancy vibrînd toată. Sălbatic sau nu, era un bărbat frumos. Nancy se întrebă care era cea mai sigură cale de a descleşta limba unui bărbat.

— Azi a fost o zi frumoasă.

— Da, a fost. Phillip se duse la tejghea, ştiind că toate privirile se vor îndrepta spre spinarea lui.

—Vreau două sandvişuri, Mamă Crawford. Unul cu chifteluţe şi altul cu curcan.

— Imediat, Phil. Junior! Strigă ea peste umăr către fiul ei care tresări la tonul ei, în ciuda faptului că avea treizeci şi şase de ani şi era tatăl a trei copii.

— Da, doamnă...

— Ai de gînd să-i suni odată pe oamenii ăia sau vrei să te scarpini în fund toată după-amiaza?

Acesta se înroşi, bombăni în barbă şi-şi întoarse atenţia înapoi spre registrul cu încasări.

— Munceşti azi la şantier, Phillip?

— Întocmai, Dnă. Claremont.

Îşi făcu de lucru alegînd o pungă cu cipsuri pentru Cam, apoi se duse la raionul cu lactate să-şi aleagă lui un iaurt.

— De obicei vine puştiul după mîncare, nu?

Phillip întinse mîna şi-şi luă un carton cu iaurturi, de pe raft.

— Azi e la şcoală. Este vineri.

— Desigur. Nancy rîse, bătînd jucăuş în laterala pălăriei ei. Nu ştiu unde mi-a fost mintea. Un tînăr atît de bine. Ray trebuie să fi fost foarte mîndru.

— Fără îndoială.

— Am auzit că ar exista o legătură de sînge între ei.

— Niciodată nu aţi avut probleme cu auzul, Dnă. Claremont, după cum îmi amintesc. Vreau şi două cești mari de cafea şi plec, Mama.

— Le facem şi pe ele imediat. Nancy, pentru azi ai destule veşti noi. Iar dacă te chinui să mai storci ceva de la băiatul ăsta, o să pierzi programarea la coafor.

— Nu ştiu ce vrei să spui. Nancy pufăi, îi aruncă Mamei o privire furioasă şi îşi duse mîna la păr.

— Dar chiar trebuie să plec. Soţul meu şi cu mine mergem diseară la dineul cu dans de la familia Kiwwani şi trebuie să arăt bine.

Ieşi agitîndu-se toată, luînd-o întins spre coafor.

Înăuntru, Mama făcu ochii mici.

—Voi ceilalţi mai aveţi şi alte treburi, o să vă sune Junior. Dar aici nu este sală de aşteptare. Dacă vreţi să staţi aici să vă zgîiţi, ieşiţi afară.

Phillip îşi disimulă un chicot în tuse, cînd cîţiva deciseră că aveau treabă în altă parte.

— Nancy Claremont n-are minte nici cît o găină, proclamă Mama. Nu-i ajunge că se îmbracă aşa ca un dovleac, din cap pînă în picioare, dar nici măcar nu ştie cum să fie subtilă.

Mama se întoarse spre Phillip, zîmbindu-i.

— Mă rog, nu vreau să spun că ştiu să mă port mai bine decît alţii, dar, pe Dumnezeul meu, dacă nu ştii cum să storci o informaţie de la cineva fără să fii atît de ostentativ, nu eşti doar necioplit, eşti de-a dreptul prost. Nu pot suporta proastele maniere sau prostia.

Phillip se aplecă peste tejgheaa.

— Ştii, Mama, m-am gîndit că poate o să-mi schimb numele în Jean-Claude, după care o să mă mut în Franţa, ţara vinului, pe Valea Loirei şi o să-mi cumpăr o vie.

Mama îşi împinse din nou limba în obraz şi făcu ochii mari. Mai auzise ea povestea asta, sau una dintre variantele ei, de-a lungul anilor.

— Nu spune!.

— O să-mi privesc strugurii cum se coc în soare. O să mănînc pîine fierbinte şi proaspătă şi brînză care nu este aşa de proaspătă. O să fie o viaţă bună, plină de satisfacţii. Doar că am o problemă.

— Ce problemă?

— Nu o să iasă nimic bun dacă nu vii cu mine. O apucă de mînă, sărutîndu-i-o şăgalnic, în timp ce aceasta se zguduia de rîs.

— Băiete, tu eşti o ameninţare. Întotdeauna ai fost. Inspiră după aer şi-şi şterse ochii. Apoi oftă.

— Nancy este ea proastă, dar nu e rea, în străfundurile ei. Ray şi Stella au fost pentru ea nişte oameni adevăraţi. Iar pentru mine au fost chiar cu mult mai mult.

— Ştiu asta, Mama.

— Cînd oamenii au ceva nou de discutat, atunci macină pînă la moarte.

— Ştiu şi asta. Şi asta a ştiut şi Sybill, adăugă dînd din cap.

Sprîncenele Mamei se ridicară şi căzură la loc, pe măsură ce înţelegea semnificaţia.

— Fata asta a avut curaj. Bravo ei. Seth poate fi mîndru că are o rudă de sînge atît de curajoasă. Şi poate fi mîndru că i-a fost bunic un om ca Ray. Făcu

o pauză ca să adauge ultimele ingrediente pe sandvişuri.

— Cred că lui Ray şi Stellei le-ar fi plăcut fata asta.

— Aşa crezi? şopti Phillip.

— Da. Mie îmi place. Mama zîmbi din nou, înfăşurînd iute sandvişurile în hîrtie.

— Nu este cu nasul pe sus, aşa cum îi place lui Nancy să creadă. Fata este doar timidă.

Phillip se întinsese după sandvişuri, dar rămase cu gura căscată.

—Timidă? Sybill?

— Întocmai. Încearcă din greu să nu fie, dar o costă. Şi acum du chiftelele astea lui frate-tu, pînă nu se răcesc.

— De ce trebuie să mă preocupe atît de mult o mînă de poponari care au trăit acum două sute de ani?

Seth avea cartea de istorie deschisă în faţa lui, gura plină cu gură de mestecat şi o expresie încăpăţînată în priviri. După zece ore de muncă fizică, Phillip nu avea chef de una din periodicele toane ale lui Seth.

— Părinţii fondatori ai ţării noastre nu au fost nişte poponari.

Seth fornăi şi întinse un deget spre desenul cît toată pagina, al Congresului Continental.

— Poartă peruci caraghioase şi haine de femeie. Asta îmi zice mie că sînt homo.

— Aşa era moda pe atunci. Ştia că puştiul îl şicana dar nu se putu abţine să nu-i dea replica. Iar folosirea termenului de poponar ca să descrii astfel pe cineva doar după felul de a se îmbrăca sau stilul lui de viaţă, dovedeşte ignoranţă şi intoleranţă.

Seth nu se putu stăpîni să nu zîmbească. Chiar îi plăcea uneori, aşa ca acum, să-l facă pe Phillip să scrîşnească din dinţi.

— Dacă un tip poartă o perucă creaţă şi tocuri înalte, merită ce are.

Phillip oftă. Asta era o altă reacţie care-i plăcea lui Seth. De fapt nu-l interesa cîtuşi de puţin prostia asta istorică. Doar luase nota maximă la ultimul test, nu? Dar chiar era enervant să trebuiască să alegi un poponar dintr-ăştia şi să-i compui o biografie idioată.

— Ştii cine au fost oamenii aceştia? îl întrebă Phillip, apoi făcu ochii mici, a ameninţare, cînd Seth deschise gura.

— Nu spune asta. O să-ţi spun eu cine au fost. Rebeli, provocatori de necazuri şi tipi duri.

—Tipi duri? Asta mai aduce a ceva.

— Întîlnindu-se aşa cum au făcut ei, făcînd schiţe şi ţinînd discursuri. Ei au făcut cu degetul Angliei şi mai ales regelui George. Phillip surprinse o scînteie de interes în ochii lui Seth.

— Nu era vorba de taxa pe ceai, nu chiar. Asta era doar platforma, pretextul. Dar ei nu mai aveau de gînd să ia nimic de la englezi. La asta s-a ajuns.

—A ţine discursuri şi a scrie documente nu este la fel cu a lupta.

— Ei se asigurau că va exista ceva pentru care să lupte. Trebuie să le oferi oamenilor o alternativă. Dacă vrei să renunţe la Marca X, trebuie să le oferi Marca Y, care să fie mai bună, mai puternică, mai gustoasă. Ce-ar fi dacă ţi-aş spune că guma asta a ta este o prostie? întrebă Phillip inspirat, înşfăcînd de pe masă gigantul pachet cu gumă, al lui Seth.

— Mie-mi place. Ca să dovedească asta, Seth scoase un balon uriaş, purpuriu.

— Da, dar eu îţi spun că e o porcărie şi că cei care o fac sînt nişte ticăloşi. Doar că tu nu o s-o arunci la gunoi numai pentru că am spus eu asta, corect?

— Al naibii de corect.

— Dar dacă îţi ofer o nouă alegere?

— M-ai dat gata.

Cu jumătate de zîmbet, Phillip aruncă pachetul de gumă înapoi pe birou.

— Acum ai imaginea. Tipii ăştia au fost creierul şi sîngele şi a fost treaba lor să-i aţîţe pe oameni.

Creierul şi sîngele, îşi spuse Seth. Chestia asta i-a plăcut şi-şi spuse că ar putea-o introduce în lucrarea lui.

— În regulă, poate c-o să-l aleg pe Patrick Henry. Nu arată chiar aşa de idiot ca ceilalţi.

— Bine. Poţi accesa informaţii de pe computer. Cînd găseşti bibliografia despre el, printeaz-o. Librăria din Baltimore are o selecţie mai mare decît cea a şcolii.

— În regulă.

— Iar compunerea ta la limba engleză, pentru mîine, e gata?

— Omule, tu nu renunţi niciodată.

— Ia să vedem ce-ai făcut.

— Iisuse. Bombănind întruna, Seth scotoci în legătura lui şi scoase o singură foaie.

Se întitula *„O viaţă de Cîine"* şi descria o zi tipică prin ochii lui Zgubi. Phillip îşi simţi buzele fremătînd cînd naratorul canin povestea despre plăcerea lui de a alerga după iepuri, despre nervii pe care i-i făceau albinele, despre încîntatrea de a-şi petrece timpul alături de bunul şi înţeleptul lui prieten, Simon.

Iisuse, puştiul ăsta chiar era deştept, îşi spuse el.

Cînd Zgubi îşi încheie lunga, solicitanta zi ghemuit în patul lui, pe care-l împărţea generos cu băiatul, Phillip îi dădu hîrtia înapoi.

— Este grozavă. Presupun că acum ştim de unde ai moştenit talentul de narator.

Genele lui Seth se coborîră, în timp ce-şi punea la loc compunerea.

— Ray a fost deştept cît cuprinde, de vreme ce a fost profesor la colegiu.

—A fost. Dacă ar fi ştiut de tine, ar fi făcut ceva cu mult mai devreme.

— Da... Seth ridică din umăr, în stilul Quinn.

— Mîine o să vorbesc cu avocatul. Cu ajutorul lui Sybill, poate că o să putem precipita puţin lucrurile.

Seth îşi luă creionul şi începu să deseneze. Doar forme, cercuri, triunghiuri, pătrate.

— Poate că o să se răzgîndească.

— Nu, nu se va răzgîndi.

— Lumea se răzgîndeşte, tot timpul. Aşteptase săptămîni întregi, gata să fugă în cazul în care familia Quinn s-ar fi răzgîndit. Dar cum aceasta nu se răzgîndise, a început să creadă. Dar era întotdeauna pregătit să fugă.

— Unii oameni îşi ţin promisiunile indiferent de ce se întîmplă. Ray şi le-a ţinut.

— Ea nu este Ray. Ea a venit aici ca să mă spioneze.

—A venit ca să vadă dacă îţi este bine.

— Ei bine, îmi este. Acum poate să plece.

— Este mai greu să rămîi, spuse Phillip, încet. Îţi trebuie mai mult curaj ca să rămîi. Oamenii vorbesc deja despre ea. Tu ştii cum este cînd oamenii se uită la tine cu coada ochiului şi şuşotesc.

— Da. Sînt doar nişte cretini.

— Poate, dar tot te doare.

Seth ştia că aşa este, dar îşi strînse creionul şi mai tare, adăugînd presiune mîzgălelilor lui.

— Ţie ţi s-au aprins călcîiele după ea, asta e.

— S-ar putea. Dacă arată cum arată. Dar chiar dacă mi s-au aprins călcîiele după ea, asta nu schimbă cu nimic datele de bază. Puştiule, în viaţa ta nu ţi s-a mai întîmplat ca atîtor oameni să le pese atît de mult de tine.

Phillip aşteptă pînă cînd ochii lui Seth se ridicară spre ai lui, susţinîndu-i privirea.

— Chiar şi mie mi-a luat ceva timp, poate prea mult, ca să-mi pese. Am făcut ce m-a rugat Ray să fac, pentru că l-am iubit.

— Dar nu ai vrut s-o faci.

— Nu, nu am vrut s-o fac. Era o pacoste pe capul meu. Tu erai o pacoste. Dar asta a început să se schimbe, încetul cu încetul. Continuam să nu vreau s-o fac, continua să fie o pacoste, dar undeva, de-a lungul timpului, am început s-o fac la fel de mult pentru tine, cît pentru Ray.

— Ai crezut că poate eram copilul lui şi asta te întorcea pe dos.

Ce prostie pe adulţi să creadă că reuşesc să-şi ţină ascunse secretele şi păcatele faţă de copii.

— Da. Acesta a fost unul din micile aspecte de care nu m-am putut elibera pînă ieri. Îmi era imposibil să accept ideea că Ray ar fi putut-o înşela pe mama, sau că tu ai fi putut fi copilul lui.

— Dar mi-ai pus totuşi numele pe firmă.

Phillip îl privi o clipă, apoi rîse scurt. Uneori, îşi spuse el, faci ceea ce este corect să faci, fără să te gîndeşti cu adevărat şi tocmai asta crează diferenţa.

— Locul lui este acolo, aşa cum locul tău este aici. Iar lui Sybill i-a păsat deja al naibii de tine, iar acum ştim de ce. Cînd cuiva îi pasă, este cea mai mare prostie să îl respingi.

—Tu crezi c-ar trebui să o văd şi să stau de vorbă cu ea. Seth se gîndi o clipă la asta. Nu ştiu ce să spun.

— Ai văzut-o şi ai stat de vorbă cu ea înainte de a şti. Ai mai putea încerca.

— Poate.

— Ştii că Anna şi Grace sînt ocupate pînă peste cap de petrecerea ta de aniversare, de săptămîna viitoare?

— Da. Îşi aplecă şi mai mult capul, ca să nu i se vadă zîmbetul larg. Aproape că nu-i venea să creadă. O cină de aniversare la care el trebuia să aleagă mîncarea, apoi un fel de petrecere cu prietenii, a doua zi. El nu i-ar spune chiar petrecere, pentru că era destul de nepotrivit să dai o petrecere cînd împlineai unsprezece ani.

— Ce-ai zice să o întrebi dacă i-ar face plăcere să vină? La masa în familie?

Zîmbetul dispăru.

— Nu ştiu. Poate. Dar oricum, poate că nu o să vrea să vină.

— Ce-ar fi să o întreb eu? Iar din chestia asta ţi-ar mai putea ieşi un cadou.

— Da? Zîmbetul reveni, viclean şi încet. Dar o să trebuiască să-mi facă unul pe cinste.

— Aşa te vreau.

CINCISPREZECE

Cele nouăzeci de minute ale întîlnirii cu avocatul din Baltimore au lăsat-o pe Sybill încordată şi epuizată. Crezuse că era pregătită pentru asta; în fond avusese două zile şi jumătate ca să se pregătească, de cînd îl sunase ea luni dimineaţa la prima oră şi fusese înghesuită în agenda acestuia pentru miercuri după-amiază.

Cel puţin acum s-a terminat, îşi spuse ea. Sau cel puţin această primă etapă. Îi fusese mult mai dificil decît îşi imaginase ea, să-i spună unui străin absolut, profesional sau nu, secretele şi slăbiciunile familiei. Şi ale ei.

Acum trebuia să facă faţă unei ploi reci, pişcătoare, traficului din Baltimore şi talentului ei mai puţin strălucit, de şofer. Pentru că dorise să amîne traficul şi condusul cît mai mult cu putinţă, îşi lăsase maşina în parcare şi acum înfrunta ploaia, ca pieton.

Toamna împinsese deja bine vara afară din oraş, observă ea tremurînd în timp ce traversa alergînd, pe trecerea de pietoni. Pomii începeau să-şi schimbe culoarea, frunzele erau deja tivite cu mici pete roşii şi aurii. Temperatura era şi mai mică din cauza umezelii şi vîntul sufla, trăgîndu-i umbrela, în timp ce se apropia de port.

Poate că ar fi preferat o zi frumoasă, ca să se poată plimba, să poată explora, să aprecieze frumoasele clădiri vechi, renovate, faleza curată, ambarcaţiunile istorice ancorate acolo. Dar şi aşa oraşul avea atracţia lui, chiar într-o zi friguroasă, aspră.

Apa era cenuşie ca piatra şi agitată de valuri ale căror terminaţii se contopeau cu cerul, astfel încît îţi era imposibil să spui unde se termina fiecare. Majoritatea turiştilor şi vizitatorilor se adăpostiseră prin interioare. Puţinii oameni care treceau, treceau în fugă.

Se simţea singură şi neînsemnată stînd acolo în ploaie, privind apa, întrebîndu-se ce naiba să facă acum.

Oftînd, se întoarse şi studie prăvălioarele. Vineri avea să meargă la o petrecere de aniversare, îşi aminti. Era timpul să-i cumpere nepotului ei cadoul.

I-a luat mai mult de o oră să compare, să selecteze, să respingă diverse ustensile pentru pictură. Era atît de preocupată încît nu remarcă bucuria care strălucea în ochii vînzătoarei, cînd începu să-şi stivuiască selecţia. Trecuseră cu siguranţă mai bine de şase ani de cînd nu-i mai cumpărase lui Seth un cadou, se gîndi ea. Iar acum avea de gînd să fie la înălţime.

Trebuiau să fie creioanele cele mai bune, colecţia perfectă de crete. Studie pensulele pentru acuarele ca şi cum alegerea greşită ar fi însemnat sfîrşitul lumii. Testă greutatea şi grosimea hîrtiei pentru desen vreme de douăzeci de minute, apoi agoniză deasupra unei cutii care să le cuprindă pe toate.

Într-un tîrziu decise că simplitatea era răspunsul. Un băiat se va simţi cu siguranţă mai confortabil cu o cutie simplă, din lemn de nuc. Dacă era atent cu ea, o putea avea ani de zile.

Şi cine ştie, după trecerea a suficient de mulţi astfel de ani, privind-o, ar fi avut un gînd bun pentru ea.

— Nepotul dumneavoastră o să fie înnebunit, îi spuse vînzătoarea, năucită cînd aceasta îşi inventarie achiziţiile. Sînt lucruri de calitate.

— Este foarte talentat. Distrată, Sybill începu să-şi roadă unghia de la degetul mare, un obicei de care scăpase cu ani în urmă.

— Îmi împachetaţi totul cu atenţie şi le puneţi în cutie, da?

— Bineînţeles. Janice!Vrei să vii să mă ajuţi puţin? Sînteţi de pe aici? O întrebă ea pe Sybill.

— Nu, nu, nu sînt. Un prieten mi-a recomandat magazinul dumneavoastră.

— Apreciem foarte mult acest lucru. Janice, trebuie să împachetăm şi să băgăm în cutie toate astea.

—Aveţi hîrtie de cadou?

— Ah, îmi pare rău, nu avem. Dar există o papetărie în centru. Au o colecţie frumoasă de hîrtie de cadouri şi panglici şi felicitări.

Ah, Dumnezeule, atît îi veni lui Sybill în minte. Ce fel de hîrtie să alegi pentru un băiat de unsprezece ani? Panglică? Oare băieţii vor funde şi panglici?

—Totul face cinci sute optzeci şi trei de dolari şi şaizeci şi nouă de cenţi. Vînzătoarea era numai zîmbet. Cum vreţi să plătiţi?

— Cinci... Sybill se controlă. Era clar că îşi pierduse minţile. Aproape şase sute de dolari pentru ziua de naştere a unui copil? Ah, da, o luase complet razna.

— Primiţi Visa? întrebă ea fără putere.

— Absolut. În continuare numai zîmbet, vînzătoarea întinse mîna după cardul auriu.

— Mă întreb dacă-mi puteţi spune ... Sybill expiră în timp ce-şi scoase Filofaxul şi-l răsfoi la litera Q, din cartea de adrese... Cum pot ajunge la această adresă.

— Cum să nu, practic este chiar după colţ.

Aşa a fost să fie. Dacă Phillip ar fi locuit la cîteva străzi de aici, poate că ar fi rezistat.

Este o greşeală, se avertiză ea în timp ce-şi croia din nou, cu greu, drum prin ploaie, luptîndu-se cu două enorme pungi de tîrguieli şi cu o umbrelă necooperantă. Nu era cazul să dea aşa, buzna peste el.

Poate că nici nu era acasă. Era ora şapte. Probabil că ieşise undeva, pentru cină. Cel mai bine ar fi să plece, să-şi ia maşina şi să se întoarcă înapoi, la Shore. Cum ploaia nu încetase, traficul era mai degajat acum.

Ar fi trebuit măcar să sune înainte. Dar la naiba, celularul ei era în poşetă şi nu avea decît două mîini. Era întuneric şi ploua şi oricum, probabil că tot n-o să găsească clădirea aia. Dacă nu o va localiza în următoarele cinci minute, se va întoarce înapoi la parcarea acoperită.

Găsi în trei minute clădirea înaltă, simplă, elegantă şi în ciuda enervării, păşi recunoscătoare în holul călduros, uscat.

Era liniştit şi rafinat, cu arbori ornamentali în vase de aramă, cu lemn lustruit, cîteva fotolii moi, adînci, în tonuri neutrale. Eleganţa familiară ar fi făcut-o să se simtă uşurată dacă nu s-ar fi simţit ca un şobolan invadînd un elegant vas de croazieră.

Trebuia să fie nebună să vină aşa, aici. Nu-şi spusese ea oare, cînd plecase spre Baltimore, că nu va face asta? Iar lui nu-i spusese despre întîlnire tocmai pentru că nu vroia ca acesta să ştie că avea să vină în Baltimore. Ca să nu încerce să o convingă să petreacă un timp cu ea.

Pentru numele lui Dumnezeu, abia îl văzuse duminică. Nu exista nici un motiv rezonabil pentru această disperată nevoie de a-l vedea acum. Se va întoarce chiar acum în St.Christopher, pentru că făcuse o greşeală teribilă.

Se certa singură în timp ce se îndrepta spre lift, păşea înăuntru şi apăsa butonul pentru etajul şaisprezece.

Ce nu era bine cu ea? De ce făcea asta?

Ah, Doamne, dar dacă era acasă, dar nu era singur? Senzaţia de mortificare pe care o simţi la

această posibilitate o izbi ca un pumn în stomac. Doar nu pomeniseră niciodată nimic despre exclusivitate. El avea toate drepturile să se vadă cu o altă femeie. Din cîte ştia ea, avusese un pluton de femei. Ceea ce nu făcea decît să demonstreze că îşi pierduse orice urmă de bun simţ, în primul rînd implicîndu-se într-o legătură cu el.

Efectiv nu putea apărea aşa la el, neanunţată, neinvitată, neaşteptată. Tot ce învăţase ea despre maniere, protocol, comportament social acceptabil, îi poruncea să apese pe butonul de jos şi să plece. Fiecare dram de mîndrie din ea o implora să facă stînga-mprejur înainte de a fi umilită.

Nu ştia ce anume o făcuse să treacă peste toate acestea şi să iasă din lift şi să se îndrepte spre apartamentul 1605.

Nu face asta, nu face asta, nu face asta. Comanda urla în capul ei chiar în clipa în care îşi privea degetul apăsînd soneria din dreptul uşii.

Ah Doamne, ah, Doamne, ah, Doamne, ce am făcut? Ce o să spun? Cum pot să explic?

Te rog, nu fi acasă, a fost ultimul ei gînd disperat, cu cîteva clipe înainte de a se deschide uşa.

— Sybill? Ochii lui se măriră de surpriză, buzele se curbară.

Dumnezeu să o ajute. Sybill începu să se bîlbîie.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să sun. Nu vreau să — nu ar fi trebuit să ... Am avut treabă în oraş şi eram doar la ...

— Lasă-mă să te scap de astea. Ai cumpărat tot magazinul? Phillip trăgea pungile ude din mîinile reci ca geaţa. Ai îngheţat. Haide, intră.

— Ar fi trebuit să sun. Am fost...

— Nu fi prostuţă. Phillip lăsă pungile jos şi începu să-i dea jos pardesiul ud leoarcă.

— Ar fi trebuit să-mi spui că vii astăzi la Baltimore. Cînd ai venit?

— Pe ... Pe la două şi jumătate. Am avut o întîlnire. Am fost doar ... Plouă, izbucni ea, urîndu-se. Nu sînt obişnuită să conduc în trafic. De fapt, nu sînt obişnuită să conduc şi eram puţin nervoasă din cauza asta.

O ţinu aşa, în timp ce el o studia, cu sprîncenele ridicate. Avea obrajii îmbujoraţi, dar nu prea credea el că din cauza frigului. Vocea ei era sperioasă şi asta era ceva nou. Şi interesant. Şi părea că nu ştia ce să facă cu mîinile.

Deşi pardesiul îi protejase costumul elegant, de culoarea ardeziei, pantofii erau uzi şi părul leoarcă de la ploaie.

— Eşti tensionată, da? şopti el. Îi puse mîinile pe umeri, frecîndu-i-i, în sus şi în jos, ca să-i încălzească. Relaxează-te.

— Ar fi trebuit să sun, spuse ea pentru a treia oară. A fost un lucru nepoliticos, prezumptţios....

— Nu, nu a fost. Poate riscant, puţin. Dacă ai fi venit cu douăzeci de minute mai devreme, nu aş fi fost acasă, încă. Sybill, relaxează-te, spuse el trăgînd-o puţin mai aproape.

— Bine. Sybill închise ochii. În ochii lui sclipi amuzamentul, urmărind-o inspirînd scurt, profund.

— Chestia asta cu respiratul chiar ajută la ceva? întrebă el, chicotind.

Iritaţia din glasul ei era abia perceptibilă, dar era acolo.

— Studiile au dovedit că afluxul de oxigen şi concentrarea mentală eliberează stresul.

— Pun pariu. Dar şi eu am studiat. Haide să încercăm metoda mea.

Îşi apropie gura de a ei, frecînd-o uşor, insistent, pînă cînd gura ei se înmuie, se oferi, se încălzi. Limba lui dansa uşor peste a ei, scoţîndu-i un oftat.

—Da, asta are efect asupra mea, şopti el frecîndu-şi obrazul de părul ei ud. Asupra mea are un efect grozav. Dar asupra ta?

— Stimularea orală este şi ea un remediu dovedit, asupra stresului.

Phillip chicoti.

— Sînt în pericol să devin nebun după tine. Ce zici de puţin vin?

Sybill nu se obosi să analizeze definiţia lui despre nebunie.

— Nu mi-ar strica un pahar. Deşi nu ar trebui. Sînt cu maşina.

Nu, în seara asta nu eşti, îşi spuse el în gînd, dar zîmbi doar.

— Stai jos. Mă întorc imediat.

Sybill reveni la respiraţia ei concentrată în timp ce Phillip dispărea în camera alăturată. După ce îşi calmă puţin nervii, începu să studieze apartamentul.

Zona livingului era dominată de un spaţiu de relaxare în verde închis, de pădure. În centrul acestuia se afla o măsuţă pătrată, pentru cafea. Deasupra ei călătorea o amplă velă, în ceea ce recunoscu a fi sticlă de Murano. În două sfeşnice din fier verde, se aflau lumînări groase, albe.

În cealaltă parte a încăperii se afla un mic bar cu două scaune din piele neagră. În spatele acestuia se afla un poster pentru vinul Nuits.St.George Burgundy, prezentînd un ofiţer de cavalerie francez din secolul

optsprezece stînd pe o caschetă, cu un pahar, o pipă şi un zîmbet foarte satisfăcut.

Pereţii erau albi şi stropiţi din loc în loc cu tablouri. Un poster stilat, înrămat, pentru şampania Tattinger, reprezentînd o femeie elegantă care era cu siguranţă Grace Kelly, într-o ţinută de seară distinsă, neagră, în spatele unei cupe înalte de şampanie, atîrna deasupra unei mese rotunde din sticlă, cu picioare curbate, din oţel. Exista o pictură de Juan Mir?, o reproducere elegantă a *Toamnei* lui Alphonse Mucha.

Lămpile erau şi de un modern sobru dar şi Deco elegant. Covorul era gros şi gri pal, ferestrele fără perdele erau mari şi ude de ploaie.

Îşi spuse că încăperea etala gust masculin, eclectic şi spiritualizat. Admira tocmai un scaun pentru picioare, din piele maronie, avînd forma unui porc de ţară cînd Phillip reveni cu două pahare.

— Îmi place porcul tău.

— Mi-a atras privirile. Ce-ar fi să-mi povesteşti despre ceea ce trebuie să fi fost o zi foarte interesantă?

— Nici măcar nu te-am întrebat dacă ai avut vreun program pentru seara asta. Observă că acesta era îmbrăcat într-o bluză neagră de trening şi jeanşi şi nu avea pantofi. Dar asta nu însemna că ...

— Am, acum. Luîndu-i mîna, o conduse spre canapeaua adîncă, în formă de U.

—Te-ai văzut cu avocatul, azi după-amiază.

— Ai ştiut.

— Este un prieten. Mă ţine la curent. Şi, recunoscu Phillip pentru el, fusese teribil de dezamăgit că aceasta nu îl sunase să-i spună că venea în oraş.

— Cum a fost?

— Bine, sper. Pare încrezător că procesul pentru tutelă se va rezolva favorabil. Totuşi, nu am putut-o convinge pe mama să dea o declaraţie.

— Este furioasă pe tine.

Sybill înghiţi repede puţin vin.

— Da, este furioasă şi fără îndoială că regretă profund scăparea de moment care a făcut-o să-mi spună ce s-a petrecut între ea şi tatăl tău.

Phillip îi luă mîna.

— Este greu pentru tine. Îmi pare rău.

Sybill privi în jos, la mîinile lor înlănţuite. Cu cîtă degajare o atingea el, îşi spuse absentă. Ca şi cum ar fi fost lucrul cel mai natural din lume.

— Sînt majoră. Şi cum mă îndoiesc că acest mic incident, deşi demn de presă, care are loc în St. Christopher, va traversa Atlanticul pînă la Paris, cred că o să-i facă faţă.

— Dar tu?

—Viaţa merge înainte. De îndată ce vor fi îndeplinite toate formele legale, Gloria nu va mai avea nici un motiv să vă facă necazuri. Sau lui Seth. Cred că va continua să-şi facă ei necazuri, dar aici nu pot face nimic. Nimic ce vreau să fac.

Un filon de răceală, se întreba Phillip, sau autoapărare?

— Chiar şi după ce vor fi îndeplinite formele legale, Seth va continua să fie nepotul tău. Nici unul dintre noi nu te va opri să-l vezi, sau să fii parte din viaţa lui.

— Eu nu sînt parte din viaţa lui, spuse ea fără intonaţie. Iar în timp ce el îşi făureşte propria lui viaţă, ar fi doar derutant şi neconstructiv să aibă amintiri despre vechea lui viaţă. Este un miracol că ceea ce i-a făcut Gloria nu l-a marcat şi mai puternic. Puţinul sentiment de siguranţă pe care-l are se datorează numai tatălui tău, ţie şi familiei tale. El nu are încredere în mine şi nu are nici un motiv să aibă.

— Încrederea trebuie meritată. Tu trebuie să vrei să o meriţi.

Sybill se ridică, se duse la fereastra întunecată şi privi afară, la luminile oraşului, care tremurau în spatele ploii.

— Cînd ai venit să locuieşti cu Ray şi Stella Quinn, cînd ei te-au ajutat să-ţi schimbi viaţa, să te reconstruieşti, ai păstrat legătura cu mama ta, cu prietenii tăi din Baltimore?

— Mama mea era o prostituată cu program redus, care ura fiecare respiraţie a mea, iar prietenii mei era traficanţi de droguri, drogaţi şi hoţi. Nu am mai vrut să am nici o legătură cu ei, aşa cum nici ei, cu mine.

— Oricum, îmi înţelegi punctul de vedere, spuse Sybill întorcîndu-se din nou cu faţa spre el.

— Îl înţeleg, dar nu sînt de acord cu el.

— Îmi imaginez că Seth este.

Phillip îşi puse jos paharul şi se ridică.

—Vrea să fii acolo, vineri, de ziua lui.

—Tu vrei să fiu acolo, îl corectă ea. Şi apreciez foarte mult faptul că l-ai convins pe Seth să permită acest lucru.

— Sybill ...

— Şi pentru că veni vorba, spuse ea repede, am găsit magazinul acela cu materiale pentru pictură. Făcu un gest spre pungile pe care acesta le lăsase lîngă uşă.

— Astea sînt? Phillip se uită la pungi. *Toate* astea?

Sybill începu imediat să-şi ciugulească unghia de la degetul mare.

— Este prea mult, nu? Ştiam eu. M-am lăsat purtată de val. Pot duce înapoi o parte din ele sau pur şi simplu le pot păstra pentru mine. Deşi nu prea mai am timp de aşa ceva.

Phillip se duse să studieze pachetele, cutiile dinăuntru.

—*Toate* astea? Rîzînd, se îndreptă şi scutură din cap. O să-i placă. O să fie înnebunit.

— Nu vreau să creadă că încerc să-l mituiesc, ca să-i cîştig afecţiunea. Nu ştiu ce m-a apucat. Din clipa în care am început, nu m-am mai putut opri.

— În locul tău aş înceta să-mi chestionez motivele pentru care am făcut ceva frumos, ceva impulsiv şi doar puţintel exagerat.

Phillip îi trase uşor mîna.

— Şi încetează să-ţi mai rozi unghiile.

— Nu-mi rod unghiile. Niciodată ... Insultată, se uită în jos la mîna ei şi văzu unghia roasă de la degetul mare.

— Ah, Dumnezeule, îmi rod unghiile. Nu am mai făcut asta de la cincisprezece ani. Unde mi-o fi pila de unghii?

Phillip se apropie mai mult de ea, în timp ce Sybill îşi luă geanta şi scoase din ea un mic set de manichiură.

— Ai fost un copil nervos?

—Hmm?

— Un copil care-şi roade unghiile.

—A fost un obicei rău, atîta tot. Încet, eficient, începu să repare distrugerile.

— Un obicei nervos aş spune eu, Dr. Griffin?

— Poate. Dar am scăpat de el.

— Nu complet. Îţi rozi unghiile, şopti Phillip apropiindu-se de ea. Ai migrene...

— Doar ocazional.

— Mese neregulate, continuă el. Nu te obosi să-mi spui că ai mîncat în seara asta. Ştiu eu mai bine. Eu cred că exerciţiile tale de respiraţie şi de concentrare nu-şi fac treaba cum trebuie, asupra stresului. Haide să încercăm din nou metoda mea.

— Chiar trebuie să plec. Era deja trasă în braţele lui.

— Înainte de a se face prea tîrziu.

— Este deja prea tîrziu. Phillip îi eflorâ buzele cu ale lui, o dată, de două ori.

— Chiar trebuie să rămîi. Este întuneric, este frig, plouă, şopti el jucîndu-se cu buzele ei, ciugulindu-le. Şi eşti şi un şofer teribil.

— Doar că ...nu am exerciţiu. Pila îi căzu din mîini.

—Vreau să te duc în pat. Vreau să te duc în patul meu. Sărutul următor a fost mai apăsat, mai lung, mai umed.

—Vreau să-ţi scot costumul ăsta adorabil, piesă cu piesă şi să văd ce se petrece dedesubt.

— Nu ştiu cum o să faci asta. Respiraţia începuse deja să i se accelereze prea mult, trupul ei se înmuiase deja prea mult. Nu-mi pot păstra gîndurile adunate, cînd mă atingi.

— Îmi place cînd sînt răvăşite. Îşi strecură mîinile sub jacheta strîmtă, pînă cînd degetele mari îi atinseră marginile sînilor.

— Îmi place să te răvăşesc. Şi să te fac să tremuri. Cînd tremuri, îmi vine să-ţi fac fel de fel de lucruri.

Prin ea treceau deja pale iuţi de fierbinţeală, săgeţi ascuţite.

— Ce fel de ...lucruri?

Phillip scoase un sunet jos, de încîntare, pe laterala gîtului ei.

— O să-ţi arăt, se oferi el şi o ridică în braţe.

— Eu nu fac asta. Sybill îşi dădu părul pe spate, uitîndu-se la el în timp ce o ducea în braţe, spre dormitor.

— Ce anume nu faci?

— Să intru în apartamentul unui bărbat, să mă las cărată de el în pat. Eu nu fac asta.

— O s-o considerăm atunci doar o schimbare în modelele comportamentale. O sărută temeinic, înainte de a o depune pe pat. Schimbare cauzată de ... Se opri ca să aprindă un trio de lumînări dintr-un sfeşnic de fier, aflat într-un colţ. ...De stimularea directă.

— Asta ar putea avea efect. Lumina lumînărilor făcea minuni pentru o faţă deja imposibil de atrăgătoare.

— Şi asta doar pentru că eşti atît de atrăgător.

Phillip chicoti şi se întinse pe patul mare, ca să-i ciugulească bărbia.

— Iar tu eşti atît de slabă.

— Nu, de obicei. De fapt, apetitul meu sexual este uşor sub medie.

— Oare? O ridică doar atît cît să-i scoată jacheta.

— Da. Am descoperit că ... ah ... chiar dacă un interludiu sexual poate fi plăcut ... Respiraţia i se opri cînd degetele lui începură să desfacă încet, nasturii de la bluză.

— Plăcut? Interveni el.

— Foarte rar poate avea un impact mai mult decît de moment, asupra mea. Firește, asta este din cauza compoziţiei mele hormonale.

— Firește. Phillip îşi coborî gura spre umflătura moale a sînilor ei, care se înălţau tentanţi peste cupele sutienului. Şi linse.

—Dar... dar ... Îşi încleştă degetele de o parte şi de alta a trupului, cînd limba lui alunecă sub material, trimiţînd valuri de şoc.

—Tu încerci să gîndeşti.

— Încerc să văd dacă pot.

— Şi cum merge?

— Nu cine ştie ce.

— Mi-ai vorbit despre compoziţia ta hormonală, îi aminti el urmărindu-i faţa, în timp ce îi trăgea fusta în jos, peste coapse.

— Serios? Ah, mă rog ... Aveam o idee. În fine, îşi spuse ea vag, cutremurîndu-se cînd Phillip trecu încet cu degetul peste abdomenul ei.

Phillip văzu încîntat că purta din nou ciorapii aceia sexi, prinşi pe pulpe, de data asta negru-fumuriu. Şi-o imagină gîndindu-se că sutienul şi chiloţii negri mergeau perfect cu aceştia.

Îi mulţumi lui Dumnezeu pentru mintea ei practică.

— Sybill, îmi place ce se petrece sub hainele taie.

Îşi mişcă gura spre sînii ei, gustînd fiebinţeala şi femeia, simţindu-i muşchii înfiorîndu-se. Sybill scoase din gîtlej un mic sunet neajutorat, în timp ce trupul i se mişca sub al lui.

O putea duce oriunde. Puterea derivînd din faptul că ştia acest lucru îl îmbăta ca un vin. În timp ce o poseda, încet acum, dorind pentru amîndoi să prelungească fiecare etapă, se lăsă să se scufunde.

Coji ciorapii aceia în jos, peste pulpele lungi, urmînd cărarea cu gura, pînă în vîrful degetelor. Pielea ei era cremoasă, catifelată, parfumată. Perfectă. Şi încă mai înnebunitoare, cînd tremura uşor sub a lui.

Îşi strecură vîrfurile degetelor şi limba sub ascunzătoarea aceea mătăsoasă, fantezistă, de peste coapsele ei, cu lovituri tachinante şi ea se arcui, tremurînd şi gemînd. Fierbinţeala era acolo. Centrată acolo. Fierbinţeală umedă, excitantă.

Şi cînd tachinarea îi înebuni pe amîndoi, Phillip îndepărtă această barieră şi plonjă în gustul fierbinte al acesteia. Sybill strigă, înălţîndu-şi trupul, cu mîinile încleştate în părul lui, în timp ce acesta o purta în vîrtej, spre culmi. Cînd ea căzu, moale şi gemînd, el continuă.

Şi-i arătă mai mult.

Putea avea orice. Totul. Ea nu mai avea puterea să i se împotrivească, să ţină piept valului de senzaţii care o inundau. Lumea devenise a lui, numai a lui. Parfumul pielii lui în gura ei, textura părului lui pe carnea ei sau în mîinile ei, mişcarea muşchilor lui sub degetele ei.

Murmure, murmurele lui îi răsunau ca un ecou în capul cuprins de vîrtej. Auzul propriului ei nume, o şoaptă de plăcere. Respiraţia i se transformă în suspin cînd îi găsi gura cu a ei, revărsînd tot ce avea în acest fierbinte fluid emoţional.

Iară şi iară şi iară. Nevoia urgentă i se învîrtea în cap, în timp ce se agăţa şi dădea, dădea, dădea.

Acum mîinile lui erau cele care se strîngeau în pumni, de o parte şi de alta a capului ei, în timp ce şocul senzaţiilor izbea în el răspîndind scîntei de dorinţă, topindu-se într-o nevoie atît de disperată încît îl durea.

Ea se deschise spre el, o invitaţie ucigătoare. Şi simţind-o, scufundîndu-se în ea, îşi înălţă capul, privindu-i chipul în lumina aurie a lumînărilor.

Ochii ei erau într-ai lui, buzele ei desfăcute, în timp ce respiraţia tremura printre ele. Un declic, un lacăt care se deschidea, făcînd o conexiune. Mîinile lui Phillip le căutau pe ale ei, degetele lor se împletiră.

Încet, delicat, cu fiecare mişcare, un şoc proaspăt de plăcere. Catifelat, mătăsos, o promisiune în întuneric. Îi văzu privirea sticloasă, simţi tensiunea, freamătul şi îşi închise gura peste a ei, ca să capteze geamătul climaxului.

— Rămîi cu mine. Şopti cuvintele în timp ce buzele îi cutreierau faţa, în timp ce trupul lui se mişca într-al ei. Rămîi cu mine.

Ce şansă mai avea ea? Era lipsită de apărare faţă de ce îi dăduse el,prea neajutorată ca să refuze ceea ce îi cerea el în schimb.

Presiunea crescu din nou, o nevoie internă care refuza să fie negată. Cînd se rostogoli eliberată, o strînse lîngă el şi se prăbuşi cu ea.

—Aveam de gînd să gătesc, spuse el puţin mai tîrziu, cînd Sybill stătea întinsă deasupra lui, moale şi fără glas. Dar cred că o să comandăm ceva. Şi o să mîncăm în pat.

— Perfect. Rămase cu ochii închişi, poruncindu-şi să-i asculte bătăile inimii şi să acorde atenţie glasului propriei ei inimi.

— Poţi dormi aici mîine. Se juca leneş cu părul ei. O dorea aici a doua zi dimineaţa, o dorea cumplit aici, în fiecare zi.. Dar se va gîndi mai tîrziu la asta.

— Poate vizitezi oraşul mîine dimineaţă, faci puţin shopping. Dacă rămîi aici, poţi veni în spatele meu, în drum spre casă.

— Perfect. Efectiv nu avea tăria să se impună. În plus, îşi spuse ea, avea logică. Şoseaua de centură din Baltimore era confuză, un teren necunoscut. I-ar face plăcere să petreacă cîteva ore explorîd oraşul. Era o adevărată nebunie să plece înapoi în noaptea asta, pe ploaie, pe întuneric.

— Eşti îngrozitor de simpatică.

— M-ai prins într-un moment de slăbiciune. Mi-e foame şi nu vreau să conduc noaptea. Şi îmi lipseşte oraşul, orice oraş.

— Ah, deci nu este din cauza farmecului meu irezistibil şi a bravurii mele sexuale.

Sybill nu-şi putu stăpîni un zîmbet.

— Nu, dar nici ele nu fac nici un rău.

— Mîine dimineaţă o să-ţi fac o omletă din albuşuri şi o să fii sclava mea.

Sybill reuşi să rîdă.

— Asta mai vedem noi.

Se temea că efectiv se afla acum prea aproape de condiţia de sclav. Inima, pe care încerca disperată să să o ignore, continua să insiste că se îndrăgostise de el.

Asta, se avertiză ea, ar fi o greşeală cu mult mai mare, permanentă, decît cea de a-i fi bătut la uşă într-o seară ploioasă.

ŞAISPREZECE

Cînd o femeie de douăzeci şi nouă de ani se schimbă de trei ori înainte de a se duce la petrecerea de aniversare a unui puşti de unsprezece ani, înseamnă că are o problemă.

Sybill se dăscălea singură în timp ce-şi scotea o bluză albă din mătase — mătase albă, pentru Dumnezeu, ce-i putea trece prin cap — şi o schimba cu o bluză cu guler răsfrînt, de culoarea oului de raţă.

Se ducea la o simplă petrecere în familie, nepretenţioasă, îşi spunea, nu la un dineu diplomatic. Care, recunoscu ea cu un oftat, nu i-ar fi ridicat atîtea dileme sociale şi vestimentare. Ştia exact cum să se îmbrace, cum să se comporte şi ce anume se aştepta de la ea la o recepţie formală, un dineu prezidenţial, o gală, un bal de caritate.

Îşi trecu peste cap un lanţ lung cu mărgele din argint, îl scoase, bombăni şi şi-l puse înapoi.

Îmbrăcată nu chiar cum ar fi trebuit, îmbrăcată exagerat, ce importanţă avea? Oricum, tot nu-şi va găsi locul acolo. Dar ea se va preface că da, Quinii se vor preface că da şi toată lumea va fi disperant de uşurată cînd îşi va lua la revedere şi va pleca.

Două ore, îşi spuse ea. Toţi vor fi politicoşi, vor evita scene stînjenitoare sau urîte, de dragul lui Seth.

Îşi luă peria şi începu să-şi îmblînzească părul spre spate, apoi îl fixă într-un clip, la ceafă, înainte de a se studia critic în oglindă. Arăta sigură pe ea, decise. Plăcută, neamenințătoare.

Exceptînd ... da, poate culoarea puloverului era prea vie, prea îndrăzneaţă. Poate c-ar merge mai bine un cenuşiu, un maro.

Doame, Dumnezeule.

?îrîitul telefonului a fost o diversiune binevenită, aproape că se repezi spre el.

— Da, alo, Dr. Griffin.

— Syb, eşti încă acolo. M-am temut c-ai plecat.

— Gloria. Stomacul îi căzu în picioarele nesigure. Unde eşti?

— Ah, prin zonă. Ei, îmi pare rău că te-am lăsat baltă atunci. Dar eram distrusă.

Distrusă, îşi spuse Sybill. Era un termen bun în anumite condiţii. După viteza cu care vorbea, presupuse că sora ei era şi acum distrusă.

— Mi-ai furat banii din portofel.

— Ţi-am spus că eram distrusă, nu? Eram panicată, ştii, aveam nevoie de bani. O să ţi-i dau înapoi. Ai vorbit cu ticăloşii ăia de Quini?

— Am avut o întîlnire cu familia Quinn, aşa cum am promis. Sybill îşi desfăcu mîna strînsă pumn şi continuă, neutru.

— Le-am dat cuvîntul meu, Gloria, că ne vom întîlni amîndouă cu ei, ca să discutăm despre Seth.

— Ei bine, eu nu mi l-am dat pe al meu, nu? Ce-au spus? Ce au de gînd să facă?

— Au spus că eşti o prostituată, că ai abuzat fizic de Seth, că le-ai permis clienţilor tăi să-i facă avansuri sexuale.

— Mincinoşi. Nişte mincinoşi împuţiţi. Nu vor decît să scape de mine, asta este. Ei ...

— Au spus, continuă Sybill rece acum, că l-ai acuzat pe Profesorul Quinn că te-ar fi molestat acum vreo doisprezece ani şi ai pretins că Seth este copilul lui. Că l-ai şantajat, că i l-ai vîndut pe Seth. Că acesta ţi-a dat mai mult de o sută cincizeci de mii de dolari.

—Totul este un rahat.

— Nu totul, doar o parte. Partea ta poate fi descrisă clar ca rahat. Profesorul Quinn nu te-a atins, Gloria, nici acum doisprezece ani, nici acum douăsprezece luni.

— De unde ştii? De unde naiba ştii tu că ...

— Mama mi-a spus că Raymond Quinn este tatăl tău.

Urmă o tăcere scurtă, după care se auzi respiraţia rapidă a Gloriei.

— Atunci îmi era dator, da? *Îmi era* dator. Marele profesor universitar, cu micuţa şi plictisitoarea lui viaţă. A fost greşeala lui. A fost numai şi numai greşeala lui. În toţi aceşti ani, habar n-a avut de mine. A adunat nişte gunoaie de pe stradă, dar de mine habar n-a avut.

— Nu a ştiut de existenţa ta.

— Eu i-am spus, nu? I-am spus ce-a făcut şi cine era şi ce avea de făcut. Iar el ce-a făcut? S-a holbat doar la mine. Vroia să vorbească cu mama. Şi nu-mi dădea nici un prăpădit de dolar pînă cînd nu vorbea cu mama..

— Aşa că te-ai dus la decan şi ai pretins că te-a molestat.

— Am băgat spaima în el. Nemernicul.

Avusese dreptate, îşi spuse Sybill. Instinctul ei cînd intrase în încăperea aceea de la poliţie avusese dreptate. Era o greşeală. Această femeie era o străină.

— Şi cînd nici asta nu a mers, te-ai folosit de Seth.

— Puştiul are ochii lui. Oricine poate vedea asta. Urmă un zgomot de aspiraţie, un sîsîit, în timp ce Gloria trăgea din ţigară.

— Şi-a schimbat registrul în clipa în care a văzut copilul.

— Ţi-a dat bani pentru Seth.

— Nu destui. Îmi era dator. Ascultă, Sybill ... Tonul i se schimbă, devenind plîngăcios şi tremurat.

—Tu nu ştii cum este. Am crescut singură copilul, de mic, iar ticălosul ăla de Jerry DeLauter s-a cărat. Nimeni nu m-a ajutat. Scumpa noastră mamă nici măcar un telefon nu accepta de la mine şi nici mironositul ăla cu care s-a măritat şi l-a dat drept tatăl meu. Ştii bine că aş fi putut renunţa la copil. Puteam oricînd renunţa la el.Banii pe care ţi-i dă Asistenţa Socială pentru un copil sînt o nimica toată.

Sybill privi afară prin uşile de la terasă.

— Întotdeauna te întorci la bani?

— Este uşor să n-o faci cînd ai destui, izbucni Gloria. Tu nu a trebuit niciodată să te zbaţi, tu nu a

trebuit să-ţi faci niciodată griji. Fiica perfectă a avut întotdeauna din toate din belşug. Acum este rîndul meu.

— Eu te-aş fi ajutat, Gloria. Am încercat, cu ani în urmă, cînd ai venit cu Seth la New York.

— Da, da, aceeaşi veche melodie. Ia-ţi o slujbă, îndreaptă-te, lasă-te de droguri, de totul. Rahat, eu nu vreau să dansez pe ea, ai priceput? Asta este viaţa mea, dragă surioară, nu a ta. Nu mă poţi plăti ca să o trăiesc pe a ta. Şi copilul ăsta este al meu, nu al tău.

— Ce este astăzi, Gloria?

— Ce? Ce dracu spui acolo?

— Astăzi este douăzeci şi opt septembrie. Îţi spune ceva asta?

— Ce naiba vrei să-mi spună? Este doar o afurisită de vineri.

Şi cea de a unsprezecea aniversare a fiului tău, îşi spuse Sybill şi îşi îndreptă umerii, rămînînd fermă.

— Nu o să-l capeţi pe Seth înapoi, Gloria, deşi sîntem amîndouă conştiente că nu acesta este scopul tău.

— Nu poţi ...

— Gura. Haide să încetăm să mai jucăm jocuri. Te cunosc bine. Nu am vrut asta, am preferat să pretind altceva, dar te cunosc. Dacă accepţi ajutorul meu,

încă mai vreau să intri într-o clinică, să-ţi plătesc nota pentru reabilitarea ta.

— Nu am nevoie de ajutorul tău afurisit.

— Bine, atunci este alegerea ta. Nu o să mai primeşti nici un bănuţ în plus de la Quinni, nu o să-l primeşti înapoi pe Seth. Am dat o declaraţie în faţa avocatului lor şi o declaraţie autentificată la notariat, funcţionarei de la Asistenă, care se ocupă de cazul lui Seth. Le-am spus totul şi dacă este nevoie, voi depune mărturie la tribunal că dorinţa lui Seth şi interesul lui este să rămînă, permanent, la familia Quinn. Voi face tot ce-mi stă în puteri ca tu să nu te mai poţi folosi vreodată de el.

—Ticăloaso. Şuieratul era plin de furie, dar sub aceasta se simţea şocul.

— Crezi că îţi poţi bate aşa joc de mine? Crezi că mă poţi înlătura şi că poţi trece de partea ticăloşilor ălora, împotriva mea? O să te distrug.

— Sigur că poţi încerca, dar nu o să reuşeşti. Ai ales, acum s-a terminat.

— Eşti exact ca ea, da? Gloria scuipa cuvintele ca pe gloanţe. Eşti exact ca frigida aia de mamă a noastră. Prinţesa perfectă în societate, dar dedesubt nu eşti nimic altceva decît o căţea.

Poate că sînt, îşi spuse Sybill obosită, poate că asta o să devin.

— L-ai şantajat pe Raymond Quinn, care nu ţi-a făcut nici un rău. Cel puţin ţie ţi-a mers destul de bine, pentru că ai fost plătită. Dar cu fiii lui nu o să-ţi meargă, Gloria. Şi nu o să-ţi meargă nici cu mine. Nu, de acum înainte.

— Nu? Bine, haide să încercăm. Vreau o sută de mii. O sută de mii, sau stau de vorbă cu presa. Cu *National Enquirer*, *Hard Copy*. Şi atunci o să vedem cum ţi se vor mai vinde prăpăditele alea de cărţi ale tale.

— Presupun că vînzările vor creşte cu douăzeci de procente, continuă Sybill, calmă. Nu mă voi lăsa şantajată, Gloria. Tu poţi face ce vrei. Dar gîndeşte-te puţin. În Maryland eşti urmărită penal şi există un ordin de restricţie împotriva ta, prin care nu ai dreptul să te apropii de Seth. Familia Quinn deţine dovezi. Le-am văzut, continuă ea gîndindu-se la scrisorile trimise de Gloria. Pot fi aduse şi alte acuzaţii penale, pentru extorcare şi abuz faţă de un copil. În locul tău m-aş mai gîndi puţin.

Închise în împroşcarea de obscenităţi, închizînd ochii şi coborîndu-şi capul între genunchi. Greaţa era ca o mare grasă în stomacul ei, şarpele migrenei se

apropia tot mai mult. Nu-şi putea stăpîni tremurul. Se abţinuse în timpul convorbirii, dar acum nu se mai putea opri.

Rămase aşa pînă cînd îşi recăpătă controlul respiraţiei, pînă cînd cea mai rea ameninţare a răului dădu înapoi. După care se sculă, îşi luă una din pastilele ei ca să ţină la distanţă migrena şi adăugă puţin roşu pe obrajii palizi. Îşi luă geanta, cadourile pentru Seth, o jachetă împotriva frigului şi ieşi.

Ziua fusese nesfîrşită. Cum putea cineva să stea ore în şir la şcoală, de ziua lui? Cînd îl aşteptau două petreceri şi tot restul? Avea să primească pizza şi cartofi prăjiţi şi tort de ciocolată şi îngheţată şi poate şi cadouri.

De fapt, niciodată pînă atunci nu primise un cadou de ziua lui, reflecta Seth. Cel puţin, nu de cînd îşi putea aduce aminte. Poate că totul se va rezuma la haine şi la rahaturi dintr-astea, dar oricum, tot cadouri erau.

Dacă va veni cineva.

— Ce durează atîta? întrebă Seth, din nou.

Hotărîtă să fie răbdătoare, Anna tăia cartofi pentru cartofii prăjiţi în casă, pe care îi comandase Seth ca parte a meniului său aniversar.

— Sînt pe drum.

— Este aproape şase. De ce a trebuit să vin acasă după şcoală, în loc să mă duc direct la şantier?

— Pentru că... spuse Anna, oprindu-se. Şi încetează să-ţi mai vîri nasul în toate, da? adăugă ea cînd Seth deschise din nou frigiderul. Ca să-l închidă la loc. În curînd o să-ţi umpli destul gura.

— Mor de foame.

— Nu vezi că mă ocup de cartofi?

— Credeam c-o să-i facă Grace.

Cu ochi de oţel, Anna îl privi peste umăr.

— Sugerezi că eu nu ştiu să fac cartofi prăjiţi?

Era destul de plicitisit şi fără stare, ca să mai fie încîntat că îi atinsese egoul.

— Mă rog, ea chiar îi face buni de tot.

— Ah. Iar eu, nu. Anna se întoarse complet, acum.

— Şi tu îi faci bine. Oricum, o să avem pizza. Aproape că-i scăpase din gură, dar fornăi un chicot.

— Ticălos mic. Anna rîse, repezindu-se la el. Acesta se strecură, urlînd.

— Am ajuns la uşă, am ajuns la uşă. Am scăpat! Seth ieşi fugind, lăsînd-o pe Anna zîmbind în urma lui.

Dar rîsul şmecheros se stinse din ochii lui cînd deschizînd uşa, dădu de Sybill.

— Ah. Bună.

Lui Sybill îi căzu inima, dar îşi montă un zîmbet politicos.

— La mulţi ani.

— Da, mulţumesc. Deschise uşa de tot, privind-o prudent.

— Îţi mulţumesc că m-ai invitat. Neştiind ce să facă, îi întinse cele două pungi.

— Ai voie să-ţi primeşti cadourile?

— Sigur, cred. Toate astea? Ochii i se făcură mari.

Sybill aproape că oftă. Parcă ar fi fost Phillip.

— Sînt de toate, acolo.

— Grozav. Ei, uite-o pe Grace. Încurcat de bagajele pe care acum le ţinea el, se ciocni de Sybill, luînd-o spre verandă.

Bucuria din glasul lui, zîmbetul rapid, încîntat de pe chipul lui făceau un contrast atît de mare cu felul în care se uitase la ea, încît lui Sybill i se sfîşie inima.

— Ei, Grace! Ei, Aubrey! Îi spun Annei că aţi venit.

Se repezi din nou înăuntru, lăsînd-o pe Sybill stînd în picioare în uşa deschisă, fără să ştie ce să facă. Grace ieşi din maşină şi zîmbi.

— Pare înnebunit.

— Da, ei ...O urmări pe Grace punînd o pungă pe capota maşinii, urmată de un tort uriaş, într-un suport

din plastic transparent. Apoi se aplecă în maşină să dezlege o Aubrey care turuia întruna, pe scaunul ei de maşină.

—Vrei să-ţi dau o mînă de ajutor?

— De fapt aş avea nevoie de amîndouă. O clipă, scumpo. Dacă continui să te răsuceşti atît... Aruncă un alt zîmbet peste umăr, în timp ce Sybill se apropia de ea.

—A fost toată ziua ca un arc. Seth este favoritul lui Aubrey.

— Seth! E ziua lui. Noi am făcut un tort.

— Da, noi. Grace o scoase pe Aubrey din maşină, apoi i-o pasă unei Sybill uluite.

—Te superi? A ţinut morţiş să-şi pună rochiţa asta, dar goana pe jos de aici pînă în casă ar fi un dezastru.

— Ah, da ...Sybill se pomeni privind în jos spre un chip numai zîmbet, angelic şi ţinînd un trupşor micuţ, agitat, îmbrăcat în roz de party, numai dantele şi creţuri.

— O să avem o petrecere, îi spuse Aubrey şi îi puse amîndouă mînuţele pe obraji, ca să se asigure de totala ei atenţie.

— Data viitoare cînd o să am trei ani, o să am şi eu o petrecere. Poţi să vii şi tu.

— Mulţumesc.

— Miroşi frumos. Şi eu.

—Tu în mod sigur. Rigiditatea iniţială a lui Sybill trebui să se topească sub zîmbetul acela vesel, fermecător. Jeepul lui Phillip trase în spatele celui al lui Grace şi rigiditatea reveni cînd din dreapta coborî Cam şi îi aruncă o privire rece, în mod clar de avertizare.

Aubrey începu să strige strident, în chip de salut.

— Bună! Bună!

— Bună, frumoaso. Cam se apropie, o sărută uşor pe Aubrey pe buzele ei strînse comic, apoi îşi îndreptă ochii aceia de silex spre Sybill.

— Bună ziua, Dr. Griffin.

— Sybill. Cît se poate de capabil să interpreteze schimbul rece, Phillip se apropie, punîndu-şi o mînă de încurajare pe umărul ei şi aplecîndu-se pentru sărutul pe care i-l oferea Aubrey.

— Bună, dulceaţă.

— Am o rochiţă nouă.

— Şi arăţi uluitor în ea. În stil feminin, Aubrey o părăsi pe Sybill fără o singură privire şi îşi întinse braţele spre Phillip. Acesta reuşi cu uşurinţă transferul, punînd-o pe coapsă.

— Ai venit de mult? o întrebă el pe Sybill.

— Nu, adineauri. Îl urmări pe Cam care ducea în casă trei cutii mari cu pizza .

— Phillip, nu vreau să provoc nici o...

— Hai să intrăm. Îi luă mîna, trăgînd-o după el. Trebuie să începem odată petrecerea asta, nu-i aşa, Aub?

— Seth are cadouri. Sînt secrete. Vorbise în şoaptă şi se apropie mai mult de el.

— Ce fel de cadouri?

— Ah, ah, nu-ţi spun. O puse jos cînd intrară în casă, îi dădu o palmă prietenească pe funduleţul numai volănaşe şi o expedie. Aceasta începu să-l strige pe Seth şi se agită spre bucătărie.

— O să spună tot.

Decisă să facă totul ca să meargă, Sybill îşi repuse zîmbetul la loc.

— Eu, nu.

— Nu. Tu mai poţi aştepta. Acum mă duc să fac un duş rapid, pînă nu-mi ia Cam locul şi termină toată apa caldă. O sărută repede, absent.

— O să-ţi aducă Anna ceva de băut, adăugă el îndreptîndu-se spre scări.

— Grozav. Trăgînd aer în piept, Sybill se oţeli ca să facă faţă singură, Quinnilor.

Bucătăria era un infern. Aubrey ţipa strident, Seth vorbea ca o moară neferecată. Cartofii se prăjeau, cu Grace la sobă, în timp ce Cam o încolţise pe Anna lîngă frigider, cu o sclipire lascivă în ochi.

— Ştii ce-mi vine cînd te văd în şorţ.

— Ştiu ce-ţi vine cînd mă vezi respirînd. Şi Anna spera că asta nu se va schimba niciodată. Totuşi, făcu ochii mici spre el.

— Ia mîinile, Quinn. Sînt ocupată.

— Ai muncit ca un sclav peste soba încinsă. Chiar ar trebui să faci un duş. Cu mine.

— Nu o să ... Se întrerupse, întrezărind mişcarea cu colţul ochiului.

— Aici erai. Cu o mişcare care i se păru lui Sybill des practicată şi foarte eficientă, Anna se răsuci, înfigîndu-şi cotul în stomacul soţului ei.

— Ce vrei să bei?

— Ah ...cafeaua miroase minunat, mulţumesc.

— Eu o să iau o bere. Cam îşi luă una din frigider. Şi urc să mă spăl. Îi aruncă din nou privirea aceea lui Sybill şi se îndepărtă.

— Seth, stai departe de pachetele alea, îi porunci Anna în timp ce punea o cană pe masă. Încă nu se desfac cadourile. Decisese să-l împiedice să deschidă cadourile lui Sybill pînă la masă. Se gîndise că

mătuşa lui se va scuza şi va fugi cît de repede va reuşi, după efectuarea micului ritual.

— Omule! Dar este ziua mea, nu?

— Da, dacă reuşeşti să-i supravieţuieşti. De ce nu o iei pe Aubrey în cealaltă cameră? Ocupă-te puţin de ea. Cum apare Ethan, ne aşezăm la masă.

— Bine, dar de fapt unde întîrzie atît? Bombănind, Seth ieşi înţepat din cameră, cu Aubrey la călcîi şi nu surprinse zîmbetul rapid schimbat între Grace şi Anna.

— Asta este valabil şi pentru voi. Anna îi dădu lui Zgubi un ghiont cu piciorul şi îi făcu un semn cu degetul. Cu oftaturi canine, cei doi cîini o şterseră şi ei afară.

— Linişte. Linişte efemeră. Anna închise ochii ca să o savureze.

— Pot să te ajut cu ceva?

Cu o scuturare a mîinii, Anna îi dădu cana cu cafea.

— Cred că avem totul sub control. Ethan trebuie să vină dintr-un minut într-altul. Cu o mare surpiză. Se duse la fereastră ca să se uite afară, prin întunericul care începea să se adune.

— Sper că ai venit cu un apetit adolescentin. Meniul din seara asta constă în pizza cu ardei şi sos, cartofi

prăjiţi în ulei de arahide, îngheţată de casă cu cremă fierbinte şi ucigătorul tort al lui Grace.

— O să ajungem cu toţii la spital, comentă Sybill, fără să se gîndească. Dar chiar cînd se strîngea în ea, Anna începu să rîdă.

— Noi, cei pe cale să murim, te salutăm. Ah, ah, a venit Ethan. Îşi coborî tonul vocii la o şoaptă. Deasupra sobei, Grace scăpă cu zgomot lingura găurită.

—Te-ai ars?

— Nu, nu. Chicotind repede, Grace se dădu înapoi.

— Nu, eu, ah ... vreau doar să fug repede să ... să îl ajut pe Ethan.

— Bine, dar — hmmm, termină Anna, cînd Grace trecu în goană pe lîngă ea şi ieşi afară.

— Săltăreaţă, mormăi ea, aprinzînd luminile de afară. Încă nu e chiar întuneric, dar o să fie, cînd terminăm aici. Salvă apoi ultimii cartofi prăjiţi şi stinse soba.

— Cam şi Phillip ar trebui să bage viteză. Ah, Doamne, ce frumoasă e! Poţi să vezi?

Prea curioasă ca să reziste, Sybill veni lîngă ea, la fereastra din bucătărie. O văzu pe Grace stînd pe chei, prinsă în ultima lumină a zilei şi pe Ethan care cobora tocmai lîngă ea.

— E o barcă, murmură ea, o mică ambarcaţiune cu pînze.

— Are zece picioare. I se spune barcă cu fundul lat. Zîmbetul Annei aproape că îi aprinse faţa. Au construit-o ei trei, în vechea casă a lui Ethan — cea pe care a închiriat-o. Chiriaşii i-au permis să folosească magazia, ca Seth să nu ştie nimic.

— Au construit-o pentru el?

— Ori de cîte ori au putut fura o oră. Ah, ce-o să-i placă. Ei, dar ce e asta?

— Ce anume?

— Acolo, spuse Anna privind concentrată prin geam. O vedea pe Grace vorbind, cu mîinile împreunate. Ethan se zgîia la ea. Apoi îşi coborî capul spre al ei.

— Sper că nu e nici o ... Renunţă, cînd Ethan o trase pe Grace mai aproape de el, îşi îngropă faţa în părul ei şi se legănă. Iar braţele ei se ridicară spre el.

— Ah, ah. Ochii Annei se umplură de lacrimi.

—Trebuie să fie — este însărcinată! Tocmai i-a spus. Ştiu. Ah, priveşte! O apucă pe Sybill de umăr cînd Ethan ridică în braţe o Grace numai rîsete.

— Nu-i aşa că e frumos?

Cei doi erau înfăşuraţi unul în celălalt, formînd o singură siluetă în ultimile licăriri ale luminii zilei.

— Da, da, asta este.

— Uită-te la mine. Rîzînd de ea însăşi, Anna smulse un prosop de hîrtie şi-şi suflă nasul. M-a făcut praf. Chestia asta mi-a pus capac, ştiu. O să vreau şi eu unul. Îşi suflă din nou nasul şi oftă.

— Eram convinsă că o să pot aştepta un an sau doi. Dar acum nu o să mai pot aştepta atît. Nu asta. Parcă-l şi văd pe Cam cînd o să-i ... Anna se opri. Scuză-mă spuse ea, cu un rîs apos.

— Este în regulă. Este frumos că eşti atît de fericită pentru ei. Că eşti fericită pentru tine. Asta este într-adevăr o ocazie de familie, mai ales acum. Anna, eu chiar trebuie să plec.

— Nu fi laşă, spuse Anna făcîndu-i cu degetul. Eşti aici şi o să trebuiască să faci faţă coşmarului indigestiei şi zgomotului, ca noi toţi ceilalţi.

— Eu cred doar ... Dar nu putu decît să-şi închidă gura cînd uşa se deschise brusc. Ethan încă o mai ţinea pe Grace în braţe şi amîndoi erau numai zîmbet.

— Anna, o să avem un copil. Ethan făcu anunţul cu vocea uşor răguşită.

— Ce, crezi că sînt oarbă? Îl împinse pe Ethan de-o parte ca să o sărute mai întîi pe Grace. Eram cu nasul lipit de fereastră. Ah, felicitări! Apoi îşi aruncă braţele, cuprinzîndu-i pe amîndoi.

— Sînt atît de fericită!

— O să trebuiască să fii naşă. Ethan îşi întoarse faţa ca să o sărute.

— Nu am fi ajuns aici, fără tine.

— Ah, prostii. Anna izbucni în lacrimi exact în clipa în care intra Phillip.

— Ce se petrece aici? De ce plînge Anna? Iisuse, Ethan, ce-a păţit Grace?

— Sînt bine. Sînt minunat de bine. Sînt însărcinată.

— Nu glumeşti? O scoase din braţele lui Ethan ca să o sărute cu generozitate.

— Ce naiba se petrece aici? întrebă Cam.

Ţinînd-o în continuare pe Grace, Phillip îi zîmbi.

— O să avem un copil.

— Ah, da? Cam îşi arcui o sprînceană.

— Şi ce zice Ethan despre voi doi?

— Ha, ha, rîse Phillip în loc de răspuns şi o depuse pe Grace cu grijă, în picioare.

—Te simţi bine? O întrebă Cam.

— Mă simt minunat.

— Arăţi minunat. Cam o trase în braţele lui, frecîndu-şi bărbia de capul ei. Şi tandreţea cu care a făcut ambele gesturi o făcu pe Sybill să clipească, surprinsă.

— Frumos, frate, îi şopti Cam lui Ethan.

— Mulţumesc. Iar acum îmi pot avea soţia înapoi?

— Aproape am terminat. Cam o ţinu pe Grace la distanţa braţului.

— Dacă nu are grijă cum trebuie de tine şi de micuţul Quinn de aici dinăuntru, o să bat la el ca la fasole.

— Noi nu mai mîncăm odată? întrebă Seth, apoi se opri în uşa bucătăriei, cu ochii căscaţi.

— De ce plîng Anna şi Grace? Privi acuzator de jur împrejurul încăperii, incluzînd-o şi pe Sybill în supărarea lui.

— Ce s-a întîmplat?

— Sîntem fericiţi. Grace îşi trase nasul şi acceptă şerveţelul pe care-l pescui Sybill din geantă. O să am un copil.

— Adevărat? Grozav. Super. E cel mai super. Aub ştie?

— Nu, o să-i spunem, Ethan şi cu mine, cît de curînd. Dar acum mă duc după ea, pentru că e ceva ce trebuie să vezi tu. Afară.

— Afară. O porni spre uşă, dar Phillip i se puse în faţă.

— Nu încă.

— Ce este? Hai, la o parte. Iisuse. Lasă-mă să văd ce este afară.

— Ar trebui să-l legăm la ochi, consideră Phillip.

— Ar trebui să-i punem căluş, sugeră Cam. Ethan se ocupă de situaţie, ridicîndu-l pe Seth pe umărul lui .. . Cînd Grace o aduse pe Aubrey, Ethan îi făcu cu ochiul, îl întoarse pe Seth care se zvîrcolea şi ieşi afară pe uşă.

— N-o să mă aruncaţi din nou în apă! Vocea lui Seth răsuna de încîntare îngrozită şi de chicote. Haide, oameni buni, apa chiar este rece.

— Eşti un papă-lapte, surîse Cam batjocoritor, cînd Seth îşi ridică faţa peste spinarea lui Ethan.

— Dacă încercaţi, îi preveni Seth cu ochii dansîndu-i de fericire şi de provocare, o să-l iau cu mine cel puţin pe unul dintre voi.

— Mare scofală. Phillip îi împinse faţa lui Seth înapoi în jos. Gata? întrebă el cînd se adunară cu toţii la marginea apei.

— Bine. Fă-o, Ethan.

— Omule, apa e *rece*! începu Seth, gata să strige cînd Ethan îi dădu drumul. Dar stătea pe picioarele lui şi era întors cu faţa spre mica ambarcaţiune din lemn, cu pînze de culoarea azurului, care foşneau uşor în vîntul serii.

— Ce ...de unde a răsărit asta aici?

— Din sudoarea frunţilor noastre, spuse Phillip sec, în timp ce Seth se zgîia la barcă.

— Este — Cine o cumpără?

— Nu este de vînzare, spuse Cam, simplu.

— Este ... este ... Nu putea fi, îşi spuse el, în timp ce inima îi bubuia de nervi şi de speranţă şi de şoc. Dar speranţa era dominantă. În ultimul an învăţase să spere.

— Este a mea?

—Tu eşti singurul pe aici, cu ziua de naştere astăzi, îi reaminti Cam. *Vrei să te uiţi mai îndeaproape?*

— Este a mea? O spuse şoptit mai întîi, cu atîta ameţitoare încîntare şi şoc, încît Sybill simţi că o ustură ochii.

—*A mea*? Explodă el acum, răsucindu-se în loc. De data aceasta, fericirea pură de pe chipul lui îi puse un nod în gît.

— Ca s-o păstrez?

— Eşti un marinar bun, îi spuse Ethan calm. Este o barcă mică, solidă. Este sigură, dar se mişcă.

— Aţi construit-o pentru mine. Privirea lui sări de la chipul lui Ethan la al lui Phillip, la al lui Cam.

— Pentru mine?

— Nee, am construit-o pentru altineva. Cam îi dădu una uşor, peste cap. Ce părere ai? Du-te să arunci o privire.

— Da. Glasul îi tremura cînd se întoarse. Da, pot să urc în ea? Pot să mă aşez în ea?

— Pentru numele lui Dumnezeu, este a ta, nu? Cu vocea răguşită de emoţie, Cam îl înşfăcă pe Seth de mînă şi îl trase după el pe chei.

— Cred că asta este o treabă de bărbaţi, spuse Anna încet. Să le acordăm zece minute să se regrupeze.

— Cît de mult îl iubesc. Sybil se mai uită o clipă la cei patru bărbaţi care făceau atîta gălăgie în jurul unei bărcuţe din lemn.

— Nu cred că mi-am dat seama de asta, cu adevărat, pînă acum.

— Şi el îi iubeşte. Grace îşi apăsă obrazul de al lui Aubrey.

Dar mai era ceva, îşi spunea Sybil mai tîrziu, în timp ce ciugulea din mîncare, în bucătăria zgomotoasă. Şocul acela de pe faţa lui Seth. Totala neîncredere că cineva îl iubea, că îl putea iubi suficient ca să înţeleagă dorinţa din inima lui. Şi înţelegînd-o, să facă efortul de a i-o îndeplini.

Tiparul vieţii lui, îşi spuse ea sfîrşită, fusese spart, schimbat, apoi reformat. Şi totul înainte ca ea să facă cu adevărat parte din el. Acum fusese stabilit aşa cum trebuia să fie stabilit.

Ea nu aparţinea acestui loc. Nu putea rămîne aici. Nu putea suporta asta.

— Acum chiar trebuie să plec, spuse ea cu un zîmbet foarte manierat. Vreau să vă mulţumesc pentru ...

— Dar Seth încă nu a deschis cadoul tău, o întrerupse Anna. Ce-ar fi să-l lăsăm să sfîşie hîrtia şi apoi să mîncăm tortul?

—Tortul! Aubrey bătu din palme, în scaunul ei înalt. Sufli lumînările şi-ţi spui o dorinţă.

— Sigur. Seth aşteptă ca Sybill să se ridice, apoi, ridicînd din umăr, începu.

— L-am cumpărat din Baltimore, se scuza Sybill, mizerabil de stîngace şi dacă nu-ţi place, dacă nu ţi se potriveşte, Phillip ţi-l poate schimba.

— În regulă. Seth scoase o cutie din prima pungă, se instală în stil indian pe jos şi în cîteva secunde rupea în fîşii hîrtia pentru care agonizase ea atît, ca s-o aleagă.

— Puteai folosi ziare, îi spuse Phillip şi chicotind, o înghionti într-un fotoliu.

— Este o cutie, spuse Seth încurcat şi lui Sybill îi căzu inima, auzindu-i tonul dezinteresat.

— Da, mă rog ... Am păstrat bonul. Aşa că o poţi duce înapoi, să-ţi iei ce vrei tu.

— Da, bine. Dar Seth surprinse privirea dură din ochii lui Phillip şi făcu un efort.

— Este o cutie frumoasă. Dar ar fi vrut să-şi dea ochii peste cap. Apoi lovi într-o doară încuietoarea de alamă, făcînd să sară capacul.

— La naiba!

— Iisuse, Seth! Bombăni Cam uitîndu-se peste umăr la Anna care venea din bucătărie.

— Omule, nu, ce de chestii! Pare să fie totul. Cărbuni şi pasteluri şi creioane. Se uită acum la Sybill cu şocul acela ameţitor.

— Adică toate sînt ale mele?

— Merg împreună. Nervoasă, Sybill învîrtea în mînă mărgelele de argint. Desenezi atît de bine şi m-am gîndit ... că poate vrei să experimentezi şi alte mijloace. În cealaltă cutie sînt mai multe.

— Mai multe?

— Acuarele şi pensule, hîrtie. Ah ... Se lăsă în jos pe podea, în timp ce Seth se ocupa vesel de a doua cutie.

— Poate decizi că îţi plac culorile acrilice, sau peniţa şi cerneala, dar eu una prefer acuarelele, aşa că m-am gîndit că ţi-ai putea încerca mîna pe ele.

— Nu ştiu cum se face.

— Ah, mă rog, e un proces simplu, crede-mă. Se aplecă să ia o pensulă şi începu să-i explice tehnica de bază. În timp ce vorbea, uită de nervi şi îi zîmbi.

Lumina lămpii cobora pieziş pe chipul lui Sybill, captînd ceva, ceva în ochii ei, care îi scutură lui Seth colţurile memoriei.

— Ai un tablou pe perete? Cu flori, flori albe într-o vază albastră?

Degetele lui Sybill se strînseră pe pensulă.

— Da, în dormitorul meu din New York. Este una din acuarelele mele. Nu e una prea bună.

— Şi ai sticle colorate pe o masă. Multe, de diferite mărimi şi feluri.

— Sticluţe de parfum. Obişnuiam să le colecţionez. Gîtul i se închise din nou, aşa că se forţă să şi-l dreagă.

— Mă lăsai să dorm în pat cu tine. Ochii lui se micşorară în timp ce se concentra asupra vagilor semnale ale memoriei. Mirosuri plăcute, voce plăcută, culori şi forme. Mi-ai spus o poveste, despre o broască.

— Prinţul Broască. În mintea ei sclipi imaginea băieţelului ghemuit lîngă ea, lampa de pe noptieră ţinînd deoparte întunericul, de amîndoi, ochii lui albaştri strălucitori privind-o intens, în timp ce ea îi calma temerile cu o poveste magică şi cu sfîrşit fericit.

—Aveai... cînd ai venit în vizită la mine, aveai coşmaruri. Erai doar un băieţel.

—Aveam un căţeluş. Mi-ai cumpărat un căţeluş.

— Nu unul adevărat, ci doar o jucărie umplută.

Privirea i se înceţoşase, avea gîtlejul sugrumat, inima gata să i se rupă.

—Tu ... tu nu ai avut nici o jucărie cu tine. Cînd am adus-o acasă, m-ai întrebat a cui era şi ţi-am spus că *a ta*. Şi aşa l-ai botezat. ATA. Ea nu a luat-o cînd... Trebuie să plec.

Sybill sări în picioare.

— Îmi pare rău. Trebuie să plec. Şi se repezi afară pe uşă.

ŞAPTESPREZECE

Ajunse la maşină şi trase de portieră înainte de a-şi aminti că o încuiase. Ceea ce era, îşi spuse ea înnebunită, un obicei urban stupid, reflex, care nu-şi avea rostul în acesastă frumoasă comunitate rurală.

Următorul lucru de care-şi dădu seama era că fugise din casă fără geantă, fără jachetă, fără chei. Şi că mai bine o lua pe jos pînă la hotel decît să se întoarcă în casă şi să se confrunte din nou cu Quinnii, după comportamentul ei nepoliticos, emoţional.

Se răsuci cînd auzi paşi în spatele ei şi nu-şi dădea seama dacă a simţit uşurare sau jenă cînd l-a văzut pe Phillip venind spre ea. Nu ştia ce era cu ea, ce anume gîlgîia în ea, arzîndu-i şi umflîndu-i inima şi gîtul. Ştia doar că trebuia să scape de aici.

— Îmi pare rău. Ştiu că am fost necioplită. Dar chiar trebuie să plec. În graba de a ieşi, cuvintele se ciocneau şi se rostogoleau unele peste altele. Te superi

dacă îmi aduci geanta? Am nevoie de geantă. Cheile mele. Îmi pare rău. Sper că nu am stricat ...

Acel ceva ce-i gîlgîia în gît se urca mai sus, sufocînd-o.

—Trebuie să plec.

—Tremuri. Phillip îi vorbi blînd şi întinse mîna spre ea, dar ea sări înapoi.

— Este frig. Mi-am uitat jacheta.

— Nu este frigul, Sybill. Vino aici.

— Nu, plec. Am o migrenă. Eu — nu, nu mă atinge.

Ignorîndu-i cuvintele, o trase ferm aproape de el, o învălui strîns în braţele lui şi o ţinu aşa.

— Este în regulă, scumpo.

— Nu, nu este. Vroia să urle. Era orb? Era prost? Nu trebuia să vin. Fraţii tăi mă urăsc. Seth se teme de mine. Tu...ei...eu ...

Ah, cît o durea. Presiunea din pieptul ei era ca o agonie care se răspîndea.

— Lasă-mă să plec. Eu nu aparţin aici.

— Ba da, aparţii.

El văzuse, văzuse legătura, cînd ea şi Seth s-au uitat unul la celălalt. Ochii ei de un albastru atît de luminos, ai lui, atît de strălucitori. Efectiv auzise declicul.

— Nimeni nu te urăşte. Nimănui nu-i este teamă de tine. Haide să mergem, da? Îşi apăsă gura de tîmpla ei şi ar fi jurat că simţise suferinţa care sîsîia acolo.

— De ce nu vrei să vii?

— Nu vreau să provoc o scenă. Dacă-mi aduci geanta, plec.

Se ţinea ea rigidă ca marmura, dar marmura începea să se fisureze, îşi spuse el şi să tremure din cauza presiunii. Dacă nu-şi dădea drumul, Sybill ar fi explodat. Aşa că trebuia să preseze.

— Şi-a amintit de tine. Şi-a amintit că ţi-a păsat de el.

Prin tensiunea hidoasă pătrunse o săgeată care îi străpunse inima.

— Nu pot suporta. Nu pot. Mîinile ei îl apucară de umeri, cu degetele încleştîndu-se şi descleştîndu-se.

— L-a luat cu ea. L-a luat cu ea. Mi-a rupt inima.

Plîngea acum, cu braţele strînse în jurul gîtului lui.

— Ştiu. Ştiu că te-a durut. Dar asta a fost, spuse el încet şi o ridică pur şi simplu în braţe şi o aşeză pe iarbă, strîngînd-o lîngă el. Haide, haide...

O legănă în timp ce lacrimile, fierbinţi şi disperate, şiroiau şi îi udau bluza. Rece? Se gîndi el în timp ce furtuna de foc îi biciuia acesteia trupul. Nimic nu era rece în ea, în afară de teama de durerea emoţiilor.

Nu i-a spus să se oprească nici cînd hohotele o zguduiau atît de tare încît oasele ei păreau să se rupă. Nu i-a oferit promisiuni de alinare sau soluţii. El cunoştea valoarea purificării. Aşa că o mîngîia doar şi o legăna, ţinînd-o în braţe în timp ce ea îşi plîngea durerea.

Cînd Anna ieşi pe verandă, Phillip îi făcu acesteia un semn cu capul, continuînd să o legene pe Sybill în timp ce uşa se închidea la loc, lăsîndu-i singuri.

Cînd nu mai avu lacrimi să plîngă, Sybill îşi simţi capul umflat şi încins şi stomacul zvîrcolindu-i-se. Slabă şi dezorientată, rămase zăcînd epuizată în braţele lui.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară. Aveai nevoie de asta. Nu cred că am mai întîlnit vreodată pe cineva care să fi avut atît de mult nevoie de o găleată de lacrimi.

— Asta nu rezolvă nimic.

—Tu ştii mai bine. Se ridică şi trăgînd-o, o purtă spre Jeep-ul lui.

— Urcă.

— Nu, am nevoie de...

— Urcă, repetă el, doar cu o urmă de nerăbdare. Mă duc după geantă şi jachetă. O ridică şi o depuse pe bancheta din dreapta.

— Dar n-o să conduci. Şi nici n-o să stai singură în noaptea asta, spuse, uitîndu-se în ochii ei umflaţi.

Sybill nu avea energia să comenteze. Se simţea golită şi imaterială. Dacă ar duce-o înapoi la hotel, ar putea dormi. Şi-ar lua pastila dacă va fi nevoie şi ar evada. Nu vroia să se gîndească. Dacă ar fi început să se gîndească, ar fi luat-o de la început. Dacă ar fi luat-o de la început, dacă s-ar fi întors în ea o părticică doar din acel potop de sentimente, s-ar fi înecat în el.

Pentru că faţa lui părea cruntă şi cît se poate de hotărîtă cînd ieşi din casă cu lucrurile ei, Sybill îşi acceptă laşitatea şi închise ochii.

Phillip nu spuse nimic, se urcă pur şi simplu alături de ea, se aplecă să-i pună centura de siguranţă, apoi porni motorul. Lăsă să plutească deasupra lor binecuvîntata tăcere. Sybill nu protestă cînd intră în hol cu ea şi nici cînd acesta îi deschise poşeta şi-i scoase cardul de la uşă.

O luă din nou de mînă şi o duse direct în dormitor.

— Dezbracă-te, îi porunci el. Cum aceasta se zgîi la el cu ochii aceia umflaţi, înroşiţi, Phillip adăugă:

— Doar n-am de gînd să mă reped la tine, pentru Dumnezeu. Drept cine mă crezi?

Phillip nu înţelegea de unde pînă unde izbucnirea asta a lui. Poate pentru că privind-o, a văzut-o atît de cumplit de distrusă şi fără apărare. Întorcîndu-se pe călcîie, o porni spre baie.

Cîteva secunde mai tîrziu, Sybill auzi zgomotul apei în cadă. Phillip ieşi de acolo cu un pahar şi c aspirină.

— Înghite-o. Dacă nu ai tu grijă de tine, cineva trebuie s-o facă.

Apa îi dădu o senzaţie dumnezeiască pe gîtul ei obosit, dar pînă să apuce să-i mulţumească, îi luă paharul din mînă şi îl puse deoparte. Sybill şovăi puţin şi clipi repede cînd îi scoase puloverul peste cap.

— O să faci o baie fierbinte şi o să te relaxezi.

Era prea stupefiată ca să spună ceva, în timp ce Phillip continua să o dezbrace ca pe o păpuşă. Cînd acesta îi puse hainele deoparte, Sybill tremură uşor, dar nu spuse nimic. Se uita doar la el cînd o ridică, o duse în baie şi o depuse în cadă.

Apa era sus şi mult mai fierbinte decît considera ea că era sănătos. Pînă să-şi găsească ea cuvintele ca să comenteze, Phillip opri apa.

— Stai pe spate şi închide ochii. Haide! spuse el cu o forţă atît de neaşteptată, încît îl ascultă, docilă.

Rămase aşa chiar şi după ce uşa se închise în urma lui.

Rămase acolo vreme de douăzeci de minute, gata să aţipească de vreo patruzeci de ori. Doar vaga spaimă de a nu se îneca a ţinut-o să nu se scufunde în somn. Şi gîndul acela ciudat că el se va întoarce, o va scoate din apă şi o va usca, a fost cel care a decis-o să iasă tremurînd din cadă.

Apoi se gîndi că poate el plecase. Poate că s-a dezgustat în sfîrşit de căderea ei şi a lăsat-o singură. Cine-l putea condamna pentru asta?

Dar cînd ieşi, Phillip stătea în dreptul uşilor de la terasa dormitorului, admirînd priveliştea ei spre golf.

— Mulţumesc. Ştia că era stînjenitor pentru amîndoi şi se luptă să facă un efort cînd acesta se întoarse şi se uită la ea.

— Îmi pare rău...

— Iar îţi ceri scuze, Sybill, o să ajungi să mă obosești cu asta. Se apropie de ea în timp ce vorbea şi îşi puse mîinile pe umerii ei. Cînd tresări, ridică din sprîncene.

— E mai bine, decise Phillip plimbîndu-şi degetele peste umerii ei şi peste ceafă, dar nu perfect. Întinde-te.

Phillip oftă, împingînd-o spre pat.

— Nu urmăresc să fac sex. Am şi eu mica mea putere de înfrînare şi pot apela la ea cînd văd o femeie epuizată emoţional şi fizic. Pe burtă. Haide.

Se întinse pe pat şi nu îşi putu înăbuşi un geamăt cînd degetele lui începură să o frămînte de-a lungul omoplaţilor.

—Tu eşti psihologul, îi reaminti el. Ce se întîmplă cu cineva care-şi reprimă sentimentele în mod sistematic?

— Fizic sau emoţional?

Phillip rîse scurt, o încălecă şi se puse serios pe treabă.

- Îţi spun eu ce se întîmplă, doctore. Capătă migrene, arsuri la inimă, dureri în stomac. Dacă şi cînd se rupe digul, totul se revarsă cu atîta forţă şi viteză, încît i se face rău.Îi trase halatul în jos de pe umeri şi îşi folosi muchiile palmelor ca să-i bată muşchii.

— Eşti supărat pe mine.

— Nu, nu sînt, Sybill. Nu pe tine. Povesteşte-mi despre vremea cînd a stat Seth la tine.

—A fost de mult de tot.

—Avea patru ani, îi reaminti Phillip şi se concentră asupra muşchilor care se tensionau din nou. Tu stăteai la New York. Stai şi acum tot acolo?

— Da. Central Park West. Este un cartier liniştit. Sigur.

Exclusivist, îşi spuse Phillip. Nu popularul Est Village, pentru Dr. Griffin.

— Două dormitoare?

— Da. Pe al doilea îl folosesc ca birou.

Aproape că-l vedea. Curat, organizat, atrăgător.

— Presupun că acolo dormea Seth.

— Nu, Gloria dormea acolo. Pe Seth l-am instalat în living, pe canapea. Era doar un băieţel.

— Şi într-o bună zi au apărut aşa, în pragul uşii.

— Mai mult sau mai puţin. Nu o mai văzusem de ani de zile. Ştiam despre Seth. M-a sunat cînd bărbatul cu care se măritase, a părăsit-o. Îi trimiteam bani, din cînd în cînd. Nu am vrut să vină la mine. Este aşa de ... învrăjbitoare, de dificilă.

— Dar a venit.

— Da. M-am întors într-o după-amiază de la o prelegere şi am găsit-o aşteptînd în faţa clădirii. Era furioasă că portarul nu a lăsat-o să intre, să urce în apartamentul meu. Seth plîngea şi ea urla. Era efectiv...

Sybill oftă.

—Tipic, presupun.

— Dar ai pimit-o.

— Nu o puteam expedia şi gata. Tot ce avea era băieţelul şi un rucsac. M-a implorat să îi las să stea puţin la mine. Zicea că făcuse autostopul. Că nu mai avea un ban. A început să plîngă, iar Seth pur şi simplu s-a ghemuit pe canapea şi a adormit. Probabil că era extenuat.

— Cît au stat?

— Cîteva săptămîni. Mintea începu să-i umble, alunecînd înainte şi înapoi în timp.

—Aveam de gînd să o ajut să-şi găsească o slujbă, dar mi-a spus că simţea nevoia să se odihnească, mai întîi. Mi-a spus că fusese bolnavă. Apoi mi-a spus că o violase un camionagiu din Oklahoma. Ştiam că minte, dar...

— Era sora ta.

— Nu, nu, spuse ea, obosită. Dacă e să fiu corectă, ar trebui să recunosc că asta încetase să mă preocupe cu ani de zile în urmă. Dar Seth era ... Abia dacă vorbea. Nu mă pricepeam deloc la copii, dar mi-am cumpărat o carte în care am citit că ar fi trebuit să fie mult mai vorbăreţ.

Phillip zîmbi uşor. Nu era greu să şi-o imagineze alegînd cartea potrivită, studiind-o şi încercînd să pună totul în ordine.

— Era ca fantoma aceea mică, spuse ea în şoaptă. Fantoma aceea mică din apartament. Cînd Gloria pleca pentru mai multă vreme şi mă lăsa pe mine cu el, mai bîntuia puţin prin casă. Iar în prima noapte cînd ea nu a venit acasă pînă dimineaţa, a avut un coşmar.

— Şi tu l-ai adormit la loc spuîndu-i o poveste.

—*Prinţul Broască*. Doica mea mi-o spunea. Îi plăceau poveştile. Seth se temea de întuneric. Şi mie mi-era teamă de întuneric, cînd eram mică.

Vocea ei devenise groasă şi înceată, de somn.

— Îmi plăcea să dorm în patul părinţilor cînd mi-era frică, dar nu mi se dădea voie. Dar ... nu credeam că o să-i facă rău, atît de puţin.

— Nu. Nu, nu avea cum să-i facă rău. O vedea acum, o fetiţă cu păr negru şi ochi luminoşi, tremurînd în întuneric.

— Îi plăcea să se uite la sticluţele mele de parfum. Îi plăceau culorile şi formele. I-am cumpărat creioane. Îi plăcea să deseneze.

— I-ai cumpărat un căţel de cîrpă.

— Îi plăcea să se uite la cîinii care erau plimbaţi în parc. A fost atît de dulce cînd i l-am dat. Îl lua cu el peste tot. Dormea cu el.

—Te-ai îndrăgostit de el.

— L-am iubit atît de mult. Nu ştiu cum s-a întîmplat. A durat totul doar cîteva săptămîni.

—Timpul nu contează întotdeauna, aici. Îi dădu părul pe spate ca să-i poată vedea profilul. Curba obazului, unghiul sprîncenei. Timpul nu joacă întotdeauna un rol.

— Ar trebui, dar nu a fost aşa. Nu mi-a păsat că mi-a luat lucrurile. Dar mi l-a luat pe el. Nici măcar nu mi-a permis să-mi iau la revedere de la el. L-a luat şi mi-a lăsat căţeluşul acela, pentru că ştia că o să-mi facă rău. Ştia că o să mă gîndesc la Seth plîngînd după el noaptea şi că o să sufăr. Aşa că a trebuit să pun punct. A trebuit să pun punct la a mai mă gîndi la asta. A trebuit să încetez să mă mai gîndesc la el.

— Este în regulă. Partea asta a trecut, acum. Phillip o mîngîia încet, aducînd-o în pragul somnului. Acum nu o să-i mai facă nici un rău lui Seth. Sau ţie.

— M-am purtat ca o proastă.

— Nu, nu-i adevărat. O mîngîie pe ceafă, pe umeri, îi simţi trupul ridicîndu-se şi prăbuşindu-se la loc, într-un lung, lung oftat.

— Dormi acum.

— Nu pleca.

— Nu, nu plec. Se încruntă cînd simţi cît de fragilă era ceafa ei sub degetele lui.

— Nu plec nicăieri.

Tocmai asta era problema, îşi dădu Phillip seama, mîngîind-o în jos pe braţe, pe spinare. Vroia să stea cu ea, să fie cu ea. Vroia să o privească dormind, aşa cum dormea acum, adînc şi liniştit. Vroia să fie cel care o ţinea cînd plîngea, pentru că se îndoia că plîngea des sau că avea pe cineva care să o ţină, cînd plîngea.

Vroia să-i privească ochii aceia de culoarea apei liniştite strălucind cînd rîdeau, gura aceea adorabilă, moale, curbîndu-se în rîs. Putea petrece ore întregi ascultînd cum vocea ei îşi schimba tonalităţile, de la amuzamentul cald, la afectare şi seriozitate.

Îi plăcea cum arăta dimineaţa, vag surprinsă să-l vadă lîngă ea. Iar noaptea, cu plăcerea şi pasiunea aprinzîndu-i chipul

Ea habar n-avea cît de expresiv era chipul ei, îşi spuse Phillip în timp ce trăgea de cuverturi, mişcînd-o pînă cînd reuşi să o învelească. Ah, era subtilă ca şi parfumul ei. Un bărbat trebuia să se apropie foarte mult, ca să înţeleagă. Dar el se apropiase foarte mult, fără ca vreunul dintre ei să-şi fi dat seama. Şi el văzuse felul cum îi privise familia, cu melancolie, cu ardoare.

Stînd întotdeauna cu un pas mai în spate, întotdeauna observatorul.

Şi a văzut felul în care îl privise pe Seth. Cu dragoste şi cu dor şi din nou de la distanţă.

Ca să nu se bage cu sila? Ca să se protejeze? Îşi imagină că era o combinaţie din amîndouă. Nu era chiar foarte sigur ce se petrecea în inima ei, în mintea ei. Dar era decis să descopere.

— Cred că e posibil să mă fi îndrăgostit de tine, Sybill, spuse el încet, în timp ce se întindea lîngă ea. La naiba dacă asta nu complică lucrurile pentru amîndoi.

Sybill se trezi în întuneric şi o clipă, o clipă doar, era din nou copil şi-i era din nou teamă de toate lucrurile alea care pîndeau din umbră. Trebuia să-şi strîngă buzele, foarte tare, pînă cînd o dureau. Pentru că dacă plîngea , putea să o audă vreunul dintre servitori şi să-i spună mamei ei. Mama s-ar supăra. Mamei ei nu i-ar plăcut să plîngă iar din cauza întunericului.

Apoi îşi aminti. Nu mai era copil. Nimic nu pîndea din umbră, decît alte umbre. Era o femeie adultă care ştia că era o prostie să-ţi fie frică de întuneric, cînd erau atît de multe alte lucruri de care să-ţi fie teamă.

Ah, se făcuse de rîs, îşi spuse ea pe măsură ce amintirile începeau să-i revină. Teribil ce se făcuse de rîs. Să se lase să fie astfel doborîtă. Mai rău, să lase să se vadă asta, pînă la a-şi pierde total controlul. În loc să-şi păstreze demnitatea, fugise din casă ca o proastă.

De nescuzat.

Apoi a plîns la pieptul lui Phillip. A plîns ca un copil, chiar acolo, în grădina din faţă, ca şi cum ar fi...

Phillip.

Mortificarea o făcu să geamă cu voce tare, acoperindu-şi faţa cu mîinile. Îşi înghiţi un gîfîit cînd un braţ veni să o cuprindă.

— Şşt.

Îi recunoscu atingerea, mirosul, chiar înainte ca acesta să o tragă lîngă el. Înainte ca gura lui să îi mîngîie fruntea, înainte ca trupul lui să se potrivească confortabil cu al ei.

— Este în regulă, şopti el.

— Eu — eu am crezut că ai plecat.

— Am spus că rămîn. Phillip întredeschise ochii şi scană incandescenţa roşie a ceasului cu alarmă de pe noptieră.

— Ora trei dimineaţa, după ceasul hotelului. Ar fi trebuit să-mi închipui.

— Nu am vrut să te trezesc. Pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu întunericul, putea întrevedea linia pometţilor lui, creasta nasului, forma gurii. Degetele tînjeau să îl atingă.

— Cînd mă trezesc în toiul nopţii cu o femeie frumoasă în pat, mi-e greu să mă supăr pentru asta.

Sybill zîmbi, uşurată că nu avea de gînd să o preseze cu comportamentul ei de mai devreme. Ar putea fi doar ei doi, acum. Nu tu ziua de ieri, pe care să o deplîngă, nu tu ziua de mîine, pentru care să-şi facă griji.

— Îmi închipui că ai destulă practică.

— Sînt lucruri pe care vrei să le faci cum trebuie.

Vocea lui era atît de caldă, braţul lui atît de puternic, trupul lui atît de ferm.

— Cînd te trezeşti în toiul nopţii cu o femeie frumoasă în pat şi aceasta vrea să te seducă, te superi?

— Mi-ar fi foarte greu.

— Ei bine, dacă nu te superi ... Se întoarse, îşi alunecă trupul peste al lui, îi găsi buzele cu buzele ei, limba, cu limba ei.

— O să-ţi spun de îndată ce o să încep să mă supăr.

Rîsul ei era jos şi cald. Fu cuprinsă de gratitudine pentru ce devenise Phillip pentru ea. Îşi dorea atît de mult să-i arate asta.

Era întuneric. Iar în întuneric putea fi orice şi-ar fi dorit să fie.

— Poate că nu o să mă opresc, chiar dacă te superi.

— Mă ameninţi? Era surprins şi excitat pînă peste poate de torsul ademenitor al vocii ei şi de urma cercurilor pe care le trasa ea pe trupul lui, cu vîrful degetelor.

— Nu mă sperii.

— Dar pot. Începu să urmeze dîra, cu gura.

— Şi o să reuşesc.

— Fă tot posibilul. Iisuse. Phillip făcu ochii mari.

— Ai reuşit.

Sybill rîse din nou şi începu să-l lingă ca o pisicuţă. Cînd trupul lui se înfioră şi respiraţia îi deveni groasă şi răguşită, îl zgîrie încet cu unghiile pe coapse, în sus şi în jos.

Ce minune era trupul unui bărbat, se gîndea ea explorîndu-l visătoare. Puternic, neted, planurile şi unghiurile atît de bine modelate ca să se împerecheze cu trupul femeii. Cu ea.

Mătăsos aici, apoi aspru. Ferm, apoi elastic. Îl putea face să o dorească şi să îl doară asta, exact cum o făcuse el să îl dorească şi să o doară. Putea oferi, putea lua exact cum făcuse şi el şi toate acele lucruri minunate şi păcătoase pe care le fac oamenii în întuneric, le putea face şi ea.

O să înnebunească dacă o să mai continue. O să moară, dacă o să se oprească, îşi spunea Phillip. Gura ei era fierbinte şi neobosită şi peste tot. Degetele acelea elegante îi făceau sîngele să-i alerge prin vene. În timp ce carnea lor se umezea, trupul ei aluneca şi se strecura peste al lui, o siluetă palidă în întuneric.

Era o femeie ca oricare alta. Singura femie. O dorea aşa cum doreşti viaţa.

Ca în vis, se ridică deasupra lui, îşi smulse halatul, îşi arcui spinarea, scuturîndu-şi părul pe spate. Ce se înălţa în ea acum era libertatea. Puterea. Plăcerea. Ochii ei străluceau ca ochii de pisică în întuneric, vrăjindu-l.

Se lăsă în jos, primindu-l în ea încet, conştientă de efortul făcut de el ca să o lase să imprime ea ritmul. Respiraţia i se întreupse, dînd drumul unui geamăt de plăcere. Se întrerupse din nou şi gemu din nou cînd mîinile lui îi cuprinseră sînii, frămîntîndu-i, posedîndu-i.

Sybill se balansa cu mişcări mici, torturant de încet, excitîndu-se de putere. Şi rămase cu ochii într-ai lui. El se cutremură sub ea, cu muşchii încordaţi, cu trupul ferm între picioarele ei. Puternic, îşi spuse ea, era atît de puternic. Suficient de puternic ca să o lase să facă cu el ce vroia ea.

Îi atinse uşor pieptul cu mîinile, apoi se lăsă în jos. Părul ei le drapa feţele în timp ce gura ei se închidea puternic peste a lui. O încurcătură de limbi şi dinţi şi respiraţie.

Orgasmul se rostogoli prin ea ca un val, crescînd, construindu-se, măturînd-o în drumul lui ascendent. Se aplecă spre spate cu el, arcuindu-se şi terminîndu-şi cursa.

O reluă apoi, pentru Phillip.

Phillip o apucă de coapse, cu degetele săpînd în ele, în timp ce ea îl galopa. Toată numai viteză nepăsătoare şi fulgere de coliziune acum, toată numai căldură şi lăcomie. Lui Phillip i se goli mintea, plămînii lui strigau şi trupul lui se căţăra disperat spre eliberare.

Cînd şi-o găsi, aceasta a fost brutală şi superbă.

Ea părea că s-a topit peste el, cu trupul la fel de moale şi de fierbinte şi de fluid ca un bazin cu ceară lichidă. Inima ei bătea puternic deasupra bătăilor fre-

netice ale inimii lui. Phillip nu putea vorbi, nu-şi putea găsi aerul care să-i împingă cuvintele afară. Dar cele care i-au tremurat pe limbă erau cele trei pe care fusese atent să nu le spună niciodată unei femei.

Triumful încă strălucea în ea. Se întinse, leneşă şi mulţumită ca o pisicuţă, apoi se ghemui lîngă el.

— Asta, spuse ea somnoroasă, a fost exact ce trebuia.

— Ce anume?

Sybill chicoti încet şi termină cu un căscat.

— Poate că nu am reuşit să te sperii, dar ţi-am fript creierii.

— Asta categoric, nu. Un creier făcut sex-jumări, îşi imaginä Phillip. Bărbaţii care încep să se gîndească la iubire şi, mai grav, cînd sînt încinşi şi goi şi înfăşuraţi în jurul unei femei, au efectiv probleme.

— Prima dată cînd mi-a plăcut să mă scol la trei dimineaţa. Deja pe jumătate adormită, Sybill îşi aşează capul pe umărul lui, foindu-se.

— Frig, mormăi ea.

Phillip se întinse şi trase în sus cearşafurile şi păturile. Ea prinse un capăt cu degetele şi le trase pînă la bărbie.

Pentru a doua oară în noaptea aceea, Phillip rămase treaz, cu ochii în tavan, în timp ce ea dormea adînc şi liniştit, lîngă el.

OPTSPREZECE

Abia se crăpase de ziuă cînd Phillip se dădu jos din pat. Căscă fără să se sinchisiească. La ce bun? Doar pentru că dormise atît de puţin, pentru că mintea îi era înceţoşată de oboseală şi de griji şi îl aştepta o zi întreagă de muncă fizică şi de rupt spinarea, acesta nu era un motiv să se plîngă.

Dar faptul că nu exista cafea, ei da, acesta era un motiv al naibii de bun ca să se plîngă.

Sybill tresări cînd el începu să se îmbrace.

—Trebuie să te duci la şantier?

— Da. Îşi trecu limba peste dinţi, în timp ce-şi trăgea pantalonii. Iisuse, nici măcar periuţă de dinţi nu avea la el.

—Vrei să comand micul dejun? Cafea?

Cafea. Cuvîntul singur era ca un cîntec de sirenă în sîngele lui.

Dar îşi trecu degetele prin păr. Dacă Sybill comanda cafea, însemna că va trebui să converseze. Ori el nu credea că era o mişcare înţeleaptă să converseze, în starea asta proastă în care se afla. Dar de ce era în starea asta proastă? Se întrebă el. Pentru că nu dormise iar ea reuşise să i se strecoare pe sub legendarele lui arme de apărare, cînd lăsase garda jos şi se îndrăgostise de ea.

Îi răspunse, cu o voce iritată:

— O să beau acasă. Oricum, trebuie să mă duc să mă schimb. Acesta şi fusese motivul pentru care se sculase atît de al naibii de devreme.

Aşternuturile foşniră cînd Sybill se ridică. O urmări cu coada ochiului, în timp ce se întindea după şosete. Era ciufulită şi împiedicată şi tentant de dulce.

Da, în regulă, se furişase. Dîndu-i una în cap cu vulnerabilitatea ei, plîngînd în braţele lui aşa cum plînsese şi arătînd atît de al naibii de rănită şi fără apărare. Apoi, trezindu-se în miezul nopţii şi transformîndu-se într-un fel de zeiţă a fanteziilor erotice.

Acum îi oferea o cafea. Al naibii, ce tupeu avea.

— Îţi mulţumesc că ai rămas peste noapte. Mi-a ajutat.

— Sînt aici la dispoziţia ta, spuse el scurt.

— Eu ... Îşi muşcă buza de jos, alertată şi încurcată de tonul lui.

—A fost o zi grea pentru amîndoi. Presupun că aş fi fost mai înţeleaptă dacă aş fi stat deoparte. Oricum, eram deja derutată după telefonul Gloriei şi atunci ...

Phillip îşi înălţă capul.

— Ce? Te-a sunat Gloria?

— Da. Sybill ştia acum de ce păstrase pentru ea această informaţie. Phillip era indispus. Toată lumea avea să se indispună.

— Te-a sunat? Ieri? Clocotind de furie, îşi luă pantoful, îl studie. Şi nu te-ai gîndit că acest lucru merita să fie menţionat mai devreme?

— Nu am văzut nici un motiv. Pentru că nu ştia ce să facă cu mîinile, îşi dădu părul deoparte, trase de cearşafuri. De fapt nici nu aveam de gînd să vorbesc despre asta.

— Nu? Poate că ai uitat, pe moment, că Seth este în responsabilitatea familiei mele. Că avem dreptul să ştim dacă sora ta are de gînd să ne mai facă probleme. Trebuie să ştim totul, spuse el, gata să explodeze de furie. Ca să îl putem proteja.

— Nu o să-i facă nimic lui...

— De unde naiba ştii? Acum chiar explodă, ocolind patul şi venind spre ea, făcînd-o să strîngă cearşafurile cu oasele degetelor albite. De unde ştii? *Observînd,* de la zece paşi mai în spate. La naiba, Sybill, ăsta nu este un exerciţiu idiot. Asta este o viaţă. Ce naiba a mai vrut?

Îi venea să se ghemuiască, aşa cum făcea întotdeauna în faţa furiei. Îşi acoperi inima şi glasul cu un strat de gheaţă, aşa cum făcea întoteauna, ca să-i ţină piept.

— Normal, a vrut bani. Vroia ca eu să-i cer de la voi şi să-i mai dau şi eu în plus. A ţipat la mine şi m-a şi înjurat, la fel cum faci şi tu acum. Se pare că faptul că am rămas cu zece paşi mai în spate m-a adus chiar în mijloc.

—Vreau să ştiu dacă şi cînd te mai contactează. Ce i-ai spus?

Sybill se întinse după halat şi mîna nu îi tremură.

— I-am spus că familia ta nu o să-i dea nimic. Şi nici eu. Că am vorbit cu avocatul vostru. Că am adăugat şi voi continua să adaug greutatea mea şi influenţa mea pentru ca Seth să facă parte în mod permanent din familia ta.

— Asta e ceva, atunci, mormăi el încruntîndu-se spre ea, în timp ce îşi punea halatul.

— Este cel mai mic lucru pe care-l pot face, nu? Tonul ei era rece, distant şi final. Şi acum, scuză-mă. O porni spre baie şi închise uşa.

Din locul unde se afla, Phillip auzi deliberatul declic al încuietorii.

— Da, bine, asta este chiar bine, mormăi el în direcţia uşii îşi luă haina şi plecă naibii de aici, înainte de a face lucrurile şi mai rele decît erau deja.

Dar acestea nu s-au îmbunătăţit cîtuşi de puţin cînd a ajuns acasă şi a găsit cafetiera aproape goală. Iar cînd a constatat pe la mijlocul duşului că fratele lui, Cam, folosise în mod clar cea mai mare parte a apei fierbinţi, decise că asta făcea doar ca totul să fie perfect.

Apoi intră în camera lui, cu un prosop înfăşurat peste coapse şi îl găsi pe Seth stînd pe marginea patului.

Absolut perfect.

— Ei. Ochii lui Seth îl priveau fix.

—Te-ai sculat devreme.

— M-am gîndit să merg cu tine să lucrez cîteva ore.

Phillip se întoarse să-şi scoată chiloţii şi jeanşii din dulap.

— Astăzi nu lucrezi. Îţi aştepţi prietenii să vină mai tîrziu, la petrecere.

— Abia după-amiază. E destul timp. Seth ridică dintr-un umăr.

— Cum vrei.

Se aşteptase ca Phillip să fie încins. Ţinea la Sybill, nu? îşi spuse Seth. Nu i-a fost uşor să vină aici, să aştepte, să ştie că avea de stat ceva.

Aşa că spuse singurul lucru care-l frămînta.

— Nu am vrut să o fac să plîngă.

Rahat, altceva nu-i veni lui Phillip în minte. Îşi trase chiloţii. Nu o să scape uşor de asta.

— Nu ai făcut-o tu. Trebuia să plîngă, atîta tot.

— Presupun că este al naibii de furioasă.

— Nu, nu este. Resemnat acum, Phillip îşi trase jeanşii.

— Ascultă, una peste alta, femeile sînt greu de înţeles, indiferent de situaţie. Iar aceste situaţii sînt de regulă împuţite.

— Îmi închipui. Poate că Phillip nu era chiar aşa de încins.

— Eu doar mi-am amintit nişte chestii. Seth se uită la cicatricele de pe pieptul lui Phillip, pentru că era mai uşor decît să se uite în ochii lui. Şi pentru că, ei bine, cicatricele erau atît de formidabile.

— Iar ea a luat-o dintr-o dată razna şi tot restul.

— Unii oameni nu ştiu ce să facă cu sentimentele lor. Phillip oftă, se aşeză pe pat lîngă Seth şi i se făcu dintr-o dată teribil de ruşine de el. O izbise pe Sybill direct între ochi, pentru că *el* nu ştiuse ce să facă cu sentimentele lui.

—Şi atunci plîng, sau ţipă, sau se duc şi se îmbată la crîşma din colţ. Ea ţine la tine, dar nu ştie ce anume să facă cu asta. Sau ce vrei tu să faci cu asta.

— Nu ştiu. Ea... ea nu este ca Gloria. Este cumsecade. Şi Ray era cumsecade, iar eu ...ei sînt ca nişte rude, nu? Deci eu ...

Phillip înţelese repede şi inima i se frînse.

—Tu ai ochii lui Ray, continuă el pe un ton degajat, ştiind că Seth îl va înţelege dacă o va spune cum trebuie.

— Culoarea şi forma, dar şi acel ceva ce se afla în spatele lor. Acel ceva care era decenţa. Tu ai mintea ascuţită, exact ca Sybill. O minte care gîndeşte, analizează şi se întreabă. Iar sub toate astea, încearcă să facă ceea ce trebuie. Asta înseamnă să fii decent. Tu îi ai în tine pe amîndoi. Phillip îl împinse pe Seth în umăr, cu umărul lui.

— E grozav, nu?

— Da. E grozav. Şi zîmbetul se deschise.

— Bine, grăbeşte-te acum sau nu mai plecăm niciodată de aici.

A ajuns la şantier cu aproape patruzeci şi cinci de minute după Cam şi se aştepta la o scenă. Cam era deja la fasonator, fălţuind un nou rînd de scînduri. Bruce Springsteen urla din aparatul de radio depre glorioasele lui zile. În apărare, Phillip dădu radioul mai încet. Instantaneu, Cam îşi înălţă capul.

— Nu-l aud peste maşină, dacă nu este pus tare.

— Niciunul din noi nu o să-l mai audă dacă ne omori urechile ore în şir.

— Ce? Ai spus ceva?

— Ha-ha.

— Sîntem veseli, da? Cum e Sybill? Cam se întinse şi opri maşina.

— Nu începe din nou.

Cam îşi înclină capul, în timp ce Seth se uita de la unul la altul, anticipînd valoarea distractivă a unei lupte între fraţii Quinn.

— Am doar o întrebare.

— O să supravieţuiască. Phillip luă o trusă de scule.

— Îmi dau seama că ai prefera să o vezi fugind din oraş, dar trebuie să te mulţumeşti cu faptul că azi

dimineaţă i-am aplicat o ciomăgeală verbală, nu fizică.

— De ce naiba ai făcut asta?

— Pentru că m-a enervat! urlă Phillip. Pentru că totul mă enervează. Mai ales tu.

— Perfect, dacă simţi nevoia unei ciomăgeli fizice, sînt disponibil. Dar nu am pus decît o afurisită de întrebare. Cam scoase scîndura şi o împinse spre stivă, unde aceasta aterizâ cu zgomot.

—A primit deja ieri un pumn în stomac. De ce naiba ai mai plusat şi tu, azi?

— O aperi? Phillip păşi în faţă, pînă se pomeniră nas în nas. O aperi, după tot rahatul pe care mi l-ai turnat despre ea?

— Am şi eu ochi, nu? I-am văzut chipul, aseară. Drept cine naiba mă crezi? Îl împunse pe Phillip cu un deget în piept. Oricine dă într-o femeie cînd este distrusă, merită să i se frîngă gîtul.

—Ticălosul... Pumnul lui Phillip era încleştat deja şi gata să zboare, dar se opri. I-ar fi făcut plăcere cîteva runde sîngeroase, mai ales că Ethan nu era acolo ca să-i întrerupă. Dar nu cînd el era cel care merita să fie însîngerat.

Îşi desfăcu pumnul, îşi întinse degetele şi se întoarse, încercînd să-şi regăsească controlul. Îl văzu pe Seth privindu-l cu ochi întunecaţi, interesaţi şi mîrîi:

— Să nu începi.

— Un cuvinţel n-am scos.

— Ascultă, o să mă ocup eu de ea, da? Îşi trecu o mînă prin păr şi îşi îndreptă explicaţiile spre amîndoi.

— Am lăsat-o să plîngă, am mîngîiat-o pe mînă. Am aruncat-o într-o cadă cu apă fierbinte, am băgat-o în pat. Am rămas cu ea. Poate că am reuşit să dorm o oră, aşa că sînt uşor iritabil acum.

— De ce ai strigat la ea? Vroia Seth să ştie.

— Bine. Phillip inspiră adînc să se liniştească, îşi apăsă degetele pe ochii obosiţi.

— Azi dimineaţă mi-a spus că a sunat-o Gloria. Ieri. Poate că am reacţionat în mod exagerat, da, la naiba, ar fi trebuit să ne spună.

— Ce vroia? Buzele lui Seth deveniră albe. Instinctiv, Cam se apropie de el şi-i puse o mînă pe umăr.

— Nu te lăsa speriat de ea, puştiule. Acum eşti dincolo de toate astea. Şi? Îl întrebă pe Phillip.

— Nu am obţinut prea multe detalii. Eram prea ocupat să ţip la ea pentru că nu mi-a spus mai devreme. Ideea erau banii. Phillip îşi întoarse privirile spre Seth, adresînsu-i-se direct lui.

— I-a spus Gloriei să se ducă naibii. Nu bani, nu nimic. I-a spus că a fost la avocat ca să se asigure că tu o să rămîi exact unde eşti acum.

— Mătuşa ta nu este uşor de dus de nas, spuse Cam vesel, strîngîndu-l repede pe Seth, de umăr. Are coloană vertebrală.

— Da. Este în regulă, spuse Seth îndreptîndu-şi-o pe a lui.

— Fratele ăsta al tău de acolo, continuă Cam arătînd cu capul spre Phillip, este un prost, dar noi ceilalţi avem atîta minte încît să ne dăm seama că Sybill nu a spus nimic despre telefon ieri, pentru că era petrecerea ta. Nu a vrut să ne necăjească. Doar nu faci unsprezece ani în fiecare zi.

— Deci am dat-o în bară. Mormăind în sinea lui, Phillip luă o scîndură şi se pregăti să scape de toate frustrările, cu ajutorul lemnului şi al cuielor.

— O fixez eu.

Şi Sybill simţea nevoia să pună nişte lucruri la punct. Îi luase aproape toată ziua ca să-şi adune curajul şi să-şi facă planul. Intră pe aleea Quinn exact după ora patru şi răsuflă uşurată, nevăzînd acolo Jeep-ul lui Phillip.

Calculase că acesta avea să mai stea la şantier cel puţin o oră. Seth era probabil cu el. Cum venea seara de sîmbătă, precis că se mai opreau în drum să ia ceva de mîncare.

Acesta era modelul lor şi îşi cunoştea propriile modele, chiar dacă nu părea să fie în stare să se asocieze cu oameni care îşi aveau şi ei tabieturile lor.

Dacă dădea înapoi acum, avea să fie din nou rănită.

Enervată, îşi porunci să coboare din maşină. Va face ceea ce îşi propusese să facă. Nu o să-i ia mai mult de cincisprezece minute ca să-şi ceară scuze Annei şi ca acestea să fie acceptate, cel puţin verbal. Va explica telefonul Gloriei în detaliu, pentru ca el să poată fi folosit ca dovadă în favoarea lor. Apoi va pleca.

Se va întoarce la hotel, se va îngropa în munca ei cu mult înainte de sosirea lui Phillip la locul acţiunii.

Ciocăni scurt la uşă.

— Este deschis, veni răspunsul, mai bine m-aş omorî, decît să mă scol acum.

Îngrijorată, Sybill puse mîna pe butonul clanţei, ezită, apoi deschise uşa. Şi rămase cu ochii holbaţi.

Salonul familiei Quinn era de obicei aglomerat, întotdeauna dînd senzaţia că se locuia în el, dar

acum dădea senzaţia că era locuit de un pluton furtunos de elfi.

Farfurii de carton, pahare de plastic, cîteva din ele căzute şi vărsate, acopereau podeaua şi mesele. Micuţi oameni de plastic erau risipiţi peste tot, ca şi cum ar fi fost în plin război, iar pierderile ar fi fost cumplite. Evident că avuseseră loc accidente fatale cu maşini şi camioane miniaturale. Peste tot era împrăştiată hîrtie de ambalat, asemenea confetelor într-o noapte de revelion deosebit de animată.

Întinsă într-un fotoliu, privind spectacolul, stătea Anna. Părul îi căzuse pe faţă şi era foarte palidă.

— Ah, grozav, mormăi ea făcînd ochii mici spre Sybill. Uite-o că apare.

— Po...poftim?

— Uşor de spus pentru tine. Tocmai am petrecut două ore şi jumătate luptîndu-mă cu zece băieţi de unsprezece ani. Nu, nu băieţi, se corectă ea printre dinţi, animale, bestii. Progeniturile Satanei. Adineauri am trimis-o pe Grace acasă, cu ordinul să se întindă. Mă tem ca experienţa asta să nu-i afecteze copilul. S-ar putea naşte un mutant.

Petrecerea cu copii, îşi aminti Sybill, scrutînd încăperea cu ochi orbiţi.Uitase.

— S-a terminat?

— Asta nu se termină niciodată. O să mă trezesc de-acum în toiul nopţii, urlînd, pînă cînd mă vor trimite la nebuni. Am îngheţată în păr. Pe masa din bucătărie este ... o nenorocire, mi-e frică să mă duc acolo. Cred că nimic nu mai e la locul lui. Trei băieţi au căzut în apă şi au trebuit scoşi de acolo şi uscaţi. Probabil că vor face pneumonie şi vom fi daţi în judecată. Una dintre creaturile astea, deghizată în băiat, a mîncat vreo şaizeci şi cinci de porţii de tort, apoi s-a urcat în maşina mea — nu ştiu cînd a trecut pe lîngă mine, sînt ca nişte fulgere — şi a vomat.

— Ah, draga mea. Sybill ştia că nu era ceva de rîs. Se simţi şocată realizînd că muşchii stomacului ei începură să se strîngă. Îmi pare rău. Pot să te ajut, să curăţ.

— Nu mă ating de nimic. Bărbaţii ăia — cel care pretinde că este soţul meu şi fraţii ăia idioţi ai lui — ei or să facă asta. Vor freca şi vor curăţa şi vor rîni. Ei vor face totul. Ei au ştiut, spuse Anna într-o şoaptă răutăcioasă. Ei au ştiut ce înseamnă aniversarea unui puşti. De unde era eu să ştiu? Dar ei au ştiut şi s-au ascuns pe şantier, pretextînd scuza aia jalnică despre termenii contractuali. Ne-au lăsat singure pe Grace şi pe mine cu această ... această obligaţie imposibilă. Anna închise ochii.

— Ah, ce oroare.

Anna rămase o clipă tăcută,cu ochii închişi.

— Hai, dă-i drumul. Poţi să rîzi. Sînt prea slabă să mă ridic şi să îţi ard una.

— Ai muncit atîta pentru Seth.

—A fost cea mai frumoasă zi din viaţa lui. Buzele Annei se curbară într-un zîmbet şi deschise ochii.

— Şi cum am de gînd să-i pun pe Cam şi pe fraţii lui să cureţe totul, una peste alta mă simt chiar foarte bine. Tu cum te simţi?

— Bine. Am venit să-mi cer scuze pentru aseară.

— Scuze pentru ce?

Întrebarea o scoase din ritm. Era deja în criză de timp, îşi spuse ea, distrasă de haos şi de monologul mormăit al Annei. Sybill îşi drese gîtul şi reîncepu.

— Pentru aseară. A fost nepoliticios din partea mea să plec fără să mulţumesc pentru...

— Sybill, sînt prea obosită să ascult prostii. Nu ai fost nepoliticoasă, nu ai pentru ce să-ţi ceri scuze şi o să mă plictiseşti dacă o s-o ţii tot aşa. Ai fost afectată şi ai avut toate motivele să fii.

Şi praful s-a ales din discursul atît de cu grijă pregătit de Sybill.

— Eu chiar nu înţeleg de ce oamenii din familia asta nu vor să asculte, cu atît mai puţin să accepte nişte scuze sincere, pentru un comportament regretabil.

— Doamne, dacă acesta este tonul pe care-l foloseşti la prelegerile tale, remarcă Anna cu admiraţie, înseamnă că auditorul tău este foarte atent. Dar ca să-ţi răspund la întrebare, presupun că noi nu facem asta pentru că şi noi ne permitem foarte des un comportament care poate fi numit regretabil. Te-aş invita să stai jos, dar ai nişte pantaloni prea frumoşi şi nu ştiu ce surprize neplăcute ne aşteaptă pe perne.

— Nu intenţionez să stau.

— Păcat că nu ţi-ai putut vedea faţa, spuse Anna mai blîndă. Cînd a ridicat privirile spre tine, cînd ţi-a spus ce-şi amintea el. Dar eu am putut-o vedea, Sybill. Am putut vedea pe ea că ceea ce te-a adus aici a fost mult mai mult decît obligaţie sau responsabilitate sau o încercare temerară de a face ceea ce era corect. Probabil că te-ai simţit distrusă cînd ţi l-a luat, cu atîţia ani în urmă.

— Nu mai pot face asta din nou. Simţea arsura lacrimilor în fundul ochilor. Pur şi simplu nu mai pot face asta din nou.

— Nu trebuie, şopti Anna. Vreau doar să ştii că te înţeleg. În meseria mea văd atîţia oameni distruşi.

Femei bătute, copii abuzaţi, bărbaţi care sînt la capătul puterilor, bătrîni pe care-i dislocăm cu atîta uşurinţă. Îmi pasă, Sybill. Îmi pasă de toţi cei care vin la mine pentru ajutor.

Oftă uşor şi-şi desfăcu degetele.

— Dar ca să-i pot ajuta, trebuie să păstrez o distanţă, să fiu obiectivă, realistă, practică. Dacă mă arunc cu toate emoţiile mele asupra fiecărui caz, nu-mi mai pot face meseria. Aş arde, m-aş consuma. Eu înţeleg nevoia unei mici distanţe.

— Da, sigur că înţelegi. Tensiunea dureroasă din umeri dispăruse.

— Cu Seth a fost altfel, continuă Anna. Chiar din prima clipă, absolut tot ce era în legătură cu el trăgea de mine. Nu mă puteam împiedica. Am încercat, dar nu am reuşit. M-am gîndit la asta şi cred sincer că sentimentele mele pentru el erau acolo, exact acolo, chiar înainte de a-l fi întîlnit. Eram făcuţi să fim o parte din viaţa celuilalt. El era făcut să facă parte din familia asta, iar familia asta era făcută să fie a mea.

Riscînd consecinţele, Sybill se lăsă pe braţul canapelei.

— Am vrut să-ţi spun ... că eşti atît de bună cu el. Tu şi Grace. Sînteţi atît de bune pentru el. Relaţia pe care o are cu fraţii lui este minunată şi este vitală.

Această puternică influenţă masculină este importantă pentru un băiat. Dar femeia, ceea ce tu şi Grace îi daţi, este la fel de vital.

— Şi tu ai ceva să-i oferi. Este afară, îi spuse Anna, la barca lui.

— Nu vreau să-l necăjesc. Chiar trebuie să plec.

— Că ai fugit aseară a fost de înţeles şi de acceptat. Privirea Annei era directă şi fixă. Dar că fugi acum, nu este.

— Trebuie să fii foarte bună în meseria ta, spuse Sybill după un moment.

— Al naibii de bună. Du-te şi vorbeşte cu el. Dacă o să mai reuşesc vreodată în viaţa asta să mă ridic din fotoliu, o să pun de-o cafea proaspătă.

Nu era uşor. Dar apoi Sybill îşi spuse că nici nu trebuia să fie. Să traverseze peluza spre băiatul care stătea în micuţa şi frumoasa lui barcă, visînd clar la curse de mare viteză.

Zgubi a văzut-o primul şi, în alertă, a început să alerge în întîmpinarea ei, lătrînd. Sybill se întări şi întinse o mînă, sperînd să-l ţină la distanţă. Zgubi îşi strecură capul pe sub ea, transformînd gestul defensiv în mîngîiere.

Blana lui era atît de moale şi de caldă, ochii atît de adoratori, faţa lui atît de nimerit de caraghioasă, încît Sybill se relaxă într-un zîmbet.

—Tu chiar eşti zgubilitic, nu?

Acesta luă poziţia şezut, dînd cu laba spre ea pînă cînd aceasta i-o luă şi i-o scutură. Mulţumit, cîinele o porni în goană înapoi la barcă, unde Seth privea şi aştepta.

— Bună. Rămase unde era, trăgînd funia şi făcînd să se legene micul triunghi al pînzelor.

— Bună. Ai scos-o?

— Ne. Anna nu ne-a lăsat nici pe mine şi nici pe ceilalţi băieţi să ieşim cu ea. Seth ridică din umăr.

— Ca şi cum ne-am fi înecat sau mai ştiu eu ce.

— Dar te-ai distrat bine la petrecere.

—A fost super. Anna este puţin şucărită ... Se opri şi se uită spre casă. Este furioasă că Jake a borît în maşina ei, aşa că mi-am spus să stau aici pînă îi trece.

— O idee înţeleaptă, cred.

Apoi se lăsă tăcerea, grea, în timp ce se uitau amîndoi la apă şi se întrebau ce să mai spună.

Sybill îşi făcu curaj.

— Seth, nu mi-am luat la revedere de la tine, aseară. Nu ar fi trebuit să plec aşa cum am plecat.

— E în regulă. Acesta ridică din nou din umăr.

— Nu am crezut că îţi mai aminteşti de mine. Sau de vremea cînd ai locuit cu mine, la New York.

— Am crezut că inventasem eu totul. Era prea greu să stea în picioare în barcă şi să pară atît de departe. Aşa că sări şi se aşeză pe marginea cheiului, bălăngănindu-şi picioarele.

— Uneori visam cîte ceva. Cum ar fi cîinele sau alte chestii.

—*ATA*, spuse ea încet.

— Da, jalnic. Ea nu vorbea niciodată despre tine sau despre orice altceva, aşa încît efectiv am crezut că inventasem eu totul.

— Uneori...Sybill riscă şi se aşeză lîngă el. Uneori şi pentru mine era aproape la fel. Încă mai am cîinele.

— L-ai păstrat?

— Era tot ce aveam de la tine. Tu ai însemnat mult pentru mine. Ştiu că nu ai cum să mă crezi, dar aşa este. Dar nu am vrut să fie aşa.

— Pentru că eram al ei?

— În parte. Trebuia să fie onestă, trebuia să-i dea măcar atît.

— Ea nu a fost niciodată bună, Seth. Ceva nu era cum trebuie, cu ea. Părea că nu putea fi niciodată fericită pînă cînd cei din jurul ei nu erau nefericiţi. Nu

am vrut-o înapoi în viaţa mea. Plănuisem să îi acord cîteva zile, apoi să aranjez să vă găsesc un adăpost. În felul acesta mi-aş fi îndeplinit obligaţiile de familie şi mi-aş fi protejat propriul meu stil de viaţă.

— Dar nu ai făcut aşa.

— La început mi-am căutat scuze. Încă o noapte. Apoi am recunoscut că o lăsam în continuare să stea la mine pentru că vroiam să te păstrez pe tine, acolo. Dacă i-aş fi găsit o slujbă, dacă aş fi ajutat-o cu un apartament, dacă aş fi muncit cu ea să-şi refacă viaţa, te puteam ţine aproape de mine. Niciodată nu aş fi... tu erai ...

Sybill îşi porunci să inspire adînc şi s-o spună.

— Mă iubeai. Tu ai fost prima persoană care m-a iubit vreodată. Nu vroiam să pierd acest lucru. Şi cînd l-am pierdut, m-am împins înapoi, exact acolo unde eram înainte de venirea ta. M-am gîndit mult mai mult la mine, decît la tine. Şi mi-ar place să repar puţin asta, acum, gîndindu-mă mai mult la tine.

Seth se uită în altă parte, în jos, la picioarele pe care şi le agita înainte şi înapoi, deasupra apei.

— Phil mi-a spus cum a sunat şi tu i-ai spus să te pupe-n fund.

— Nu chiar cu cuvintele astea.

— Dar asta ai vrut, corect?

— Cred că da. Da, spuse ea, aproape zîmbind.

—Voi aveţi aceeaşi mamă, corect, dar se pare că aveţi taţi diferiţi?

— Da, corect.

— Ştii cumva cine a fost tatăl meu?

— Nu, nu l-am cunoscut.

— Nu, vreau să spun, ştii cine a fost? Ea inventa mereu alţi tipi şi alte nume şi tot rahatul ăsta. Şi toate chestiile astea, se corectă el. Mă întrebam doar, atîta tot.

— Ştiu doar că îl chema JeremyDeLauter. Nu au stat mult timp căsătoriţi şi ...

— Căsătoriţi? Privirea i se întoarse înapoi la ea. Niciodată nu a fost măritată. Te-a prostit pe tine.

— Nu, i-am văzut certificatul de căsătorie. Îl avea cînd a venit la New York. Credea că o pot ajuta să dau de el şi să-i intenteze proces pentru pensie alimentară.

Seth se gîndi o clipă, asorbind posibilitatea.

— Poate, nu contează. Eu mi-am închipuit că a luat doar numele ăsta de la vreun tip cu care a trăit o vreme. Iar dacă omul ăla s-a lăsat agăţat de ea, înseamnă că a fost un ratat.

— Aş putea aranja nişte investigaţii. Sînt convinsă că l-am putea localiza. Dar asta durează.

— Nu vreau asta. În vocea lui nu era panică, ci doar dezinteres. Mă întrebam numai dacă l-ai cunoscut, atîta tot. Acum am o familie. Ridică braţul în timp ce Zgubi îi adulmeca subţioara şi şi-l petrecu peste grumazul cîinelui.

— Da, aşa este. Începu să se ridice, cu un mic junghi în inimă. Ezită şi ochii i se întoarseră spre o săgeată albă. Văzu bîtlanul care se înălţa, alunecînd deasupra apei, exact la marginea copacilor. Apoi dispăru după cot, lăsînd doar un freamăt vag în aer.

Frumos lucru, îşi spuse ea. Frumos loc. Un port pentru suflete tulburate, pentru băieţi care nu au nevoie decît de o şansă ca să devină bărbaţi. Poate că nu le va putea mulţumi lui Ray şi Stellei Quinn pentru ceea ce făcuseră ei aici, dar îşi va putea cu siguranţă arăta gratitudinea dîndu-se deoparte şi lăsîndu-i pe fiii lor să le termine treaba, cu Seth.

— Da, trebuie să plec acum.

— Chestiile alea pe care mi le-ai dat, chiar sînt grozave.

— Mă bucur că îţi plac. Ai talent.

— Azi noapte m-am prostit puţin cu nişte cărbune.

Sybill ezită o clipă.

—Ah?

— Dar nu prea reuşesc. Îşi întoarse capul ca să se uite la ea. Este cu totul altceva decît cu creionul. Poate că o să-mi arăţi tu cum se face.

Sybill se uită intens peste apă, pentru că ştia că el nu o ruga. El se oferea. Probabil că i se dădea acum o şansă.

— Da, ţi-aş putea arăta.

—Acum?

— Da. Se concentră să-şi păstreze vocea egală. Ţi-aş putea arăta acum.

—Super.

NOUĂSPREZECE

Aşadar, se purtase cam dur cu ea, îşi spuse Phillip. Dar poate că şi ea ar fi trebuit să-i spună imediat de telefonul Gloriei. Petrecere sau nu, îl putea lua deoparte ca să-i spună. Dar oricum, nu ar fi trebuit să sară aşa la ea şi apoi să plece.

Totuşi, în apărarea lui, se simţise rănit şi enervat şi indecis. Îşi petrecuse prima parte a nopţii făcîndu-şi griji pentru ea iar a doua, făcîndu-şi griji pentru el. Trebuia oare să fie fericit că aceasta se strecurase ca un vierme pe sub armura lui? Trebuia oare să sară în sus de bucurie că doar în cîteva săptămîni aceasta reuşise să foreze o gaură în scutul atît de bine lustruit pe care şi-l ţinuse cu atîta pricepere, peste treizeci de ani?

El nu credea aşa.

Dar era gata să recunoască totuşi că nu se purtase cum trebuie. Era chiar gata să îi ofere un semn

de împăcare, sub forma unei şampanii de colecţie şi a unor trandafiri cu tijă înaltă.

Chiar el a făcut coşul. Două sticle de Dom, bine frapate, două cupe înalte de cristal — nu avea de gînd să-l insulte pe călugărul acela francez cu pahare de hotel — caviarul pe care-l ascunsese cu viclenie într-un carton gol de la iaurtul fără grăsimi, ştiind că nimeni din familia lui nu se va atinge de aşa ceva.

Chiar el prăjise tartinele şi alesese cu grijă trandafirii roz şi vaza.

Îşi închipuia că Sybill ar putea fi uşor reticentă vizitei. Nu strica niciodată să-ţi pavezi drumul cu flori şi cu şampanie. Şi cum intenţiona să încălzească puţin atmosfera, acestea nu aveau cum să strice. Avea de gînd să o calmeze, să discute cu ea şi mai mult, să o facă să vorbească. Nu avea de gînd să plece pînă cînd nu-şi va face o imagine mult mai clară despre adevărata Sybill Griffin.

Ciocăni vesel la uşă. Aşa va fi încercarea lui — de o firească veselie. Aruncă un zîmbet scurt, fermecător spre vizor cînd auzi paşi şi văzu o vagă, trădătoare umbră.

Şi rămase locului cînd paşii se retraseră.

Biine... Poate mai mult decît o idee reticentă, conchise el şi ciocăni din nou.

— Haide, Sybill. Ştiu că eşti acolo. Vreau să stau de vorbă cu tine.

Tăcerea, îşi spuse el, nu trebuie să fie neapărat goală. Ea poate fi ticsită cu gheaţă.

Bine, mă rog, îşi spuse, încruntîndu-se la uşă. Ea a ales calea cea mai grea.

Lăsă coşul pe jos, apoi o porni înapoi pe culoar, spre scară şi începu să coboare încetişor. Pentru ce vroia el să facă, era mai înţelept să nu fie văzut părăsind hotelul.

— I-ai dat o lecţie, da? comentă Ray, coborînd treptele alături de fiul lui.

— Iisuse Christoase. Phillip se zgîi la faţa lui Ray. Ce-ar fi ca data viitoare să mă împuşti pur şi simplu în cap? Ar fi mai puţin jenant decît să mor de un atac de cord, la vîrsta mea.

— Inima ta este destul de puternică. Deci nu mai vorbeşte cu tine?

— O să vorbească, spuse Phillip posac.

— Mituind-o cu bule? Ray făcu un gest cu degetul în spate.

— Funcţionează.

— Florile, da. Eu mă descurc bine cu mama ta, aducîndu-i flori. Şi mai repede, dacă mă tîrăsc în genunchi.

— Eu nu mă tîrăsc. Aici era cît se poate de ferm. În fond, a fost şi vina ei.

— Niciodată nu este vina lor, spuse Ray făcîndu-i cu ochiul. Cu cît mai repede accepţi ideea asta, cu atît mai repede ajungi la sexul care repară totul.

— Iisuse, tată. Nu am de gînd să discut cu tine despre sex, spuse el, frecîndu-şi faţa cu mîna.

— De ce nu? Nu ar fi pentru prima oară. Ray oftă cînd ajunseră jos. Mie mi se pare că şi mama ta şi cu mine am discutat mult despre sex, cu tine. Direct, fără ocolişuri. Noi ţi-am dat primele prezervative.

— Asta a fost atunci, bombăni Phillip, nici acum nu am uitat.

Ray rîse încîntat, în cascadă.

— Pariez pe asta. Dar, din nou, nu sexul se află pe primul loc, aici. Există întotdeauna un motiv, adăugă el. Noi, bărbaţii, nu avem ce face. Doamna aceea de sus, ea îţi face griji, tocmai pentru că nu este vorba doar de sex. Este vorba despre dragoste.

— Nu sînt îndrăgoatit de ea. Chiar aşa. Sînt doar ... implicat.

— Dragostea a fost întotdeauna o încercare grea pentru tine. Ray ieşi afară, în noaptea vîntoasă, îşi trase pînă sus fermoarul la la jacheta lui uzată, pe care o purta peste jeanşi.

— Asta este, cînd e vorba despre femei. Ori de cîte ori lucrurile încep să se îndrepte spre ceva serios, tu începi s-o iei repede în direcţia opusă, să scapi. Dar de data asta mi se pare că ai luat-o drept înainte, spuse Ray zîmbind.

— Este mătuşa lui Seth. Enervarea îl ciupi de ceafă în timp ce o lua în jurul clădirii. Dacă o să facă parte din viaţa lui, trebuie să o înţeleg.

— Seth este parte din ea. Dar azi dimineaţă ai respins-o pentru că ţi-a fost teamă.

Phillip se opri locului, cu picioarele desfăcute, rotindu-şi umerii în timp ce-l privea pe Ray.

— Unu, nu pot crede că stau aici şi mă cert cu tine. Doi, am impresia că erai al naibii de mult mai bun pe cînd trăiai şi m-ai lăsat să-mi urmez propria-mi viaţă, decît eşti acum, de cînd ai murit.

Ray zîmbi.

— Ei bine, acum am ceea ce s-ar putea numi un punct mai larg de vedere. Vreau să fii fericit, Phil. Şi nu am de gînd să plec pînă cînd nu sînt convins că oamenii care contează pentru mine nu sînt fericiţi. Sînt gata să plec, spuse el calm, ca să fiu alături de mama ta.

— Ai ...ai .... ea ce mai face?

— Mă aşteaptă. Chipul şi ochii lui Ray se luminară. Deşi ea nu a fost niciodată ceea ce s-ar putea numi genul răbdător.

— Mi-e atît de dor de ea.

— Ştiu. Şi mie. O să fie flatată dar şi iritată că de fapt nu ai dorit niciodată să te stabileşti lîngă o femeie care să nu ajungă la înălţimea ei.

Şovăind pentru că era adevărat, un secret pe care-l ţinuse bine închis în el, Phillip se uită la Ray.

— Nu este asta, cîtuşi de puţin.

Ray înclină din cap.

— Atunci în parte, doar. Trebuie să-ţi găseşti femeia. Eşti aproape. Azi ai făcut o treabă bună cu Seth. La fel ca şi ea, spuse Ray uitîndu-se în sus, la lumina care strălucea dinspre dormitorul lui Sybill. Faceţi o echipă pe cinste chiar şi atunci cînd trageţi în direcţii diferite. Asta pentru că vă pasă la amîndoi mai mult decît puteţi înţelege.

— Ai ştiut că este nepotul ei?

— Nu. Nu la început. Ray oftă din nou. Cînd m-a găsit, Gloria mi-a aruncat totul în faţă, de la început. Nu am ştiut niciodată de existenţa ei şi iat-o acolo, urlînd, înjurînd, acuzînd, pretinzînd. Nu o puteam calma sau face să fie logică. După care s-a dus fuga

la decan cu povestea despre cum am molestat-o. Este o femeie tînără foarte deranjată.

— Este o ticăloasă.

Ray mişcă doar din umeri.

— Dacă aş fi ştiut de ea mai devreme ... în fine, asta este. Nu am putut-o salva pe Gloria, dar l-am putut salva pe Seth. O singură privire asupra lui şi am ştiut. Aşa că i-am dat bani Gloriei. Poate că a fost o greşeală, dar băiatul avea nevoie de mine. Mi-au trebuit săptămîni să dau de Barbara. Tot ce vroiam de la ea era doar confirmarea. I-am scris de trei ori. Am sunat-o chiar la Paris, dar nu a vrut să stea de vorbă cu mine. Încă mai lucram la asta, cînd am avut accidentul. Ce prostie, recunoscu el. Am lăsat-o pe Gloria să mă enerveze. Eram furios pe ea, pe mine, pe totul, eram îngrijorat pentru Seth, pentru felul în care veţi reacţiona voi trei cînd vă voi explica totul. Am condus prea repede, nu am fost atent. În fine.

— Ar fi trebuit să fim lîngă tine.

— Ştiu. Am uitat asta şi am făcut o prostie. Dar Stella nu mai era, voi trei aveaţi viaţa voastră şi m-am lăsat copleşit şi am uitat. Dar acum sînteţi alături de Seth şi asta este mai important.

— Mai avem puţin. Cu glasul adăugat al lui Sybill, vom primi tutela.

— Ea adaugă mai mult decît glasul şi încă va mai adăuga. Este mai puternică decît se creditează singură. Şi apoi, toată lumea o creditează.

Într-o schimbare rapidă de dispoziţie, Ray plescăi şi scutură din cap.

— Presupun că o să te urci acum la ea.

— Ăsta este planul.

— Niciodată nu-ţi uiţi de tot acest nefericit talent. Dar acum s-ar putea să fie un lucru bun. Fata asta mai are şi ea nevoie de o surpriză în viaţa ei. Fii atent ce faci. Ray îi făcu din nou cu ochiul.

— Doar nu ai de gînd să urci şi tu, nu?

— Nu. Ray îl bătu pe Phillip pe umăr şi rîse cu putere.

— Sînt lucruri pe care un tată nu trebuie să le vadă.

— Bine. Dar dacă tot eşti aici, ajută-mă puţin. Dă-mi un brînci ca să ajung la primul balcon.

— Cum să nu. Pe mine tot nu mă pot aresta, nu?

Ray îşi uni mîinile, dîndu-i piciorului lui Ray un impuls ajutător, apoi se trase în spate ca să se uite la el cum se căţăra. Privea şi zîmbea.

— O să-mi fie dor de tine, spuse el încet şi dispăru în umbră.

În camera de zi, Sybill se concentra cu înversunare asupra lucrului. Nu-i păsa că poate dăduse dovadă de comportament irațional, jalnic, ignorînd ciocănitul lui Phillip. Pentru săptămîna asta îi ajungeau atîtea valuri de emoție. Şi în plus, acesta renunțase destul de repede, nu?

Ascultă vîntul bătînd în ferestre, strînse din dinți şi începu să tasteze la computer.

Aportul de ştiri locale pare să prevaleze față de acela al ştirilor din exterior. Deşi televiziunea, presa şi alte surse de informații sînt la fel de accesibile în micile comunități ca şi în zonele urbane vaste, acțiunile şi problemele vecinilor primează în localitățile cu populație redusă.

Informațiile sînt răspîndite cu diferite grade de acurateţe, din gură în gură. Bîrfa este o formă de comunicare acceptată. Rețeaua aceasta este admirabil de rapidă şi de eficientă.

Indiferența — pretenția de a nu fi auzit o conversație privată într-un spațiu public — nu este prevalentă într-o comunitate mică, aşa cum este într-un oraş mare. Totuşi, în spațiile de tranzit cum sînt hotelurile, indiferența este, încă, un model comportamental acceptabil . Aş concluziona că motivul îl reprezintă

traficul permanent din acest tip de zonă. Atenția deschisă este, totuşi, apreciată în alte zone cum ar f...i

Degetele îi înghețară şi căscă gura la Phillip care deschidea uşa de la terasă şi intra.

— Ce ...

— Încuietorile sînt patetice prin locurile astea, spuse el. Se duse la uşa de la intrare, o deschise şi luă coşul şi vaza de flori pe care le lăsase acolo.

— M-am gîndit că pot risca. Nu prea avem hoți pe aici. Ai putea adăuga chestia asta la însemnările tale. Phillip puse vaza cu trandafiri pe birou.

—Te-ai cățărat? Se uita uluită la el.

— Şi pe vîntul ăsta. Deschise coşul şi scoase prima sticlă. Mi-ar prinde bine să beau ceva. Ţie nu?

—Te-ai cățărat?

— Parcă am stabilit deja asta. Deschise sticla cu o pocnitură înfundată, de expert.

— Nu poți ...pătrunde aşa aici şi deschide o şampanie, gesticulă Sybill violent.

— Dar tocmai am făcut-o. Phillip turnă în cele două cupe şi descoperi că nu îi afecta deloc egoul, faptul că aceasta se uita la el.

— Îmi pare rău pentru azi dimineaţă, Sybill. Zîmbind, îi oferi un pahar. Mă simţeam cumplit şi m-am descărcat pe tine.

— Şi îţi ceri scuze dînd buzna peste mine, prin spargere.

— Nu am spart nimic. În plus, tu nu aveai de gînd să-mi deschizi uşa iar florile doreau să fie aici. Ca şi mine. Facem pace? spuse el şi aşteptă.

Se căţărase pe clădire. Încă nu putea uita asta. Nimeni, niciodată, nu făcuse pentru ea un gest atît de curajos şi de nebunesc. Se uita la el, în ochii aceia de un auriu îngeresc şi simţi cum se înblînzeşte.

— Am de lucru.

Phillip zîmbi, simţind cedarea.

— Am adus caviar.

Sybill bătu cu degetele pe încheietura care se odihnea pe tastatură.

— Flori, şampanie, caviar. Aşa apari de obicei, cînd intri undeva prin efracţie?

— Numai cînd vreau să-mi cer scuze şi mă las la mila unei femei frumoase. Ţi-a mai rămas ceva milă şi pentru mine, Sybill?

— S-ar putea. Phillip, să ştii că nu aveam de gînd să-ţi ascund telefonul Gloriei.

— Ştiu. Şi crede-mă, dacă nu mi-aş fi dat eu seama de asta, Cam ar fi fost în stare să mă convingă cu forţa, azi dimineaţă.

— Cam. Dar el nu mă place. Sybill clipi repede.

— Greşeşti. Şi-a făcut griji pentru tine. Te pot convinge să faci o pauză de la lucru?

— Bine. Sybill salvă pagina şi închise computerul. Mă bucur că nu sîntem furioşi unul pe celălalt. Asta complică doar lucrurile. L-am văzut pe Seth, după-masă.

— Am auzit.

Sybill acceptă şampania şi sorbi.

—Tu şi fraţii tăi aţi făcut curat în casă?

Phillip îi aruncă o privire îndurerată şi plină de milă.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. O să am coşmaruri. O luă apoi de mînă şi o duse spre canapea.

— Haide să discutăm despre ceva mai puţin înfricoşător. Seth mi-a arătat schiţa în cărbune a bărcii lui, pe care a făcut-o cu ajutorul tău.

— Este chiar foarte bun. Şi prinde totul atît de repede. Ascultă cu adevărat, este atent. Are ochi buni pentru detalii şi perspectivă.

— Am văzut cărbunele făcut de tine, cu casa. Phillip se întinse degajat după sticlă şi-i mai turnă în pahar.

Şi tu eşti foarte bună. Sînt surprins că nu ţi-ai făcut o meserie din artă.

— Am luat lecţii, copil fiind. Pictură, muzică, dans. Am urmat şi cîteva cursuri, la colegiu.

Simţindu-se disperant de uşurată că nu mai erau în dezacord, se lăsă comod pe spate şi savură băutura.

— Nu a fost nimic serios. Şi am ştiut dintotdeauna că mă voi orienta spre psihologie.

— Dintotdeauna?

— Mai mult sau mai puţin. Arta nu este pentru oameni ca mine.

— De ce?

Întrebarea o derută, punînd-o în gardă.

— Nu este practică. Ziceai că ai adus icre negre?

Da, îşi spuse el, primul pas înapoi.Va trebui să o ia pe ocolite.

— Mmm-mmm. Scoase vasul şi tartinele prăjite, umplîndu-i din nou paharul.

— La ce instrument cînţi?

— La pian.

— Da? Şi eu. Îi aruncă un zîmbet destins.

— Va trebui să lucrăm la un duet. Părinţii mei adorau muzica. Cu toţii cîntăm la ceva.

— Este important ca un copil să înveţe să aprecieze muzica.

— Sigur, este amuzant. Întinse caviar pe un triunghi de toast şi i-l întinse.

— Uneori omoram cîte o seară de sîmbătă cîntînd toţi cinci, împreună.

— Cîntaţi împreună? Ce frumos. Întotdeauna am urît să cînt în faţa cuiva. Este atît de uşor să greşeşti.

— Şi ce dacă? Nimeni nu-ţi taie degetele pentru o notă falsă.

— Mama ar fi fost terifiată, ceea ce ar fi fost mai rău decît ... Se opri, se încruntă la pahar şi începu să-l pună deoparte. Pe nevăzute, Phillip i-l umplu la loc.

— Mama mea adora să cînte la pian.De aceea l-am ales primul. Vroiam să împart cu ea ceva special. Eram atît de îndrăgostit de ea. Cu toţii eram, dar pentru mine ea însemna tot ce este puternic şi just şi bun, la o femeie. Vroiam să fie mîndră de mine. De cîte ori vedeam că era, aveam cel mai uluitor sentiment.

— Sînt oameni care se străduiesc toată viaţa lor ca să obţină aprobarea părinţilor, dar niciodată nu reuşesc să le cîştige mîndria.

Era ceva amar şi rece în glasul ei. Îşi dădu singură seama şi reuşi un zîmbet palid.

— Beau prea mult. O să mi se urce la cap.

În mod deliberat, Phillip îi reumplu paharul.

— Eşti printre prieteni.

— Este un abuz să te dedai la prea mult alcool — chiar dacă este unul minunat.

— Este un abuz să te dedai în mod sistematic, o corectă el. Te-ai îmbătat vreodată, Sybill?

— Firește că nu.

— Eşti datoare. Povesteşte-mi despre prima oară cînd ai gustat şampanie. Phillip îşi ciocni paharul de al ei.

— Nu-mi amintesc. Cînd eram copii, ni se servea adesea vin cu apă, la cină. Era important să învăţăm să apreciem vinurile bune, modul în care erau prezentate, la ce se servesc, paharul corect pentru vinul roşu, paharul corect pentru vinul alb. La doisprezece ani n-ar fi fost nici o problemă pentru mine să coordonez un dineu oficial, pentru douăzeci de persoane.

— Serios?

Sybill rîse puţin, lăsînd vinul să-i spumege în cap.

— Este o îndemînare importantă. Îţi poţi imagina oroarea ca cineva să încurce repartizarea locurilor? Sau să servească un vin mai prost la felul principal? O seară ruinată, o reputaţie făcută ţăndări. Oamenii

pot accepta un anumit nivel de plictiseală la asemenea ocazii, dar nu un Merlot sub standard.

— Ai luat parte la multe dinee oficiale?

— Da, desigur. Mai întîi la cîteva mai mici, pe care le-ai putea numi de „practică", pentru cîţiva intimi de-ai părinţilor mei, ca să pot fi considerată pregătită. Cînd am împlinit şaisprezece ani, mama a oferit un dineu important, pentru ambasadorul Franţei şi soţia lui. Aceasta a fost prima mea apariţie oficială. Eram îngrozită.

— Nu aveai destulă practică?

— Ah, aveam destulă, cu ore de instrucţie pentru protocol. Dar eram doar cumplit de timidă.

— Serios? şopti el dîndu-i părul după ureche. Scor unu la zero pentru Mama Crawford, îşi spuse el.

— O prostie. Dar de fiecare dată cînd trebuia să le fac faţă oamenilor în felul acesta, mi se strîngea stomacul şi inima îmi bătea să-mi iasă din piept. Trăiam cu teroarea că o să stric totul, că o să spun ceva ce nu trebuia, sau că nu voi avea nimic de spus.

— Le-ai spus asta părinţilor tăi?

— Ce să le spun?

— Că îţi era teamă.

— Ah. Dădu din mînă ca şi cum ar fi fost cea mai prostească întrebare, apoi luă sticla să-şi mai toarne şampanie.

— La ce bun? Trebuia să fac ceea ce se aştepta de la mine.

— De ce? Ce s-ar fi întîmplat altfel? Te-ar fi bătut, te-ar fi încuiat în debara?

— Fireşte că nu. Nu erau nişte monştri. Dar ar fi fost dezamăgiţi, ar fi dezaprobat aşa ceva. Era groaznic cînd se uitau la tine în felul acela — cu buzele strînse, cu ochii reci — ca şi cum ar fi fost ceva defect la tine.

— Să observi, mai curînd decît să participi, spuse el încet.

— Am făcut o carieră frumoasă din asta. Poate că nu mi-am îndeplinit obligaţiile făcînd un mariaj important şi dedicîndu-mi viaţa acelor cumplite dineuri şi crescînd o pereche de copii manieraţi, bine educaţi, spuse ea tot mai încinsă. Dar mi-am folosit cum trebuie educaţia, mi-am construit o carieră frumoasă, pentru care, în mod evident sînt mai potrivită decît pentru cealaltă variantă. Nu mai am vin.

— Haide s-o lăsăm mai încetişor, o vreme ...

— De ce? Sybill rîse şi scoase chiar ea a doua sticlă. Doar sîntem printre prieteni. Mă îmbăt şi cred că-mi place asta.

La naiba, îşi spuse Phillip luîndu-i sticla şi deschizînd-o. El tocmai asta vroia, să sape sub această suprafaţă atît de bine lustruită şi de cum trebuie, a ei. Acum că era acolo, nu mai avea rost să dea înapoi.

— Dar ai fost căsătorită o dată, îi aminti el.

— Ţi-am spus că nu a contat. *Nu* a fost o căsătorie importantă. A fost ceva impulsiv, o mică şi eşuată tentativă de răzvrătire. Am fost un biet rebel. Mmm. Înghiţi şampania, gesticulînd cu paharul. Ei se aşteptau să mă căsătoresc cu unul dintre fiii asociatului tatălui meu, din Anglia.

— Care dintre ei?

— Ah, nu conta. Amîndoi erau cît se poate de acceptabili. Înrudiţi de departe cu regina. Mama mea era chiar hotărîtă să-şi vadă fiica asociată prin mariaj cu regalitatea. Ar fi fost triumful ei. Desigur, nu aveam decît paisprezece ani, aşa că avea tot timpul din lume să lucreze la planul ei, la sincronizare. Cred că se decisese să mă logodească formal cu unul dintre ei cînd împlineam optsprezece ani. Să mă mărit la douăzeci, să am primul copil la douăzeci şi doi. Se gîndise la toate.

— Dar tu nu ai cooperat.

— Nu am avut ocazia. Aş fi putut coopera foarte uşor. Îmi era cumplit de greu să-i opun rezistenţă mamei mele.

Sybill se gîndi o vreme la asta, apoi şterse totul cu încă puţină şampanie.

— Gloria însă i-a sedus pe amîndoi în acelaşi timp, în salonul din faţă, în timp ce părinţii mei se aflau la concert. Cred că era Vivaldi. În sfîrşit ... Făcu din nou un semn cu mîna, alungînd gîndul şi bău din nou.

— Au venit acasă, au văzut totul. Ce scenă a fost. M-am strecurat jos şi am urmărit o parte din ea. Erau în pielea goală — nu părinţii mei.

— Normal.

— Cred că erau şi drogaţi. Ce de ţipete, ce de ameninţări, ce de pledoarii — acestea venind din partea gemenilor Oxford. Am spus că era gemeni?

— Nu, nu ai spus.

— Identici. Blonzi, palizi, cu obrajii supţi. Fireşte că Gloria nu dădea doi bani pe ei. A făcut asta special, ştiind că vor fi prinşi, pentru că mama îi alesese pentru mine. Mă ura. Gloria, nu mama. Sybill se încruntă. Mama nu m-a urît.

— Şi ce s-a întîmplat?

— Gemenii au fost trimişi acasă, în dizgraţie şi Gloria a fost pedepsită. Ceea ce a dus, fireşte, la ri-

posta ei, acuzîndu-l pe prietenul tatălui meu că ar fi sedus-o, ceea ce a dus la o altă scenă mizerabilă şi la finala ei fugă de acasă. Cu ea plecată era, desigur, mai puţin destructiv totul, dar asta le-a dat părinţilor mei mai mult timp să se concentreze asupra mea, ca să mă contrafacă. Mă întrebam de ce vedeau în mine mai mult o creaţie decît un copil. De ce nu mă puteau iubi. Dar ... nici eu nu sînt o persoană care să poată fi uşor iubită, adăugă, lăsîndu-se din nou pe spate. Nimeni nu m-a iubit vreodată.

Durîndu-l pentru ea, femeia şi copilul, Phillip îşi puse paharul deoparte şi îi cuprinse faţa, delicat, în mîini.

— Greşeşti.

— Nu, nu greşesc. Zîmbetul ei era îmbibat de vin. Sînt de profesie. Mă pricep la lucrurile astea. Părinţii mei nu m-au iubit niciodată şi cu siguranţă nici Gloria. Soţul acela, care nu contează, nu m-a iubit. Şi nu a existat nici măcar un servitor bun, cu suflet de aur, cum citeşti prin cărţi, care să mă fi alinat şi iubit. Nimeni, niciodată, nu s-a sinchisit să se obosească măcar să pretindă asta. Uite, tu, de exemplu, eşti foarte uşor de iubit. Sybill îşi plimbă o mînă peste pieptul lui. Niciodată nu am făcut sex cînd m-am îmbătat. Cum crezi că este?

— Sybill. Îi apucă mîna, înainte ca această să aibă timp să-l distragă. Ei te-au subapreciat şi subevaluat. Nu trebuie să faci şi tu acelaşi lucru, cu tine.

— Phillip. Se aplecă şi reuşi să-i muşte uşor buza de jos. Viaţa mea a fost o plictiseală previzibilă. Pînă la tine. Cînd m-ai sărutat prima oară, mi s-au înceţoşat minţile. Nimeni nu a reuşit asta, pînă la tine. Şi cînd mă atingi ... Încet, Sybill îşi duse la piept mîinile lor împreunate. Mi se înfierbîntă pielea şi inima îmi bubuie şi totul în mine se lichefiază, se desprinde. Ai escaladat clădirea. Mi-ai adus trandafiri. Mă vroiai, da? Gura i se plimba pe maxiliarul lui.

— Da, te doream, dar nu doar ...

— Ia-mă. Îşi lăsă capul pe spate, ca să poată privi în ochii aceia minunaţi. Niciodată nu am mai spus asta unui bărbat. Închipuie-ţi. Ia-mă, Phil. Şi cuvintele erau în parte rugăminte, în parte promisiune.

— Ia-mă, doar.

Paharul gol îi alunecă din mînă cînd îl învălui în braţele ei. Neputîndu-i rezista, o lăsă în jos pe canapea. Şi o luă.

Durerea surdă din fundul ochilor, durerea mai intensă din spatele tîmplelor erau exact ce merita, decise Sybill în timp ce încerca să le scurgă din ea sub jetul fierbite al duşului.

Niciodată, Dumnezeu îi era martor, nu va mai bea peste măsură nici un fel de alcool.

Nu-şi dorea decît ca urmările băuturii să fi avut drept consecinţă şi uitarea, nu doar mahmureala. Dar îşi amintea, mult prea clar, felul în care sporovăise despre ea. Lucrurile pe care i le spusese lui Phillip. Lucruri umilitoare, intime, lucruri pe care rar şi le spunea ei însăşi.

Iar acum trebuia să dea ochii cu el. Trebuia să dea ochii cu el şi cu faptul că într-un singur weekend plînsese în braţele lui, apoi îi dăruise şi trupul şi cele mai cu grijă păstrate secrete ale ei.

Şi mai trebuia să accepte şi faptul că era fără speranţă, periculos de îndrăgostită de el.

Ceea ce, fireşte, era total iraţional. A crede numai că a putut să capete pentru el sentimente atît de puternice într-un interval de timp şi de relaţie atît de scurt, îi ajungea ca să-şi explice de ce aceste emoţii erau fără speranţă. Şi periculoase.

Evident că nu gîndea clar. Acest dig de sentimente care se năpustiseră asupra ei atît de repede îi făceau imposibil să păstreze o distanţă obiectivă şi să analizeze.

Îndată ce se va stabili situaţia lui Seth, îndată ce toate detaliile vor fi reglementate, va trebui să-şi regăsească distanţa. Cea mai simplă şi cea mai logică metodă era să înceapă cu distanţa geografică şi să se reîntoarcă la New York.

Fără îndoială că după ce îşi va relua firele propriei ei vieţi şi va aluneca înapoi în rutina confortabilă, familiară, îşi va recăpăta buna ei judecată.

Oricît de mizerabil de plictisitoare i se părea aceasta, acum.

Trase de timp periindu-şi spre spate părul ud, cremuindu-şi pielea cu grijă, aranjînd poalele halatului. Nu era de mirare cu mahmureala asta că nu putea profita de tehnicile ei respiratorii ca să-şi revină.

Ieşi totuşi din baie cu trăsăturile atent refăcute, apoi intră în salon, unde Phillip turna tocmai cafeaua de pe tava adusă de room service.

— M-am gîndit că ţi-ar prinde bine.

— Da, mulţumesc. Îşi cenzură cu grijă privirile, ca să evite sticla goală de şampanie şi grămada de haine pe care fusese prea beată aseară ca să le mai strîngă.

— Ai luat o aspirină?

— Da. O să-mi fie bine. O spuse înţepat, acceptă ceaşca de cafea şi se aşează cu grija disperată a unui

invalid. Ştia că era palidă şi cu ochii înfundaţi în orbite. Se uitase destul de atent la ea, în oglinda aburită din baie.

Iar acum se uita destul de atent la Phillip. El nu era palid şi, observă ea, nici nu avea ochii înfundaţi în orbite.

Altă femeie l-ar fi dispreţuit pentru asta.

În timp ce-şi sorbea cafeaua şi îl studia, mintea ei înnămolită începu să se clarifice. De cîte ori oare îi umpluse acesta paharul la loc, noaptea trecută? De cîte ori şi-l reumpluse pe al lui? I se părea că exista o mare discrepanţă între cele două.

Resentimentele începură să se agite în ea, în timp ce-l privea punînd gem pe o bucată de pîine prăjită. Chiar şi simpla vedere a mîncării îi strîngea stomacul.

— Ţi-e foame? îl întrebă ea dulce.

— Mor de foame. Phillip luă capacul de pe un platou cu ouă jumări. Ar trebui să încerci puţin.

Mai bine ar fi murit.

— Ai dormit bine?

— Da.

— Şi nu ne sclipesc ochii şi nu sîntem vorbăreţi în dimineaţa asta?

Phillip înţelese tonul şi îi aruncă o privire precaută. El ar fi vrut să o ia mai uşor, să-i dea puţin timp să-şi

revină, înainte de a discuta ceva. Dar se pare că ea recupera rapid.

— Ai băut puţin cam mult aseară, începu el.

—Tu m-ai îmbătat. În mod deliberat. Tu ai pătruns aici cu farmece şi ai început să torni şampanie în mine.

— Da, te-am ţinut de nas şi ţi-am turnat-o pe beregată.

— Ai folosit scuzele drept pretext. Mîinile începură să-i tremure, aşa că trînti ceaşca pe masă. Ştiai că eram furioasă pe tine şi ţi-ai zis că o să-ţi faci mai uşor drum în patul meu cu un Dom Perignon.

— Sexul a fost ideea ta, îi reaminti el jignit. Eu nu am vrut decît să stau de vorbă cu tine. Şi realitatea este că am scos mai mult de la tine după ce te-ai ameţit, decît aş fi obţinut altfel. Aşa că te-am descătuşat, iar tu m-ai lăsat înăuntru. Şi al naibii să fie dacă se simţea vinovat pentru asta, continuă el în gînd.

— M-ai deścătuşat, şopti ea ridicîndu-se încet în picioare.

— Am vrut să ştiu cine eşti. Am dreptul să ştiu.

—Tu — tu ai plănuit totul. Ai plănuit să vii aici, să mă păcăleşti ca să beau doar puţin prea mult, ca să poţi scotoci în viaţa mea privată.

— Ţin la tine. Phillip se apropie de ea, dar ea îi dădu una peste mînă.

— Nu face asta. Nu sînt suficient de proastă ca să cad din nou în cursă.

— Chiar ţin la tine. Iar acum ştiu mai mult şi te înţeleg mai mult. Ce este rău în asta, Sybill?

— M-ai păcălit.

— Poate că da. O apucă de braţe, ţinînd-o strîns cînd încercă să se elibereze. Fii atentă. Tu ai avut o copilărie privilegiată, structurată. Eu, nu. Tu ai avut avantaje, servitori, cultură. Eu, nu. Ai o părere mai proastă despre mine pentru că pînă la doisprezece ani am fost copilul străzii?

— Nu. Dar nu văd legătura.

— Nici pe mine nu m-a iubit nimeni, continuă el. Nu, pînă la doisprezece ani. Aşa că ştiu cum este, în ambele situaţii. Te aştepţi ca eu să am o părere mai proastă despre tine pentru că ai supravieţuit răcelii?

— Nu am de gînd să discut despre asta.

— Renunţă. Este vorba despre emoţii, Sybill. Phillip îşi coborî gura pe a ei, trăgînd-o în sărut, în vîrtej.

— Poate că nici eu nu ştiu ce să fac cu ele. Dar ele sînt aici. Tu mi-ai văzut cicatricele. Sînt acolo, la vedere. Acum le-am văzut şi eu pe ale tale.

O sărută din nou, făcînd-o slabă şi dornică. Îşi putea odihni capul pe umărul lui, cu braţele lui cuprinzînd-o şi susţinînd-o. Nu trebuia decît să ceară. Dar ea nu putea.

— Nu trebuie să-ţi pară rău pentru mine.

— Ah, draga mea. Îi atinse, delicat de data aceasta, buzele, cu buzele lui. Ba da, trebuie. Şi admir ce ai reuşit să devii, cu toate astea.

— Am băut prea mult, spuse ea repede. Mi-am făcut părinţii să pară reci şi nesimţitori.

— Ţi-a spus vreodată unul dintre ei că te iubeşte?

Sybill deschise gura, apoi oftă.

— Pur şi simplu, noi nu eram o familie demonstrativă. Nu toate familiile sînt ca a ta. Nu toate familiile îşi arată sentimentele, se ating şi ... Nu continuă, simţindu-şi în glas urmele apărării panicate. Pentru ce, se întrebă ea obosită. Pentru cine?

— Nu, nici unul dintre ei nu mi-a spus asta vreodată. Sau Gloriei, după cîte ştiu eu. Şi orice terapeut decent ar concluziona că fiicele lor au reacţionat la această atmosferă restrictivă, extrem de formală şi de solicitantă, alegînd extreme diferite. Gloria a ales comportamentul sălbatic, ca o provocare la atenţie. A pus sexul în ecuaţie cu afecţiunea şi puterea, fantazînd despre cum era dorită şi forţată de bărbaţii

cu autoritate asupra ei, inclusiv de către taţii ei, cel biologic şi cel legal. Eu am evitat intimatea în sex de teama eşecului şi am selectat un domeniu de studiu unde puteam observa în siguranţă comportamentul altora, fără riscul implicării emoţionale. Este suficient de clar?

— Cuvîntul corect este „a alege". Ea a ales să rănească, tu ai ales să nu fii rănită.

— Corect.

— Dar nu ai reuşit în totalitate.Ai riscat să fii rănită, cu Seth. Şi rişti să fii rănită cu mine. Dar eu nu vreau să te rănesc, Sybill, spuse el atingîndu-i obrazul.

Era, se pare, prea tîrziu pentru a împiedica asta, îşi spuse ea dar cedă suficient ca să îşi rezeme capul de umărul lui. Nu a trebuit să se roage pentru ca braţele lui să o cuprindă.

— Haide să vedem pur şi simplu ce va mai urma, decise ea.

DOUĂZECI

Teama, scria Sybill, *este o emoţie omenească obişnuită. Şi fiind omenească, este la fel de complex şi de dificil de analizat ca dragostea şi ura, lăcomia, pasiunea. Emoţiile, precum şi cauzele şi efectele acestora nu fac parte din domeniul meu special de studiu. Comportamentul este în acelaşi timp instinctiv dar şi dobîndit şi foarte adesea nu conţine o reală rădăcină emoţională. Comportamentul este cu mult mai simplu, dacă nu bazic, decît emoţia.*

— Mi-e teamă.

Sînt singură în hotelul acesta, o femeie adultă, educată, inteligentă, sensibilă şi capabilă. Şi totuşi mă tem să pun mîna pe telefon şi să-mi sun propriami mamă.

În urmă cu cîteva zile nu aş fi numit-o teamă ci şovăială, poate evitare. În urmă cu cîteva zile aş fi argumentat şi aş fi argumentat bine, că orice contact cu ea, legat de Seth, nu ar face decît să provoace o ruptură în ordinea lucrurilor şi să producă rezultate neconstructive. De aceea, contactul ar fi inutil.

În urmă cu cîteva zile aş fi explicat logic că sentimentele mele pentru Seth derivă dintr-un sentiment al obligaţiilor morale şi familiale.

În urmă cu cîteva zile puteam şi am făcut-o, să refuz să-mi recunosc invidia faţă de familia Quinn, cu comportamentul lor interactiv zgomotos şi nestructurat şi nedisciplinat. Aş fi recunoscut că modul lor de a se comporta şi relaţiile lor neortodoxe sînt interesante, dar nu aş fi recunoscut niciodată că simţeam o dorinţă nebună să mă strecor într-un fel în acest tipar şi să devin o parte din el.

Desigur, un lucru imposibil, pe care îl accept.

În urmă cu cîteva zile, încercam să dezmint profunzimea şi semnificaţia sentimentelor mele faţă de Phillip. Dragostea, mi-am spus eu, nu vine atît de repede şi atît de intens. Aceasta este atracţie, dorinţă, chiar plăcere, dar nu dragoste. Este mai uşor să negi decît să faci faţă. Mi-e teamă de iubire, de tot ce implică, de tot ce cere, de tot ce ia aceasta. Şi mai mult, mult mai mult, mi-e teamă să nu fiu iubită, la rîndul meu.

Totuşi, pot accepta asta. Înţeleg perfect limitele relaţiei mele cu Phillip. Sîntem amîndoi adulţi, care ne-am făcut propriile noaste tipare şi propriile noastre alegeri. El îşi are nevoile lui şi viaţa lui, aşa cum eu le am pe ale mele. Pot să fiu recunoscătoare pentru faptul că drumurile noastre s-au intersectat. Am învăţat multe, în scurtul timp de cînd ne cunoaştem. Şi multe din ceea ce am învăţat, au fost despre mine însămi.

Nu cred că voi mai fi vreodată cea care am fost.

Nu vreau să fiu. Dar ca să mă schimb cu adevărat, să evoluez, există lucruri pe care trebuie să le fac.

Mă ajută faptul că scriu despre asta, chiar dacă ordinea şi sensul sînt greşite.

Phillip m-a sunat chiar adineauri din Baltimore. Mi s-a părut obosit, înnebunit. A avut o întîlnire cu avocatul lui, privind asigurarea pe viaţă a tatălui său. De luni de zile, compania de asigurări refuză să reglementeze situaţia. Aceasta a iniţiat o anchetă asupra morţii Profesorului Quinn şi a concluzionat că fost vorba de sinucidere. Desigur, din punct de vedere financiar asta a însemnat o tensiune în plus pentru Quinni, cu Seth şi cu noua lor afacere, dar aceştia au urmat cu încăpăţînare calea acţiunii în instanţă. Împotriva acestei concluzii.

Nu cred că mi-am dat seama pînă astăzi cît de vital este pentru ei să cîştige această bătălie. Nu pentru bani, aşa cum am presupus la început, ci ca să înlăture orice umbră de pe numele tatălui lor. Eu nu cred că sinuciderea este întotdeauna un act de laşitate. Şi eu m-am gîndit odată la ea. Am scris biletul corespunzător, am ţinut în mînă pastilele necesare. Dar nu aveam decît şaisprezece ani şi nerozia era de înţeles. Evident că am rupt hîrtia, am aruncat pastilele şi am dat totul deoparte.

Sinuciderea ar fi fost necivilizată. Ar fi creat inconveniente familiei mele.

Nu sună răutăcios? Habar n-am avut că am putut aduna atîta mînie în mine.

Dar fraţii Quinn, am aflat, consideră egoism, laşitate, faptul de a-ţi lua singur viaţa. Ei au refuzat de la început să accepte sau să permită altora să creadă că acest om pe care l-au iubit atît de mult a fost capabil de un astfel de gest egoist. Şi se pare că vor cîştiga această bătălie.

Compania de asigurări s-a oferit să discute. Phillip crede că depoziţia mea a împins-o spre această

reacţie. Poate că are dreptate. Desigur, fraţii Quinn sînt, poate genetic, nepotriviţi pentru reglementări de situaţii. Totul sau nimic, este exact cum mi-a expus mie Phillip situaţia. El crede, ca şi avocatul lui, că vor avea, foarte curînd, cîştig total de cauză.

Sînt fericită pentru ei. Deşi nu am avut niciodată privilegiul de a-i întîlni pe Raymond şi Stella Quinn, am senzaţia că îi cunosc, prin asocierea mea cu familia lor. Profesorul Quinn merită să se odihnească în pace . La fel cum Seth merită să ia numele Quinn şi să beneficieze de securitatea unei familii care îl va iubi şi va avea grijă de el.

Eu pot face ceva ca să mă asigur că toate acestea se vor întîmpla. Va trebui să dau telefonul acesta. Va trebui să iau atitudine. Ah, îmi tremură mîinile numai la gîndul acesta. Cît pot să fiu de laşă. Nu, Seth ar zice cîrpă... Ceea ce într-un fel este mai rău.

Ea mă terifiază. Asta este, negru pe alb. Propria mea mamă mă terifiază. Niciodată nu a ridicat mîna la mine, rar a ridicat glasul şi totuşi m-a transformat în lutul pe care l-a modelat după cum a vrut ea. Iar eu aproape că nu m-am luptat.

Tata? El era prea ocupat să fie important, ca să observe. Ah, da, văd aici multă mînie.

O pot suna, pot recurge exact la statutul pe care ea a insistat să-l capăt, ca să obţin de la ea ce vreau. Sînt un om de ştiinţă respectat, sînt, oarecum, o figură publică. Dacă o să-i spun că mă voi folosi de acest lucru, dacă o voi convinge că aşa voi proceda dacă nu va da o declaraţie scrisă avocatului familiei Quinn, în care să detalieze circumstanţele naşterii Gloriei, recunoscînd că Profesorul Quinn a încercat de cîteva ori să o contacteze pentru a verifica paternitatea Gloriei, mă va dispreţui. Dar o va face.

Nu trebuie decît să pun mîna pe telefon ca să fac pentru Seth ceea ce am eşuat să fac cu ani în urmă. Îi pot oferi o familie, un cămin şi certitudinea că nu există nimic pentru care să se teamă.

— Ticăloasa. Phillip îşi şterse sudoarea de pe frunte cu dosul mîinii. Pe piele i se prelingea sîngele de la o zgîrietură urîtă, dar superficială. Rînji ca un idiot la carena pe care tocmai o întorseseră, el şi fraţii lui.

— O ticăloasă frumoasă. Cam îşi răsuci umerii durerоşi. Întoarcerea carenei însemna mai mult decît depăşirea unei etape. Însemna succesul. *Ambarcaţiunile Quinn* o făceau din nou şi o făceau cum trebuie.

— Are o linie bună. O formă frumoasă. Ethan îşi plimba mîna plină de bătături peste lemnul carenei.

— Cînd o să încep să cred că o carenă arată sexi, decise Cam, o să mă duc acasă la nevastă. Pe scurt, îi marcăm linia de plutire şi ne întoarcem înapoi la muncă sau stăm aşa o vreme, să o admirăm?

— Marcaţi-i linia de plutire, sugeră Phillip. Eu urc să mă ocup de hîrtii. Este timpul să-l atacăm pe vechiul tău coleg de curse, pentru ceva parale. Avem ce face cu ele.

— Ai tăiat cecurile? îl întrebă Ethan.

— Da.

— Şi pe-al tău?

— Eu nu ...

—Tu nu ai nevoie, îl îngînă Cam. Oricum, taie-ţi unul, la naiba. Cumpără-i un flecuşteţ doamnei tale sexi, cu ei. Aruncă-i pe un vin cu preţ umflat sau joacă-i. Dar taie-ţi şi tu cecul pe săptămîna asta. Săptămîna asta înseamnă ceva, adăugă el studiind din nou carena.

— Poate că înseamnă, confirmă Phillip.

— Compania de asigurări o să facă pliscul mic, adăugă Cam. O să cîştigăm.

— Lumea a început deja să schimbe melodia, spuse Ethan frecînd un strat de rumeguş de pe lemn.

Cei care ar fi vrut să fluiere, au tăcut mîlc. Aici am cîştigat deja. Tu ai muncit cel mai greu pentru asta, îi spuse el lui Phillip.

— Eu nu sînt decît omul cu detaliile. Dacă vreunul dintre voi ar încerca să stea de vorbă cu un avocat mai mult de cinci minute ... ei bine, tu, Ethan, ai sfîrşi prin a aţipi de plictiseală, iar Cam ar sfîrşi prin a-i trage pumni. Eu am cîştigat prin predestinare.

— Poate. Cam îi zîmbi. Dar oricum, te-ai fofilat de la multă muncă fizică vorbind la telefon, scriind scrisori, trimiţînd faxuri. De fapt, eşti o secretară foarte bună, doar că n-ai fund şi picioare trăznet.

— Ce-ai spus nu este doar sexist, dar eu chiar am fund şi picioare grozave.

— Ah, da? Ia să le vedem. Se mişcă repede, lăsîndu-se în jos şi doborîndu-l pe Phillip la pămînt, pe reputatul şi teribilul lui fund.

Zgubi se ridică în picioare din somnul lui de lîngă scînduri şi alergă să li se alăture.

— Iisuse! Ai înnebunit! Din cauza rîsului, Phillip nu se putea elibera. Ridică-te de pe mine, cretinule!

— Ethan, ajută-mă. Cam rîdea înjurînd în timp ce Zgubi îl lingea fericit pe faţă. Phillip se lupta fără tragere de inimă, să se elibereze de Cam. Hai o dată,

insistă acesta cînd Ethan scutură doar din cap, de cînd nu i-ai mai dat una cuiva?

— Cam de multişor, aprecie Ethan, în timp ce Phillip începea acum să se lupte serios. Poate că ultima oară a fost Junior Crawford, la petrecerea lui de holtei.

— Oricum, sînt mai bine de zece ani de atunci. Cam mîrîi cînd Phillip reuşi aproape să scape de el. Hai o dată, văd că a mai făcut muşchi în ultimele luni. Şi este cam nervos.

— Fie, de dragul vremurilor de demult. Intrînd în joc, Ethan dejucă vreo doi pumni bine ţintiţi şi se prinse strîns de brăcinarii jeanşilor lui Phillip.

— Scuzaţi-mă, a fost singurul lucru pe care reuşi Sybill să-l spună cînd intră în aerul încărcat de înjurături şi îl văzu pe Phillip ţinut la pămînt, în timp ce fraţii lui ... ei bine, ea nu putea spune exact ce încercau aceştia să facă.

— Ei. Cam evită de aproape un pumn în falcă şi îi zîmbi larg. Nu vrei să ne dai o mînă de ajutor? Tocmai încercam să-i dăm pantalonii jos. Se laudă cu picioarele lui.

— Eu ... hmmm.

— Dă-i drumul acum, Cam. O faci să se simtă prost.

— La naiba, Ethan, doar i-a mai văzut picioarele. Dar fără greutatea lui Ethan, ori renunţa, ori ieşea plin de sînge. Părea mai simplu, chiar dacă mai puţin amuzant, să renunţe.

— O să terminăm mai tîrziu chestia asta.

— Fraţii mei au uitat că nu mai sînt la şcoală. Phillip se ridică în picioare, scuturîndu-şi jeanşii şi demnitatea.

— Şi-au pierdut puţin frîiele, pentru că am întors carena.

— Ah. Sybill îşi întoarse atenţia spre ambarcaţiune şi făcu ochii mari. Ce progres aţi făcut.

— Mai avem încă mult. Ethan o studie şi el, imaginîndu-şi-o completă. Puntea, cabina, pasarela, punţile inferioare. Omul ăsta vrea un adevărat hotel.

— Cîtă vreme plăteşte pentru el. Phillip traversă spre Sybill şi o mîngîie pe păr.

— Iartă-mă că am terminat prea tîrziu aseară ca să mai trec pe la tine.

— Este în regulă. Ştiu că ai fost ocupat cu munca şi cu avocatul.

Sybill îşi mută geanta dintr-o mînă într-alta.

— De fapt am ceva care v-ar ajuta, cred. Cu avocatul, cu ambele probleme. Uite ...

Băgă mîna în geantă şi scoase un plic.

— Este o declaraţie a mamei mele. Două copii, ambele autentificate la notariat. Am pus-o să le facă azi noapte. Nu am vrut să spun nimic pînă nu le primeam şi le-am citit ca să văd ...Cred că vă vor fi utile.

— Adică? întrebă Cam în timp ce Phillip luă repede declaraţia frumos scrisă, pe două pagini.

— Declaraţia confirmă că Gloria este fiica biologică a tatălui nostru. Că acesta nu a ştiut de existenţa ei şi că a încercat să o contacteze pe Barbara Griffin de cîteva ori, din decembrie trecut, pînă în luna martie. Există şi o scrisoare de la tata, adresată acesteia în luna ianuarie, în care îi scrie despre Seth şi despre înţelegerea lui cu Gloria, pentru custodie.

— Am citit scrisoarea tatălui vostru, interveni Sybill. Poate că nu ar fi trebuit, dar am citit-o. Chiar dacă a fost furios pe mama, nu s-a simţit asta în cuvintele lui. El nu vroia decît ca mama să-i confirme că era adevărat. El oricum intenţiona să-l ajute pe Seth, dar vroia să poată să-i asigure dreptul naşterii. Un om care îşi face atîtea griji pentru un copil, şi-ar lua cu greu viaţa. El avea prea mult de dat şi era prea hotărît să dea. Îmi pare rău.

— „El nu are nevoie decît de o şansă şi de o alegere", citi Ethan cînd Phillip îi dădu scrisoarea, apoi îşi drese glasul. „Gloriei nu i-am putut acorda una, dacă într-adevăr este a mea, iar acum, tot nu o va primi. Dar voi avea grijă ca Seth să le aibă pe amîndouă. Indiferent dacă este al meu sau nu prin sînge, acum el este, oricum, al meu".

— Sună ca el. Seth ar trebui să citească asta, comentă Ethan.

— Sybill, de ce a fost de acord, acum, cu asta? o întrebă Phillip.

— Am convins-o că aşa este cel mai bine, pentru toţi.

— Nu. Îi luă bărbia în mînă şi îi ridică faţa spre el. Este şi altceva. Ştiu asta.

— I-am promis că numele ei şi detaliile vor fi păstrate în secret, pe cît posibil. Sybill se foi puţin, apoi răsuflă tare.

— Şi am ameninţat-o că voi scrie o carte în care voi povesti toată istoria, dacă nu va face asta.

— Ai şantajat-o, spuse Phillip cu uluită admiraţie.

— I-am acordat şansa de a alege. Şi a ales varianta asta.

—A fost greu pentru tine.

—A fost necesar.

Acum îi luă faţa, cu delicateţe, în amîndouă mîinile.

—A fost greu, curajos şi fantastic.

—A fost logic, începu ea, apoi închise ochii. Şi da, a fost greu. Şi ea şi tata sînt foarte furioşi. Poate că nu mă vor ierta niciodată. Sînt în stare de asta.

— Nu te merită.

— Problema este că Seth vă merită pe voi, aşa că ... Se opri cînd Phillip îi închise gura cu gura lui.

— În regulă, fă loc. Cam îl împinse pe Phillip deoparte şi o luă pe Sybill pe după umeri.

— Ai făcut bine, spuse el, apoi o sărută cu o fermitate care o făcu să clipească des.

— Ah, atît reuşi ea să spună.

— Este rîndul tău, stabili Cam, împingînd-o uşor spre Ethan.

— Părinţii mei ar fi fost mîndri de tine. O sărută la rîndul lui, apoi o bătu pe umăr cînd ochii acesteia se umplură de lacrimi.

— Ah, nu, nu o lăsa să facă asta. Instantaneu, Cam o luă de braţ şi o împinse înapoi spre Phillip. Aici nu se plînge, plînsul este interzis pe şantier.

— Cam nu suportă să vadă o femeie plîngînd.

— Dar nu plîng.

— Aşa spun toate, bombăni Cam, dar niciodată nu o spun serios. Afară. Oricine începe să plîngă aici, trebuie să iasă afară. Este o nouă regulă.

Chicotind, Phillip o împinse pe Sybill spre uşă.

—Vino. Oricum vroiam să fim cîteva clipe singuri.

— Dar nu plîng. Doar că nu m-aş fi aşteptat vreodată ca fraţii tăi să ... este ceva neobişnuit pentru mine... Este minunat să ţi se arate că eşti apreciat şi plăcut.

— Eu te apreciez. Şi te plac, adăugă Phillip apropiindu-se ai mult de ea.

— Şi este foarte frumos. Sybill savura acest dublu lux.

— Am vorbit deja cu avocatul tău şi cu Anna. Nu am vrut să faxez hîrtiile de la hotel, avînd în vedere că am promis să nu fac public conţinutul lor. Şi amîndoi au fost de acord că acest ultim document va pune totul în mişcare. Anna crede că cererea voastră pentru tutelă permanentă va fi analizată săptămîna viitoare.

— Atît de curînd?

— Nu-i mai stă nimic în cale. Tu şi fraţii tăi sînteţi fiii legali ai Profesorului Quinn. Seth este nepotul lui. Mama lui a acceptat, în scris, să transfere custodia. Retractarea acceptului ar putea întîrzia decizia, dar nimeni nu crede, în momentul de faţă, că ar schimba-o. Seth are unsprezece ani, iar la vîrsta asta se va ţine cont de dorinţa lui. Anna o să insiste să obţină o audiere săptămîna viitoare.

— Pare ciudat cum au venit toate aşa, deodată. Toate deodată.

— Da. Sybill se uită la cîrdul de gîşte care zbura deasupra lor. Se schimbă anotimpurile, îşi spuse ea.

— M-am gîndit să mă duc la el, la şcoală. Aş vrea să stau puţin de vorbă cu el, să-i spun chiar eu cîte ceva din toate astea.

— Cred că este o idee bună. Ai planificat bine, totul.

— Sînt bună la programe.

— Ce-ar fi să-ţi programezi diseară o masă în familie, la Quinni, ca să sărbătorim?

— Da, bine. Vin cu el, facem o plimbare pe jos.

— Grozav. Stai o clipă. Se duse înapoi înăuntru, revenind imediat cu un Zgubi foarte energic, într-o lesă roşie.

— Şi lui i-ar prinde bine o plimbare.

— Ah, da, dar eu ...

— Cunoaşte drumul. Tu nu trebuie decît să te ţii de capătul ăsta. Amuzat, Phillip îi vîrî lesa în mînă, apoi o privi făcînd ochii mari cînd Zgubi o luă la fugă.

— Spune-i „la picior", strigă Phillip în timp ce Sybill alerga după cîine.

— Nu o să facă asta, dar o să ţi se pară că tu măcar ştii ce faci.

— Nu este amuzant, bombăni Sybill în timp ce alerga stîngace, după Zgubi.

— Mai încet. La picior! Dumnezeule!

Acesta nu numai că încetini, dar se şi opri, vîrîndu-şi nasul într-un tufiş cu atîta determinare, încît Sybill se îngrozi că acesta o va lua la goană prin boschet, tîrînd-o şi pe ea după el. Dar cîinele îşi ridică doar piciorul, arătînd enorm de încîntat de el însuşi.

După socoteala ei, acesta şi-a ridicat piciorul de opt ori pînă să cotească spre şcoală şi să vadă autobuzele.

— Ce fel de rinichi ai? îl întrebă ea, uitîndu-se plină de speranţă după Seth, în timp ce se lupta cu lesa, ca Zgubi să nu se repeadă spre hoarda de copii care se revărsa din clădire.

— Nu. Jos. Stai. Poate muşti pe cineva.

Zgubi îi aruncă o privire care părea să spună, Te rog, fii serioasă. Dar se aşeză, lovindu-i ritmic călcîiele cu coada.

— O să vină imediat, începu ea, apoi scoase un ţipăt cînd Zgubi se ridică şi o luă la fugă. Îl văzuse primul pe Seth şi alerga plin de iubire.

— Nu, nu, nu, gîfîia Sybill inutil, chiar în clipa în care îi văzu Seth. Acesta scoase şi el un strigăt, de pură

fericire şi se repezi spre cîine ca şi cum ar fi fost despărţiţi cu cruzime, ani de zile.

— Hei! Bună! Seth rîdea în timp ce Zgubi sări cu adoraţie şi-i îmbăie faţa.

— Ce mai faci, băiete? Căţel bun. Eşti un căţel bun. Într-un tîrziu se uită la Sybill.

— Bună.

— Bună şi ţie. Ţine. Îi vîrî lesa în mînă. Nu că i-ar acorda cine ştie atenţie, comentă ea.

— Am cam avut probleme cu antrenamentul la lesă.

— Nu glumesc. Dar Sybill reuşi un zîmbet în care îi cuprinse pe Seth şi pe Danny şi pe Will care se grăbeau să-l ajungă din urmă.

— Credeam că o să ne întoarcem împreună la şantier. Vroiam să discut cu tine.

— Sigur, e super.

Sybill păşi decisă din calea lui Zgubi, dar se întoarse repede înapoi, cînd o maşină sport, de un roşu aprins, apăru în trombă după curbă şi opri cu un schelălăit sălbatic de frîne. Pînă să apuce să atenţioneze şoferul că se afla într-o zonă de şcoală, o văzu pe Gloria pe bancheta din dreapta.

Mişcarea lui Sybill a fost rapidă şi instinctivă. Îl împinse protector pe Seth în spatele ei.

— Ei,ei, ei, făcu Gloria tărăgănat, uitîndu-se la amîndoi.

— Du-te după fraţii tăi, îi ordonă Sybill lui Seth. Acum!

Dar acesta nu se putu mişca. Stătea înţepenit acolo şi se zgîia, în timp ce groaza i se instala în stomac asemena unor mingi de gheaţă.

— Nu plec cu ea. Nu plec. Nu plec.

— Nu, nu pleci. Îi luă ferm mîna într-a ei.

— Danny, Will, alergaţi imediat la şantier. Spuneţi-le fraţilor Quinn că avem nevoie de ei. Repede. Plecaţi chiar acum.

Auzi zgomotul bascheţilor alergînd pe stradă, dar nu se uită. Rămase cu ochii pe sora ei, în timp ce Gloria se dădea jos din maşină.

— Hei, puştiule. Ţi-a fost dor de mine?

— Ce vrei, Gloria?

— Tot ce pot obţine. Gloria îşi strînse o mînă pumn pe coapsa jeanşilor ei de culoarea rujului de buze şi îi făcu lui Seth cu ochiul.

— Vrei să faci o plimbare, băiete? Poate ne distrăm puţin.

— Nu merg nicăieri cu tine. Acum îi părea rău că nu fugise. Avea el un loc în pădure, un loc pe care-l descoperise şi îl pregătise din timp. O ascunzătoare.

Dar era mult prea departe. Apoi simţi mîna lui Sybill, caldă şi puternică, pe a lui.

— Niciodată nu o să mai plec cu tine.

— O să faci ce dracu' o să-ţi spun eu să faci. În ochii ei fulgeră furia, în timp ce se apropia de ei. Pentru prima oară în viaţa lui, Zgubi îşi arătă colţii şi mîrîi o ameninţare urîtă.

— Îndepărtează javra asta afurisită.

— Nu, spuse Sybill simplu, cu calm, simţind un val de dragoste pentru Zgubi. În locul tău aş păstra distanţa, Gloria. O să te muşte. Sybill scană maşina, bărbatul în haină de piele de la volan, care bătea pe bord ritmul melodiei urlate din radiou.

— Se pare că ai aterizat pe picioare.

— Da, Pete este ca lumea. Am luat-o spre California. Are relaţii acolo. Am nevoie de bani.

— De aici nu o să primeşti nimic.

Gloria îşi scoase o ţigară, zîmbindu-i lui Sybill în timp ce şi-o aprindea.

— Ascultă, nu vreau copilul, dar o să-l iau totuşi, pînă o să-mi primesc partea. Quinnii or să plătească dacă-l vor înapoi. Toată lumea o să fie fericită, nimeni nu o să sufere. Dacă o dai în bară cu asta, Syb, o să-i spun lui Pete să coboare din maşină.

Zgubi mîrîi şi mai tare, arătîndu-şi caninii ascuţiţi, puternici. Sybill ridică dintr-o sprînceană.

— Dă-i drumul. Spune-i.

— Eu vreau doar ce mi se cuvine, fir-ar să fie.

—Toată viaţa ai avut mai mult decît ţi s-a cuvenit.

— Rahat! Tu ai fost cea care ai avut totul. Fiica perfectă. Urăsc curajul tău afurisit. Toată viaţa te-am urît. O apucă pe Sybill de jachetă şi o scuipă în faţă. Aş vrea să te văd moartă.

— Ştiu asta. Şi acum ia-ţi mîinile de pe mine.

— Crezi că-mi poţi veni de hac? Rîzînd, Gloria o împinse pe Sybill un pas înapoi. Niciodată înainte nu ai avut curaj, nu? O să iei banii, o să-i iei şi o să-mi dai ce vreau eu, aşa ca întotdeauna. Spune-i cîinelui să înceteze! îi strigă ea lui Seth, în timp ce Zgubi trăgea sălbatic de lesă, dînd să se repeadă la ea.

— Spune-i să înceteze şi urcă odată în maşina aia afurisită, pînă nu ...

Sybill nu observă cînd mîna i se ridică, nu îşi dădu seama dacă ordinul pornise din creier sau din braţ. Dar simţi cum i se încordează muşchii, simţi cum erupe furia din ea şi în clipa următoare Gloria zăcea întinsă pe jos, căscîndu-se la ea.

—Tu te urci în afurisita aia de maşină, spuse ea calm, fără măcar să se uite la Jeep-ul care scîrţîi în

curbă. Fără să clipească măcar, cînd Zgubi îl tîrî pe Seth după el, mai aproape, mîrîind înăbuşit, din gîtlej, spre femeia doborîtă.

— Pleci în California, Gloria, sau o să-ţi plătesc chiar acum pentru tot ce i-ai făcut lui Seth. Pentru tot ce mi-ai făcut mie. Urcă şi cară-te, sau dacă nu, cînd va veni poliţia să te umfle pentru că nu ai respectat eliberarea condiţionată, cînd vom adăuga la asta acuzaţiile de abuz faţă de un copil şi de extorcare, nu va mai rămîne prea mult din tine de băgat în celulă.

Cum Gloria nu se mişca, Sybill se aplecă şi cu o forţă venită din furie, o trase înapoi în picioare.

— Urcă în maşină şi cară-te şi să nu mai încerci vreodată să te apropii de copilul ăsta. Nu o să treci de mine, Gloria. Jur.

— Nu vreau afurisitul ăla de copil. Nu vreau decît ceva bani.

— Uită-i. Şi vezi că nu am de gînd să mai ţin nici treizeci de secunde cîinele ăsta sau pe Quinni. Vrei să ne înfrunţi pe toţi?

— Gloria, vii sau nu? Şoferul îşi aruncă ţigara afară pe geam. Doar n-o să stau toată ziua în satul ăsta căcăcios.

— Da, vin. Gloria scutură din cap. Îl vrei? Treaba ta. Oricum, nu a făcut decît să-mi stea în drum şi să mă

ţină în loc. O să dau lovitura în L.A. Nu am nevoie de nimic de la tine.

— Foarte bine, şopti Sybill în timp ce Gloria se urca înapoi în maşină. Pentru că tot nu o să mai primeşti nimic de la mine, vreodată.

— Ai culcat-o la pămînt. Seth nu tremura şi nici nu mai era palid. În timp ce maşina sport scîrţîia în trombă mai departe, privirea pe care i-o aruncă acesta lui Sybill era plină de recunoştinţă şi de respect.

— Ai culcat-o la pămînt.

— Presupun că da. Eşti bine?

— Nici o clipă măcar nu s-a uitat la mine, zău. Zgubi a fost gata să o muşte.

— Este un cîine minunat. Cînd acesta sări pe ea, Sybill îşi vîrî faţa în căldura cefii lui.

— Este un cîine fabulos.

— Dar tu ai culcat-o la pămînt. Sybill a trîntit-o fix în fund, striga Seth, în timp ce Phillip se apropia împreună cu fraţii lui.

— Am văzut. Phillip îi puse o mînă pe obraz.

— Frumoasă lovitură, campioano. Cum te simţi?

— Mă simt ... mă simt bine, îşi dădu ea seama. Nu tu crampe, nu tu fiori, nu tu migrenă greţoasă. Mă

simt efectiv bine. Apoi clipi repede cînd Seth se repezi la ea, cuprinzînd-o cu braţele.

— Ai fost mare. N-o să se mai întoarcă niciodată. Ai băgat frica în ea.

Rîsul mic, gîlgîit, care i se înălţa în gîtlej o luă prin surprindere. Aplecîndu-se, îşi îngrcpă faţa în părul lui Seth.

—Totul este acum aşa cum trebuie să fie.

— Să mergem acasă. Phillip îşi strecură un braţ pe după umerii lui Sybill. Să mergem acasă.

— Zile întregi o să tot povestească tărăşenia. Ce zile, săptămîni, decise Phillip.

— A şi început să o înfrumuseţeze.Uluitor de senină, Sybill se plimba cu Phillip pe marginea apei, în timp ce Zgubi se zbenguia în spatele lor, împreună cu Simon.

— După felul cum o povesteşte acum, eu am snopit-o pe Gloria în bătaie iar Zgubi i-a lipăit sîngele.

— S-ar părea că nu te supără prea tare chestia asta.

— În viaţa mea nu am mai dat un pumn cuiva. Niciodată nu m-am gîndit măcar la aşa ceva. Aş vrea să pot spune că am făcut totul pentru Seth, dar cred

că în parte a fost şi pentru mine. Nu o să se mai întoarcă, Phillip. A pierdut. A pierdut.

— Nu cred că lui Seth o să-i mai fie vreodată teamă de ea.

— Este acasă la el. Este un loc bun pentru el. Se întoarse în cerc, cuprinzînd dintr-o privire casa dichisită, pădurea care se pierdea departe, în amurgul zilei, ultimile sclipiri ale soarelui pe apă.

— O să-mi fie dor de aici, cînd o să mă întorc la New York.

— La New York? Cel puţin o vreme nu pleci nicăieri.

— De fapt, plănuiesc să plec imediat după audierea de săptămîna viitoare. Era ceva ce o determina să facă asta. Avea nevoie să-şi facă un inventar al vieţii. Dacă mai rămînea aici, nu reuşea nimic altceva decît să mai adauge la dezordinea ei emoţională de acum.

— Stai. De ce?

— Am de lucru.

— Dar îţi faci treaba aici.

De unde panica asta, se întreba el. Cine apăsase pe buton?

— Am întîlniri cu editorul meu, pe care le-am amînat deja. Nu pot trăi toată viaţa într-un hotel, iar Seth este rezolvat acum.

— Are nevoie de tine, în preajmă. El ...

— O să vin în vizită. Şi sper că i se va permite să vină să mă viziteze, din cînd în cînd.

Sybill plănuise totul în capul ei şi se întoarse zîmbind spre Phillip.

— I-am promis că primăvara viitoare o să-l duc la un meci cu *Yankees.*

Ca şi cum totul ar fi fost deja aranjat, îşi spuse Phillip, luptînd împotriva panicii. Ca şi cum ea ar fi fost deja plecată.

— Ai discutat cu el despre asta.

— Da, mi-am spus că trebuie să ştie.

— Şi acum mă informezi şi pe mine? A fost plăcut, amice, ne mai vedem, da? izbucni el.

— Nu sînt sigură că înţeleg ce vrei să spui.

- Nimic. Nu e nimic de înţeles. Phillip porni mai departe. În fond şi el îşi vroia viaţa înapoi, nu? Asta era şansa lui. Sfîrşitul complicaţiilor. Tot ce avea de făcut era să-i ureze numai bine şi să-şi ia la revedere de la ea.

— Asta am vrut. Întotdeauna a fost cum am vrut eu.

— Pardon?

— Nu caut nimic altceva. Niciunul dintre noi. Corect? Se întoarse înapoi spre ea, cu furia sclipindu-i în ochi.

— Nu sînt sigură că am înţeles ce vrei să spui.

—Tu ai viaţa ta, eu o am pe a mea. Am fost doar furaţi de curent, atîta tot. Este timpul să ieşim din apă.

Nu, decise ea, nu îl înţelegea.

— Perfect.

— Bine, atunci. Convingîndu-se că se simţea bine cu decizia pe care o luase, îşi păstră calmul. Ba, îi făcea chiar plăcere. Veni înapoi spre ea.

Ultimele raze ale soarelui scînteiau în părul ei, în acei ochi imposibil de limpezi, îi umbreau scobitura gîtului, deasupra gulerului bluzei.

— Nu. Se auzi el spunînd şi gura i se uscă pe loc.

—Nu?

— Un minut, doar un minut. Se îndepărtă din nou, de data asta spre marginea apei. Rămase acolo, uitîndu-se ca un om care se gîndea dacă să nu se scufunde în ea, pînă peste cap.

— Ce este rău cu Baltimore?

— Cu Baltimore? Nimic.

— Are muzee, restaurante bune; personalitate, teatre.

— Este un oraş foarte plăcut, spuse Sybill, precaută.

— De ce n-ai putea lucra acolo? Dacă trebuie să te duci la New York pentru o întîlnire, poţi sări în navetă

sau în tren. La naiba, în patru ore ajungi acolo, cu maşina.

— Sînt convinsă că aşa e. Dacă sugerezi să mă mut în Baltimore ...

— Este perfect. O să locuieşti tot la oraş, dar o să-l poţi vedea pe Seth oricînd doreşti.

Şi pe tine, îşi spuse ea, tînjind după această perspectivă. Dar scutură din cap. A merge pe drumul acesta ar însemnat moartea, pentru ea. Şi ştia că asta ar fi distrus fericirea pe care o avea, noul eu pe care şi-l descoperise.

— Pur şi simplu nu este practic, Phillip.

— Bineînţeles că este practic. Phillip se întoarse, venind înapoi spre ea. Este cît se poate de practic. Ce nu este practic, este să te întorci înapoi la New York, punînd din nou această distanţă. Nu o să funcţioneze, Sybill. Pur şi simplu nu o să funcţioneze.

— Nu are sens să discutăm despre asta, acum.

—Tu crezi că pentru mine este uşor? Explodă el. Eu *trebuie* să stau aici. Am obligaţii, responsabilităţi, ca să nu mai vorbesc de rădăcini. Eu nu am altă variantă. De ce nu te poţi apleca?

— Nu înţeleg.

—Trebuie să o spun pe şleau? La naiba. O apucă de umeri şi o scutură scurt, nerăbdător.

— Nu pricepi? Te iubesc. Nu poţi aştepta de la mine să te las să pleci. Trebuie să rămîi. La naiba cu viaţa ta şi cu viaţa mea. Cu familia ta şi cu familia mea. Eu îmi doresc viaţa *noastră*. Îmi doresc familia *noastră*.

Se zgîi la el, cu sîngele răsunîndu-i în urechi.

— Ce? Ce?

— Ai auzit ce-am spus.

— Ai spus ... ai spus că mă iubeşti. Ai vorbit serios?

— Nu, am minţit.

— Eu ... Eu am cotogonit deja pe cineva, astăzi. O pot face din nou. În clipa aceea se gîndea că poate orice. Absolut orice. Nu conta că în ochii lui se vedea furia, dacă degetele lui săpau adînc în braţele ei. Dacă părea gata să ucidă. Se putea descurca cu asta. Se putea descurca cu orice.

— Dacă ai vorbit serios, spuse ea cu un glas admirabil de calm, aş vrea să o spui din nou. Niciodată nu am mai auzit cuvintele astea.

—Te iubesc. Calmîndu-se, îşi atinse buzele de sprîncenele ei. Te doresc. Urmară tîmplele. Am nevoie să rămîi lîngă mine. Urmă gura. Acordă-mi mai mult timp, ca să-ţi arăt cum va fi cînd vom fi împreună.

— Ştiu cum va fi cînd vom fi împreună. Vreau cum va fi cînd vom fi împreună. Dădu drumul unei expiraţii

tremurate, rezistînd dorinţei de a închide ochii. Avea nevoie să-i vadă chipul, să şi-l amintească exact cum era acum, cu soarele care cobora, cu cerul care devenea piersică şi trandafiri şi cu stolul de păsări care fîlfîiau deasupra lor.

—Te iubesc. Mi-a fost frică să-ţi spun. Nu ştiu de ce. Dar acum cred că nu-mi mai este frică de nimic. Ai de gînd să mă ceri în căsătorie?

—Tocmai îmi făceam drum spre capitolul ăsta. Dintr-un impuls, îi trase banda simplă, albă, care îi ţinea părul la spate şi o aruncă peste umerii ei, unde cîinii porniră o vînătoare sonoră şi fericită.

— Îţi vreau părul în mîinile mele, şopti el trecîndu-şi degetele prin părul bogat, castaniu. Toată viaţa mea mi-am spus că nu voi face niciodată asta, pentru că nu va exista nicodată o femeie care să mă facă să simt nevoia asta sau să vreau asta. M-am înşelat. Am găsit-o. Mi-am găsit femeia. Căsătoreşte-te cu mine, Sybill.

—Toată viaţa mi-am spus că nu voi face niciodată asta, pentru că nu va exista niciodată un bărbat care să simtă că are nevoie de mine sau care să mă dorească, sau căruia să-i pese suficient de mine, ca să mă facă pe mine să vreau asta. M-am înşelat.

Te-am găsit pe tine. Căsătoreşte-te cu mine, Phillip şi cît mai repede.

—Te-ar aranja sîmbăta viitoare?

— Ah. Emoţia îi inundă inima, revărsîndu-se în ea, afară din ea, caldă şi catifelată şi reală.

— Da! Sări, aruncîndu-şi braţele pe după el.

Phillip o roti în cerc şi pentru o clipă, doar o clipă, i se păru că a văzut două siluete stînd în picioare pe chei. Bărbatul cu părul argintiu şi ochi albaştri, strălucitori, femeia cu pistruii dansînd pe faţa ei şi cu părul roşu, sălbatic, învolburîndu-se în briza serii. Mîinile lor erau înlănţuite. Acum au fost acolo, acum au dispărut.

— Asta contează, spuse el şoptit, ţinînd-o strîns şi aproape. Asta contează pentru amîndoi.

SFÎRŞIT